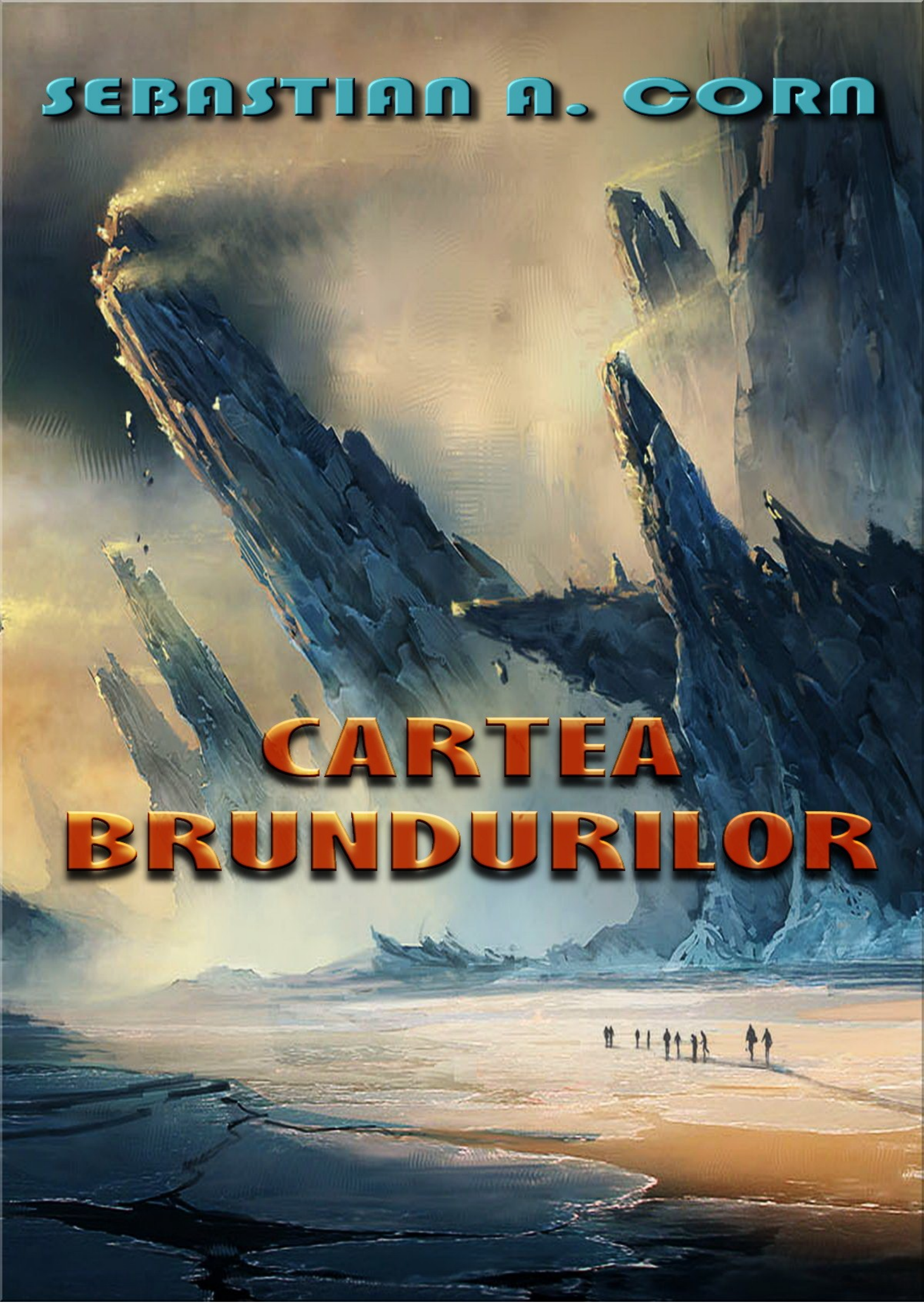

SEBASTIAN A. CORN
CARTEA
BRUNDURILOR

SEBASTIAN A. CORN

CARTEA BRUNDURILOR

1997

După volumul apărut la
Editura Nemira 1997[1]

[1] Cartea a fost prezentată de editură ca o continuare a ciclului **DUNE**, iar strategia de marketing (complet eronată) a impus apariţia ei sub pseudoniul Patrick Herbert. Cartea poate fi privită ca făcând parte din universul DUNE, fără însă a avea legătură directă cu seria originală, scrisă de Herbert, sau continuările scrise de Brian Herbert şi Kevin J. Anderson.

PROLOG – Premise istorice

Ordinul Bene Gesserit s-a născut din ritualurile maritale ale unui popor Terran care a fiinţat cu mii de ani înainte de apariţia Ghildei. Acest popor a ocupat vreme de secole stepele centrale ale unui mare continent mărginit la nord de o întindere de ape îngheţate, până când, sub presiunea unei seminţii sălbatice, a fost silit să migreze către sud-est, prin ţinuturi pe care Vocile Preacucernicelor Maici le denumesc Harappa şi Mesopotamia.

Nu cunoaştem numele triburilor care, reuşind să scape de neamul ce-l urgisea, s-au stabilit undeva pe ţărmurile mereu calde ale unei mări interioare, plină de o puzderie de insule. Ştim doar că membrii acestor triburi erau posesorii unei capacităţi genetice deosebite: aceea de a fi depozitari, în sânul propriilor lor familii, ai conştiinţei poporului luat în totalitate, ca şi cum amintirile fiecărui individ ar fi fost în stare să acumuleze istoria întregului grup din care făcea parte.

Istoria Bene Gesseritului se împarte în mai multe perioade:

1) *Perioada Terrană Antică* – în care Ordinul a funcţionat în sânul unei societăţi matriarhale. Atunci a survenit o problemă gravă, ce părea să ameninţe capacitatea de care vorbeam mai sus. Femeile au început să nu-şi mai amintească decât

trecutul celorlalte femei din cadrul tribului. Bărbaţii pierduseră de multă vreme această însuşire, şi asta, dintr-un motiv cât se poate de simplu: în timpul bătăliilor nu mai puteau lupta eficient dacă simţeau durerea tovarăşilor răniţi sau capturaţi. De asemenea, bărbaţii erau atinşi de impotenţă din momentul în care deveneau părtaşi la durerile facerii soţiilor lor. Rezultatul a fost că, treptat, nu au mai existat masculi în stare să-şi amintească istoria triburilor.

Aşa se face că femeile s-au grupat în Ordin, având, printre altele, scopul de a selecţiona bărbaţi capabili să-şi amintească, aşa cum o făcuseră odinioară, trecutul grupului. Numai. În acest fel conştiinţa de grup, a întregului grup, ar fi putut fi regăsită.

2) *Perioada Bene Gesserat* – a început sub conducerea unui bărbat care era cât pe ce să rezolve definitiv interesele Ordinului. Bărbatul respectiv a trăit undeva la nord-est de Marea Interioară şi a întemeiat un Imperiu care, din păcate, s-a prăbuşit o dată cu moartea împăratului. Sub conducerea lui, Maicile au elaborat primele hărţi genealogice, au participat la ridicarea unei biblioteci impunătoare într-un oraş-port dar, mai ales, au reuşit prin exerciţii mnemotehnice să integreze hărţile genealogice în propriile lor amintiri. Aşa s-a format tradiţia, denumită mai târziu „Bene Gesserit Summa”, tradiţie ce permitea fiecărei Maici să ştie oricând cine erau predecesorii persoanelor importante cu care stăteau de vorbă.

Toate aceste lucruri s-au spulberat în cele patru

vânturi însă, după moartea împăratului, iar Maicile au fost silite să se refugieze care încotro, salvând fiecare cunoştinţele Ordinului pe cont propriu.

Finele acestei perioade sunt caracterizate prin pulverizarea comunităţilor Bene Gesserat, fie din cauza cuceririlor popoarelor migratoare, fie din cauză că, auzind deseori „voci” – care nu erau altceva decât amintirile triburilor – respectivele femei au ajuns să fie considerate nebune, asta când nu înnebuneau de-a dreptul, în absenţa unor Maici care să le conducă educaţia.

3) A urmat *perioada Bene Gesserette*, în care femeile conştiente s-au reunit în grupuri ce căutau în mod deschis producerea unui salvator masculin care să recupereze întreaga memorie a Ordinului, împreună cu istoria aferentă.

În acei ani s-a născut un bărbat – părinţii săi erau simpli ţărani, trăind pe o insulă – care se credea un zeu-împărat destinat să dobândească o împărăţie prin eforturi proprii. În urma cuceririlor sale, grupurile Bene Gesserit au avut ocazia să se reunească, redeschizând canalele de comunicaţie abandonate în perioada precedentă. Tot el a reactivat grupuri de agenţi-femei, pe care le-a răspândit în zonele geografice în care sistemul de coabitare prin harem devenise un fapt obişnuit.

Femeile din zona nordică – grupate sub numele de Bene Gesserat – au fost de acord să conlucreze cu cele care făceau parte din zona sudică – unde era caracteristic haremul – şi au creat, astfel, Bene Gesserette. Casa principală a Bene Gesseretteului era localizată în Wallachia, un teritoriu situat la joncţiunea grupurilor de nord cu cele de sud.

Vechile programe Bene Gesserat au fost reactivate, iar membrele nou racolate au fost trimise peste Oceanul Vestic, să-şi răspândească învăţătura într-un continent nou descoperit.

4) *Perioada Bene Gesserit* – s-a caracterizat printr-o dezvoltare tehnologică deosebită. Acum au apărut primele mişcări disidente în Ordin (printre altele, aşa-numitele Fiice Care Ştiu care nu mai credeau în conştiinţa de grup şi urmăreau obţinerea unui salvator secular prin împerechere minuţioasă.

Tot acum, Wallachia s-a dezagregat ca realitate politică, iar mişcarea Bene Gesserit s-a descentralizat, permiţând includerea în Ordin a grupărilor disidente care, până atunci fuseseră interzise.

5) *Colonizarea Spaţială* – cunoscută şi sub numele de gash (adică moarte, conform limbii de vortex – Glasul specific Preacucernicelor Maici). În această perioadă, Bene Gesseritul şi-a stabilit baza pe planeta Wallach IX, unde au reconstruit biblioteca din timpul Bene Gesseratului. Planeta a fost astfel botezată în amintirea Wallachiei, teritoriul în care Ordinul şi-a regăsit puterea.

6) *Jihadul Butlerian* – la care face referire ciclul Dune, este perioada caracterizată prin lupta împotriva „maşinilor ce puteau copia mintea umană”. Jihadul Butlerian a excomunicat maşinile, fapt ce a forţat anumite grupuri de cercetători, Tleilaxu mai ales, să întreprindă experimentele care, mult mai târziu, au permis geneza vortexului.

7) *Kyewa* – este perioada care a urmat guvernării milenare a Zeului-împărat al Dunei. Cu

acea ocazie, parte dintre Preacucernicele Maici au luat numele de Vorbitoare pentru Peşti şi s-au desprins de Ordin. Inamice ale Imperiului, au emigrat într-o zonă necunoscută, denumită Dispersie, o zonă ce părea să înconjure şi să se infiltreze în teritoriile controlate de Casele Atreides şi Corrino. Atât din cauza riscurilor ce decurgeau din această vecinătate duşmănoasă, cât şi din pricina slăbirii Imperiului, în *kyewa* – adică naştere, conform limbii de vortex – oamenii s-au reîntors cu toţii pe planeta de baştină. Dar, Dispersia se afla mereu în coasta lor…

Datele de mai sus au fost culese din Dune Encyclopedia, redactată de către doctorul Willis E. Mc Nelly.

Nota editorilor

Deşi dificilă, transcrierea *Cărţii Brundurilor* în limbaj contemporan a fost deosebit de incitantă. Până la decriptarea ei, singurele documente ale trecutului nostru erau reprezentate de cele şase volume din ciclul *DUNE*, de cele douăsprezece incunabule transcrise clandestin pe filamente Shiga la mânăstirea ecumenică din Patna, de papirusurile din Valea Mississippiului şi de colecţia de frânghii kippu-kamayok din Antofagasta.

Cu alte cuvinte, *Cartea Brundurilor* reprezintă veriga lipsă între istoria noastră veche şi evenimentele pe care le trăim astăzi. Politica membrilor Dispersiei de a combate cuvântul scris pe motiv că „a scrie înseamnă a uita”, ne-a arătat că, de fapt, a *nu* scrie înseamnă a uita şi că, orice fel de încercări am face ca să împiedicăm constituirea unor cronici, se vor găsi mereu persoane dispuse să încalce regula şi să noteze întâmplările cărora le sunt martore…

Descoperirea şi publicarea *Cărţii Brundurilor* oferă argumente pentru cele cinci milenii scurse în „liniştea nescrisă” impusă cu asiduitate de membrii Dispersiei… Sunt cele cinci milenii scurse între situaţia descrisă în *DUNE*, uluitoare prin

complexitate şi acţiune nestăvilită, şi actuala stare de lucruri – liniştea *spros med* a nonacţiunii şi a noncomunicării. E bine, sau e rău că am ajuns aici? Volumul de faţă ne poate oferi răspunsuri în acest sens.

Fără acest document, n-am fi ştiut niciodată de ce comunitatea Bene Gesserit s-a transformat într-un ordin de călugări-cerşetori extremişti care consideră că „faptele sunt suficiente ca discurs"; de ce a fi Tleilaxu a devenit o banalitate, ba chiar un lucru de ruşine – aţi văzut vreodată vreun părinte care să-şi îndemne copilul să intre în rândul Tleilaxului?

De asemenea, vom afla din rândurile ce urmează şi în ce fel Casele Imperiale, Casele Mari şi cele Mici s-au dizolvat până la dispariţie, dar, mai ales, vom afla despre *vortex* şi despre *câmp* – ciclul DUNE nu face niciun fel de referire la ele, în timp ce faimoasele incunabule de la Patna şi colecţia de kippu-kamayok le discută doar tangenţial, fără să aducă lumină asupra a ce erau ele de fapt…

În legătură cu ortografia numelor proprii din volum, ţinem să facem următoarele precizări: Am căutat, pe cât posibil, să respectăm o transcriere fonetică. Astfel, *brund*, pronunţat ca atare, este scris în original sub forma „broend"; *Euross* apare sub forma „Aiyrauss"; Ayss apare scris fie sub forma „Aixal" sau „Aeesalgara". Diferenţele cele mai semnificative sunt însă cele legate de numele Amerïa: în *Cartea Brundurilor* apare sub denumirea aproape imposibilă de *Colves A'Maurya Transoceanica…*

Editura regretă că nu a reuşit să reconstituie

introducerea originală şi primele pagini ale *Cărţii Brundurilor*. Aceste pasaje sunt iremediabil pierdute şi, o dată cu ele, eventualele explicaţii la geneza vortexului, la structura şi funcţionalitatea sa. Pierderea este cu atât mai mare cu cât legendele referitoare la vortex au prins un nou avânt. Dacă această carte ar fi conţinut explicaţii mai detaliate, poate că am fi reuşit să stăvilim, în parte cel puţin, speculaţiile pe care membrii Bene Gesseritului le fac în legătură cu „câmpul”, „spiralele” şi vortexul…

Aşadar, în ce priveşte vortexul, ne vom rezuma doar la ipoteze. Există autori care consideră că vortexul este un simplu simbol, frecvent adus în discuţie de membrii Dispersiei şi de Bene Gesserit deopotrivă, în încercarea lor de a-şi glorifica trecutul. Alţii consideră însă că legenda are la bază un dispozitiv biotehnic pe care, momentan, nu îl putem descrie. Aceştia din urmă argumentează că poveştile despre vortex sunt ubicue, denumirile variind prea puţin între regiuni, chiar dacă acestea sunt foarte depărtate geografic (de exemplu, *vortay* în Ayss de sud-est, faţă de *bortes* în nordul extrem al Eurossului).

Adevărul se află la mijloc. În niciun caz, editura nu agreează acele puncte de vedere care consideră vortexul o simplă invenţie… Aducem spre exemplificare una dintre cele mai recente descoperiri făcute cu ocazia săpăturilor de la Vadhastra, o localitate situată la 340 de parasanga de Wallach-na-polios, la poalele muntelui Sirius. Acolo s-au găsit resturile unui Edificiu ale cărui

ziduri, din materie exclusiv organică, într-o stare avansată de descompunere, au putut fi datate: ele au o vechime de 3 300 de ani, cu o marjă de eroare de 220 de ani. Că Edificiile la care face referire *Cartea Brundurilor* au fost organice, iată un lucru indubitabil! Şi, ce rost ar fi avut ele, fără să respecte rolurile Ghildei Extinse despre care se vorbeşte în volum?

Oare n-am uitat toate aceste lucruri numai din cauza politicii nefaste a membrilor Dispersiei care au proscris cuvântul scris?

Acesta a fost unul dintre principalele motive – pe lângă cele financiare, bineînţeles pentru care ne-am străduit să publicăm documentul de faţă. Credem că familiarizarea cu aspectele vieţii trăite sub vortex vor arăta cititorilor noştri cât de periculoase sunt eforturile propagandistice ale celor care doresc reintroducerea sa, şi ne referim, aici, în primul rând, la grupurile de influenţă din Afryss care pretind că sunt moştenitoarele Caselor Imperiale. Reintroducerea vortexului nu poate decât să precipite o nouă criză a uitării, cum este cea care ne împiedică să ştim acum ce s-a petrecut cu noi vreme de cinci milenii…

Esenţa perioadei premergătoare eliberării de vortex va fi regăsită în text. Există un paralelism paradoxal între convulsiile care i-au agitat pe oamenii de atunci şi actuala criză socială. Ei erau afectaţi de comunicarea nestăvilită pe care vortexul le-o punea la dispoziţie, noi suntem afectaţi de noncomunicarea absolută, impusă de tradiţie şi, de ce nu, de condiţiile istorice pe care le-am trăit.

Nu putem încheia fără să mulţumim domnilor Philippe Gonzague, de la Universitatea Antibia, şi Henry Grandell, de la Columbiana, care ne-au fost sfătuitori valoroşi în problemele de istorie a Dispersiei..

14 Tausau, 22567 d.G.

Wallachia-na-polios

Editorii,
MARCUS SHAPIRA
ERNEST BRODIE

Capitolul I

Cine ar fi crezul vreodată că după atâtea milenii, în care am năpădit şi am stăpânit Universul, vom ajunge atât de puţini, încât să încăpem cu toţii pe planeta de pe care am pornit? Cine ar fi crezut că ne vom întoarce pe un bulgăre de gheaţă? Şi, mai ales, cine ar fi crezut că-l vom genera pe Dumnezeu din minţile şi mâinile noastre?

…IAR FINGAL îi făcu semn lui Gwenn. Femela se trânti în nămeţi, pe marginea uedului îngheţat. Se uită de-a lungul văii adânci şi simţi că o apucă ameţeala. Era obosită şi îi era tare frig. Plecaseră din brund de mai bine de patru zile, mâncarea din desagii de piele era pe terminate, iar în ultimele zece ore trebuise să mestece zăpadă ca să-şi potolească setea. Dar, mai ales, gerul i se cuibărise adânc de tot în oase.

Sleită, îl privi pe Fingal şi clătină din cap:

— Nimic, şopti.

Îi despărţeau peste treizeci de iarzi, dar Fingal o auzea perfect. Deşertul strălucitor era cu desăvârşire liniştit. Liniştit, îngheţat şi mut. Ai fi zis că ai vată în urechi.

Masculul ridică din umeri. Se răsuci cu faţa în sus, făcând să scârţâie zăpada sub el. Simţise cât se poate de limpede în vortex: câţiva indivizi rătăciţi, de legiunea lor pătrunseseră prin capătul

sudic al uedului. Nu mai aveau mult şi-i vor vedea.

— Aşteptăm, spuse el şi duse la gură burduful din piele de capră. Dădu pe gât o duşcă de kumâs şi se uită la femelă. Vrei? o întrebă.

Gwenn îi făcu semn că nu, după care ciuli urechile. În vortex se auzea Glasul lui Ossian, scrutătorul din brund. Îi anunţa că şi el urmărea câteva spoturi care se apropiaseră de intrarea în ued. După părerea lui, nu puteau fi decât nişte legionari rătăciţi. Nişte adversari. Nişte oameni pe care trebuia să-i ucidă.

— Massaii, spuse Fingal cu glas tare şi întoarse capul către placa albastră, îngheţată, a Mediteranei. Te pomeneşti că vor să traverseze paakul marin!

— Au de ales? replică Gwenn şi se târî printre troiene în căutarea unui punct de observaţie. Se opri lângă o baracă verde părăsită, cu pereţii pe jumătate acoperiţi de gheaţă, şi se uită iarăşi în vale.

— Corect. Au de ales?… Au de ales?… o îngână Fingal. Şi ei au vortexuri! Şi ei pot localiza nişte spoturi în câmp… Două spoturi căţărate pe marginea uedului Bruria! Tu şi cu mine, sublinie el.

Femela dădu din mână a lehamite. Nu era deloc dificil pentru un scrutător Massai să-i depisteze. Şi, dacă va explora câmpul cu atenţie, le va stabili şi apartenenţa: legiunea Kildare Highlanders. Cu alte cuvinte, nişte adversari. Nişte oameni pe care trebuia să-i ucidă. Deocamdată însă, nu se vedeau.

— Şi dacă Massaii si-au schimbat itinerarul? Poate că aşteptăm aici prosteşte, sugeră Fingal.

— Pe unde vrei să treacă? întrebă femela. Dacă

o iau prin spatele nostru, nimeresc direct în brundul nostru.

Fingal o privi pe Gwenn. Era singura pată de culoare în nămeţii imaculaţi. Se aplecase în gol, examinând fundul uedului, iar kiltul de cânepă roşie, în carouri, îi dezgolise coapsele încordate ca nişte funii. Vortexurile aurii spiralau pe sub pielea ei şi se pierdeau, lucitoare, sub kilt. Acolo descriau rotacoale pe globurile dure care reliefau fustanela, apoi urcau pe şale, pe spate şi ajungeau pe gât, unde se uneau cu spiralele ce îi străbăteau partea anterioară a corpului.

În final, se contopeau cu toate pe frunte. Vortexul individual, modelul specific Kildare.

— Psst! Gwenn se ghemui brusc şi comandă în câmp rachetele din femururi de capră. Masculul se aplecă peste marginea uedului şi privi în fundul văii:

— Patru inşi! constată el. Auzea fâsâitul fluent al curelelor care, docile, se legau de gambele lui Gwenn.

— Patru inşi! încuviinţă ea şi se afundă cu totul în rucsac, scotocind după încărcăturile explozive.

— Vortex! îi şuieră masculul, nervos, şi se bătu cu degetul în frunte.

Dar bănuia ce dezastru trebuia să fie în raniţa ei. Comenzile date în câmp n-ar fi făcut decât să accentueze dezordinea în care îşi ţinea echipamentul.

Trei masculi. O femelă, transmise Fingal în vortex spre brund. Îi despărţeau… scotoci prin câmp şi găsi pachetele cu informaţie topografică… îi despărţeau mai bine de şase mile. Mda. Brundul

se afla în spatele unor dune albe, acoperite de zăpadă huruitoare, undeva la vest. *Patru inşi din legiunea Massaoua*, încheie el şi îşi încordă auzul, aşteptând în zadar răspunsul. Ossian îşi făcea un titlu de glorie din a lăsa să treacă secunde bune înainte să vorbească în vortex. Aşa îi plăcea lui să pună lumea pe jar.

Gwenn îşi descurcă echipamentul şi se târî înapoi pe buza văii îngheţate. Razele roşii ale soarelui ricoşau pe zăpada albastră a *tchang-thang*-ului saharian fără să încălzească câtuşi de puţin aerul.

— Aşa! Massai, deci! zise ea şi ordonă în vortex armarea arbaletei. Se auzi scârţâitul lemnului. Hei! exclamă ea şi se retrase rapid în spatele barăcii de lemn. Ce *fac* zevzecii ăia?

Fingal îi examină cu atenţie. Negri. Înalţi. Înveliţi în blănuri albe de leu de zăpadă. Erau preocupaţi să instaleze o gură de foc verticală, pe care o orientau către cei doi Scoţi. O făceau liniştiţi, fără să le acorde o atenţie deosebită. Ca şi cum ar fi fost siguri că nu li se poate întâmpla nimic.

— Ticălosul de Ossian nu dă niciun semn? suflă Gwenn.

Fingal se cufundă în vortex şi emise un mesaj către brund: *Am spus: trei masculi şi o femelă. Mă copiezi, Ossian? Trei masculi şi o femelă! Au informaţii despre noi? Îi informează cumva scrutătorul lor ce învârtim pe aici?*

Se uită îngrijorat la Gwenn care, şi ea, scotocea nerăbdătoare în câmp. Dar nu intercepta niciun fel de comunicaţie între coloraţii de jos şi grosul legiunii Massaoua, de parcă aerul din jur ar fi fost

sălbatic, neparcurs de niciun fel de vortex.

Mă copiezi, Ossian? formulă iarăşi masculul cu Glas de vortex.

În loc de răspuns, câmpul se încărcă de paraziţi. Fingal tresări ca electrocutat. Zăpada scârţâia din ce în ce mai tare sub mişcările lui anarhice, iar arbaleta îi trepida ritmic, izbind săgeţile. Provoca un clinchet asurzitor în liniştea îngheţată a Saharei.

— Ce naiba! exclamă Fingal după ce se potoli. Scuipă. Saliva îngheţă cu un zgomot sec înainte să se înfigă în pojghiţa de zăpadă. Imediat, în vortex se auzi o hărmălaie de voci.

Frrrl... anihi!... biuuuz!... anihilaţi-i! Era Ossian care scruta în vortex. *Anihilaţi-i!* repeta el, de la şase mile depărtare, dintr-un iglu călduţ. Adăpostit în brundul înălţat printre sondele părăsite de la Wadi-Faz. Probabil că tocmai mânca făină caldă de *tsampa*, sau poate că bea nişte ceai fierbinte cu unt în timp ce trăgea dintr-o pipă cu pulbere de chinchin.

Sau, poate că nici lui nu-i era comod. Te pomeneşti că în timp ce se străduia să scruteze câmpul, la nici trei iarzi depărtare de el, Tuath, masculul dintâi, stătea tolănit pe *kang*-ul în care trosnea focul de bălegar uscat, alături de Winnona, matca minoră Kildare. Ca să-i facă în ciudă, ca de obicei.

Fingal n-apucă să-şi ducă gândurile la capăt. Gwenn începuse să se zbată şi ea, ca pradă unui atac de boală sfântă.

O să ne simtă, fir-ar să fie! O să ne simtă ăia de jos! Închid! – transmise Fingal grăbit, dar o nouă

descărcare de paraziţi din vortex îl azvârli în zăpada afânată, ca pe o marionetă dezarticulată.

Praful se alesese din ambuscada lor! Din ued se auzea larma Massailor. Răcneau, gheaţa crăpa sub paşii lor repeziţi, iar armele le zăngăneau, zgâriind sloiurile.

— Leprele! Se ascund, putorile dracului! strigă Gwenn, stârnind ecouri între gheţarii albi.

Liniştea reveni brusc. În jur şi în vortex. Brundul tăiase legătura cu ei. Cei doi Scoţi rămăseseră singuri contra celor patru Massai, fără sprijinul scrutătorului lor. Soarele dispărea treptat îndărătul unui *chörten* Bene Gesserit, părăsit.

Priviră din nou în ued. Nici urmă de Massai.

— S-au amestecat cu zăpada? Ce *au* făcut? întrebă Fingal.

Femela nu răspunse. Îşi coborâse viziera monoculară şi ordonă în vortex armarea arbaletei cu o încărcătură explozivă.

Zbraaff! – încărcătura fulgeră de-a lungul văii şi se propti într-un masiv de gheaţă translucidă ce surplomba uedul. Un gheizer alb-gălbui ţâşni, bubuind, de la locul impactului.

— Per-fect! exclamă Gwenn şi se repezi printre troiene în spatele barăcii abandonate.

La ţanc! Massaii lansaseră o săgeată grea ce descria în văzduh un arc de cerc turcoaz. Aerul se încinse brusc, iar gheaţa *tchang-thang*-ului trepidă greoi.

— Jos! strigă Gwenn reflex, dar Fingal se afundase deja în catifeaua îngheţată şi albă. Se zvârcolea ca un peşte căutându-şi adăpostul în nisip. Vroia să se facă una cu zăpada.

Ignipector! Blestemaţii de Massai lansaseră un ignipector! Gwenn şi Fingal n-aveau cum să respire sau să deschidă ochii timp de câteva zeci de secunde, până când nu se disipa efectul încărcăturii. Negri ăia sălbatici aveau tot timpul să se apropie de ei şi să-i *culeagă*... din vânat, vor deveni vânători, după cum le tot repetase Ghazalla un adagiu antic, de pe vremea când legiunile încă mai colindau cerurile...

Vortex! Fingal iscodi zonele proximale ale câmpului, încercând să-i localizeze pe cei patru inamici. Nu le descoperi semnalele. În schimb, se intersectă cu Ossian, care scruta ţinutul din jurul uedului Bruria.

Citesc codul ignipectorului! îl anunţă Fingal, dar scotoci în van în informaţiile oferite de spirale. Percepea doar elementele înconjurătoare de relief. Câteva mile pătrate de *tchang-thang* ruinele unei staţii de pompare la două mile către sud, *chörten*-ul părăsit şi brundul propriu, situat la şase mile spre vest.

Ossian, ai contact cu legiunea Massaoua? formulă el în câmp.

Wiiiz!... giune completă!... wuuzz!... spoturi...

— La dracu’! înjură Fingal înghiţind o gură de zăpadă pulbere. Vortexul îi păcălise din nou. Pentru a câta oară? Vor avea de a face cu nişte rătăciţi, îi asigurase Ossian... Aşa deduseseră şi ei în cele câteva ore cât scrutaseră în faldurile câmpului.

Şi acum, câmpul afişa doar elementele obişnuite ale reliefului saharian...

Rătăciţi! îşi spuse Fingal, nervos. Îşi aminti de ce

le spusese Ghazalla odată: nu crede în nimic! Miră-te de tot ceea ce ţi se întâmplă! Aşa o să te fereşti de surprize. Nici măcar pe mine să nu mă crezi!

Scoase capul din zăpadă şi încercă să tragă o gură de aer. Se înecă şi tuşi. Nasul şi ochii începură să-i curgă. Efectul încărcăturii persista, fir-ar să fie, iar Fingal nu era în stare să prindă cu niciun chip semnalul ignipectorului în câmp.

Cum de aduseseră un ignipector până aici fără să lase niciun semnal în vortex?

Se uită după Massai, dar nu-i văzu; în schimb, de auzit îi auzea foarte bine. De undeva din adâncul *tchang-thang*-ului se ridicau vibraţiile profunde ale paşilor lor elastici. Se strecurau tot mai aproape, printre sloiurile de pe buza uedului.

Poate că ei ne-au intoxicat vortexul! se gândi Fingal şi rosti în minte un mesaj de mulţumire adresat lui Bhagavan. Scăpase, pentru a câta oară, de un ignipector. Încă simţea adierile călduţe ale încărcăturii, dar aerul se răcea treptat. Cu fiecare secundă, gerul invada iar suprafaţa deşertului.

Săltă brusc privirea din puful tăios şi-l zări pe unul dintre Massai. Se ghemuise în spatele unei stânci şi îşi aţintea arbaleta, pe îndelete, către Gwenn. Femela se încovrigase în zăpadă şi tuşea scuipându-şi plămânii, abia reuşind să inspire când şi când. Încerca să respire adânc, dar nu făcea altceva decât să scoată pe gură un scârţâit prelung, ca de uşă neunsă.

— Fereşte! apucă Fingal să strige, repezindu-se în spatele unor ţevi crăpate ce se ridicau din zăpadă. Gwenn se rostogolea deja în timp ce săgeţile scurte ţâşneau ritmic din arbaleta

negrului, perforând gheaţa din jurul ei.

Unde erau ceilalţi trei Massai? De ce nu restabilea Ossian legătura? Gwenn nu era în stare să-şi poarte de grijă de una singură! Singura ei şansă era s-o dirijeze scrutătorul din brund.

Ossian? Copiezi câmpul din aria Bruria? Avem nevoie de ajutorul tău! Simţi cum creierul îi ia foc pentru că îi cerea ajutorul lui Ossian, dar nu avea de ales. Nenorociţii ăştia de Massai o să-i omoare dacă brundul nu intervenea ca să-i ajute cât mai rapid.

Îndoită de mijloc, Gwenn o luase la fugă pe buza uedului. Fingal puse arbaleta la ochi şi trase o încărcătură explozivă spre singurul inamic pe care îl vedea. Proiectilul portocaliu se afundă în zăpadă, sfârâind, iar Massaiul ţopăi ca pe o plită încinsă şi se adăposti îndărătul unor troiene.

Ossian? Copiezi câmpul nostru? Fă ceva, dacă vrei ca ticăloşii ăştia de Massai să nu ne omoare!

Nici un răspuns. Gwenn se prăbuşise iar, tuşind şi scuipând, la o aruncătură de arbaletă în dreapta lui Fingal. Dincolo de ea, buza uedului. Dincolo de ued, staţia de pompare dezafectată, acoperită cu o glazură transparentă. În glazură, reflexele soarelui ce apunea.

Brusc, lui Fingal aerul i se păru nemaipomenit de cald.

Ce faci, Ossian? O pierdem! Ia-o odată sub control! emise el în vortex.

Nu apucă să copieze răspunsul scrutătorului. Un corp greu îi ateriză pe umeri şi două coapse musculoase i se mulară pe gât, sufocându-l. Din nou se prăvăli în nămeţi, înghiţind zăpada pufoasă

şi rece.

Cuţitul! percepu în sfârşit mesajul lui Tuath, masculul dintâi. Inconştient, duse mâna la şold, şi, în timp ce gândea absurd că Tuath se oprise din giugiulelile cu Winnona, palma i se strânse pe mânerul armei, muşchii îi zvâcniră, conduşi de pe *kang*-ul încins din iglu, iar lama spintecă gamba adversarului.

Moammad rassul Yahweh! Moshe rassul Allah!

Tuath, masculul dintâi, era un maestru când dirija prin vortex! Cuţitul se răsuci în rană exact cât trebuia ca să încarce în vârf spirala Massaiului.

Prin vortex, ucid vortexul! spunea Ghazalla.

— Hooop?! exclamă Massaiul stupefiat, înainte ca Fingal să se repeadă să-i despice abdomenul. Coama albă de leu ce îi servea negrului drept glugă îi căzu pe ceafă. Sângele aburind se revărsă din adversar ca dintr-un burduf crăpat; şiroia peste trupul lui Fingal care se chinuia să iasă de sub el.

Abia acum izbuti să intersecteze câmpul Massailor. Negrul apucase să transmită în vortex, către propriul lui brund, senzaţia de durere amestecată cu căldură. *Superb!* se auzi exclamaţia lui Ossian care nimerise în plin peste câmpul mascat dintre Massai. *Îi am în mână!* auzi Fingal fraza adresată de scrutător lui Tuath, masculul dintâi*. Îi am în mână şi-i citesc cuvânt cu cuvânt... pas cu pas!*

Tuath continua să-l dirijeze pe Fingal. Îl ridică din nămeţi şi-l repezi către marginea uedului, s-o ajute pe Gwenn. Nu ne lasă aici! – îşi spuse masculul, înregistrând mişcările automate ale partenerei, condusă şi ea din brund. Mergea trunchiat, cu paşi

rigizi, ţinând arbaleta încleştată în poziţie de tragere. Fingal se apropie de ea şi, fără să vrea, începu să rotească privirea puţin câte puţin, ca şi cum ar fi fost acţionat de un mecanism cu roţi dinţate, privind peste întinderile îngheţate ale *tchang-thang*-ului.

Tuath, masculul dintâi, priveşte prin ochii mei, se gândi şi dădu să se scuture. Îl auzi cum râde în iglu:

Hei! Te descurci? Crezi că te descurci de unul singur?

Fingal respiră adânc. Aerul rece îi intra în plămâni, sfârâind. Scotea pachete de aburi pe nas şi pe gură.

— Mă descurc... spuse el cu voce tare.

Perfect! Gwenn stă mult mai rău. Ne concentrăm asupra ei. S-o scoatem din rahat... De tine o să ne folosim doar ca să privim...

Fingal încuviinţă şi simţi deodată cum se eliberează din strânsoarea vortexului.

— Un-de-s-au-dus? întrebă Gwenn întretăiat, ca şi cum ar fi făcut o afirmaţie.

Brusc, ceilalţi trei Massai ţâşniră dindărătul unor conducte ce făceau un cot pe deasupra barăcii colorate în verde. Arbaletele Highlanderilor zvâcniră instantaneu.

— Per-fect! silabisi Gwenn în mijlocul deflagraţiei provocate de încărcătura pe care o lansase. Tuath o făcuse să ţintească în sloiurile din spatele Massailor, împroşcându-i cu cioburi tăioase de gheaţă. Corpurile negre încasară grindina ucigaşă în plin, iar suflul exploziei îi azvârli peste crusta lucioasă ca pe nişte păpuşi din cârpă.

— Nu te mişca! ordonă Fingal armând arbaleta.

Nu era nevoie de ordinul lui. Gwenn rămăsese stană de piatră, într-o atitudine nenaturală, prinsă în reţeaua vortexului.

Masculul se apropie de Massai. Ecourile bubuiturii tresăltau încă în fundul uedului când Highlanderul se aplecă asupra inamicilor inerţi. Nu mai prezentau niciun pericol. Fingal îi făcu semn lui Gwenn să vină.

— Pă-puşi dez-ar-ti-cu-la-te! hohoti Gwenn întretăiat. Avea vocea împăstată şi examina scena ca un automat. Era proteza vizuală a lui Ossian – privea scena în locul lui, fără ca ea să înregistreze nimic.

— Păpuşi dezarticulate, aprobă Fingal, zâmbind. N-a lipsit mult ca să… făcu gestul cu palma trasă brusc prin faţa gâtului.

Femela se porni din nou să tremure, holbându-şi ochii. Câmpul! Iar o ia razna! gândi Fingal, gata să ceară decuplarea partenerei de brund.

N-a mai fost nevoie să ceară nimic. Gwenn îşi reveni deodată, gâfâind, roşie la faţă de încordare. Făcu doi paşi către Fingal şi îi spuse, nervoasă:

— Numai vortexul e de vină! Ne-a intoxicat cu informaţii false! Ne-a spus că avem de-a face cu nişte rătăciţi amărâţi când, de fapt, ei sunt avangarda unei legiuni complete. Apoi s-a umplut de paraziţi şi ne-a făcut să ratăm ambuscada…

— Te-a scos pe tine din rahat! i-o reteză Fingal.

Gwenn se strâmbă şi se aşeză în genunchi lângă unul dintre masculii morţi. Îi despică cu un gest precis pielea de pe călcâi şi-i descoperi spiralele aurii. Apoi îi crestă pielea de deasupra pliului

interior şi trase de firul guvernor, spirala comună tuturor legiunilor. Cobora pe deasupra coloanei vertebrale, ca o bandă lucitoare de staniol.

Gwenn o extrase cu lentoare şi o aşeză alături de ea.. Apoi, din mişcări abile cu cuţitul şi cu degetele, smulse toată reţeaua de fibre metalice ce alerga pe sub pielea neagră a duşmanului.

— Alunecă uşor, comentă Gwenn. Legionarii Massaoua au un sistem de ancorare lax, îl făcu ea atent pe Fingal.

Se uitară la spiralele aurii. Fine şi alunecoase, fără să facă volutele roccococo, exuberante, specifice legiunii Kildare. Coborau în bandă de pe frunte, pe nas, pe gât, emiteau ramuri pentru braţe, se continuau pe piept, pe abdomen, apoi se divizau în dreptul ombilicului, înconjurând talia. Ajungeau pe fese, după care coborau pe coapse şi pe gambe, traversau tălpile, iar în final îmbrăcau degetele cu totul. Iar pe coloana vertebrală: firu guvernor.

Un vortex complet, funcţional încă. Numai că posesorul lui nu-l mai putea utiliza.

— Suntem mai frumoşi, rânji Gwenn şi îşi săltă kiltul, exhibându-şi rotocoalele vortexului care se căţărau pe fese.

Fingal pufni în râs şi se apropie de trupul inert al femelei doborâte:

— S-o crezi tu! în ce priveşte sânii, nu faci doi bani în faţa ei! remarcă el rostogolind cu faţa în sus corpul negresei. Cu tot vortexul care ţi-i ţine ridicaţi…

— Aiurea! exclamă Gwenn, desfăcându-şi vesta de blană şi examinându-şi sânii.

Fingal, Fingal! Lăsaţi prostiile! Vreau să stimulaţi un Massai! se auzi în câmp vocea lui Ossian.

În regulă, răspunse Fingal.

Scrutătorul continuă, vorbind altcuiva, în iglu: *Ciudat, cum o legiune din categoria Massailor a comunicat prin câmpuri mascate atât de abil!*

— Scârbele! De-asta ne-au salvat! Nu erau în stare să localizeze legiunea Massaoua fără noi! scrâşni Gwenn.

— Ce credeai? Winnona şi oamenii ei nu uită aşa de uşor…

— Las c-o să uite de tot! conchise Gwenn şi se aşeză pe vine lângă negresă.

Ossian interveni, tăios:

Vă percep perfect! Ce spuneţi, ce gândiţi, ce vedeţi… Con comitent! îi avertiză el.

Ştim, îl întrerupse Fingal. Mai ai nevoie de stimularea Massailor, da sau nu?

Fa-o! îi ordonă Ossian.

— O căţea cu ţâţele lăsate… spuse Gwenn cu voce tare, gân dindu-se la Winnona. Ce zici Fingal? Oare şoptitorii au perceput şi chestia asta?

Bineînţeles că o percepuseră. De asta şi făcuse remarca. Nu spera decât că şi alţi legionari din brund să fi fost cuplaţi la aria uedului Bruria şi să recepţioneze mesajul ei insolent.

Soarele coborâse. Vişiniu, tangent la *tchang-thang*, înţepa văzduhul îngheţat. Fingal se aşezase alături de Scotă şi extrăgea liniştit spiralele de sub pielea negresei. Manevra nu va întârzia s-o stimuleze pe inamica lor, fie că era moartă sau nu. Gwenn se întrebă dacă Ghazalla nu capta şi ea ţinutul din jurul uedului Bruria. Abia ce-şi formulă

întrebarea că-şi dădu seama că nu gândise *Ihag thong*. Nu gândise *pătrunzător.*

Nu lăsase gânduri-capcană pentru Winnona şi Ossian.

— Uuuh… sete… uscat… gemu negresa şi îşi strânse genunchii la piept, sughiţând… Pierd legătura… pierd legătura… şopti ea absurd, către brundul ei.

— Ai pierdut-o de mult! îi suflă Gwenn, privind-o în ochi.

Perfect, Fingal! Perfect! anunţă Ossian. Am din ce în ce mai multe arii Massaoua în registru… vezi că poţi să fii un bun Kildare, dacă vrei?

Ai curaj să discutăm asta în faţa întregii legiuni? se interesă Fingal, sigur pe el.

Terminaţi odată! – asta era Winnona. *Continuă să scoţi vortexul negresei şi mai taci din gură. Fingal!*

Îl scosese deja. Inamica se decuplase definitiv de restul legiunii Massaoua. Devenise o femelă fără vortex. La voia întâmplării. Autonomă. Pentru ea, aerul din jur era sălbatic, de parcă n-ar fi existat niciodată câmp. O femelă fără Dumnezeu, după cum ar fi spus Ghazalla, citând din Panoplia Propheticus Bene Gesserit.

— Îţi place modelul? o întrebă Fingal pe Gwenn, jucând în mâini spiralele adversarei.

Gwenn dori să lanseze în vortex un snop de gânduri *Ihag thong,* dar se răzgândi şi răspunse în aşa fel încât să fie auzită din brund:

— Stii bine că povestea cu vortexurile mă lasă rece.

Lansă o privire în câmp, asigurându-se că

spusele şi tonul îi sunt preluate întocmai de vortex.

— Tocmai de-asta îţi spun, îi atrase Fingal atenţia. Ai avea curajul să porţi spiralele unei legiuni adverse?

Superb! Era genul de conversaţii care prăjeau creierul tipilor ca Ossian, ca Tuath şi ca Winnona.

— De ce nu? Dar n-aş lua spiralele nespălatei…

Lăsă fraza în suspensie şi gândi intens la Winnona, deşi se uita la femela Massaoua. Şi asta era o formă de gânduri *Ihag thong*, din zestrea Bene Gesserit. Gânduri cu dublu înţeles pentru cei care te captează. Pentru oricine, era clar că tânăra femelă se gândise la Winnona când vorbise despre „spiralele nespălatei”…

Gwenn se apropie de trupul negru, flasc.

Luptătoarea Massai căscase ochii mari, gâfâind de durere în timp ce Fingal îi despica ultimele cârlige de ancorare ale spiralelor.

— …sunt în uedul Bruna, scâncea negresa. Doi Kildare… încerca ea să emită spre brundul ei de undeva din sudul deşertului îngheţat, dincolo de dunele de zăpadă. Simţi mâna albei cum îi desface capa de leu şi cum o apasă evaluativ pe sâni.

— Nu mai ai vortex! auzi ea vocea Scotei. Apoi, chipul acesteia se şterse, sunetele coborâră cu o octavă, două octave, trei octave…

În final, se simţi inundată de vuietul care-i anunţa mistuirea în câmp.

Capitolul II

Au fost vremuri în care multă lume îşi imagina că face parte din comunitatea Bene Gesserit. Pentru că auziseră de Ihag thong, se credeau investiţi cu o funcţie în ierarhia Ordinului, motiv pentru care îşi învăţau prozeliţii cum să gândească şi să privească pătrunzător...

Bieţii de ei! Bene Gesserit încercase de prea multe ori povara înfrângerii ca să mai lupte nemijlocit! Într-un sens, toţi cei care se credeau Bene Gesserit după revenirea pe Terra, nu erau altceva decât nişte ghola de un tip mai special. De fapt, erau forme goale acţionând conform unor semnale emise de Ordin.

GWENN ieşi dintre igluuri, încercă apa cu piciorul şi se scutură, ca parcursă de un frison. Era bine! întreg brundul se umpluse de aburii emanaţi de apa fiartă. Exact ce-i trebuia, ei şi lui Fingal, după câteva zile petrecute în ger, departe de igluurile dintre sondele părăsite.

— Put ca o scroafă... spuse Gwenn strâmbându-se şi-şi dădu drumul în bazin. Spiralele i se încinseră imediat. Era bine. În mai puţin de un minut, muşchii i se vor destinde, iar ea se va relaxa.

Ieşi din apă şi se uită de jur-împrejur. Majoritatea legionarilor se bălăceau în bazinul fierbinte,

stârnind rotocoale de aburi ce se strângeau sub copertina de piele ce acoperea rezervorul ritual. Igluurile luceau în bătaia soarelui ce răsărea, iar câţiva Kildare se strânseseră lângă silozurile din piele amplasate la intrarea în brund şi preparau grămezile de bălegar – *lichiba* îi spuneau – pe care aveau de gând să le ardă printre culturile de orz şi ciuperci.

Dincolo de silozuri şi igluuri, undeva în apropierea zidurilor de incintă, se vedeau jucând anarhic, precum nişte uriaşi şerpi cenuşii, plouaţi, odgoanele la capătul cărora pluteau zmeiele de vânt. Gwenn îşi înclină capul, dorind să vadă pânzele romboidale, colorate aprins în verde şi roşu, dar legionarii le ridicaseră foarte sus. La mai bine de 200 de iarzi înălţime, aşa că abia se desluşeau. În schimb, vântul care se strecura printre elitrele lor se auzea până jos, sub forma unui bâzâit enervant.

Gwenn o căută din priviri pe Winnona, matca brundului. O zări în mijlocul unui grup de Kildare, mergând agale între Ossian scrutătorul în vortex, şi Tuath, masculul ei dintâi. Lângă ei, doi străini răsăriţi de cine ştie unde. Erau ciudat îmbrăcaţi – el avea nişte haine strânse pe corp prinse cu bumbi rotunzi, din os, iar ea avea un fel de kilt, foarte scurt, care abia dacă îi acoperea coapsele. Se vedea că niciunul dintre ei nu era obişnuit cu gerurile sahariene. Dârdâiau, ţinându-se după matcă şi după masculu dintâi.

Ce căutau în brund? Fingal auzise că stătuseră toată noaptea de vorbă cu matca, punând la cale o operaţiune împotriva Soherilor, numai că Ossian şi

Tuath insistaseră să poarte Micul Jihad după cum prevedeau Scripturile… Îi întâlniseră pe Massai? Cu ei trebuia să lupte!

Gwenn îi mai privi o dată pe cei doi străini: nu arătau deloc a legionari, mai ales după cât de fragili păreau… Se mişcau tare neîndemânatic pe zăpadă şi, Gwenn era sigură că dunele de gheaţă i-ar fi răpus imediat dacă se rătăceau *pe tchang-thang*. I se părea tare ciudat că Winnona îi acceptase atât de uşor în anturajul ei, ea, care detesta orice era străin de seminţia Highlander.

Tuath, masculul dintâi, şi Ossian, scrutătorul, izbucniră brusc în râs când străinul firav îi spuse ceva mătcii. Bine că-i ţinea de vorbă! Oare mai aveau timp s-o simtă pe Ghazalla, matca majoră a legiunii Highlander? Tânăra trase cu coada ochiului la Fingal, care fusese contactat prin câmp încă de acum o oră de matca majoră. Pe faţa masculului nu se citea nimic, părea că totul merge perfect.

Numai Gwenn ştia însă că toate simţurile lui de vortex erau încordate, gata să intercepteze orice manevră de-a lui Ossian, care atât aştepta! S-o surprindă pe Ghazalla, matca majoră, cum iscodeşte treburile din brundul Winnonei.

Ticăloasa de Winnona! Scârba de Ossian! se gândi Gwenn când îi văzu cum se apropie de marginea bazinului ritual, cum îşi scot kilturile, platoşele din piele argăsită şi cizmele de blană de urs. Intrară şi ei în apă, iar Fingal răsuflă uşurat: scrutătorul brundului nu bănuia că duşmanca de moarte a Winnonei, matca majoră a legiunii Kildare, stă cu ochii şi cu urechile pe ei.

Îi făcu semn lui Gwenn să se bage în vorbă, după

cum stabiliseră împreună cu Ghazalla înainte să iasă din iglu.

— Fingal a spus că cioroaica avea sâni mai frumoşi ca ai mei! comentă Gwenn, admirându-şi sânii susţinuţi de apa aburindă. Rânji vulgar, făcând cu ochiul unei femele între două vârste care se bălăcea mai încolo.

Bătrâna se întoarse cu spatele la Gwenn. Tuath tresări, imperceptibil, şi dădu să-i zică ceva Winnonei, dar Ossian îl întrerupse. Un legionar tânăr de tot, un adolescent, tot încerca să-i strecoare ceva la ureche masculului dintâi şi se apropiase de grupul mătcii.

— Cum mai stăm? continuă Gwenn şi se uită ţintă către Ossian.

Scrutătorul întoarse capul prefăcându-se surprins şi rămase cu ochii aţintiţi la degetele de la picioare ale tinerei femele. Le juca la suprafaţa apei, spiralele se încinseseră şi emiteau sclipiri argintii.

— Cu mine vorbeşti? întrebă el cu glas potolit. Gwenn încuviinţă. Cum să stăm? Legiunea Massaoua şi-a amplasat brundurile de avangardă la douăzeci şi cinci de mile sud-est. Am comparat câmpurile şi registrele pe care le acoperă vortexurile lor. Nu mai am nicio îndoială. Brundul lor central se află în oaza Homs. O duc rău cu apa…

— Apa. Da, aprobă Gwenn absurd şi privi la rezervoarele din piele de capră pe care le ridicaseră sub una dintre sonde. Au probleme cu apa, sau cu energia? întrebă ea şi se uită din nou către zmeiele de vânt.

Ossian întârzia să răspundă. Părea că se gândeşte la întrebarea lui Gwenn. Massaii nu fuseseră niciodată printre preferaţii lui Bhagavan. Toate legiunile ştiau că abia reuşesc s-o ducă de pe o zi pe alta cu apa, cu silozurile şi cu generatoarele de energie. Urmări privirea lui Gwenn şi se uită şi el la zmeie şi la generatoarele lor de curent, care hârâiau liniştitor undeva în spate. Curenţii de aer din înalt zbârnâiau printre elitrele uriaşe, din piele tăbăcită de iepure.

Ghazalla obişnuia să spună că până şi elitrele care, învârtite de vânt, produceau electrium şi căldură, erau tot o moştenire Bene Gesserit. Odată, tare demult, Preacucernicele Maici luptaseră împotriva tuturor găselniţelor care copiau mintea omului şi, chiar şi zmeiele de vânt fuseseră proscrise. Cum şi în ce fel aflaseră legionarii – duşmani de moarte ai Preacucernicelor Maici – secretul producerii căldurii, era un mister. Oricum, nici Winnona, nici alţi inamici neînduplecaţi ai Bene Gesseritului, n-ar fi admis în ruptul capului că zmeiele de vânt nu erau un mecanism pus la punct de Bhagavan, cel care le trimitea spiralele şi Scripturile în brunduri…

— Apa e problema lor cea mai mare, se hotărî să răspundă Ossian. Rezervoarele lor au prins prea multă sare. De când bat Afryss, nu le-au curăţat niciodată. Nu ştiu să le cureţe. Aşa că beau apă sărată.

— Apă sărată, repetă Gwenn; îl privi lung pe Ossian şi înălţă sprâncenele.

Scrutătorul era numai lapte şi miere cu ea când brundul asista nemijlocit la discuţiile dintre ei. Îi

era frică să dea pe faţă confruntarea ce mocnea între Winnona, matca minoră, şi susţinătorii mătcii majore a legiunii. De fapt, lui Ossian îi era frică să *vorbească* în gura mare despre conflict, deşi toată lumea era la curent cu el. Ossian se purta ca şi cum *cuvintele* ar fi însemnat alunecarea confruntării pe o pantă iremediabilă, de parcă gândurile emise în câmp ar fi fost lovite de nulitate, atâta timp cât nu le exprimai verbal.

Gwenn ştia de ce scrutătorul proceda astfel. El nu făcea decât să se ghideze după un dicton vechi, pe care Gwenn îl citise şi ea în registrele pe care i le adresase Ghazalla, o Bene Gesserit şi ea. Ghazalla avea o carte. Cartea Vocilor Bene Gesserit, pe care n-o arătase nimănui, dar din care îi plăcea să povestească tovarăşilor ei. În paginile ei scria că primul lucru pe care trebuia să-l faci pentru a-ţi atinge scopul, era să te exprimi verbal. La fel scria şi într-o ediţie veche a B.C.P.: „… la început era Cuvântul şi Cuvântul era Dumnezeu…”

Mai mult ca sigur că lui Ossian îi era frică să nu aţâţe soarta, vorbind în gura mare despre disputa dintre mătci.

— O duc rău cu apa, zici, continuă Gwenn. Ce folos! Dacă încă nu mănâncă zăpadă, înseamnă că au rezerve suficiente.

— Nimeni nu mănâncă zăpadă pe aici, constată Tuath, masculul dintâi. Dă halucinaţii. Au otrăvit-o cei din legiunea Tengri acum câteva generaţii. Soherii i-au distrus, dar zăpada a rămas otrăvită.

— Noi am mâncat zăpadă în ultimele două zile şi n-am păţit nimic, se băgă Fingal în vorbă.

— Pe unde vă aflaţi, când aţi mâncat zăpada?

— Pe marginea uedului Bruria.

— Exact pe acolo au părăsit Tengri Sahara. Doar n-aţi fi vrut să otrăvească uedul pe unde treceau ei…

— Tengri erau cei care spuneau că se trag din neamul vrăjitoarelor Gesserit, nu-i aşa? zâmbi Gwenn într-o parte.

— Aşa e, recunoscu Ossian cu jumătate de gură şi se foi în apă, încurcat.

— Tengri au zis că se vor reîntoarce, remarcă Gwenn şi se cufundă cu totul în apa fierbinte, fără să aştepte răspunsul lui Ossian. Spiralele începură să-i pocnească sec, împroşcând scântei în lichidul cald, ca şi cum un polizor i-ar fi coborât de-a lungul firelor metalice.

Ieşi la suprafaţă şi trase o gură de aer geros. Soarele îngheţat se ridicase deasupra zidului de incintă şi părea să umple văzduhul cu sarcini electrostatice care pocneau când şi când printre igluurile lucioase. Aveai impresia că în brund nu respirai aer, ci electricitate.

Poate că o fi aşa din cauza câmpului, îşi zise Gwenn şi întrebă:

— De ce să otrăvească zăpada dacă au de gând să se întoarcă?

— Nu ştiu, răspunse Ossian. Poate că ei au antidotul la otrava pe care au lăsat-o în urmă.

— Eu nu cred în povestea asta cu Tengri. Şi uite că nu m-am înşelat! Şi eu, şi Fingal am mâncat zăpadă şi n-am avut niciun fel de halucinaţii…

— Nu ştiu ce să zic, ridică Ossian din umeri. În ce-i priveşte pe Massai, am aflat din vortex că rezervele lor de apă mai ajung doar pentru patru

zile, argumentă el, privind către Tuath, masculul dintâi.

— Vi s-au părut deshidrataţi? întrebă Tuath şi se uită la Fingal.

— Nu, spuse Fingal. Le-am inspectat limba şi ochii. Erau suficient de umede. Pielea le era elastică... Erau umezi peste tot i-a controlat Gwenn, înţelegeţi, zise el şi făcu cu ochiul, râgâind scurt. Gwenn i-a controlat peste tot!

Un nou hohot de râs. Tânăra femelă ieşi din bazin şi păşi pe zăpada scârţâitoare. Se opri lângă unul dintre stâlpii din lemn sculptat ce susţineau copertina din piei de deasupra rezervorulu fierbinte. Se făcuse linişte, întreruptă doar de clipocitul apei din bazin şi de behăiturile caprelor-de-zăpadă din staulul de la nordul brundului. Cei doi străini se uitau miraţi de la Gwenn la Winnona, de parcă n-ar fi înţeles cum de îşi permitea o biată femelă să fie într-atât de insolentă.

— Fingal vrea să spună că m-am uitat între picioarele femelei Massaoua, explică Gwenn cu voce tărăgănată. Fingal vrea să spună că m-am molipsit de la mătci... E o practică tradiţională pentru ele, aşa-i Winnona?

— Căţea împuţită! scrâşni Tuath, şi dădu să se repeadă afară din apă.

Dar atât Winnona cât şi Ossian erau calmi şi zâmbitori. Nu era încă momentul să precipite disputa cu Gwenn, Fingal şi ceilalţi susţinători ai Ghazallei. Ossian fusese cât se poate de ferm de dimineaţă, înainte să vină la baia rituală: îndemnaţi de Ghazalla, Gwenn şi Fingal pregăteau o mişcare în care aveau de gând să atragă tot

brundul.

— Ce fel de mişcare? se interesase Tuath.

Ossian nu putea să precizeze despre ce era vorba. Simţea doar cum cei doi îşi maschează din ce în ce vortexul, semn că Ghazalla le transmitea mesaje prin câmp.

— Toate mătcile trag cu ochiul unde nu le fierbe oala, repetă Gwenn, cu glas din ce în ce mai scrâşnit.

— Şi Ghazalla este matcă, replică Winnona, iar Tuath reluă, aţintindu-şi ochii injectaţi de furie spre Gwenn:

— Căţea împuţită! Te-am scăpat din mâinile Massailor!

Gwenn ridică plictisită din umeri, se lăsă să alunece iarăşi în apă şi-şi ridică părul deasupra undelor fierbinţi.

— De ce nu vorbeşti mai departe cu Gwenn, Ossian? se interesă Winnona. Mă interesează şi pe mine să ştiu cum stăm!

— În regulă, reluă Ossian. Massaoua au fost înfrânţi acum două luni în aria Tamanrasset de legiunea Soher, care i-a împins către brundul nostru. În vortex, circula zvonul că Massaii doreau să treacă Mediterana, pe gheaţă, şi să se stabilească pe una dintre insule, pe Mayor, sau pe Sardes, nu-i sigur care… Oricum ai lua-o, sunt o legiune pe ducă. Cineva tot îi va distruge. Mai au doar trei mătci!

— Asta ai aflat-o din vortex, sau ţi-au spus-o ei? întrebă Gwenn şi îi arătă pe cei doi străini. Masculul zâmbea, distant, dar femela nu se pricepea să-şi mascheze spaima din privire şi îşi

rotea ochii de la partenerul ei la Winnona.

— Ei cunosc prea puţine despre noi, zise Ossian. Iar despre Massai, nici atât!

— Dacă mai au doar trei mătci, reluă Gwenn, înseamnă că cel mai bine ar fi să-i distrugem noi, nu-i aşa? chicoti ea.

Ossian tresări. I se păru că desluşeşte o tensiune abia perceptibilă în vortex, ca şi cum o senzaţie de neîncredere i-ar fi încolţit în minte. Oare asta au de gând să pună la cale cu întreg brundul? se întrebă el. Să fi avut Ghazalla interes în lupta cu Massaii? Iar străinii să fi fost trimişi, într-adevăr, de Bhagavan?

Ei susţinuseră, masculul mai ales, să-i lase în pace pe Massai şi să se concentreze împotriva Soherilor.

— Asta vreţi? Să-i distrugem pe Massai? insistă Gwenn şi se uită la străini, doar-doar ar surprinde ceva pe faţa lor. Dar el continua să rămână impasibil, în timp ce ea era înfricoşată. Ei s-o fi învăţat pe Winnona că trebuie să treacă pe lângă Massai fără să-i bage în seamă? Ei să fi fost cei care acţionau împotriva Ghazallei? Atunci cum de reuşiseră să se strecoare în brund, fără să fie depistaţi de Llewellyn, scrutătorul Ghazallei?

Ghazalla ştie de venirea lor, îi spuse Fingal, uluit, cu Glas de vortex, *dar a considerat că e mai bine să nu ne spună nimic*...

Gwenn tresări. Se gândi, pentru a câta oară, că matca majoră se comporta cel puţin ciudat. De multe ori se întreba chiar dacă ele două fac parte din acelaşi grup, pentru că, în afară de faptul că o aveau drept adversară comună pe Winnona, restul

faptelot şi ideilor le despărţea…

Ce fel de Bene Gesserit suntem noi? se întrebă ea.

— Trei mătci… spuse Winnona, ieşind din bazin. Cât timp le-ar trebui ca să se refacă?

Ignorase intervenţia tinerei femele. N-o mai suporta, mai ales de când începuse să ia în derâdere pe faţă regulamentele legate de vortex. Pe de altă parte, Winnona nu se hotăra să termine o dată cu ea. Ştia că nu acţionează singură, că sunt mulţi cei care gândesc ca ea, iar datoria ei de matcă era să-i scoată pe toţi la lumină.

Blestemate Bene Gesserit! Se infiltraseră în toate legiunile ce cutreierau dunele de zăpadă şi *tchang-thang*-urile… Racolau membrii brundurilor şi puneau la index Scriptura Schimbărilor. Winnona nu pricepea de ce acţionau astfel. Nici ea, nici Ossian.

Momentan, politica Bene Gesserit i se părea lucrul cel mai urgent de contrat. Iar faptul că matca majoră Kildare ţinea tot de Bene Gesserit nu-i uşura deloc treburile…

Trupul înalt şi puternic al mătcii răspândea jeturi centrifuge de aburi în aerul încărcat şi rece. Îşi roti braţele de câteva ori, dar pielea i se acoperise deja cu o pojghiţă fină de gheată.

Era încă matcă minoră. La cei treizeci şi trei de ani ai ei, nu eclozase decât douăsprezece generaţii de Kildare. Dar avea speranţa ca până la finele anului să ducă la bun sfârşit încă două generaţii pe care să le implanteze în recipientele nutritive din mijlocul brundului. Cu patrusprezece generaţii depuse în cuvele alaya, putea să aspire la rangul

de matcă majoră…

Până atunci însă, ca pentru a-şi statua poziţia în brund, se îndreptă spre cuvele de siderit în care creşteau fetuşii pe care îi purtase până acum.

Gwenn strâmbă din nas. Nu pricepuse niciodată de ce o singură matcă era selecţionată să poarte în ea timp de trei luni câte o generaţie care să fie transferată apoi în recipiente. Nu pricepea nici de ce legionarii primeau după fiecare victorie spirale suplimentare, îmbogăţindu-şi vortexul individual.

Ghazalla pretindea că nici ei nu-i era clar de ce lucrurile se petreceau aşa. De ce nu năşteau toate femeile, după cum se întâmplase odată? Cine le oferea spiralele?

Dar Ghazalla se prefăcea de multe ori că nu ştia cutare sau cutare lucra, doar pentru că dorea să nu vorbească mult. Oricum, regulamentul de eclozare i se părea stupid: dacă toate femelele ar fi primit prerogativele mătcii, spunea ea, brundurile s-ar fi înmulţit mult mai rapid.

„Din cauza asta ne-am împuţinat şi a trebuit să revenim pe Terra…” explica Ghazalla, dusă pe gânduri. „Cineva ne dirijează şi preferă să ne ştie puţini. Îi e mai uşor să ne ţină în mână aşa…” „Poate că e Bhagavan, cel despre care scrie Scriptura Schimbării…” spusese Gwenn.

„Bhagavan? Dumnezeu, adică?” se interesase Ghazalla. Gwenn făcuse semn că da. „Stai liniştită… Dumnezeu… Păi, pe Dumnezeu noi îl generăm! Noi *trebuie* să-L generăm! Aşa scrie şi în Cartea Azhar a Ordinului… Asta, dacă nu cumva L-om fi generat deja şi, atunci, problema se pune: cine îl controlează pe Dumnezeul ăsta pe care L-

am creat demult?

„Îl vom controla noi, Bene Gesserit…”

„*Noi*…” subliniase Ghazalla. „*Noi* Bene Gesserit… Întâi de toate, să-l descoperim pe Bhagavan, care, până una alta, ne controlează pe toţi.”

*

— Cât timp le-ar lua Massailor să se refacă? întrebă din nou Winnona.

— Cincisprezece ani. În cel mai fericit caz, stabili Ossian. Doar dacă nu i-ar tulbura nimeni.

— Cine dracu’ a mai auzit de o legiune lăsată în pace măcar cinşpe zile? pufni Gwenn în râs.

— Poate că vor reuşi să ajungă într-un sigiliu-vortex, sugeră Tuath.

— În care să stea cinşpe ani? i-o reteză Gwenn. Nici gând Cineva o să-i spulbere, oricum… iar voi sugeraţi aici că cel mai bine ar fi s-o facem noi, accentuă ea. Ca să nu fim depunctaţi.

Winnona se înfoi, nervoasă, şi se uită pe deasupra igluurilor, către conducta de petrol care se strecura, dreaptă, ruginită, la vreo opt sute de iarzi de brund, înghiocată într-o teacă încasabilă de gheaţă. Aerul era nemişcat.

Matca îl privi pe Ossian.

— Tu ce crezi? Spuneai că le-ai studiat vortexurile…

— Hmm… Vortexuri simple. Specifice legiunilor care au repurtat puţine victorii. Practic, punctajul codificat de spiralele aduse de Gwenn şi Fingal indică doar şase războaie câştigate de Massai… Massaoua n-a purtat Jihadul, l-a *suportat*, conchise

Ossian. Asta explică şi de ce au atât de puţine mătci.

— Nu ne spui şi câte războaie au pierdut? interveni Fingal. Dacă ar fi fost atât de slabi, n-ai fi avut atât de multe dificultăţi să le penetrezi câmpurile, Ossian! De ce nu spui ceva şi despre războaiele pe care le-au purtat?

Winnona se uită lung către Ossian. De unde aflaseră cei doi toate astea?

Numai de la Ghazalla şi de la vrăjitoarele ei! emise scrutătorul într-un câmp bine mascat prin gânduri *Ihag thong*. Matca se prefăcu atrasă de legionarii care ieşeau din silozurile din care se ridica mirosul acru de bălegar ars, dar emise în vortex către Ossian: *Trebuie să-i răspunzi lui Ossian! Brundul e cu ochii pe tine!*

— E adevărat ce spune Fingal, recunoscu Ossian. Massaii au câmpuri mascate foarte abil.

— Câte războaie au pierdut? Asta vreau să ne spui! insistă Fingal.

Ossian se tot codea, privind de la Winnona la Tuath, masculul dintâi. În brund se făcuse o linişte desăvârşită. Se auzea doar sfârâitul aerului de la mare înălţime, strecurându-se prin elitrele zmeielor de vânt *Spune, Ossian! Dacă n-o faci tu, o vor face ei, şi asta înseamnă deteriorarea poziţiei mele în brund!* emise Winnona, cu ochii sticlind.

— N-au pierdut decât un singur război! izbucni Ossian. Cel de acum două luni, cu Soherii…

Brusc, în bazin se făcu o hărmălaie de nedescris. Începuseră să vorbească cu toţii deodată, să strige, să se cheme. Numai cei doi străini tăceau mâlc, de parcă o astfel de ştire n-ar fi avut cum să-

i surprindă.

— Hei! se auzi o voce mai puternică. Cum vine asta? Ce s-a petrecut cu celelalte războaie ale lor? P-alea, cin'le-a câştigat?

— Nimeni. De la *kyewa* până acum, Massaii n-au purtat decât şapte războaie… răspunse Ossian strângând din buze.

Un hohot de râs se ridică din rezervor, zgâlţâind masele compacte de abur. Printre spărturile lor, razele soarelui se decupară în cilindri strălucitori. Credeau cu toţii că Ossian făcuse o glumă. *Kyewa* avusese loc tare demult, după ce legiunile reveniseră din rătăcirea lor prin ceruri. Cum să poarte Massaii doar şapte războaie?

— Şapte războaie?! Doar şapte, de când sunt ei? se prefăcu Fingal scârbit. Ce faci, Ossian? îţi baţi joc de membrii brundului? Îţi baţi joc de noi?

Întoarse capul şi scuipă lângă bazin.

— Nu te mai juca cu focul, Fingal! scrâşni Tuath, masculul dintâi. Ştii foarte bine ce au făcut Massaii! Ştiu că ai deschis un registru de comunicare foarte adânc, din care ţi s-a povestit istoria Massailor… N-ai vrut decât ca Ossian să fie cel care spune asta în faţa tuturor!

— Ce e rău în asta? se interesă Gwenn. Pe noi cine ne-ar fi crezut? Dar pe scrutătorul brundului, care totodată este şi… şi confident, şi informator, şi limbă-n ureche, sau cum naiba s-o mai spune… Mă rog, care este totodată şi *consilier* al mătcii, ei bine, ne-am gândit că l-ar crede tot brundul…

— Voi de unde aţi aflat povestea Massailor? o întrebă pe Gwenn femeia bătrână care nu-i acordase atenţie când intrase în bazin.

Ossian simţi cum creierul îi ia foc. Orice, numai să nu se afle că ăştia doi comunicau într-un câmp mascat cu Ghazalla. Ghazalla era matca majoră Kildare şi, dacă ceilalţi ar fi aflat de relaţiile celor doi cu ea, poziţia Winnonei s-ar fi năruit iremediabil. Poate că cel mai bine ar fi fost să-i otrăvească pe Gwenn şi Fingal.

Despachetă un şirag de gânduri false *Ihag thong* şi emise la adăpostul lui: *Trebuie să-i ucidem, Winnona!*

— De unde ştiţi voi câte războaie au purtat Massaii? repetă femela întrebarea, dar Winnona o întrerupse, cu glas mieros:

— Spune tot ce ştii despre Massai, Ossian! De ce vrei să se creadă că ascundem informaţii?

— În regulă, admise Ossian, privindu-l tăios pe Tuath, masculul dintâi. Dacă nu s-ar fi aprins el, dacă nu i-ar fi acuzat făţiş pe cei doi, nu s-ar fi ajuns până aici. Tuath era bun la o grămadă de chestii, dar nu la condus brundul… Massaii n-au purtat decât şapte războaie de la *kyewa* încoace, reluă scrutătorul. V-o jur că aşa e, oricât de ciudat vi s-ar părea! Au evitat cu grijă orice contact cu celelalte legiuni. Au preferat să se menţină puri şi să nu se amestece cu străinii – continuă el, privind cu înţeles către Gwenn – şi au făcut asta cu preţul evitării unor războaie. Pentru ei, Jihadul e literă moartă. Se poartă de parcă n-ar vrea să ia parte la el. Se ascund mereu. Brunduri, registre de câmp, echipamente… ascund tot!

— Nişte artişti ai vortexului, spuse Fingal în silă.

— Nişte artişti, sublinie Ossian. Nişte artişti a căror dispariţie o deplâng, căci gândesc asemenea

mie.

— Recunoşti deci că poţi descoperi în alte legiuni indivizi preferabili celor din neamul tău? nu pierdu Gwenn ocazia.

— Nu fi stupidă, Gwenn! o întrerupse Ossian. Nu asta discutăm acum! Problema este dacă stabilim, sau nu, un contact de război cu legiunea Massaoua. Asta vrem să hotărâm acum, în brund.

Winnona îi aruncă o privire scurtă şi încercă să-l iscodească în vortex, dar Ossian blocase orice fel de acces către mintea sa. Winnona se opri între două recipiente de siderit şi îl întrebă cu glas apăsat:

— Deci, cu un efort minim, am dobândi o nouă trăsătură de vortex, aşa e? înţeleg că putem să-i spulberăm fără probleme pe Massai, sublinie matca.

Trebuie să schimbăm planul, percepu ea vocea speriată a lui Ossian, care clătina din cap, adresându-i-se verbal, astfel încât să fie auzit de toată lumea:

— Poate că aşa e. Poate că putem să-i înfrângem uşor.

Îi e frică, înţelese Winnona deodată şi îşi aminti de discuţia din iglu, când scrutătorul îi atrăsese atenţia că Ghazalla are de gând să se folosească de brund în scopurile ei. De altfel, Ossian emise în vortex aproape imediat: *Gwenn şi Fingal... Gwenn şi Fingal doresc neapărat să angajăm războiul cu Massaii...*

Matca se uită la Gwenn cu coada ochiului, simţind-o cum emite către Fingal sub o perdea de gânduri *Ihag thong*. Ghazalla le ordonase foarte

clar: legiunea Kildare trebuia neapărat să angajeze războiul cu Massaii. Massaoua era o legiune care trebuia să dispară. Mereu fuseseră un stăvilar în calea planurilor Bene Gesserit. Missionaria Protectiva nu reuşise să inoculeze nici un mit în legiunea lor, nimic de care să se lege vreo propagandă a Maicilor. Practic, Massaii erau impermeabili planurilor Bene Gesserit. Înfrânţi de Kildare, Ghazalla ar fi putut să le inoculeze legionarilor spulberaţi germenii uneia dintre legendele pe care Ordinul îşi structura politica pe termen lung. Massaii se vor reface, sau vor fi absorbiţi de alte legiuni – apariţia mesagerilor Bene Gesserit trebuia să găsească un teren fertil pentru planurile lor. Cartea Azhar avea chiar un scenariu pregătit pentru legiunile înfrânte iremediabil: o lungă poveste clădită în jurul păcatului originar, care, pasămite, dusese la distrugerea unui întreg popor.

Cu mult înainte de *kyewa*, cu mult înainte de rătăcirea prin ceruri, milioane de legionari fuseseră astfel dirijaţi. Pe vremea aceea, Bene Gesserit se numeau Bene Gesserette şi se folosiseră de un bărbat căruia îi plăcea să fie umilit în numele celorlalţi. Spunea el că venise printre oameni ca să ia asupra lui greşelile legionarilor faţă de Bhagavan. Exact de o asemenea legendă aveau nevoie şi Massaii.

Pentru asta însă, Kildare trebuiau să-i învingă mai întâi şi abia apoi să le dea învăţătura.

Ossian trebuia să se grăbească acum, dacă dorea să câştige brundul de partea lui. Trebuia să vorbească şi să clădească un registru pe care

Winnona să-l poată citi în timp ce el se ocupa de Fingal, de Gwenn şi de prezenţa străină de brund pe care o simţea strecurându-se printre pachetele de informaţie din câmp.

— Soherii sunt la Tamanrasset, continuă el. Şi ei au nevoie de spirale noi de introdus sub piele! Dacă ne consumăm într-un Jihad local cu Massaii, riscăm ca Soherii să ne surprindă dezorganizaţi şi obosiţi, cu brundurile dezlânate.

Matca îl privi, uluită. Tuath, masculul dintâi, se holba la el, îngrozit. Ossian vorbea exact pe dos faţă de cum stabiliseră dimineaţă. Cei doi străini pe care Bhagavan, şi nimeni altcineva, îi trimisese în brundul lor, insistaseră încă din timpul nopţii să lupte cu Soherii, dar Ossian, Tuath şi Winnona stabiliseră că e mai sigur să-i lovească pe Massai…

— I-aş lăsa să treacă pe lângă noi, continua el, rezistând vocii din vortex a Winnonei şi m-aş pregăti de adevăratul război: cel cu legiunea Soher. Oricum, am obţine mai multe trăsături de vortex dacă i-am înfrânge pe aceştia!

Ce se întâmplă, Ossian? se interesă matca în vortex. *E chiar atât de important s-o blocăm pe Ghazalla? Uiţi ce-am stabilit?*

Ossian nu apucă să-i răspundă. Gwenn se uită la Fingal, surprinsă de întorsătura pe care o luau lucrurile. Cei doi străini, masculul cel firav mai ales, începuseră să dea semne de nerăbdare, dar tot nu interveneau în discuţie.

— Şi Jihadul? întrebă Gwenn. Şi Scriptura Schimbărilor? Ce faci cu ele?

— Jihadul înseamnă să câştigi cât mai mult, nu să lupţi cu oricine! spuse Ossian şi se lăsă pătruns

de efluviile mentale ale Winnonei. Le direcţionă înspre boarea discretă a gândurilor străine de brund. *Vezi?* o făcu atentă. *Nu e decât căţeaua de Ghazalla!*

Gwenn surâse acru, în timp ce Fingal privea încruntat spre zidurile de zăpadă ce înconjurau brundul. Situaţia le scăpa de sub control. Lucrurile fuseseră cât se poate de clare de dimineaţă: Winnona şi Ossian erau dispuşi să acţioneze împotriva Massailor, exact după cum o dorea şi Ghazalla... Ce se întâmplase de-şi schimbaseră intenţiile?

Poate că au descoperit-o pe Ghazalla, se gândi Fingal, simţind cum Winnona încearcă să penetreze fluxul care adia printre câmpurile de informaţie, dar acesta se dizolvă uşor, ca o păpădie peste care ai fi suflat cu încetinitorul. Matca majoră o percepuse şi ea şi se retrăsese la timp. Urmele trecerii ei prin vortex erau clare însă, pentru că Tuath scrâşni, scuturându-şi capul:

— Îi ucid acum!

— Ba n-ai să faci nimic! îl opri Winnona şi se aşeză între eclozoarele în care creşteau fetuşii. Privi la legionarii care aşteptau nemişcaţi în rezervorul fierbinte. Boarea din vortex! Adierea străină de brund! – fusese matca majoră Kildare, Ghazalla, ticăloasa Bene Gesserit, pentru care tradiţiile şi trecutul legiunii nu făceau nici cât o ceapă degerată. O simţiseră cu toţii cum îi iscodise şi le era frică acum să ia pe faţă partea cuiva.

Ochii Winnonei se opriră asupra lui Gwenn.

— Tu n-ai nici o părere? Ce zici? Cum facem? îi atacăm pe Massai, sau îi lăsăm să treacă pe lângă

noi?

Gwenn răspunse imediat, surprinzând-o pe Winnona:

— Discuţi o problemă care priveşte întreaga legiune, spuse ea, precaut, şi se uită la străin, care încuviinţă mulţumit.

Nu sunt vorbele ei! simţi Winnona avertismentul lui Ossian. *Fii atentă ce vorbeşti! Ghazalla încă ne iscodeşte!*

— Deocamdată, e o problemă care priveşte brundul nostru. Am stabilit un contact de război. Îl putem continua sau nu.

— Cred că Ghazalla ştie să răspundă cel mai bine la întrebarea asta, zise Gwenn.

— Tu stii ce părere are Ghazalla despre acest contact? se interesă Winnona, apropiindu-se de marginea rezervorului.

Gwenn ezită preţ de câteva clipe şi îi privi pe cei doi străini, ca şi cum le-ar fi cerut confirmarea. Spuse:

— Nu. De unde să ştiu? Dacă aş şti, v-aş spune direct… Ce rost ar avea să discutăm ce e de făcut, dacă Ghazalla a luat deja o decizie?

Deşi apa din bazin era fiartă, legionarii au simţit că îngheaţă. Ghazalla era matca majoră a Highlanderilor, dar numele ei era prohibit în brundul Winnonei.

Matca o ţintui cu privirea pe Gwenn.

— Ar fi bine să înţelegeţi odată foarte clar! Sunteţi legionari ai brundului meu! Şi, dacă mă ajută Bhagavan, voi ajunge matca majoră a legiunii! Oricum ar fi, până una alta, mie îmi datoraţi ascultare!

Se uită la cei doi, scotocitor. Poate că-i fraieriseră pe ceilalţi legionari, dar nu pe ea, nu pe matca brundului! Bănuia de multă vreme că matca majoră comunica în registre acoperite cu ei, dar nu avusese dovada până acum, când Ghazalla se strecurase printre faldurile câmpului între ei, spionându-le conversaţia.

— Există un consiliu al mătcilor, începu Gwenn, dar Winnona o întrerupse:

— Ştiu de consiliu! Cred că toate mătcile vor fi interesate să afle cum se foloseşte Ghazalla de vortex! Ossian va fi cu mult mai meticulos de acum înainte… Doar ce-o s-o simtă pe Ghazalla că-mi intră în brund, şi o va cupla la câmpurile mătcilor prietene… suntem mai multe decât voi!

— Pentru cât timp? o înfruntă Fingal.

Legionarii ieşeau pe rând din bazin, îşi trăgeau pe ei kilturile şi vestele de blană şi o luau spre igluuri. Câţiva se prefăceau atraşi de corturile izolate în care creştea orzul din care făceau făina de *tsampa*, alţii se apropiau de rastelul cu planşe de zăpadă şi se apucau să desfacă pânzele rugoase de cânepă pe care le întindeau la soare ca să nu putrezească. Niciunul nu avea însă curajul să zică ceva sau să se uite în ochii mătcii… Câte generaţii de legionari eclozase ea ca să se opună Ghazallei? E adevărat, matca majoră acţiona tare ciudat de la o vreme încoace, şi, mai ales, nu era o adevărată Kildare, dar ea se afla în fruntea legiunii şi ştia mai bine ce are de făcut.

— V-a burduşit cu instrucţiuni, nu-i aşa? şuieră Winnona, ghemuindu-se pe marginea bazinului.

Fingal o luă prin apa fierbinte şi din câţiva paşi

ajunse în dreptul ei. Îi susţinu privirea timp de câteva clipe, după care îi strecură în şoaptă:

— Chiar aşa! Ne-a burduşit cu instrucţiuni. Bene Gesserit ştiu să-şi facă propagandă.

Winnona se ridică şi-şi trase pe ea kiltul şi platoşa. Se afundă în fluxul de veghe al legionarilor din brund. Ce naiba? Erau cu toţii speriaţi, de parcă Ghazalla ar fi fost în carne şi oase lângă ei, gata să-i pedepsească. Trebuie să scap de nenorociţii ăştia doi, îşi spuse matca şi se întoarse, auzind paşii lui Tuath, masculul dintâi.

— Să mergem, îi spuse el şi o luă de braţ. Fingal a recunoscut ceva?

— Mai era nevoie s-o facă?

Tuath dădu din cap şi-l căută pe Ossian din priviri. Porniră către igluul mare de lângă rezervorul ritual. Câteva femei adunaseră bălegar în mijlocul brundului şi se pregăteau să-i dea foc. Nici nu ridicară privirea când Winnona trecu pe lângă ei.

Gwenn ieşi din apă şi se aşeză pe marginea bazinului. Se zgribuli. Era obosită, iar avertismentele mascate ale mătcii o puseseră pe gânduri. Brundul, se gândi ea, n-are curaj încă s-o alunge pe Winnona. Cât despre Ossian, el hotărâse de la sine putere să-i facă scăpaţi pe Massaii care o deranjau atât de mult pe matca majoră, fără să mai ceară aprobarea Winnonei. Scrutătorul era un mascul tare deştept, chiar dacă nici o femelă nu se uita la el ca la un posibil partener.

Are prea mare putere, conchise Gwenn, privindu-l cum se strecoară în iglu, în urma Winnonei şi a lui Tuath. Viermele ăsta are prea mare putere!

Fingal se apropie de ea şi-i cuprinse umerii:

— Nici o grijă… vei fi şi tu matcă!

— Numai că până atunci va trebui să luptăm cu tradiţiile astea prosteşti. Eclozoare, vortexuri şi mătci. Ghazalla are dreptate: legionarii obişnuiţi sunt prea stupizi pentru a accepta…

— Ssst! îi puse Fingal degetul pe buze.

N-a fost nevoie de nici o explicaţie. Femela simţea scotocirea din vortex. Se răsuci brusc şi-l văzu pe Tuath, masculul dintâi, la intrarea în iglu: se prefăcea că nu reuşeşte să-şi aprindă pipa cu pulbere de chinchin. Nu era un scrutător experimentat: pe chip, i se citea încordarea provocată de citirea celor doi. Din spatele lui, masculul slab, îmbrăcat în hainele acelea bizare, se uita, curios, în brund.

— E rândul viermelui de Ossian la coit? întrebă Gwenn, obraznică, simţind cum Tuath, se acordează la registrele vortexului ei.

Capitolul III

Toată lumea şi-a imaginat că, o dată cu revenirea pe pământurile de pe care plecaseră şi cu renunţarea la transporturile spaţiale, Ghilda o să se transforme într-o adunătură de moşnegi artritici, trăind nostalgia călătoriilor prin sub spaţiu.

Cine să ştie că ghildarii aduceau cu ei pe Pământ ceea ce, în scurt timp, aveau cu toţii să denumească „manifestarea vie şi mecanică a Divinităţii”? Lansând vortexul în Decanat, Ghilda a ajuns să supervizeze tot ce însemna telecomunicaţie şi dirijare a staţiilor de la frontierele îndepărtate ale Decanatului, ba chiar şi habitatul Dinastiilor, al Magistraţilor şi al cetăţenilor din Landsraadul decăzut.

Casele Decanale n-au avut decât o soluţie pentru lupta împotriva acestei concentrări de putere în mâinile unui singur grup: au solicitat serviciile rămăşiţelor Bene Tleilaxu, cărora le-au cerut să „complice” tot ceea ce însemna vortexul.

„O vom face”, au spus Bene Tleilaxu. „Nu cerem decât rolul de arbitri ai Caselor Decanale. Promitem, în schimb, să nu intervenim în mecanismele voastre decizionale.”

Vanez Merovingi, care era pe atunci Decan în exerciţiu, pufnise în râs. Cum să creadă că arbitrajul Bene Tleilaxu nu se va amesteca cu deciziile Decanale? Dar ce folos? Omenirea era

tare slabă pe atunci şi problema nu se punea într-atât să conduci, cât să supravieţuieşti...

IVOR MEROVINGI avea douăzeci şi opt de ani şi era Decanus Maximus de patru ani încheiaţi. Asta însemna, printre altele, că beneficia de escortă. Cu toate astea, niciodată nu-i trecuse prin cap până acum că ar trebui să se deplaseze însoţit prin Edificiu.

Cine să atenteze la persoana Decanului? Exista, referitor la atentate şi conflicte, un capitol în Textele Conservării. Acolo era vorba despre „războiul de asasini" şi despre regulile sale. Înainte de *kyewa*, Casele Mari obişnuiseră să declanşeze astfel de operaţiuni, care implicau un ritual extrem de elaborat: anunţarea Casei Imperiale, lansarea propriu-zisă a asasinilor contra inamicilor, stabilirea unui jude şi a unor limite ale distrugerii.

De la *kyewa* încoace însă, Casele recurseseră tot mai rar la asasini. Oamenii se împuţinau oricum, şi era preferabil să-i utilizezi împotriva raidurilor Dispersiei, decât să-i prăpădeşti în confruntări intestine. Apoi, ghildarii descoperiseră replicarea prin vortex, ceea ce a dus la economii de personal în confruntarea cu Dispersia, iar Casele Mari au început să solicite tot mai des serviciile asasinilor.

Corpul luptătorilor-umbră se transformase însă substanţial. Ajutorul asasinilor se rezuma tot mai mult la sfaturi şi la enunţarea unor posibilităţi de ameninţare împotriva celor care îi angajau printr-un simplu apel prin vortex. Ucideau foarte rar, doar atunci când ordinele stăpânilor lor erau extrem de

ferme. Un război de asasini în adevăratul sens al cuvântului nu mai avusese loc de foarte multă vreme, fiind înlocuit de asasinate simple, în care un individ dorea să elimine un altul fără să se amestece nemijlocit.

În plus, Ghilda pretindea că nimic nu se poate petrece în Decanat fără ştirea ei, astfel încât o acţiune de amploare a luptătorilor-umbră ar fi fost descoperită imediat. Pe cât de îngrijorătoare era permanenta prezenţă a Ghildei Extinse, căreia nu-i puteai ascunde nimic, pe atât de dătătoare de certitudini era: nimic nu se putea petrece fără ca ea s-o afle, iar Ghilda Extinsă putea să fie spionată la rândul ei prin vortex. Pe vremea când Ivor Merovingi ajunsese la putere, zicala cum că „pereţii au urechi nu mai era de multă vreme vorbă goală.

*

Zumzetul continuu al branhiilor încastrate în pereţi încetă brusc. Ivor Merovingi examină ceasul din ţesut corneean ce palpita în zid cu fiecare secundă – era o subfiinţă a Ghildei, hrănită de sângele ce se scurgea prin coloanele de susţinere ale întregului Edificiu. Arăta 8.40. La 9.00, Ivor avea întâlnire cu Oreste, progenitura liniei Sommers. Pentru întâlnirea cu el, Ivor avea de gând să solicite escorta. O făcea pentru prima oară de când preluase conducerea Decanatului.

Vortex! Ivor emise ordinul ca militarii să-l aştepte în parcul nordic al Pantelleriei Superior, acolo unde avea să dea ochii cu Oreste.

Acesta solicitase o întrevedere privată pentru că dorea împărţirea puterii Decanale. Era dreptul lui să ceară asta, un drept consfinţit prin Textele Conservării pentru situaţiile de criză: „Conducerea Pantelleriei Exterior et Interior utque Terra Naevata poate fi dirijată de doi Decani, atunci când evenimentele prea dinamice depăşesc puterea de înţelegere şi de decizie ale unui singur conducător...” menţiona îndreptarul pus la dispoziţie de Tleilaxu.

— Ce-ai spus? întrebă Venexiana.

Ivor îşi privi soţia şi zâmbi, realizând că-şi mişcase buzele tot timpul. Din câte îi povestise Rebecca, mama sa şi a Venexianei, acelaşi obicei îl avusese în tinereţe şi Maxim Merovingi, bunicul lor. Acum, Maxim nu mai avea nici un obicei. Doar stătea în pernele de muşchi ale scaunului său cu rotile împodobit cu lei de fildeş şi tremura din tot corpul. Formele grave de Parkinson erau ereditare în Casa Merovingi.

— Trebuie să fac în aşa fel, începu Ivor, încât Oreste să n-aibă de ales. Vreau să-l fac să priceapă că deocamdată, doar eu beneficiez de escortă.

— Mda... escorta! aprobă Venexiana. Se învioră brusc şi întrebă, pocnindu-şi degetele: Cu mama ai vorbit?

— Mai mult de o oră. Prin telefon, bineînţeles. Câmpul este accesibil urechilor lui Oreste, zise el uitându-se la pereţii călduţi ce palpitau în ritmul valurilor de sânge ce-i străbăteau. Firele de vortex din oţel păreau să-i împacheteze în plase, ca pe nişte baloturi.

Adică tu crezi că telefonul e sigur.

Venexiana clătină capul. Se apropie de Ivor şi ordonă în câmp aranjarea hainelor sale: bunica lor, Alix, îi explicase de nenumărate ori ce înseamnă o haină bine pusă pe tine când mergi la o întâlnire oficială. Ivor urma să-l domine pe Oreste, aşa că pelerina trebuia să-i înfeşe gâtul în întregime, în timp ce talia îi va fi expusă cât mai bine.

— Centura şi inscripţiile. Trebuie să-i atragă privirea, explică Venexiana. Tata recurgea des la chestiile astea.

— Toată lumea a recurs des la chestiile astea. Cred că din cauza asta n-a avut nici unul nevoie de escortă.

— Mmm… clătină Venexiana din cap. Puterea n-a fost întotdeauna a noastră, Ivor.

— N-a fost… Dar va fi! accentuă el.

Vortex! Oglinda adusă de pe Delta Pavonis culisă lent peste gazonul ce acoperea podeaua. Decanul se răsuci într-o parte şi în alta, iluminat de sfeşnicele cu gaze strălucitoare.

— Se vede bine paftaua? întrebă el.

— Decanus Maximus Pantelleriae Ext. & Int. utq. Terr. Naev., citi Venexiana cu voce tare, respectând prescurtările.

Pufniră amândoi în râs. Ivor ajunsese să facă şi el ca Maxim, bunicul său, şi Susruta, tatăl său. Decanatul înseamnă cinci la sută decizii concrete şi nouăzeci şi cinci la sută manipulare, obişnuia să spună Susruta. Probabil că din cauză că respectase acest precept, familia Merovingi reuşise să nu dea sceptrul din mână vreme de cinci generaţii. Ştiuseră ei ce aveau de făcut ca să nu cedeze în faţa solicitărilor diverşilor Sommerşi de a prelua

puterea Decanală.

— Cât de sigur eşti pe telefoanele private? întrebă Venexiana deodată.

— Sunt controlate de Mordec'hai. Sunt controlate de Ghildă, deci. Iar noi controlăm Ghilda. Sunt sigure.

— Îţi imaginezi că Ghilda nu are propriile ei interese?

Ivor se învârti în faţa oglinzii. Pentru o clipă, avu impresia că apele care îl reflectau tremurară uşor. Era, într-adevăr, o oglindă de pe Delta Pavonis, sau Ghilda îi introdusese şi aici o subfiinţă care îl citea şi prelua date din el pentru vortex?

— Telefoanele nu sunt fiinţe, găsi el un argument.

— Sunt instrumente, aşa e, recunoscu Venexiana. Crezi că instrumentele nu pot fi utilizate precum fiinţele?

— Se află sub controlul lui Mordec'hai! izbucni Ivor.

— Îl suspectezi pe Mordec'hai Diaz de corectitudine? se interesă Venexiana, în şoaptă.

Decanul respiră adânc. Te pomeneşti că Venexiana avea dreptate… Ghilda avea interesele ei, asta era sigur, problema era: *cât* de mult se întindeau interesele Ghildei? Cât despre Mordec'hai…

Mă rog. Ivor se declară satisfăcut de felul în care faldurile pelerinei se unduiau în jurul trupului său. Poate că obosise şi din cauza asta devenise suspicios. Poate că se admira într-o simplă oglindă, din sticlă, adusă de pe Delta Pavonis pe vremea când încă mai erau negustori dispuşi să ajungă

nemijlocit pe Delta Pavonis.

— Fără Tleilaxu, Ghilda nu poate profita de vortex, încercă el s-o amăgească pe Venexiana. Fără vortex, nimeni nu poate aspira la putere. Îşi privi sora, dar ea părea în continuare la fel de sigură pe părerea ei. Nu poţi să spui că Tleilaxu nu e trup şi suflet de partea noastră!…

— Asta nu e un motiv ca Mord să nu uneltească împotriva noastră! În definitiv, cei ca el au pus la cale vortexul. Şi, mai zise Venexiana uitându-se la tavan şi încăpere, tot ei *sunt* clădirile.. Trăim în Ghilda Extinsă, comunicăm prin vortexul inventat de Ghildă şi luptăm din amplificatoarele Ghildei. Nu te îngrijorează?

— Nu. Ivor zâmbi. Nu mă îngrijorează.

Îşi amintise de Susruta, tatăl lor. El unul nu dăduse niciodată semne că ar fi putut să se îngrijoreze, nici măcar când Ivor reuşise să-l otrăvească cu pulbere de macryl, produsă de o algă ce creştea pe fundul mării îngheţate. Spunea mereu că îngrijorarea era ceva ce nu trebuia să străbată figura unui Decan…

Ivor avusese multe de învăţat de la Susruta. De pildă, el spunea că Ghilda e carcasa, dar că Tleilaxu e sângele care curge prin ea. Care din două era mai importantă?

— Şi de ce ar prefera Mordec'hai şi Ghilda dinastia Sommers în locul Merovingilor? se interesă Ivor. Ce importanţă are pentru ei cine exercită puterea decanală?

— Nu e vorba de dinastie, Ivor. Astrid a auzit nişte zvonuri cum că relaţiile dintre Mord şi Cassandra Sommers sunt… cum să spun… foarte

apropiate.

— Ăsta nu-i un motiv ca Mordec'hai să-l sprijine pe Oreste. As zice că e mai degrabă un handicap pentru el. Oreste e rivalul lui Mord, nu? Pentru noi, asta e un avantaj.

— Cine ştie cum gândeşte un ghildar? El hrăneşte Edificiile cu imagini, el se ocupă cu transmiterea duplicatelor militare pe staţii, cine ştie ce vrea?

— Hmm, făcu Ivor şi schimbă vorba. Tu mai ai încredere în Astrid?

— E sora noastră.

— Şi Susruta era tatăl nostru.

— Susruta trimisese un luptător-umbră în dormitorul tău, îi reaminti Venexiana.

Ivor rămase pe gânduri. Astrid nu trimisese încă luptători-umbră pe urmele lui. În schimb, discuta prea mult cu Cassandra. Ca şi cum Cassandra n-ar fi fost o Sommers, sau ca şi cum Astrid n-ar fi fost o Merovingi, ceea ce era cam acelaşi lucru.

Mă rog. Fiecare lucru se rezolvă la timpul lui. Tot de la Susruta învăţase asta. Acum, trebuia să-l întâlnească pe Oreste. O grămadă de lume din Edificii va fi cu ochii pe el la această întrevedere. Cetăţenii din Landsraad, militarii, ghildarii şi familiile Decanale vor deschide larg faldurile câmpului către parcul din Pantelleria Superior, măcar ca să-şi dea cu părerea cine merita să conducă Edificiile de aici înainte…

— Sper că voi avea toate atuurile de partea mea, conchise Ivor.

— Pe cele fizice le ai. Fără îndoială! confirmă Venexiana, îndepărtându-se de soţul ei şi

cântărindu-l din ochi. Ce crezi, de data asta va începe războiul de asasini?

Ivor ridică din umeri. Ar fi meritat să-l declanşeze chiar el, indiferent de rezultatul întrevederii. Cuvintele-cheie folosite în astfel de situaţii – o ştia din Textele Conservării – erau: conflict armat rezolvat fără implicarea populaţiei nevinovate. Chestia asta n-avea cum să nu dea bine în faţa cetăţenilor Landsraadului. Interesul Decanului de a le păstra viaţa şi proprietăţile neatinse...mda, asupra acestui aspect îi atrăsese atenţia chiar Mordec'hai. Nimic nu-i supăra mai tare pe cetăţeni decât să fie atraşi într-un război când ei aveau cu totul altă treabă. De la *kyewa* încoace, se stabilise cât se poate de clar că războaiele erau ocupaţia exclusivă a Caselor Mari şi a militarilor, nu a cetăţenilor din Landsraad.

Oreste era un prost dacă îşi imagina că va putea să pună mâna pe putere jucând pe cartea înrolării cetăţenilor. Mord, ghildarul ridicat din Edificiile Inferioare, era sigur de asta când îl sfătuise pe Ivor Merovingi.

De ce n-avea Venexiana încredere în ghildar?

— Fizic, ai toate atuurile de partea ta, sublinie ea şi se cufundă în fotoliul umed din muşchi care păru s-o îmbrăţişeze.

Înalt şi slab, Ivor era totuşi un tip pufos. În viaţa lui nu făcuse nici un fel de efort fizic, bazându-se în acţiunile sale doar pe limburile vortexului aşa cum îi stătea bine unui Decan. Extrem de palid, părea că luceşte printre pereţii de culoare închisă, acoperiţi cu broboane minuscule de sudoare. Îi făcu semn cu degetul Venexianei şi zâmbi: ce

vorbeau acum se strângea undeva în Ghilda Extinsă care alcătuia Edificiile. Mordec'hai Diaz, unul dintre puţinii ghildari care avea un aspect umanoid ar fi putut să-i citească oricând.

Dar Venexiana ştia asta la fel de bine ca şi el. Mai mult ca sigur că aluziile ei nu fuseseră decât un avertisment lansat spre Mord. De ce simţea nevoia să-i dea un avertisment? Ivor n-avea cum s-o afle. El avea interesele lui, ea avea interesele ei. Împreună, n-aveau decât Decanatul şi paricidul… Cu alte cuvinte, tot Decanatul.

Se mai privi o dată în oglindă. Silueta fusese totdeauna un avantaj al familiei Merovingi. Oasele lui Ivor se vedeau exact atât cât trebuia, iar muşchii îi atârnau în mod ideal pentru un Decan. Capul prelung, tuns perie, era acoperit cu un vortex complicat ce cobora elegant pe faţă şi gât. Spiralele aurii se etalau apoi în zigzaguri late pe trunchi, emiţând ramuri pentru umeri şi braţe, şale şi picioare.

Un trup brăzdat de spirale. În calitate de Decan, firele preluau şi recepţionau mesaje, îl cuplau la obiecte, la oameni, la animalele din fermele subacvatice, la băncile de date, la dispozitive de amarare, la baze militare, la balize, la Pantelleria şi la staţiile răspândite până la frontiera sferică ce-i despărţea de Dispersie…

— Arăt bine, zici…

— Ce-ai vrea să-ţi spun? pufni Venexiana în râs. Suntem gemeni doar! Gemeni identici! Arătăm *perfect* amândoi!

Ştia că şi ea arată bine. De fapt, aşa cum soţii lor rivalizau pentru obţinerea puterii Decanale,

Venexiana Merovingi şi Cassandra Sommers rivalizau pentru cea mai incitantă apariţie din sferoidele Ghildei.

N-avea cum să fie altfel. Ivor şi Venexiana erau bine selecţionaţi în labirintele cromozomiale ale familiei Merovingi, pe baza Indexului împerecherii, scăpat de sub controlul Bene Gesserit cu puţin înainte de *kyewa*. Pe de altă parte, Cassandra era şi ea potenţată biologic, prin enzime catalogate de Sommerşi de secole, ţinându-le la păstrare în Edificiile din fieful lor îndepărtat, tocmai în Oceanul Indian[2]…

În ce o privea, Cassandra n-avea nevoie să facă apel la cărţile Bene Gesserit. Ea era o Bene Gesserit şi chestia asta era singurul motiv de îngrijorare pentru Venexiana acum, când Ivor se pregătea să plece la întâlnirea cu Oreste.

Oreste Sommers părea singurul eşec dintre cei patru. Nu era urât, dar silueta lui pătrată şi muşchii tonici erau departe de gusturile *en vogue* în Edificii. Nu părea să facă parte din familiile Decanale, ci mai degrabă din Landsraad. Aducea cu un luptător în noroi sau cu un barman zdravăn care vindea vinuri grele de Caladan în Pantelleria Inferior…

Ivor îşi examină prelungirea peniană a vortexului. Va fi vizibilă pe tot parcursul întrevederii, atât timp cât dorea ca Oreste să-i vadă paftaua cu inscripţii de pe centură.

Îşi iriză spiralele falice în verde strălucitor pentru

---

[2] Oceanul Indian – studiile cele mai recente afirmă că nu poate fi altceva decât Mare Hyper de Sud, fiind localizată la est de Afryss, la sud de Ayss şi la nord de Arctagonia.

a face un contrast subtil cu restul ansamblului vestimentar. Se opri când luminozitatea ajunse să corespundă tipicurilor Caselor Mari de pe Eccaz, de unde fusese importat ritualul. Verde pe albastru-electric, semnul omnipotenţei Decanale...

— Corect! exclamă Venexiana.

Ivor aprobă în tăcere, privind acum la reflexia sa din geamul închis la culoare ce despărţea încăperea de apa neagră a Mediteranei. Despre geam ar fi putut să pună mâna în foc! Era din folii expandate de meduză şi înregistra pentru Ghildă tot ce se întâmpla în iatac. Vedea şi auzea pentru Ghildă. Din ce spunea Maxim, geamul din folii de meduză putea să şi ucidă, dacă un asasin priceput învăţa cum să se folosească de el. Nu trebuia decât să plantezi în faţa geamului o algă specială, denumită *Haori. Haori* secreta *debrusalla*, o otravă care ajungea să scalde faţa exterioară a ferestrei. La rândul ei, *debrusalla* conţinea o cianură solubilă. Foliile de meduză ce alcătuiau geamul o preluau din apă şi o descompuneau într-o bază slabă şi o cianură gazoasă pe care o emiteau apoi în încăpere, în cursul procesului natural de respiraţie celulară a ţesutului expandat de meduză.

Aşa murise unul dintre strămoşii lui Oreste, ucis de un cetăţean oarecare din Landsraad. Pe cetăţean îl chema Fenring şi spunea că avea de plătit Sommersilor o poliţă de dinainte de *kyewa.* De atunci, Sommerşii încercaseră de câteva ori să schimbe ferestrele apartamentelor lor cu geamuri de sticlă, dar, de tot atâtea ori, sticla crăpase şi ocupanţii camerelor fuseseră cât pe ce să moară

înecaţi.

Sommerşii erau siguri că toate accidentele fuseseră puse la cale de Ghildă, ca să menţină în proximitatea Sommersilor ţesuturile în stare să-i copieze, dar bineînţeles că nu reuşiseră să dovedească nimic. Până la urmă, rămăseseră tot la ferestrele din folii de meduză.

Vortex! Reflectoarele exterioare iluminară apele reci ale mării. Ivor se zgâi afară. Ca de obicei, nu văzu decât razele ce baleiau undele inerte. Se zgribuli. Dormitorul era despărţit de marea îngheţată doar de câţiva centimetri de ţesut elastic.

Vortex! Branhiile tubulare ale apartamentului decanal bolborosiră liniştitor. *Control!* - în câmp se revărsară parametrii încăperii: concentraţia oxigenului extras din mare, presiunea apei pe ferestre, temperatura, care era mai ridicată decât ar fi trebuit, şi azotul din aer care se apropia de limita acceptabilă superioară. La presiunea crescută de pe fundul Mediteranei, chestia asta putea să ducă la…

— Uite de ce mă dor genunchii! exclamă Ivor şi comandă în vortex evacuarea excesului de azot. Concentraţia crescută a gazului inspirat ar fi putut să-i transforme sângele în şampanie în ebuliţie, iar bulele se vor aglomera în articulaţii, provocând dureri insuportabile. Ce naiba se întâmplă cu vortexul? Nu era pentru prima oară când dădea greş într-o problemă elementară… Poate că Venexiana avea dreptate, poate că nu vortexul era de vină, ci Ghilda Extinsă, boshul care îl conţinea. Poate că Ghilda era răspunzătoare de erorile

câmpului, la ordinele lui Mord…

— Ce e?

— Iar a scăpat de sub control compoziţia aerului…

— Vortexul este administrat de Mord! îi atrase atenţia Venexiana, după cum se aştepta.

Ivor îşi aranjă pentru ultima oară pelerina cu însemnele decanale:

— Mda. Vortexul este administrat de Mordec'hai Diaz, ghildar şi amant prezumtiv al Cassandrei Sommers…

Ies din apartament! ordonă el în câmp.

Comanda antrenă o înşiruire complexă de acţiuni. Portalurile masive din os se deschiseră de-a lungul itinerarului programat, buzzerele elastice prinseră să sune discret în pereţi, sângele Ghildei Extinse se năpusti în sfeşnicele portocalii ce se aprinseră, iluminând culoarele de muşchi şi intersecţiile boltite din Pantelleria Superior. Puţinii oameni care se plimbau printre ferestrele înalte şi negre ale căilor de acces, aflau că, oricând, puteau da nas în nas cu Decanul.

Succes! se auzi în vortex urarea Venexianei.

Ivor îşi privi ceasornicul argintiu. Ca şi telefonul, era un obiect mort, în care avea încredere, un Tellus antic, de pe vremea începuturilor, de la *gashi* adică. Ceasul era un lucru cât se poate de bizar, fiind alcătuit numai din rotiţe, pârghii, sticlă şi metal. Era un obiect minunat şi rece, care îl reconforta pe Ivor ori de câte ori îl ţinea în palmă.

Frumoasa ticăloasă Bene Gesserit îi face aceeaşi urare lui Oreste! Chiar acum! formulă Ivor un răspuns în câmp.

Urările ghildarilor şi ale curvelor nu se împlinesc… replică Venexiana în timp ce Ivor cobora scările acoperite cu piele umedă şi rugoasă de rechin ce duceau spre culoarul central. Voi fi lângă tine, în vortex, să te ajut. Sunt sigură că ticăloasa de vrăjitoare îi va ţine şi ea partea lui Oreste!

O să vedem! spuse Ivor intrând pe un coridor intens luminat. Firul guvernor al Pantelleriei sfârâia în tonuri verzui. În faţa Decanului se întindeau trei sute de metri de culoar ce emana căldură. Mirosea acrişor, a pâine proaspăt scoasă din cuptor. Decanul nu auzea decât zgomotul paşilor săi şi bolborositul branhiilor tubulare de pe pereţi, dar ştia că toată lumea din Edificiu se acordase deja la registrele sale de acces.

Sunt singur, îşi spuse, dar nu-şi duse gândul până la capăt. Vortexul scotocitor îl expunea, nud, în faţa supuşilor săi. Nu trebuia să arate nici un moment de slăbiciune. Astrid, sora lui mai mică, era, poate, cea mai aptă din toată familia Merovingi să reziste în faţa stresului de om urmărit prin vortex de concitadinii săi. Umberto, un unchi de-al doilea, era la fel de tare când îl scotoceau limburile câmpului. Poate că nu era o întâmplare că, dintre toţi Merovingii, ei doi erau cei mai suspicioşi. Mă rog, nici unul nu avusese accesul deschis la fotoliul Decanal, fiind progenitura mai *mică*… Poate că din cauza asta Astrid se sfătuia pe ascuns cu Cassandra. Îşi făcuseră un limbaj al lor pe care Ivor, cel puţin, nu reuşea să-l citească.

Oare Mordec'hai putea s-o citească pe Astrid? Oare boshii Ghildei Extinse înţelegeau toate

gesturile şi cuvintele bizare prin care comunicau ea şi Cassandra Sommers?

Oreste a intrat în parc... auzi Ivor glasul de vortex al Venexianei.

Vine singur? întrebă, în timp ce pătrundea pe o alee printre palmieri înalţi şi liane încărcate cu orhidee de Ecaz. Se uită după Oreste, dar nu-l văzu. Dintr-un culoar alăturat, întunecos, se auzea tropotul unor copite pe podeaua de os. Ivor simţi mirosul stringent al bălegarului, dar se feri să strâmbe din nas. Intră într-o seră subacvatică imensă, mai merse câţiva paşi şi se opri lângă apele verzui ale unui heleşteu în care se vedeau peşti leneşi, aurii.

Unde e oare Oreste? se întrebă, dar chiar atunci, Venexiana îi comunică:

Oreste e singur, dar este înconjurat de un câmp amplificator, În acel câmp am simţit coduri de-ale Cassandrei...

Ivor surâse. Probabil că Oreste îşi pregătise iar un discurs emfatic prin care dorea să-l ridiculizeze pe el, pe Decanul în exerciţiu. Să-l ridiculizeze în registrele câmpului accesate de cetăţenii Landsraadului. Iar Cassandra pândea şi ea, gata să-i atragă atenţia soţului şi fratelui ei asupra scăpărilor lui Ivor. Se întrebă, înciudat: ce putea să facă Venexiana împotriva unei Bene Gesserit?

Decanul îşi înfoie faldurile pelerinei albastre, azvârli în heleşteu o monedă şi porni agale pe o alee tapisată cu un muşchi moale, fremătător sub paşii săi. Oreste nu se vedea încă, dar, în spatele unor boschete cu frunze bogate, lăptoase, Ivor îi zări pe militarii din escorta sa. Erau la fel de

neîndemânatici ca şi el. Pur şi simplu nu înţelegeau care este rolul lor.

— O zi bună, Decanus Maximus! îl întâmpină comandantul escortei.

Ivor îl privi scurt. Nu-l cunoştea. Maxim Merovingi i-ar fi atras atenţia că asta este o greşeală. Puterea înseamnă nouăzeci şi cinci la sută manipulare, şi cea mai bună manipulare era să le spui oamenilor pe nume. Să te prefaci că-ţi aminteşti de ei. Voi avea grijă, de acum încolo, gândi Ivor, surâzând spre militari. Purtau uniforma Ghildei, ceea ce era un motiv în plus să dorească să şi-i facă aliaţi

Vortex!

Sunt cu tine... îi parveni prin câmp vocea distorsionată a Venexianei. Deocamdată, arăţi foarte bine. Mergi şi vorbeşte liniştit, cu timbrul de până acum, şi totul o să iasă bine. Atenţie, să nu ţi se subţieze vocea dacă simţi că Oreste te contrează prea tare... Glasul ei se pierdu într-o maree de zgomote îndepărtate, care se auzeau din ce în ce mai puternic. Registrele ei se intersectaseră cu una dintre emisiile în sferoidele 3D ale lui Mord: Venexiana recunoscu instrumentele de percuţie din îndepărtatul Arrakis. Am surprins-o pe ticăloasa Bene Gesserit cum pregăteşte relee în vortex. Fraze şi mimică preînregistrate pentru Oreste... Fii atent cum reacţionezi!

Sunt spontan! Sunt spontan! îi replică Ivor, emiţând în câmpul acoperit, la adăpost de scrutătorii lui Oreste. Sunt spontan! repetă Ivor, cu două octave mai jos.

Se opri lângă crângul de portocali de la intrarea în seră. Privi în jur. Oreste apărea din spatele unei perdele de anturium. Un Oreste în carne şi oase. Ivor îşi mască surpriza. Se aşteptase ca Oreste să discute cu el dintr-un amplificator de vortex. Se aşteptase să întâlnească doar o replică de-a Decanului în opoziţie.

O surpriză şi, în acelaşi timp, un semnal de alarmă. Venexiana avea dreptate. Mordec'hai Diaz luase pe faţă partea dinastiei Sommers. Ca să-l aducă pe Oreste din Edificiile lui îndepărtate, fără ca Decanul s-o afle, înseamnă că se folosise de căile ascunse ale Ghildei Extinse. Cele care şuntau vortexul. Cele pe care nici Venexiana nu le citise când spusese că îi are pe Sommerşi sub control.

Oreste Sommers venise, după cum se spunea, pe calea boshului, şi singurii care o stăpâneau erau ghildarii superiori şi luptătorii-umbră.

— O zi bună, Decanus Maximus! începu el, protocolar, şi scoase de sub faldurile pelerinei negre un songdu violet pe care îl dărui lui Ivor. Acesta îl luă şi-i examină modelul cu coada ochiului, în treacăt, după care schiţă un gest scurt cu capul. Apoi scoase şi el panglica pe care i-o adusese ca semn de omagiu lui Oreste şi i-o întinse, dar fără să catadicsească să-l privească. Era teribil de nepoliticos, dar eficient. În mod normal, orice membru al dinastiei Sommers avea dreptul la un protocol egal cu al Decanului în exerciţiu.

— Am înţeles, profită Ivor de uluiala lui Oreste pricinuită de încălcarea protocolului, am înţeles că în Edificiile tale se discută prea mult despre bazele

pierdute în ultimul timp…

Vortex! *Am registre întregi cu ceea ce simte Oreste! anunţă Venexiana. Sunt cu ochii pe ei, Ivor! Sunt cu ochii pe ei!* comunică ea în limbaj aglutinat.

— Aşa e, răspunse Oreste, agasat. Discutăm foarte mult despre războiul acesta bizar… Comandă în vortex o sondă cu apă de izvor submarin, împături songduul primit de la Decan şi-l vârî în buzunar fără să se mai uite la el. În toate Edificiile mele se discută despre cele trei baze periferice pe care inamicul ni le-a *pulverizat* în numai două săptămâni. Ne întrebăm cu toţii cine poate fi acel agresor care atacă Decanatul de jur-împrejur…

— Nu pot fi decât trupe revenite din Dispersie.

— Bunicul tău, Maxim Merovingi, a asigurat Edificiile că s-a terminat odată pentru totdeauna cu trupele Dispersiei. A organizat trei luni de jocuri în întreg Decanatul ca să sărbătorească victoria decisivă…

— Maxim Merovingi a repurtat o victorie strălucită. Nu era normal s-o sărbătorească?

Vortex*! Oreste se recalibrează! L-ai luat prin surprindere la început şi aveai avantaj emoţional asupra lui… Nu-l mai lăsa să vorbească! Dacă îşi face numărul, te atrage în plasa lui… Între rupe-l cât mai des!*

— …şi ne întrebăm de ce nu ripostăm adecvat la agresiune încheie Oreste fraza.

— Îmi pui întrebări la care vrei să-ţi răspund, sau faci doar nişte afirmaţii? se interesă Ivor.

Întrebarea îl luă pe Oreste pe nepregătite. Figura

lui era demnă de milă: lăsa impresia că îi dăduse cafeaua în foc în timp ce chiuveta i se revărsa.

— Am explicat de fiecare dată, foarte clar! continuă Ivor Vortex! *Nu te opri, Ivor! Ticăloasa de Cassandra l-a captat pe Oreste la releele ei cu preînregistrări!* îl avertiză Venexiana, iar Ivor reluă: Agresorul n-a fost identificat încă. Atacurile sale au fost surprinzătoare, iar noi nu ne-am organizat încă. Singurul lucru sigur e că, de cinci zile, amplificatoarele militare de vortex sunt ocupate permanent cu operatori ai bazelor. Toate staţiile – Vortex! *Nu te opri cu niciun chip! Cassandra îl bombardează pe Oreste cu propoziţii de ripostă!* – toate staţiile sunt sub control militar.

Ivor spusese răspicat ultima propoziţie, acoperind bolboroseala uniformă a branhiilor care extrăgeau oxigenul din apa rece a mării.

— Control militar? se prefăcu Oreste oripilat, iar Ivor recunoscu inflexiunile metalice ale glasului posedat de preînregistrări. Vrei să spui că le controlăm prin amplificatoarele de vortex… înţeleg că pe baze nu avem *încă* personal îmbarcat…

Oreste clătina capul a neînţelegere, cu un gest descompus, la fel de sintetic ca vocea cu care pronunţase ultimele fraze.

Astea au fost chiar cuvintele şi gesturile Cassandrei, confirmă Venexiana.

Ivor izbucni în râs:

— Când ne-am mai folosit noi de personal îmbarcat pe bazele Decanatului? Şi de ce-am fi făcut-o? Doar ca să pierdem oameni? Atunci, de ce mai există vortexul? Militarii din amplificatoare se comportă ca şi cum s-ar afla acolo, pe staţii… faţă

în faţă cu inamicul!

Oreste încremenise, aţintindu-şi ochii albaştri în figura lui Ivor. Vortex! *Fii atent, Ivor! Cassandra il încarcă!* se rostogoliră în câmp silabele aglutinate pe care le pronunţa Venexiana.

— Există, totuşi, o diferenţă, reluă Oreste, înviorat, semn că Venexiana avusese dreptate. Militarii noştri ştiu sigur că n-au cum să moară în luptă. Oare n-am pierdut bazele pentru că instinctul lor de conservare nu a fost biciuit? Eu cred că şi lipsa informaţiilor despre agresor se datorează tot militarilor noştri efeminaţi care se ştiu la adăpost! Ei nu riscă nimic. De aceea, nu scotocesc cu responsabilitate spaţiile periferice ale Decanatului!

Spus curgător, fir-ar să fie! Accentuat unde trebuia, fir-ar al naibii! Iar Venexiana nu intersectase încă releele Cassandrei, ceea ce însemna că Oreste era pe cale să-i facă pe cei din Landsraad să-şi dea coate şi să comenteze că Sommers cel gros ştia el ce spunea! De ce naiba n-o distorsiona Venexiana odată pe Cassandra?

Lhag thong, îşi spuse Ivor. Cassandra se maschează bine în câmp… O ticăloasă de Maică, asta era!

Vortex! *Fă o divagaţie, Ivor! îndepărtează-l de subiect!*

Perfect. Avea nevoie de un time-out. Ivor îşi înfăşură pelerina în jurul umerilor şi se prefăcu atras de aroma subtilă care se ridica din florile de portocal, după care spuse brusc:

— Ce vrei, Oreste? Să trimit oamenii la moarte? Pentru nişte beneficii iluzorii?

— Când grupul este în pericol, îţi poţi permite să fii risipitor cu indivizii, replică Oreste, emfatic.

— Asta este o zicală Bene Gesserit. Ele au aplicat-o până la ultima consecinţă... în afară de Cassandra, n-am mai auzit să existe vreo altă Bene Gesserit... Vrei să transform Landsraadul şi Casele Decanale în ceva asemănător Bene Gesseritului? Să le depopulez?

Oreste păru că se clatină. Vortex! Ivor abia apucă să formuleze: *Cassandra îi bagă idioţeniile astea în cap? Cassandra crede că poate obţine ceva acţionând astfel?* interogă el, articulând cuvintele în registru bass.

Cine altcineva? întrebă şi Venexiana, în timp ce Oreste căsca ochii mari şi inspira adânc, gata de un nou atac verbal.

— Eu am pretenţia, îi luă Ivor vorba din gură, că poziţia de Decan mă face să ştiu mai bine ce am de făcut! – *Acum trebuie să-l loveşti! Cât timp lumea are proaspăt în cap că Oreste doreşte să-i mobilizeze!* – într-un amplificator de vortex, militarul nu oboseşte, nu se sperie şi îşi păstrează capul pe umeri în tot cursul luptei... Ivor făcu o pauză, de parcă ar fi cântărit ce zisese şi adăugă: Ca să zic aşa...

— Mda... Fără catecolamine stoarse, fără spaime depăşite replică Oreste. Militarii noştri nu se mai duc la război! Participă doar la un joc! În plus, zece la sută din actele ordonate în vortex eşuează... cum o să-i oprească pe inamici, când comit atâtea erori...

Cassandra îi suflă toate astea? nu se putu împiedica Ivor să întrebe iar.

Codurile din câmp sunt ale ei, răspunse Venexiana, iar Ivor continuă, din ce în ce mai relaxat:

— Toată lumea ştie că zece la sută din actele ordonate în câmp eşuează. Dar n-am renunţat la vortex pentru atâta lucru. Chiar dacă apar erori…

— Acolo, sus, erorile costă staţii militare…

— Prefer acţiuni ratate în proporţie de zece la sută şi prefer să pierd baze decât să pierd oameni pe câmpul de luptă. Suntem un Decanat, totuşi… Am îngenuncheat de fiecare dată trupele Dispersiei.

— Suntem un Decanat care în două săptămâni nu a reuşit să-si caracterizeze agresorul! interveni Oreste, tăios, iar Ivor recunoscu iar timbrul metalic al câmpului prin care îl manipula Cassandra. Bazele noastre periferice sunt scotocite de o putere străină, sunt deviate de pe traiectorii, iar noi nu îndrăznim să trimitem acolo echipaje ca să vedem ce se întâmplă…

Vortex! Urgent! Ivor! Urgent! Venexiana penetra prin alt canal al vortexului, formulând silabe contractate în cocteiluri de consoane. Am captat un releu de-al Cassandrei! Am o preînregistrare de-a lui Oreste!

Sunt gata. Îl aştept, mormăi Ivor în câmp, neinteligibil. Chipul lui zâmbea nemişcat.

Oreste va pomeni despre convoiul Gymnast*, mă auzi?* (se aşteptau la menţionarea convoiului, dădea bine în discuţiile ascultate de cetăţenii Landsraadului.) *Vei contra imediat, vei spune că pierderea convoiului face parte dintre erorile estimate statistic. Cassandra se aşteaptă însă la*

această ripostă a ta şi va profita ca să-l cupleze pe Oreste la o frază preînregistrată care afirmă că traiectoria convoiului Gymnast a fost modificată deliberat şi că asta a fost o greşeală, *repet*, traiectoria a fost modificată deliberat şi că asta a fost o greşeală*… Mă urmăreşti? Va trebui să nu-i dai timp lui Oreste să respire. Vei întreba:* dacă sunteţi atât de siguri că s-a făcut o greşeală, de ce nu aţi împiedicat-o? Aţi vrut să faceţi uz de această informaţie doar pentru confruntarea noastră?… *Ai reţinut, Ivor?* încheie ea cu cuvinte aglutinate.

Oreste îşi continua tirada începută mai devreme. Escorta lui Ivor urmărea discuţia cu priviri inerte, în timp ce Ivor se întreba: oare Cassandra nu interceptează chiar acum comunicările dintre mine şi Venexiana? Oare Cassandra nu îl reprogramează pe Oreste pentru noi replici?

— …Cine ne-a intoxicat cu date false de acolo, de pe bazele care încă ne aparţin? Cine pătrunde în acest fel până aici, jos în Edificii? Din ştirile mele, Dispersia nu a coborât niciodată până în Edificii, argumentă Oreste, din ce în ce mai montat, după care atacă: Cum a fost posibil să ratăm tangenta de întâlnire a convoiului Gymnast?

Se înroşise la faţă şi ridicase vocea. Ivor se răsuci cu lentoare şi culese o portocală din cel mai apropiat pom. Nu-i rămăsese decât să urmeze sfaturile Venexianei:

— Pierderea convoiului Gymnast este o eroare estimată. Din marja celor zece la sută de care vorbeam mai devreme. Oreste tuşea şi clătina din cap, grăbit, ca şi cum s-ar fi înecat cu salivă.

Ai avea curaj să susţii contrariul într-o transmisie

pe sferoide? îl încercă Ivor.

Îl sorbea din priviri, aşteptându-i răspunsul. Erau urmăriţi prin câmp, bineînţeles, dar în sferoidele 3D, diferenţa dintre ei doi va fi cu atât mai evidentă. Se întrebă de ce Cassandra nu-l învăţase pe fratele şi soţul ei subtilităţile Bene Gesserit. Oreste nu se controla absolut deloc.

— De ce să n-am curaj să te contrazic în sferoide? muşcă Oreste nada. Cum să n-am curaj, câtă vreme realitatea te contrazice… *Datele noastre ne indică o modificare deliberată a traiectoriei convoiului, ceea ce a reprezentat o greşeală…* Traiectoria corectă am primit-o ulterior, când Gymnast ajunsese prea departe pentru a mai fi interceptat.

Un pont bun, Venexiana! gâfâi Ivor în vortex, sub forma unor sacade bass. În loc de răspuns, primi un geamăt sugestiv. Dar continua să-şi menţină înfăţişarea sobră şi distinsă pe aleile parcului.

— …Asta se întâmplă atunci când nu vrei să utilizezi oameni special antrenaţi pentru război: pierzi civili nevinovaţi! Hmm… Hmm… Un întreg convoi!

De data aceasta, Oreste nu mai strigase. Rostise cuvintele apăsat, sigur că punctează împotriva, lui Ivor.

— Dacă ştiai că facem o greşeală modificând traiectoria convoiului, de ce nu ne-ai anunţat din timp? Sau ai preferat să te foloseşti de argumentul ăsta într-o confruntare cu mine, în detrimentul interesului comun? Poate că am fi reuşit să aflăm de ce s-au modificat parametrii tangentei de întâlnire şi am fi evitat dezastrul…

Oreste se înecă. Era cât pe-aci să se înroşească de furie, dar Cassandra îl dirijă discret, din vortex, făcându-l să-şi recapete controlul. Spuse cu o voce egală care n-ar fi putut ieşi dintre buzele lui, schimonosite de un zâmbet nervos:

— Te pricepi tare bine să lucrezi din vorbe, Ivor! Am aflat toate astea după incident.

— După? se prefăcu Ivor nesigur.

— Te joci cu vorbele, repetă Oreste.

— Nu e vorba de vorbe. Mi se pare că amplificatorul de vortex este un instrument de luptă ideal. Baleiem toată suprafaţa Decanatului, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Fără să pierdem vieţi omeneşti din exces de zel. Mie mi se pare că vieţile cetăţenilor noştri nu contează nici cât o ceapă degerată pentru tine, Oreste Sommers!

Te răsuceşti şi părăseşti parcul. Nu are nici o ripostă programată la frazele astea. Le-am examinat toate releele din câmp.

Decanul se răsuci pe călcâie fără să-şi ia la revedere şi porni înapoi către escorta care îl aştepta la capătul aleii.

De ce i-ai sugerat lui Oreste o confruntare în sferoidele Ghildei? Am surprins reacţia Cassandrei în câmp... Abia aşteaptă... se auzi Glasul de vortex al Venexianei în timp ce Ivor ajunsese înapoi pe coridoarele de muşchi ce duceau spre iatacul Decanal.

Cum crezi că ar arăta Oreste în sferoide? Silueta lui văzută în direct ar face ravagii printre ultimii cetăţeni dispuşi să-i acorde credit... Ce părere ai?

Răspunsul Venexianei se confundă cu

bolboroseala branhiilor ce oxigenau Edificiul.

Vezi că înţelegi? se bucură Decanul. *Închipuieşte-ţi-l numai cu mutra aia roşie şi transpirată pe care Cassandra ar trebui s-o manipuleze sub ochii supuşilor noştri! Sub ochii nondecizionalilor din Landsraad! Imaginează-ţi un Oreste nervos, împroşcând cu salivă lentilele cuvelor de imagine, Venexiana!*

Nu-i auzi răspunsul. În schimb, percepu o voce săltăreaţă care îl făcu să se oprească în loc, abia stăpânindu-şi tremurul. Era vocea Cassandrei:

Eşti sigur că ştii ce urmăresc eu, Ivor?

Vocea ei se dizolvă brusc în zgomotul de fond al vortexului. Apoi, se stinse şi acesta, iar pe culoar se făcu linişte deplină. Branhiile tabulare îşi încetaseră iarăşi activitatea.

Capitolul IV

Odinioară puternice, stăpânind fiefuri întinse şi portofolii în CHOAM, Casele din Landsraad au devenit tot mai sărace, iar locul vechii lor splendori a fost luat de mizeria traiului în comun pe palierele inferioare ale Edificiilor. Asta înseamnă kyewa.

Cei mai mulţi au ales calea kyewei, *după cum prevăzuse Ordinul în Canoanele sale cele mai secrete, oricât de lipsită de onoare ar fi fost ea. Scrie Maica Superioară Hildegard, cea care a stins focurile Ordinului înainte de* kyewa: *„Căci, ce alege animalul? O vizuină plină cu provizii, în care zace ca mort, sau fuga disperată după hrana greu de obţinut?”*

— AŞAA! Plesneşte-i, Ivor, iubitule! Trage-le-o!

Brenda ţopăia în faţa vitrinei umede din ţesut corneean, plină cu sferoide 3D de toate dimensiunile.

Era un grup întreg de nondecizionali de Landsraad. Se uitau, cu ochii apoşi, injectaţi, în sferoidele sferice care arătau, fără excepţie, acelaşi lucru: Ivor Merovingi într-un amplificator militar de vortex, aşezat într-un bosh viu care fremăta în ritmul mişcărilor bruşte ale Decanului. Ivor îşi fixa coiful de plastoţel, îşi încălţa cizmele moi de catifea cu tălpi metalice, cobora viziera transparentă, îşi trăgea mănuşile. Era gata să efectueze salt spre staţia de frontieră.

— …încă nu avem date despre agresori, se auzea din sferoide comentariul lui Mordec’hai, administratorul Ghildei pe care îl ştiau toţi. El nu era un bosh, aidoma fiinţelor ce acceptaseră să intre în Ghilda Extinsă, nu era nici măcar unul dintre acei ghildari care trăiau în cuve. La fel ca şi tovarăşii Brendei, purta o cuşmă de lână pe cap, semn că se născuse în Landsraad. Cum şi în ce fel devenise administratorul Ghildei, n-o ştia nimeni. Se spunea – dar cine dădea crezare unor asemenea poveşti? – că Mordec’hai Diaz era fiul lui Dendros, Judex Maximus al Ghildei, un individ văzut de prea puţină lume, locuind undeva în Edificiul Superior.

Alţii pretindeau că îl cunoscuseră personal pe Mord – se ocupase vreme de ani de zile cu întreţinerea fiinţelor bosh ce alcătuiau comunitatea extinsă a sferoidelor 3D. Le prepara serurile cu care se hrăneau, le sutura plăcuţele cornoase, fragile, prin care se cuplau la firele de vortex, şi aşa mai departe. Fiinţele bosh nu acţionau din proprie iniţiativă niciodată, era lucru ştiut; dar Mordec’hai Diaz învăţase mult de la ele, doar avându-le în grijă. Cei care vehiculau această legendă erau în stare să te ia de mână şi să te ducă la intrarea pe strada Mantova, unde, pasămite, locuise Mordec’hai Diaz. Se câştigau bani frumoşi pe chestia asta. Veneau chiar şi o grămadă de magistraţi din Pantelleria Superior care erau dispuşi să creadă în basmul cu Mord…

Singurul lucru sigur era că Ghilda avusese nevoie la un moment dat de o persoană cu înfăţişare umană care să-i administreze bunurile, să apară în

sferoidele 3D şi să vorbească magistraţilor şi nondecizionalilor din Edificiile Inferioare. Se înţelegea de la sine că un om familiarizat cu comunitatea fiinţelor bosh era cu atât mai bun pentru scopurile lor. De aceea, era considerată doar speculaţie ideea că Diaz era fiul lui Dendros şi că fusese preferat din acest motiv.

În sferoidele 3D din vitrină, Mordec'hai începuse să tragă de timp, după cum îi era obiceiul, povestind pe un ton greţos lucruri cunoscute de toată lumea. De fapt, gurile rele spuneau că mintea lui Mordec'hai era un lucru care funcţiona din ce în ce mai prost din cauza faimosului melanj al Ghildei despre care se tot vorbea şi că melanjul îi permisese lui Mord, un simplu om, să devină ghildar. Nimeni nu putea să precizeze de unde făcuse el rost de melanj pe bulevardul Mantova, dar Fenring, grăsanul care avea o casă de joc, spunea că Mord n-avea cum să fi consumat melanj, câtă vreme cei care o făceau ar fi trebuit să aibă ochii nemaipomenit de albaştri.

Diaz însă avea cei mai negri ochi pe care îi văzuse cineva vreodată.

Un tip slab şi scund, cu părul creţ, se apropie dinspre capătul străzii 28, învârtind pe un deget o pungă de piele fină. Era Messaoud Harkonnen. Brenda se repezi spre el şi-l strânse în braţe, sărutându-l zgomotos pe obraji. Grăsanul Fenring îi făcu cu ochiul, iar Mess îi întinse punga fără un cuvânt, după care se postă în faţa vitrinei. Îşi scoase pipa dintr-un buzunar şi se scotoci după un chibrit. Nu apucă să-l scoată, pentru că Brenda îi oferi foc.

— De unde au apărut *ăştia*? întrebă Messaoud, privind în sferoidele Ghildei. Nu-i răspunse nimeni. În schimb, o sticlă îi ateriză în mână.

— Nu te crispa, Mess! îi spuse Brenda. Numa' uite la şefu' cum *le*-o trage!

Mordec'hai se lansase deja într-un comentariu care încinse spiritele celor strânşi pe stradă:

— Plutonul efectuează salt. Doar câteva secunde îi mai despart de materializarea prin vortex, iar noi vom recepţiona aici, pe Pantelleria, primele imagini…

Sferoidele au părut că se fărâmiţează în imagini multiple, dispuse ca într-o tablă de şah. Se auziră exclamaţii, din ce în ce mai zgomotoase pe măsură ce imaginile se clarificau. Oţel şi sticlă!… Culoarele şi încăperile de pe staţia îndepărtată erau din oţel şi sticlă! Măcar pentru atâta lucru – se spunea că înainte de *kyewa* toată lumea trăise în clădiri *moarte* – şi tot merita să te uiţi în sferoidele Ghildei la o misiune prin amplificator! Cum naiba de putuseră să se mişte strămoşii lor prin camere şi coridoare lipsite de viaţă?

— Nu le era frig? se zgribuli Brenda.

— Eu cred că erau fericiţi din cauză că nu-i citea nimeni! lansă Mess şi se înconjură în fumul albăstrui de chinchin.

— Cum adică? se încruntă Brenda.

— Păi, nu existau boshi… Cine să-i citească?

Cuvele de sunet zumzăiau de-a lungul străzii 28, reproducând convorbirile militarilor. Stârneau ecouri umede, lovind pereţii din muşchi ai ghildarului bosh care, tăcut, adăpostea mulţimea adunată pe trotuarele din plăci osoase dure,

colorate într-un verzui murdar. Fenring spunea la un pahar de coniac de Giedi Prime că îşi amintea de vremurile când Diaz întreţinea până şi carapacea străzii 28. În prezent, o făcea Sörensen şi nimeni nu-şi dădea seama cum un tip de teapa lui ar fi putut ajunge acolo unde se afla Mordec'hai acum, chit că amândoi purtau cuşma frigiană de lână a nondecizionalilor.

— Salt reuşit în compartimentul navigaţie, se auzi vocea lui Ivor, suprapusă peste un fâsâit de fond. Poziţiile?

Una dintre imagini pâlpâia, afişând ce vedea Decanul în viziera coifului.

— Salt corect! confirmă o voce spartă, printre pârâituri. Fiecare a ajuns la cota prevăzută. Suntem în toate compartimentele! Aşteptăm ordinele tale!

— Cum zici tu, Plonsky! Fii atent şi reglează-ţi contactele! Te auzi dintr-o mare de paraziţi, fir-ar al naibii să fie! îmi spargi urechile! spuse Ivor.

Chiote şi fluierături se ridicară de pe trotuar, din faţa vitrinei cu sferoidele Ghildei, ca de fiecare dată când Decanul reuşea sau rata un banc. De fapt, ropote de aplauze au reverberat în ecouri în întreaga Pantellerie Inferioară[3], semn că şi

---

[3] Pentru a menţine savoarea textului, am păstrat aceste denumiri care par a fi echivoce la prima vedere, dar cu care cititorul se obişnuieşte uşor. În text apare de mai multe ori referirea la Pantelleria Inferioară, Pantelleria Superioară, la Pantelleria ca Imperiu şi la Edificii. Investigaţiile cele mai recente arată că Decanatul sau Imperiul erau denumite şi cu numele propriu. „Pantelleria", de la numele capitalei în care locuia Decanul în exerciţiu. Termenul de „superior" sau „inferior" se referă la nivelurile, aceleaşi, în toate Edificiile. În primele locuiau magistraţii (puţinii norocoşi din fostele Case Mari care au rămas în preajma Decanilor), iar în celelalte locuiau nondecizionalii. Frecvent,

celelalte cartiere urmăreau spectacolul cu care îi onora Decanul.

Messaoud se prefăcea că se holbează şi el în sferoidele Ghildei. De fapt, iscodea într-o parte şi în alta pe zurbagiii strânşi în faţa clădirii. Pusese deja ochii pe câţiva privitori. Slavă Domnului cu războiul ăsta! gândi el şi închise ochii a rugăciune. Şi slavă Domnului că sunt înconjurat de proşti! Ăştia or să se zgâiască în sferoide, iar eu o să intru cu fineţe în buzunarele lor…

Aruncă o privire spre Brenda. Examina şi ea un tip, gata să-l scotocească de bani, dar Messaoud îi făcu semn să mai aştepte. Brenda avea mereu tendinţa să dea rasol! O eroare fatală pentru un hoţ de buzunare.

— Ai noştri scotocesc ariile din jurul bazei, preluase Mordec'hai comentariul. Sferoidele Ghildei se umplură cu puzderie de stele îngheţate ce păreau să alunece în sus – iată ce vede Decanul Maxim în coif! Zonele de spaţiu în care, după *kyewa*, s-au refugiat trupele Dispersiei…

Din sferoide se ridică un cor de aplauze şi fluierături. Erau magistraţii care, alături de Mordec'hai, asistau din saloanele Ghildei la transmisia luptei în direct. Fenring povestea că avea acasă o carte în care spunea că spectacole ca acestea erau foarte vechi. Se pare că un Duce tare bătrân organiza şi el astfel de întruniri dar, cum pe vremea aceea nu existau fiinţe bosh care să preia imagini şi cum nici vortex nu era, Ducele îşi strângea supuşii într-o arenă unde el însuşi se

---

Pantelleria Inferioară este denumită cu numele grupului din care se trag cetăţenii simpli: Landsraad.

lupta cu taurii, de faţă cu toată lumea, magistraţi şi nondecizionali deopotrivă. Odată, un taur îl ucisese pe Duce, de faţă cu toţi cei adunaţi la spectacol. Fenring spunea că spectacolul cu pricina se numea *corrida*, că pe Duce îl chemase Leto şi că fusese bunicul unui mare profet.

Alţii, continua Fenring, organizau lupte între oameni, fie că luau parte la ele, fie că doar se uitau la sclavii lor pe care îi puneau să se ucidă între ei. Printre cei care pieriseră astfel se număra şi un salvator Bene Gesserit, ucis chiar de nepotul Ducelui, pe o planetă îndepărtată, acoperită de dune, o planetă care se chema Arrakis. Fenring ar fi pus mâna în foc că Arrakis era acoperit de nisipuri aşa cum Pământul era acoperit de zăpezi şi gheţuri şi, cum povestea suna frumos, toată lumea se prefăcuse a-l crede pe grăsan.

De fapt, îl considerau cu toţii un mare mincinos. Nu existau cărţi aşa cum spunea el că are acasă. Nu existau decât Textele Conservării – cele de care se foloseau Bene Tleilaxu; alte cărţi nu mai erau, sau, dacă erau, ce puteau ele să spună în plus faţă de Textele în care scria totul despre Decanat?

„Poate doar poveşti ca astea de ni le spune Fenring…” comenta Messaoud, gânditor, dar lumea îl lua în râs şi zicea că, ce nevoie mai era atunci de cărţi dacă existau tipi atât de buni de gură precum Fenring?

Oricum, grăsanul făcea să le treacă vremea mai uşor, asta era părerea tuturor.

Nu era şi părerea lui Messaoud Harkonnen. El credea în poveştile lui Fenring. Şi nu pentru că i-ar fi plăcut sau pentru că i-ar fi trecut timpul mai uşor

când îl asculta. Pentru Harkonnen, orice informaţie era susceptibilă să-i aducă foloase, iar grăsanul Fenring părea să ştie foarte multe lucruri care, odată, îl vor ajuta tare mult – îşi tot spunea Messaoud.

Îşi întrerupse şirul gândurilor. O nouă imagine îl surprinse pe Ivor aşezat în fotoliul amplificatorului, cu mâinile întinse, făcând o pantomimă bizară, păşind pe loc şi aplecându-se mult în faţă, mai-mai să cadă dacă nu l-ar fi reţinut tentaculele şi snopul de axoni ai boshului care îl conectau la vortex. Messaoud se întreba cât de strânse erau legăturile dintre Decanat şi Ghildă, atât timp cât Decanul în exerciţiu accepta să fie atât de apropiat cu un bosh. Dacă boshii îl citeau cu totul pe Decan? Dacă după ce îl citeau pe Decan, îl vindeau Ghildei?

Şi atunci, cine conducea Decanatul?

Eh, fleacuri! Indiferent cine conducea Decanatul, el tot peşte ar fi fost, Brenda tot ar fi făcut strada, iar ei doi s-ar fi hrănit tot cu raţiile speciale de la magazinul lui Encino şi ar fi băut tot lichior de alge la taverna lui Mac. Mess se enervă şi trase un picior în peretele cel mai apropiat. Se auzi un zgomot ca de fruct storcoşit, dar probabil că boshul nu simţise nimic. Oricum, locul unde lovise se înroşi imediat, dar nu suficient cât să-l oblige pe Sörensen să intervină.

— *Le*-o trage, măiculiţă! Să vezi ce le-o trage! exclamă Brenda iarăşi, zgâlţâindu-l pe Messaoud.

— *Le*-o trage pe dracu'… slăbătura naibii… poate că vrei să ţi-o tragă ţie! comentă el, arţăgos. Ia mai bine şi suge din sticla asta! Poate te răcoreşti!

Îi întinse Brendei sticla cu alcool rafinat.

Chiuiturile celor adunaţi în faţa vitrinei îl făcură să tresară şi fu gata-gata să scape sticla pe jos.

— Ia fi tu atent cu fiola aia, Mess! îl făcu atent grăsanul Fenring.

Sticla ajunse în braţele Brendei, care o duse imediat la gură.

— P-poate că d-d-dacă suge din sticlă, îşi a-aminteşte cum se s-serveşte masa în genunchi! se bâlbâi un lungan. Era Sörensen şi, ca de obicei, era gata beat la ora asta. N-nu-i a-a-aşa, Mess? întrebă el.

— Hei! Las-o-n pace! se băgă Messaoud. Tipii pufniră în râs şi se întoarseră brusc către sferoide: se auzise o bubuitură, reverberând în ecouri până către Piaţa Centrală din Pantelleria Inferioară. Văd că e zi mare pentru voi, băieţi! îl sorbiţi pe şefu' din ochi, gata-gata să luaţi voi masa-n genunchi în faţa lui…

— Ciocu'mic, Mess! spuse grăsanul, desfăcându-şi pelerina.

Deschise o pungă cu cartofi prăjiţi. Începu să mestece absent, cu ochii ţintă în sferoidele Ghildei.

Brenda mai trase o duşcă din sticlă şi se scutură. Scundă, mai degrabă rotundă, cu o figură frumoasă, era încă tânără. Avea douăzeci şi patru de ani şi, oficial, era „marfa” lui Messaoud. Neoficial, era ucenica lui în furtul de buzunare. Lumea spunea că Mess şi Brenda luau împreună şi alte lecţii, când îşi împărtăşeau din experienţa zilelor petrecute între Piaţa Centrală, strada 28 şi bulevardul Mantova. Cartierul cuţitarilor şi al curvelor, adică. Boshul chefurilor de noapte din Pantelleria Inferioară. Se întrebau cu toţii ce

interes o fi avut o fiinţă a Ghildei Extinse să adăpostească un asemenea bazar, dar parcă boshii mai alegeau ceva din momentul în care intrau în comunitatea lor cea stranie? Ei nu doreau şi nu acţionau, doar înregistrau. Contemplau, după cum spunea Fenring că scrie în cărţile alea despre care nu-l credea nimeni. Erau *spros med*, continua grăsanul, dar nimeni nu ştia ce dorea să zică.

Cât despre Messaoud şi Brenda, erau prea obosiţi ca să mai facă schimburi de experienţă nocturne. Nu se culcaseră împreună decât ca să doarmă.

„E o relaţie profesională pe marafeţi…” comenta el amuzat, fără să-l creadă nimeni. Cum să-l creadă, când Brenda era ceea ce se chema mascota străzii 28… Era piesa de rezistenţă dintre taverna lui Mac şi magazinul de conserve raţionalizate al lui Encino.

Brenda tocmai se întorsese cu spatele la vitrină, mascând între coapse sticla cu alcool. Se uită cu coada ochiului la etichetă. Distilat după o reţetă de pe Giedi Prime.

— T-t-termină cu p-prostiile, Brenda! Pa-pa-pasează fiola-ncoa'! se repezi Sörensen.

— Ce-ar fi dacă i-aş da drumu' pe jos? întrebă ea, făcând pe mirata, dar o nouă salvă de chiote atrase atenţia găştii.

— Idioţi! şopti Messaoud. Chirăie de fiecare dată când îl văd pe slăbănogu' de Ivor!

Se uită de-a lungul străzii. Era iluminată de candelabre portocalii – oase bizar încurbate, acoperite de o piele fină, pufoasă, precum piersica, suspendate de tavanul scund, traversat de câteva

fire *guvernoare* de vortex. Candelabrele atârnau prin dreptul etajului doi, răspândind razele nesigure către ferestrele umede ce se vălureau la intervale regulate. Mess privi în sus către un geam acoperit de picături cristaline. Fără să-şi dea seama de ce, se gândi că picăturile ar fi putut fi nişte lacrimi de-ale boshului. Prea mult fum de ţigară, prea mult chinchin şi prea multă căldură de trupuri transpirate pe stradă.

Odată, din camerele din spatele geamului la care se uita, furase nişte tacâmuri de preţ pe care scria **CASA ATREIDES – CALADAN**. Asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă şi Mess fusese nevoit să fugă din apartament perforând ferestrele: stăpânii apăruseră acasă în ultimul moment, obligându-l să sară pe candelabrele atârnate de tavanul străzii. Lăsase în urma lui fâşiile umede ale geamurilor, transparente, tresăltând anarhic, din care se scursese o gelatină amăruie până pe trotuar. Dar Sörensen şi-aşa n-avusese ce face toată săptămâna, şi puţină treabă nu-i stricase.

Messaoud vânduse tacâmurile unui magistrat care cobora când şi când în Pantelleria Inferioară după femei cum era Brenda. Obţinuse 2 500 de bare de zece pe serviciul de argint – cât să poată închiria o cameră lângă Piaţa Centrală până la sfârşitul vieţii.

Dar Mess nu închiriase camera. Preferase s-o târâie în continuare pe trotuarele din os expandat. Mess aştepta tunul cel mare, nu se încurca cu fleacuri.

Nu-l mirase decât un singur lucru: numele încrustat pe tacâmuri. Atreides… Era numele de

familie al Brendei. Brenda Atreides. O luase peste picior vreme de câteva zile după aceea. O întrebase ce e aia Caladan şi de unde până unde apăruse numele ei pe nişte tacâmuri…

Brenda nu pricepea ce avea Messaoud cu ea. Îşi imaginase că face un banc prost, iar Messaoud nu insistase cine ştie ce pentru că păgubaşii dădeau anunţ după anunţ: doreau să-şi recapete tacâmurile grele, din argint. Făceau prea mult tărăboi, iar Mess hotărî să mai aştepte cu banii ăia. Îi ascunsese în subsolul unui anticariat de lângă Piaţa Centrală şi, vreme de câteva zile, se ferise să mai izbească pereţii sau să-şi stingă ţigările în ferestrele boshului (îl amuza cum sfârâia ţesutul corneean sau cel de meduză) – în plus, se rugase de bosh – care n-avea cum să nu-l fi urmărit când furase tacâmurile, când fugise, când vânduse tacâmurile şi când ascunsese banii – se rugase de bosh cu cerul şi cu pământul să nu lanseze mai departe în vortex informaţiile pe care le avea despre Messaoud Harkonnen.

Dar boshii erau *spros med*, după cum spunea Fenring. Curios, Messaoud Harkonnen îl întrebase atunci pe grăsan ce înseamnă *spros med*. Un bosh nu zicea nimic, nimănui, îi explicase Fenring. Un bosh nu te turna. Pe un bosh nu-l interesa nimic altceva decât să strângă informaţia pentru el. De aceea acceptase să intre în comunitatea Ghildei Extinse.

— Ce dracu’ au toţi de se agită aşa când îl văd pe Ivor? o întrebă deodată Mess pe Brenda.

— Ai ciudă pe el! îi făcu ea cu ochiul. Păi, continuă Brenda, şefu’ e un fel de împărat, pricepi?

— Serios?! se strâmbă Messaoud, plictisit.
— Serios! accentua ea.
— Ai citit şi tu din cărţi împreună cu Fenring?
Brenda se strâmbă, iar Mess privi la vitrinele luminoase. Peste tot, sferoide aprinse din care cuvintele lui Mordec'hai ţâşneau în ritmul unei mitraliere. De la ferestrele deschise, se auzea acelaşi lucru: vocea comentatorului suprapusă peste paşi în alergare, carabine armate, chiulase fixate, uşi trântite. Edificiul Inferior urmărea spectacolul care se desfăşura pe staţia de frontieră amplasată pe orbită de Ghildă cu mii de ani în urmă, la 30 de pliuri de subspaţiu depărtare.
— Eu nu cred în cărţile lui Fenring comentă Brenda, gânditoare. Se uita la faţadele clădirilor de pe strada 28, care se opreau brusc la etajul IV, în tavanul afumat şi umed al Edificiului Inferior. Ce ziceţi? îi întrebă ea pe cei din faţa vitrinei. Fenring chiar are cărţile alea?
— C-cărţi? se miră Sörensen. Ce ne-nevoie are Fenring d-de cărţi?
Brenda nu-l mai băgă în seamă: comentariul lui Mordec'hai făcu să răsucească privirile către sferoidele Ghildei.
— O ogivă se îndreaptă către Cassiteridae!... Iată, în dreapta jos, caracteristicle proiectilului. Încărcătura: parazitantă de vortex…
Urmă o pauză. Sferoidul afişă traiectoria aleatorie a ogivei – urmă strigătul stupefiat al lui Mordec'hai:
— Ogiva este de tip Pantellerian!
În boshul minuscul se văzu spotul unei traiectorii complicate printre stelele ce patinau lateral. În

prim-planul imaginii, Ivor Merovingi, filmat de jos în sus pe fotoliul din amplificator, se aplecase într-o parte, examinând cum copia din vortex îi reproducea comenzile.

— Salt în bateria sud-est-extem! ordonă el.

Imaginile se aglomerară de-a valma, însoţind materializarea Decanului în bateria pe care o alesese pentru tragere. Privi afară, iar coiful transmise imaginile pe Pantelleria, în milioane de sferoide. Traiectoria ogivei parazitante se transformase într-un arc de cerc ce masca fundalul cu un jet tremurat de căldură şi gaze arse.

Plan-detaliu cu palma înmănuşată a Decanului care strângea manşa de tragere, înfăşată într-un snop de axoni albi, înconjuraţi de alge. Degetele striviră manşa, iar imaginile din sferoide vibrară, făcându-i pe cei de pe stradă să amuţească. Cele două torpile au zburat la întâlnire. Explozie. Tunet reverberat.

— Asta au făcut-o în saloanele Ghildei, ai naibii! în saloane au facut-o! Zgomotele nu se propagă în vid! comentă Messaoud, doct.

— Iese spectacolul cum trebuie! explică Fenring. Lasă-i că ştiu ei ce să bage în boshii din sferoide!

— Bingo! se auzi vocea lui Mordec’hai. Decanul a pulverizat torpila inamică. Plutonul s-a angajat în baleierea cadranelor din spaţiul de dincolo de frontieră… Caută nava-mamă duşmană. Aveţi pe cadrane câmpurile vizuale ale militarilor noştri!

Clank! Clank! Clank! Stele şi iar stele. Niciun fel de spot. Nici o lumină de poziţie. Nici un jet de propulsie. Nimic.

Prim-plan cu Mordec’hai care comenta liniştit,

ştergându-se la gură cu o batistă albă. Îşi scosese cuşma de pe cap, dar o lăsase la vedere, pe masa acoperită cu un muşchi verde şi dens.

— Am luat legătura cu generalul Kofflach, din serviciul de frontieră al Ghildei. Încercăm să vedem cum a fost posibil ca staţia să fie bombardată de o torpilă de provenienţă pantelleriенă.

În cadru apăru bustul generalui Kofflach. Un obez cu stigmatele consumului de melanj. Corneea colorată albastru şi ochii bulbucaţi. În plus, frunte înaltă, părul tuns scurt, zigzaguri de vortex pe pomeţi şi deasupra ochilor vii care păreau să scruteze cuvele de imagine îndreptate către el.

Brenda ordonă în câmp o altă sticlă de alcool. Dintre toţi cei din sferoidele Ghildei, n-o interesa decât Ivor. O servantă basculă din perete, sub fereastra caroiată, cu rame de lemn, a hanului lui Mac. Brenda dădu să ia sticla, dar aceasta se fragmentă sub strângerea uşoară a degetelor ei. Se auzi un hârşâit scurt, urmat de o pufnitură. Tot conţinutul butelcii curse pe trotuarul din plăci cornoase; se prelingea acum printre carapacele verzui de parcă boshul l-ar fi supt.

— Sete mare, dom'le! Sete mare! râse Messaoud şi se dădu lângă Brenda. Îi întinse sticla lui, iar ea o puse la gură imediat, gata s-o dea peste cap.

Vocea lui Mordec'hai o făcu însă să se înece:

— Patrula a detectat o prezenţă străină pe culoarele bazei!

Ghilda afişă din nou tabla de şah în care rulau imaginile din vizierele militarilor. *Clank! Clank! Clank!* Culoare, balustrade cu intarsuri, scări

interioare exuberante şi largi, respectând normele estetice şi utilitare ale Ghildei de dinainte de *kyewa*. În sfârşit, *fiinţa* detectată de patrulă: un Dansator-Faţă, deplasându-se grăbit pe scările ce urcau spre puntea de navigaţie a staţiei. Reproducea fidel trăsăturile lui Ivor Merovingi, în costum de ceremonie.

— Plonsky! se auzi vocea Decanului, stârnind ecouri în liniştea care se aşternuse în Edificiul Inferior. Mă auzi, Plonsky? Vocea lui avea un timbru metalic, precum un set neuns de cilindri.

Patrula înţepenise în fotoliile amplificatorului de vortex din saloanele Ghildei. Ivor răcnea după Plonsky, iar Plonsky se afla doar la un fotoliu depărtare de el. Capetele acoperite de coifuri trepidau discret. Păreau cu toţii agitaţi. Siglele Casei Merovingi străluceau pe platoşele asemănătoare unor ţigle.

Parcurgeau cu toţii un dans elaborat, trunchiat, sacadat. Dansul urmăririi unui inamic rătăcit.

— Dansatorul-Faţă e în culoarul de acces la navigaţiei. Mă auzi, Plonsky?

Plonsky aproba din cap în fotoliu, dar în cuve nu se mai auzea nimic. „Nu-i merg bine microfoanele! De ce paştele mă-sii nu-i repară nimeni microfoanele *alea*?'' comentau agitaţi chefliii adunaţi pe strada 28.

— …*la navigaţie!* Am priceput! se auzi Plonsky în sfârşit.

— Efectuezi salt în compartimentul servo! În caz că Dansatorul încearcă ceva… Ai reperele?

Pauză. Hârâituri. Apoi, vocea lui Plonsky:

— Mă vezi, Ivor? Mă vezi?

Una dintre imaginile în tablă de şah începu să pâlpâie. Era cadranul vizual al lui Plonsky, locotenentul decanal preferat.

— Te văd, Plonsky!

Plonsky emise în vortex comenzile pregătitoare de salt, dar se opri brusc şi se răsuci în fotoliu, ca un orb.

— Amân saltul! Am interferenţe în planşeele dintre nivelurile staţiei! Unde naiba e Dansatorul ăla?

— Încearcă să intre în puntea de navigaţie. Dar nu el te perturbă. Sunt recăderile rachetei parazitante pe care am interceptat-o.

— Îmi pare rău că nu mă perturbă Dansatorul! Mi-ar fi plăcut să... Vocea i se pierdu într-o hârşâitură prelungă. Pe culoarele staţiei, copia lui Plonsky alerga în timp ce Plonsky însuşi tropăia grăbit pe loc, aşezat în fotoliul elastic, ce i se mula în permanenţă pe trup. Cadranul lui vizual trepida, apropiindu-se din spate de Dansatorul-Faţă care urca scările spre puntea de navigaţie.

— În regulă, Plonsky! Am să cobor eu în compartimentul servo! emise Ivor, urmărind deplasarea trunchiată a lui Plonsky. Era complet distorsionat. Vreau o caracterizare a compartimentului!

Salt! Unul dintre soldaţi plonjă în vortex, străbătând trei niveluri de planşee, conductori şi pupitre de comandă. Ochii celor strânşi în faţa vitrinei sticliră. Atâta oţel şi plastic la un loc îi scotea din minţi.

— Sunt Chomsell! Am compartimentul servo sub ochi! se auzi deodată anunţul soldatului.

Cadranul vizual al acestuia se aprinse brusc, afişând o încăpere prelungă, scundă, goală. Câteva panouri din lemn de nuc, câteva ferestre de vizitare şi, pe un birou, un borcan pe jumătate gol, plin cu o pulbere gălbuie.

— Ce e acolo? întrebă Ivor.

Stunk! Stunk! – din doi paşi, soldatul se apropiase de borcan şi-l ridicase în lumina albăstruie ce cobora din plafon. Probabil că trecuseră sute de ani de când nu mai intrase nimeni în compartimentul servo… De pe vremea când staţiile încă funcţionau cu personal îmbarcat.

Degetele înmănuşate dispărură în borcan pentru câteva clipe, după care reapărură în cadranul vizual. Copia militarului mirosi pulberea; trecură câteva secunde, apoi o gustă.

— Accesul către compartimentul servo e asigurat? se auzi vocea lui.

— Eşti asigurat, soldat. Ce e cu pulberea aia?

Soldatul mormăi ceva.

— Miroase şi are gust de scorţişoară! spuse el cu voce tare.

Mordec'hai exclamă scurt, de parcă ar fi sughiţat. Nondecizionalii din întreg Landsraadul izbucniră în râs.

— Scorţişoară, zici? întrebă Ivor, dar soldatul nu-i răspunse. Se retrăsese brusc într-un colţ al compartimentului şi baleia cu privirea intrarea: o uşă largă, cu două clanţe aurii, masive, în formă de labe de leu. Ai spus, scorţişoară? se răsti Ivor la el.

— Vom pierde această staţie! Vom pierde această staţie, iar eu şi Markowitz vom muri! zise Chomsell cu voce răguşită. Părea din ce în ce mai

speriat, aşa cum se înghesuia în colţul încăperii.

— Hei! Ce tot spui? strigă Ivor.

— Lasă-l în pace! Probabil că… Mordec’hai blestemă într-un dialect neînţeles, iar Ivor strigă:

— Chomsell a gustat mirodenie, este Mord? Pulberea aia era mirodenie, nu-i aşa Mord?

— Mirodenie era, fir-ar a naibii să fie! răspunse Mordec’hai Diaz din saloanele Ghildei din Edificiul Superior, stârnind exclamaţii pe culoarele tuturor Edificiilor. Aş da oricât să putem aduce măcar o linguriţă, Ivor!

— Stii bine că nu se poate! Ocup eu compartimentul servo! strigă Decanul brusc, într-o revărsare de bubuituri.

— Salt pe scările punţii! se auzi Plonsky scrâşnind în vortex, în loc de răspuns.

Îşi revenise, în sfârşit, din stupoarea datorată parazitării. Absorbit în meandrele câmpului, locotenentul era gata să tragă din lansatoarele centurii. Pereţii din cadranul său vizual se transformară într-o magmă fluidă, iar Plonsky păru că alunecă printr-o avalanşă de fiare răsucite. Urmă o explozie care umplu încăperea cu fum, iar Dansatorul-Faţă cu trăsăturile Decanului se prăvăli pe planşeul lucios care, instantaneu, începu să se cutremure.

Stând în fotoliul amplificatorului, Plonsky ţopăia pe loc, ca apucat, încercând să anihileze vibraţiile pe care le încasa copia sa de la 30 de pliuri de subspaţiu depărtare. Dar asta nu dură mult. Deodată, locotenentul se încovrigă în fotoliu, iar cuvele din sferoide părură că se sfâşie sub strigătul său neomenesc. Dansatorul-Fată din

puntea de navigaţie îşi revenise brusc şi contraatacase.

— Soldat Chomsell! strigă Ivor. Rămâi în compartimentul servo! Menţii cursul balizat al staţiei!

Vortex! Ivor efectuă salt printre zidurile de oţel, dar calculase greşit şi se trezi în camera hărţilor, cu două niveluri mai jos de puntea de navigaţie.

Sferoidele afişară imaginea copiei lui Plonsky. Doborât în genunchi, cu trunchiul pe jumătate smuls împreună cu braţul drept, zvâcnea încercând să se retragă târâş pe parchetul lucios al staţiei. Ţipetele lui îngrozite acopereau ordinele lui Ivor:

— Salt înapoi, Plonsky! Salt înapoi!

Locotenentul, prins în beţia luptei, se străduia să se ridice şi să riposteze, dar Dansatorul-Faţă proiectă o nouă salvă care zgâlţâi atât trupul copiei din vortex, cât şi cel aşezat pe fotoliul din amplificator. Braţul drept al locotenentului din fotoliu zăcea inert pe rezemătoare şi un pachet de tentacule cafenii se iţiră din fotoliu, se strecurară pe sub cotiere şi începură să-i dirijeze mâna. Replica ei din puntea de navigaţie se cutremură de câteva ori, ca şi cum ar fi *dorit* să reproducă comenzile boshului. Fără efect.

— Sunt în compartimentul servo! confirmă soldatul Chomsell. O să pierdem staţia, Ivor!

— Nu te mai boci atât! Captează compartimentul!

— Iniţiez captarea!

Ivor nu mai prinse sfârşitul propoziţiei. Efectuase iarăşi salt. Corect, de data asta. Ajunsese pe pasarela care unea puntea de navigaţie cu sala

radio. Prin uşa larg deschisă a punţii îl vedea pe Plonsky, înfăşurat ca o pânză fleşcăită de corabie în jurul unui stâlp. La intrarea în încăpere, pândea celălalt Ivor: Dansatorul-Faţă. Mormăia ceva şi se juca cu un pachet de cărţi de joc. Părea plictisit de agitaţia din jur.

Prim-plan cu Plonsky: tresărea în cordajele fotoliului, aşezat într-o poziţie bizară, răsucit.

— Sări odată, Plonsky! Este un ordin! tună vocea Decanului.

Dansatorul pricepuse că plasa se strânsese în jurul său.

Azvârli pe jos cărţile de joc, trase din nou asupra lui Plonsky şi porni paralel cu peretele lambrisat al încăperii. Drept către Ivor.

Vortex!

Imaginea se scurse într-o parte, ca o pată de ulei, iar Ivor se rematerializă în spatele Dansatorului. Prea rapid pentru ca acesta să apuce să riposteze. Numai că cizmele Decanului se scăldau în concreţiunile deflagrate şi alunecoase ale resturilor lui Plonsky. La un metru în stânga sa, pe podeaua lăcuită, jumătate din Plonsky făcea o ultimă tentativă de localizare a Dansatorului-Faţă.

— Stai naibii pe loc şi sări! urlă Decanul.

*

— Să vezi că nu poate să se întoarcă! remarcă Messaoud şi se uită la tovarăşii săi. Nu-l băga nimeni în seamă. Se putea apuca de treabă. Se dădu în dreptul lui Fenring şi îl atinse ca din nebăgare de seamă. Grăsanul nici nu crâcni.

Tresări doar când Ivor răcni în cuvele din sferoidele Ghildei.

— Sergent Markowitz! Sergent Pietri! Salt în puntea de navigaţie! Mi-l returnaţi pe Plonsky în amplificator!

— Salt efectuat! confirmară cei doi printre urletele îngrozite ale lui Plonsky. Plan-detaliu cu trupul său contorsionat de durere din fotoliu. Acum, el devenise copia replicii sale din staţie, iar boshul din fotoliu îl înfăşase complet în tentacule, străduindu-se să-l returneze pe Plonsky, incapabil să-şi mai poarte singur de grijă.

Uite că şi boshii se mişcă, îi trecu lui Mess prin cap. Dar, poate că boshii din fotolii erau dirijaţi de ceilalţi ghildari. De militari.

— Săriţi odată! strigă Ivor, acoperind larma din cuve.

Vocea lui Mordec'hai se suprapuse peste ordine şi contra-ordine, surprinzând pe toată lumea:

— Atac la ţintă! Ogivă adversă în plin perete periferic al bazei!

Un cor de murmure nemulţumite se ridică din sferoide pe întreg cuprinsul Landsraadului. Magistraţii invitaţi de Mordec'hai în saloanele Ghildei şuşoteau nervos. Au urmat, ca un ecou, exclamaţiile stupefiate ale celor strânşi pe străzi:

— Ce dracu?… Ce se întâmplă acolo sus?

— V-am spus că Ivor ăsta nu-i decât un slăbănog care habar n-are pe ce lume el replică Messaoud.

Din sferoide se auzeau vuiete prelungi, sacadate ritmic de urletele scurte ale unei sirene.

— Depresurizare în compartimentul servo! anunţă Chomsell.

Ivor nu mai avea timp de pierdut. Dansatorul se răsucise, mirat, căutându-l cu privirea. Decanul strivi trăgaciul armei. Se auzi un zgomot ca de rufă stoarsă. Toracele Dansatorului se spulberă în aşchii de os şi lambouri de muşchi, împroşcând fragmentele copiei lui Plonsky pe toată puntea şi azvârlind copia lui Ivor afară, pe pasarelă.

— Avea o încărcătură detonantă în el! remarcă Mordec’hai, după care începu să recite: Presiunea din staţie în continuă scădere, 600, 590, 580! Temperatura: +1 grad, -4 grade, -7 grade! Ivor Merovingi încearcă să stabilizeze traiectoria staţiei.

Imagini paralele. Decanul alerga pe loc, stând în fotoliu, în timp ce cadranul său vizual se zgâlţâia, apropiindu-se de un puţ de coborâre către compartimentul giro.

— Cine-mi furnizează date despre compartimentul giro?

— Am doar doi pereţi şi un planşeu până la giroscoape, se auzi vocea lui Chomsell. Îţi ofer eu un registru de acces!

Intre timp, Messaoud coborâse de pe trotuar, cuprinzându-i cu privirea pe toţi cei adunaţi în faţa sferoidelor. Nici că puteai găsi prăzi mai uşoare! – erau cu toţii absorbiţi de acţiune. Îl alese pe Encino, vânzătorul de conserve raţionalizate de la capătul străzii. Ştia că în cursul zilei, Encino câştigase câteva bare de cinci la un pocher îndrăcit… jucase în cazinoul clandestin de la etajul IV, deasupra localului lui Mac.

Messaoud făcu un semn scurt către Brenda şi se vârî înapoi în mijlocul grupului.

— Salt! se auzi din sferoidele Ghildei vocea

şuierată a lui Ivor.

Imaginile se revărsară din nou ca o cascadă, iar cadranul său vizual se concretiză în sala de comandă a giroscoapelor.

— Dă-mi datele, Chomsell!

— Vezi vortexul! chicoti soldatul, după care adăugă cu voce gravă: Dar tot o să pierdem staţia asta.

Mâinile înmănuşate frământară aerul. Tastele de la 30 de pliuri subspaţiu depărtare răspunseră apăsărilor, iar cuvele se umplură de păcănituri şi pârâituri. Unul dintre vizoare se lăţi, acoperind tot sferoidul. Era cadranul vizual al sergentului Markowitz.

— Atac în peretele sudic… Trei ogive! anunţă el.

Militarii începură să se agite anarhic în fotoliile amplificatorului de vortex, tropăind pe loc şi azvârlindu-şi braţele într-o parte şi în alta. Brusc, trepidară cu toţii şi se aplecară într-o parte ca izbiţi de un suflu.

— I-au îmbătat de tot acolo sus! Praf i-au făcut! chicoti Messaoud. Eh! Ce părere aveţi acum de Ivor? Nu se mai ţine nici măcar pe picioarele din spate!… I-o trag ăia…

— Taci naibii odată! i-o reteză unul dintre bărbaţi, fără să se întoarcă.

Messaoud nici nu clipi. Zâmbea ironic, cu mâna băgată până la cot în buzunarul pelerinei lui Encino. Simţea relieful rece al barelor de cinci.

Uite că nu era nevoie să faci cacealmale acolo sus, la etajul patru, imediat sub tavanul Edificiului Inferior, unde era cald şi se strângea fumul de ţigară din întreg cartierul! în câteva secunde,

câştigul pentru care asudase Encino în cazinoul clandestin, va ateriza în buzunarul lui Messaoud.

Brenda se apropie de el, tăcută. Îl apucă de cot, zâmbind din vârful buzelor. Se uita dintr-o parte în alta. Ea nu fusese în stare să fure nimic, căzând în plasa imaginilor comentate de Mordec'hai.

Cadranele vizuale se clătinau din ce în ce mai tare, ca pe o sanie ce cobora vijelios panta. Decanul şi militarii din patrulă se aplecau încoace şi încolo în fotolii, executând în aer comenzile specifice vortexului. Se fereau, întindeau braţele, tropăiau pe loc...

Vocea lui Mordec'hai era din ce în ce mai coborâtă:

— Baza a încasat trei lovituri puternice în peretele sudic... încăperile se depresurizează.

În sferoid, apăruse un alt Dansator-Faţă care urca greoi scările spre camera hărţilor.

— Câmpul vizual al lu' şefu'! exclamară cei de pe stradă, recunoscând în partea de jos a cadranului simbolul complicat al Casei Merovingi.

Vortex! Copia lui Ivor reapăru între Dansatorul-Faţă şi tastatura din camera hărţilor. *Chomsell! Preiei compartimentul giro!* emise Ivor şi ordonă în câmp desfăşurarea *ţiparilor*. Plasa din fibre proteice, ca o pânză de păianjen elastică, ţâşni din pieptul Decanului şi se abătu asupra Dansatorului.

— Curs stabilizat în compartimentul giro! strigă Chomsell, iar trepidaţiile staţiei încetară imediat.

Ivor nu-i răspunse. Dansatorul era de neoprit. Înfăşurat în ţipari, îşi schimbă forma, păru că se topeşte, respiră adânc, apoi se rostogoli pe podea şi se strecură sub o masă masivă din lemn de nuc,

lăsând în urma lui o dâră cleioasă. Se ridică brusc, ca şi cum cineva l-ar fi umflat brusc cu pompa şi se repezi asupra telemetrelor, smulgând tastaturile din lăcaşurile lor.

— O s-o luăm vraişte! Dansatorul distruge ochii şi urechile staţiei. Cine a captat compartimentul servo? răcni Ivor.

— Sergent Mendoza! Am registre complete pe servo!

Vezi ce faci! mormăi Decanul în tonuri bass. Se încordă şi emise în vortex comenzile de repunere în funcţiune a telescoapelor şi a pălăriilor radar, dar Dansatorul se mişca rapid, anclanşând noi comenzi, anarhice, furnizând date false computerelor din camera hărţilor. Baza începu iarăşi să trepideze.

— Un alt Dansator-Faţă încearcă să forţeze intrarea în sala giro!

Chomsell trase cu lansatoarele prin uşa închisă a compartimentului giro. Bucăţi de oţel zburară în toate părţile, dar, cu toate acestea, Dansatorul-Faţă pătrunse înăuntru cu un mers maiestuos. Se opri la trei metri de Chomsell. Imita perfect aspectul lui Nizar Al Awad, arbitrul Tleilaxu al Decanatului.

— Chomsell! Totul se sprijină pe tine! răcni Ivor, îngheţând sângele în venele tuturor celor de pe strada 28.

— Eu ţi-am spus că o să pierdem staţia, Ivor! zise Chomsell cu voce răguşită.

Vortex! Un *ooohh!* prelung însoţi saltul lui Chomsell. Copia lui se materializase în Dansatorul-Faţă: un hibrid straniu de acum, cu patru picioare

şi patru braţe ce părea pradă unei crize de isterie distructivă. Se zbătea, smulgând segmente întregi de circuite de pe peretele exterior al compartimentului.

— Atenţie la firul *guvernor* al încăperii, Chomsell! răcni Ivor.

— Eu sunt soldat Chomsell! Eu sunt soldat Chomsell! răsună răspunsul absurd, ca un hârşâit de fiare neunse. O să pier aici, în staţie!

— Markowitz!

— Da.

— Salt în compartimentul giro!

Vortex! Markowitz efectuă salt chiar când Dansatorul amestecat cu Chomsell reuşi să depăşească forţa oponentului său şi să dezasambleze giroscoapele. Staţia viră brusc, îşi schimbă traiectoria, iar Markowitz se concretiză la doi metri depărtare de locul pe care şi-l propusese. În ecranele compartimentului, adică.

Impulsul pe care nu-l luase în calcul îl azvârli cu capul în pupitre, în timp ce picioarele i se agăţară în conductorii smulşi de Dansator.

În fotoliul-bosh, Markowitz păru că este proiectat înainte, coiful i se zdrobi în aer, ca sub o izbitură nevăzută, iar craniul îi pocni ca un ou, apoi, tot trupul i se opri sec.

Un mini-vulcan. Asta a fost capul lui Markowitz. Un minivulcan care a făcut un zgomot de pungă cu apă aruncată pe trotuar. Din fotoliu se iţiră imediat tentaculele cleioase care încercau să stăvilească hemoragia lui Markowitz, înfăşurându-i capul şi pătrunzând prin spărtura căştii.

— Compartimentul giro s-a dus, constată

Chomsell, calm.

— La fel şi Markowitz! scrâşni Ivor. Ai ieşit din Dansator?

— Da. Nu mai avea rost să rămân în el. Şi aşa, n-a mai rămas nimic întreg în servo.

— Sunt în registrul de acces al Dansatorului din faţa ta, Ivor! interveni Plonsky. În douăsprezece secunde Dansatorul se va răsuci şi va trage în tine!

O nouă schimbare bruscă de traiectorie. În amplificatorul de vortex, militarii păreau nişte spice care se zbat în bătaia vântului, aplecate toate într-o singură parte. Trepidau, zvâcneau şi încercau să se apuce cu mâinile de marginile fotoliilor.

Doi dintre ei erau însă inerţi. Plonsky şi Markowitz. Unu era epuizat, iar celălalt era mort. Cu desăvârşire mort, câtă vreme din coiful care părea supus unei mişcări centrifuge îi ţâşnea sânge ca dintr-o arteziană. Oblic, pătându-şi vecinul de salt. Tentaculele boshului se retrăseseră în lăcaşurile din fotoliu.

— Nu cred că mai putem controla ceva! zise Chomsell. Eu o să mor aici, iar staţia o să se ducă naibii...

Dansatorul din sala hărţilor se răsuci brusc, părând că e gata să se prelingă printre ochiurile plasei proteice – printre *ţipari* – şi lansă un snop de proiectile către Ivor. Decanul se ghemui pe podeaua camerei, iar Ivor se încovrigă în fotoliul amplificatorului. Dar fusese prea târziu. Urletul lui de durere se ridică din sferoidele Ghildei date la maximum pe toate străzile Edificiului, în timp ce revenea în ultimul moment în trupul din

amplificator.

Imaginile se tăiară brusc, arătând planuri generale ale staţiei, fotografii ale coridoarelor şi ale camerelor de pe staţie, toate învăluite într-o linişte nefirească.

— Să vezi că-l dovedeşte pe barosan! constatară, dezamăgiţi cei de pe trotuar. Stăteau nemişcaţi, nevenindu-le să creadă parcă. Iar cretinul de Encino îşi dusese mâinile la gură, ca o femeie. Parcă semnase contract cu Messaoud ca să-l fure, idiotul!

Emisiunea se reluă la fel de brusc cum încetase. Patrula avansa cu atenţie pe culoarele Cassiteridaei. Noua copie a lui Ivor pătrunse iar în sala hărţilor, păşind peste vechiul său trup materializat de vortex. Cel care îl găzduise până să-l răpună Dansatorul-Faţă cu trăsăturile lui Nizar Al Awad.

Dansatorul făcu o piruetă şi-l privi pe Ivor în ochi. Chomsell răsări şi el în spatele Decanului, iar Dansatorul zâmbi, discret.

Continuarea nu s-a mai văzut. Cadranele vizuale au părut că se înclină către podele, iar din sferoide se ridică un vacarm infernal, ca şi cum se apucaseră să spargă mii de sticle acolo sus, pe staţie.

— Salt pe Pantelleria! Salt înapoi! se auzi urletul răguşit al lui Ivor.

Zgomotul unei rafale îi acoperi vocea. Un membru al patrulei răcni de durere. Cadranele vizuale din sferoide se stinseră cu toate, ca la un semn.

— Aduceţi trupul lui Chomsell! se auzi vocea lui

Mord. Aşa cum e!

Urmă un şuşotit, amplificat de cuvele de sunet din întreg Landsraadul.

— E vocea tipului ăla… generalul… remarcă Brenda, cu jumătate de gură. Messaoud clătină din cap.

— Efectuăm salt spre Pantelleria! strigă Decanul, iar Brenda îngrozită, se strânse de trupul lui Messaoud, exact când acesta extrăgea, imperturbabil, punga cu bare din buzunarul pelerinei lui Encino.

Strada 28, care până acum câteva minute răsunase de chiote se cufundase în linişte. Vitrinele sclipeau ritmic, tăcute.

Apoi sferoidele Ghildei se stinseră cu totul. Se mai ridica doar vocea resemnată a lui Mordec'hai din cuvele de sunet:

— Cetăţeni ai Decanatului… Patrula condusă de Ivor Merovingi a efectuat în ultimul moment salt în amplificator. Cu toată lupta lor exemplară, baza Cassiteridae 830 a fost ocupată de agresor…

Gros-plan cu magistraţii înmărmuriţi care stăteau în salonul Ghildei, cu ochii ţintă la Mordec'hai. Prim plan cu patrula. Militarii îngheţaţi în poziţii bizare pe fotoliile amplificatorului de vortex. Doi dintre ei, răstigniţi în receptorii ce îi proiectaseră în câmp, umpluseră coifurile de sânge. Markowitz şi Chomsell. Două copii ireversibil distruse pe staţie.

— Ăştia doi nu se mai scoală… constată Mac, barmanul.

Câţiva operatori de salt se aferau în jurul lui Chomsell şi încercau să dirijeze readucerea copiei

sale înapoi în trupul din fotoliu. Generalul Kofflach îi supraveghea, mişcându-se în jurul lor ca o piftie gata să se reverse din uniformă. „Aici… şi aici…” explica el.

Din sferoidele Ghildei se auzi o busculadă. Cuvele de imagine pivotară de îndată către magistraţii care asistaseră la luptă, alături de Mordec’hai. Îl încadrară pe Oreste Sommers, care se ridicase în picioare:

— Aţi văzut cu ochii voştri unde duce politica dinastiei Merovingi… Bazele trebuie apărate cu personal uman îmbarcat…

— Nu credeţi că aţi ales un moment nepotrivit pentru critică, domnule Sommers? întrebă Mordec’hai, tăios.

— E război! Trebuie să spunem lucrurilor pe nume… Tactica Decanului este inadecvată. Dispersia trimite personal pe staţiile noastre! După *kyewa* nu numai că ne-am retras aici, pe Pământ, dar am şi ales să nu-l mai părăsim! Iar Dispersia profită… Ţine cont de lecţia Casei Atreides şi nu stă locului nici o secundă!

— Casa Atreides nu mai are urmaşi decât în Landsraad, domnule Sommers! i-o reteză Mordec’hai.

Zurbagiii din strada 28 avură o mişcare involuntară de recul se uitară cu toţii la Brenda şi îşi dădură coate.

— Ai auzit? o luă în primire Sörensen. Crezi că se referă la tine?

Brenda ridică din umeri, iar ei se zgâiră din nou în sferoidele Ghildei. Oreste avansa printre fotolii, urmărit de magistraţi. Numai de n-ar reuşi să-şi

impună punctul de vedere! N-avea nimeni chef să se înroleze şi să plece din spaţiul închis şi sigur al Edificiilor.

Intervenţia agresivă a lui Oreste îl făcu pe Messaoud să rânjească. Nu-i păsa de ce îi rezervă viitorul. Se descurca oriunde existau femei şi aglomeraţie. Acum, de pildă, pusese ochii pe Sörensen, care tocmai vânduse cuiva un pont despre cursele de câini din ziua următoare, din Piaţa Centrală. Cu siguranţă că trebuia să aibă buzunarele pline de bare reci… în plus, Sörensen era beat mort.

— Ştim ce ai discutat cu Decanul în parcul nordic, domnule Sommers, spuse Mordec'hai, plictisit.

— A fost o întrevedere controlată de terţi! Contrară legislaţiei! se auzi din *off* vocea sonoră a Cassandrei.

Se ridicase şi ea de pe scaun, îndreptând un deget acuzator către Venexiana. Gestul ei şi vocea îl făcură pe administratorul Ghildei să aibă un moment de nesiguranţă, iar străzile Landsraadului se cufundară în linişte, ca şi cum ar fi suportat o descărcare de energie care îi copleşea. Mai târziu, când aveau să-şi reamintească de seara asta, cei mai mulţi aveau să spună că pentru ei, aerul păruse să încremenească şi că secundarele ceasurilor-bosh îşi încetaseră rotirea.

— Vrăjitoare nenorocită! şuieră Brenda, uitându-se la bărbaţii care se holbau în sferoide, urmărind-o cu privirea. Cum naiba face?

Dar starea de buimăceală nu dură mult şi lumea de pe stradă izbucni brusc în chiote şi fluierături.

Alături de Venexiana Merovingi, Cassandra Sommers era cea mai bună marfă de care puteau să beneficieze sferoidele Ghildei. Înaltă, blondă, cu păru lins şi, mai ales, cu Glasul acela ce putea topi orice răspuns care nu i-ar fi fost pe plac.

— Cum adică, *întrevedere controlată de terţi?* încercă Mordec'hai să imprime cuvintelor sale tonul de gheaţă al Cassandrei.

Fără efect. Cassandra avansă până în mijlocul salonului şi se alătură fratelui ei:

— Să-ţi spun ceva, Mord, reluă ea, cu ochii sticlind. Reflex cei mai apropiaţi de vitrina cu sferoide se retraseră din faţa imaginii ei: privirea Cassandrei părea că se îndreptă direct în straturile adânci ale minţilor lor, învăluindu-le într-o boare îngheţată. De altfel, cadrele se vedeau ca prin ceaţă, ca şi cum operatorul n-ar fi reuşit să-şi regleze corect obiectivele. Cassandra continuă: întrevedere controlată de terţi înseamnă că unul dintre interlocutori utilizează un registru de acces în discuţie, ca să controleze ideile vehiculate. Un prieten apropiat îl urmăreşte în vortex şi îl ajută. Dar e un lucru pe care îl cunoşti foarte bine… Şi tu, şi ceilalţi. Şi mai ştiţi că este un lucru interzis în condiţiile în care se solicită transferul puterii Decanale…

— Interzis? se miră Mordec'hai. De cine?

— Există nişte prevederi speciale în Textele Conservării. Fac referire expresă la situaţia asta, nu-i aşa Nizar?

Plan general al salonului Ghildei. Chipul cenuşiu, prelung, plin de cute, al lui Nizar Al Awad, rămăsese nemişcat. Părea că se pregăteşte să

adoarmă. Întrebă, cu voce tărăgănată:

— Dar e corect să foloseşti Glasul în situaţii ca cea de acum?

Mordec'hai tuşi încurcat şi interveni:

— Doamnă Sommers! Decanus Maximus nu este acum în dispoziţia cea mai bună ca să poarte o discuţie ca cea pe care aţi început-o… Pe faţa Cassandrei se ivi o expresie trecătoare de nesiguranţă. Decanus Maximus nu poate susţine acum un duel de idei… Locotenentul Plonsky e în stare gravă…

Gros-plan cu grupa de operatori de salt care se afera printre fotoliile ocupate de militarii extenuaţi. Îi decuplau dintre senzorii de amplificare ai vortexului, iar paramedicii le înregistrau deja semnele vitale, înscriindu-i în tabele plate de sferoide lichide. Tentaculele boshilor erau şi ele căzute alandala pe podeaua din gazon fin.

Patru paramedici săltară brancardele negre în care fuseseră aşezaţi Markowitz şi Chomsell. Dintre vocile aglomerate, se auzea Kofflach care întreba dacă au reuşit să recupereze din Cassiteridae replica în vortex a lui Chomsell. Două femei obeze cu semnele exterioare de simbioză cu ghildarii de cuve – aveau ochii bulbucaţi, albaştri, ce se roteau ameninţător de sub o frunte acoperită de solzi – îl manipulau pe Plonsky ca pe un sac plin cu ouă. Markowitz, cu creierul ca o garoafă ce-i pulsa umed pe coif, era spălat pe frunte cu un detergent plăcut mirositor.

— Să vezi că bolovanu' ăsta de Oreste nu se lasă! remarcă Fenring şi se înfăşă în pelerină. Se întoarse brusc spre Messaoud, obligându-l să se

lipească de Sörensen cel buzunărit: N-ai un foc?

Messaoud îi făcu semn Brendei care aprinse imediat pipa cu chinchin din care trăgea Fenring.

— Ai văzut că s-a auzit de numele tău acolo sus? o întrebă grăsanul. Eu am moştenit nişte însemnări de la ai mei… Sunt sigur că şi de mine se ştie acolo sus… Numa’ că ei, magistraţii, au câştigat. Depinde doar de noi să ajungem înapoi, acolo unde este locul nostru… Aşa e, Mess? L-ai văzut pe Mordec’hai ce departe a ajuns! Ştii că se zicea despre el că e impotent?

Messaoud clătină din cap, prefăcându-se că urmăreşte dialogul din sferoide. Mord? Lipsit de virilitate? Şi la ce i-ar fi trebuit virilitatea, mă rog? Din câte se auzea, pe Cassandra Sommers o juca cum avea el chef, chiar dacă nu era viril. Dar, poate că toate zvonurile astea se datorau invidiei… Un nondecizional făcea ordine printre magistraţi… Mda! Nu putea să fie decât invidia!

— …nici noi, deşi suntem doar martori, nu putem judeca corect în aceste clipe, explica Mordec’hai, potolit.

— Uite ce e, Mord! Un ins care pretinde că are creier trebuie să fie în stare să judece oricând, despre orice! Mai ales dacă are pretenţia că este Decan!

— Trebuie să fie în stare *mai ales*, îl puse Nizar la punct, să-şi ţină cumpătul!

Ooohh! se ridică vuietul de pe străzile Edificiului Inferior. Tipu’ ăsta chiar că vrea să ne deporteze acolo sus!

— Oamenii trebuie să fie acolo, sus, în staţii! confirmă Cassandra presupunerea cetăţenilor din

Landsraad. *Să lupte pentru ele ca naufragiatul pentru paiul de care vrea să se agaţe!*[4]

Toţi cei de pe stradă se crispară la auzul Glasului care păru să-i izbească în vintre de data asta, iar Messaoud îi mulţumi în gând lui Dumnezeu. Vrăjitoarea aia îi înspăimânta pe toţi, mai puţin pe el, iar el putea să acţioneze liniştit. Se apropie de Sorensen şi mai mult. Precaut, îşi cufundă mâna printre faldurile pelerinei aruncate neglijent pe umeri,

Cuvele surprindeau imaginea de profil a Cassandrei, scoţându-i în evidenţă silueta suplă. Aba ei neagră era agăţată exact unde trebuia pentru ca privitorii să ghicească forma abia schiţată a sânilor şi talia îngustă.

— Îmi permit să vă amintesc, doamna. Doi dintre cei mai valoroşi membri ai patrulei au murit. Markowitz şi Chomsell… Poate că nu e momentul să tulburăm spiritele…

— Este război, domnule! îl întrerupse Cassandra, înroşindu-se la faţă. Mord îi susţinu privirea, cu pleoapele strânse. *Joacă teatru*, îi trecu lui Mess prin cap. Şi în război, militarii mor! Este scopul pentru care a fost inventată meseria asta… ca să-şi ucidă profesioniştii! lansă ea.

— Îţi dai seama? făcu Mess privind la Brenda şi-i

[4] * Această expresie trebuie să fie deosebit de veche. În acea perioadă (trecuseră peste două milenii de la kyewa) doar un script extrem de avizat putea să-şi „amintească” de perioada petrecută la suprafaţa planetelor, unde puteau să aibă loc naufragii. Cel mai probabil însă, transcrierea expresiei trebuie să se fi făcut automat, reproducând întocmai cele spuse de Cassandra Sommers. În calitate de Bene Gesserit, conţinând memoria tuturor antecesoarelor sale din ordin, era un fleac pentru ea să-şi amintească de naufragii…

făcu cu ochiul. Îl rezolvase pe Sörensen. Până şi o femeie cum e Cassandra are vortex între picioare! Ce? Credeai că numai şefu' poate să?...

— Dacă mai sufli o vorbă despre şef, îţi zbor capu' de pe gât! se întoarse Fenring ameninţător spre Messaoud.

— Gata! Gata! se sperie acesta. Nu mai zic nimic!

Se dădu într-o parte şi-i făcu bezele Brendei. Îşi juca sub pelerină cei doi săculeţi cu bare, prefăcându-se absent. Totdeauna îi plăcuse circul...

— ...n-ar mai fi rămas nimic din patrulă dacă i-am fi trimis acolo sus! spuse Mordec'hai.

— Eşti sigur? Poate că dacă ai noştri ar fi fost pe bază, nemijlocit, cursul bătăliei ar fi fost altul! De ce nu vine Ivor să discute asta cu mine, aici?

Mordec'hai ridică din umeri. Cassandra pivotase spre restul magistraţilor, oferind cuvei de imagine un plan-detaliu al părului strâns în coadă la spate, care îi cădea apoi desfăcut, ca un evantai pe umeri. Oreste se apropiase şi el de Ghildar:

— Nu pricepeţi? Toate războaiele mari pe care le-am câştigat, alungarea în neant a trupelor Dispersiei, le-am făcut cu soldaţi în carne şi oase! stabili el, smulgând fluierături atât în strada 28, cât şi în salon. Messaoud însă înghiţea în sec, sorbind-o pe Cassandra din priviri.

— Căţeaua asta după care salivezi tu ar fi în stare să te expedieze la mama dracului dacă ar putea! sintetiză Brenda părerea tuturor şi îl luă pe Messaoud de mână.

— Ei, şi? îi făcu el cu ochiul.

Capitolul V

Jihadul Butlerian a condus la excomunicarea computerelor. O nouă religie apăruse. Un ateism fundamentalist care spulbera dorinţa de a construi maşini de calcul, pentru că Ordinul B.G. stabilise că „evoluţia maşinilor scăpa de sub control, angajându-se pe o pantă nefastă omului.

De fapt, distrugerea maşinilor prin Jihadul Butlerian n-a făcut altceva decât să netezească drumul către vortex. Vortexul aştepta în minţile tuturor. Vortexul era ultima maşină, un summum al maşinii.

Vortexul era Dumnezeul unei lumi de atei.

WINNONA INTRA ÎN IGLU, urmată de Ossian şi Tuath. Ar fi vrut să rămână singură câteva minute şi să se gândească la propunerea lui Ossian, dar ştia că orice ar fi făcut, singură tot n-ar fi rămas. Dacă ar fi părăsit igluul, Ossian n-ar fi pierdut ocazia s-o iscodească prin vortex, aşa cum o făcuse de pildă şi cu prizonierii Soheri pe care matca îi examinase vreme de câteva zeci de minute. Stăteau inerţi în cuştile joase din os, ferindu-se până să şi gândească. Câmpul amplasat de scrutător în jurul lor nu tresărise decât când prizonierii ceruseră apă.

Asta ar trebui să fac şi eu dacă doresc să rămân singură, îşi spuse matca şi se urcă pe *kang*, făcându-l să pârâie sub greutatea ei. Să nu mă

gândesc la nimic. Se întinse după pipa cu extract de chinchin şi se întrebă dacă Gwenn şi Fingal n-aveau cumva dreptate când luptau împotriva vortexului.

În iglu era cald. Tuath îşi scoase platoşa grea şi o agăţă într-un stativ, iar Ossian încerca să se încălzească, bătându-se cu mâinile peste umeri. Se apropie de *kang* şi aruncă o privire în limbile focului ce ardea mocnit. Mirosea a seu şi a *lichiba* ars. Pereţii interiori ai igluului erau acoperiţi de o pojghiţă lucioasă de gheaţă din care se scurgeau, ici-colo, picături de apă. Pe un stativ de lemn geluit se vedea un cimpoi vechi, cu burduful scorojit. Din brund se auzeau strigătele ritmice ale oamenilor care scoteau orzul din corturile plate şi bubuiturile obsesive ale făcăleţelor cu care preparau praful de *tsampa.*

Tuath, masculul dintâi, coborî blana şi acoperi intrarea în iglu. Zgomotele brundului se estompară.

— Mâine pe vremea asta o să avem rezerve de *tsampa* cât să ne ţină până pe celălalt ţărm al Mediteranei, zise Tuath şi se apropie de Winnona. Spuneai că o matcă îşi cunoaşte întreg brundul… Dar nu-i cunoaşte şi pe membrii brundului vecin!

Matca se strădui să rămână impasibilă. Uite că şi Tuath, masculul dintâi, ţinea partea scrutătorului. Uite că de fapt, Ossian era şi el un duşman pe care trebuia să-l înfrunte. Dar nu se putea dispensa de el. Pe Ghazalla şi pe acoliţii ei, care detestau vortexul, nu i-ar fi putut îngenunchea decât cu ajutorul lui.

— Tuath are dreptate, interveni Ossian. Putem

profita de ciocnirea cu Soherii ca să ne infiltrăm oamenii în brundurile lor… Ştii bine că brundurile se amestecă între ele în timpul Micului Jihad.

— Aşa e. Brundurile se amestecă între ele, acceptă Winnona. Îl iscodi pe Ossian. Dar de unde ştiu eu că vorbeşti chiar tu acum? De unde ştiu eu că nu vorbeşte Ghazalla prin gura ta?

— Seamănă cu felul ei de a gândi?

— Exact. Ea propovăduieşte aiurelile astea… Ea şi ceilalţi ticăloşi Bene Gesserit! Ei vorbesc despre amestecarea legiunilor şi despre schimbarea vortexurilor. Dacă te-a captat?

— M-am asigurat că suntem izolaţi în câmp.

— Tot timpul ai spus aşa… Dar acum câteva zile Ghazalla a fost aici şi a tras cu urechea la discuţiile din brund. Le-a dat o mână de ajutor lui Gwenn şi lui Fingal… Şi te-a făcut pe tine să schimbi planurile în ultimul moment!

— Bine că le-am schimbat! Ghazalla nu avea decât de câştigat dacă îi spulberam pe Massai…

— Cei doi străini… M-am tot întrebat dacă nu sunt şi ei duşmani ai Ghazallei… în definitiv, şi ei au insistat să purtăm Micul Jihad contra Soherilor şi să-i lăsăm în pace pe Massai.

— Acum însă, insistă să ne schimbăm spiralele, se amuză Ossian. Spun că sunt singurii noştri sorţi de izbândă.

— Ah!… făcu Winnona. Sunt tare curioasă ce e de fapt cu ei…

Lumina din tavan cobora oblic peste trupul dezgolit al lui Tuath. Reflectându-se în muşchii săi lucioşi. Operculele nutritive îi palpitau pe abdomen, în ritmul respiraţiilor. Era masculul ei

dintâi, partenerul pe care şi-l dorise dinainte să devină matcă minoră.

Winnona îl privi pe Ossian. Scund şi slab, chelise aproape de tot. Era urât şi mult mai bătrân, însă avea mereu soluţii pentru problemele brundului. Din cauza asta avusese totdeauna privilegiul s-o însămânţeze. Ca să fie sigură de ascensiunea ei în legiune, Winnona trebuia să eclozeze cel puţin patrusprezece generaţii de indivizi cât mai variaţi. Să devină o *matrix* a brundului. Să fie purtătoarea *in utero* a unei viitoare legiuni migratorii.

O legiune care să fie în stare oricând să le stâlcească pe vrăjitoarele Bene Gesserit, îşi spuse. O legiune care să acţioneze ca un singur om. Probabil că nu va reuşi să ducă la bun sfârşit acest *tseundup*, această încercare. Nici o matcă nu reuşise. Ordinul Bene Gesserit le împiedicase mereu.

Scria şi în Scriptura Schimbării: „… şi generaţiile de copii izvodiţi dintr-o matcă se vor răspândi în întreaga legiune. Ei sunt sângele legiunii. Ei o fac să fie un tot."

Ei o făceau să fie un tot şi din cauza asta se răzleţeau… De când naiba ne luptăm cu ticăloasele Bene Gesserit? se întrebă Winnona şi scutură din cap.

Dacă voi deveni matcă majoră, îşi spuse, şi dacă o voi doborî pe Ghazalla, poate că am să reuşesc să le pun cu botul pe labe pe Bene Gesserit. Să-i otrăvesc pe Gwenn şi pe Fingal? Cine ştie câţi alţii le vor lua locul în brund? Să devin matcă majoră şi o să am grijă de ei… Sunt tot mai mulţi şi dai de ei peste tot. Sunt ca o ciumă care se întinde de la un

brund la altul, de la o legiune la alta.

— Nu va fi o luptă uşoară, o avertizase Ossian după discuţia din bazinul ritual. Am scrutat în vortex… Toate legiunile se lovesc de Bene Gesserit!… Soherii, Bangalore, Tengri, Spree – toţi trec prin zguduiri asemănătoare. Peste tot au apărut grupuri care contestă legitimitatea Scripturii Schimbărilor!

— Mda… Dar ei nu comunică unii cu alţii? De la o legiune la alta, vreau să zic…

Ossian strâmbase din nas:

— N-nu… n-am surprins nici o comunicare de acest fel. Dar am intersectat câmpurile altor scrutători care îi studiau. Şi, deşi este contrar Scripturii, am vorbit cu ei… Toţi simt pericolul reprezentat de Bene Gesserit. Mi-au spus-o şi Diallo, de la Soheri, şi Coraswami, de la Bangalore, toţi! Ne-am gândit chiar că trebuie să colaborăm ca să le dăm pe faţă pe Bene Gesserit. Problema e că nimeni nu ştie cum şi de unde au apărut aşa, deodată.

— Înţeleg. Mătcile se simt ameninţate… Winnona rămase pe gânduri câteva clipe, apoi continuă. De ce *naiba* urmăreşte Bene Gesseritul să se desprindă de vortex? E stupid…

Ossian pufnise în râs:

— Ce-ai vrea să urmărească? Puterea! Până să apară vortexul, Bene Gesserit aveau monopolul asupra artei de a-i manipula pe ceilalţi în cursul unei discuţii… de când a apărut vortexul, am ajuns fiecare dintre noi să ştim ce se petrece în capul celor cu care vorbim. Dacă vrem, putem să păstrăm în câmp o conversaţie întreagă şi s-o

studiem apoi pe îndelete, dacă ni se pare că nu ne-am invadat interlocutorii suficient de bine cu vortexul în cursul discuţiei... Practic, am ajuns cu toţii un fel de Bene Gesserit, nu crezi?

— Nu cred, zâmbise Winnona şi dădu să mai adauge ceva, dar Ossian se îndreptă brusc şi privi iscoditor în iglu. Puse degetul arătător la buze: *ssst!* Se concentră şi parcurse registrele de acces în câmp. Prezenţa uşoară, ca o adiere de vânt, se retrase în vortexul bazal, printre datele uzuale.

— Aşteaptă!

Se cufundă în vortex şi se concentră asupra imaginii igluului până ce replica acestuia deveni aproape palpabilă. Înregistră intensitatea ultimelor cuvinte schimbate cu matca şi le stabili pragul de penetranţă în câmp. Nu era greu. Registrele erau uşor de mascat în acea dimineaţă.

Reluă:

— Nu te lega doar de vortex, Winnona! Ei nu doresc doar abolirea Scripturilor şi a portului spiralelor!

— Ce tot spui?

În loc de răspuns, Ossian mormăi ceva, cu voce rugoasă, iar matca tresări şi căscă ochii:

— Eşti sigur? Vor să anihileze chiar tot? Şi Jihadul dintre legiuni? Întreg sistemul? Ca să-l înlocuiască cu ce?

— Nu ştiu. N-am captat niciodată comunicaţii Bene Gesserit. Nici eu, nici ceilalţi scrutători. Habar n-avem ce comunică ei de la o legiune la alta!

Winnona îl întrerupsese:

— Putem dovedi că Ghazalla face parte din Bene Gesserit? De fapt, putem fabrica dovada că este

conectată la Bene Gesserit? Că acţionează contrar legilor din Scripturi?

Ossian rămăsese pe gânduri. Era cea mai bună manevră dacă doreai s-o răstorni pe actuala matcă majoră Kildare. Legionarii obişnuiţi nu puteau scruta câmpul şi n-ar fi avut cum să-l contrazică pe Ossian. Mda. Era o soluţie. S-o acuze pe Ghazalla de politică neautorizată, de regulamentele Scripturilor. S-o acuze de acţiuni împotriva propriei legiuni.

Dar dacă Bene Gesserit nu puteau fi detectaţi în câmp? Dacă nu trebuia să comunice de la o legiune la alta? Dacă erau rezultatul unui misionarism subtil, care nu avea nevoie de vortex?

Ossian se mai gândise la acest lucru. Dacă lucrurile stăteau aşa, nu aveau nici o şansă. Nişte legionari capabili să-şi crească numărul de prozeliţi, ca o pată de ulei, împotriva prevederilor din Scripturi, l-ar fi făcut praf pe el, un biet scrutător în vortex dintr-un brund anonim.

Ţi-e frică? se interesă Winnona folosind Glasul de vortex.

Mi-e frică, recunoscu el. *Dar mă pot înhăma la treabă. Chiar dacă mi-e frică. Dă-mi timp numai!*

Matca încuviinţase. La fel cum încuviinţase mai devreme decizia lui Ossian de a-i lăsa pe Massai să treacă pe lângă ei, fără să-i atace, deşi era contrară Scripturilor. „Legiunile sunt obligate să se extermine în Micul Jihad, din momentul în care stabilesc un contact de război”, scria în capitolul *Popoarele Schimbării,* versetele 39-40.

*

Ascensiunea Winnonei în brund fusese plină de piedici din cauza amestecului Ghazallei, după cum avea s-o afle. Cu trei ani în urmă, când fosta matcă minoră murise în teritoriile de la sud de Marile Lacuri îngheţate după un Jihad cu legiunea Kwazz, Ghazalla dorise să impună o necunoscută, membră a altui brund. Ossian aflase la timp însă de uneltirile mătcii majore şi o avertizase pe Winnona.

Winnona avea 30 de ani atunci şi făcea cuplu cu Tuath. Nu acceptase să aibă copii, căci sarcina i-ar fi distrus ireversibil uterul, făcându-l inapt operaţiei de confirmare. Un uter care suportase o sarcină normală nu mai putea reţine dispozitivul de eclozare multiplă. De altfel, circula o vorbă prin legiuni: „Femeia care şi-a născut copiii ei nu poate purta copiii legiunii…"

— Ghazalla e obligată să ţină cont de faptul că brundul posedă o matcă latentă. Ar fi un demers făţiş împotriva Scripturii! îi explicase Ossian Winnonei, cu o naivitate care îl făcuse de multe ori să roşească după aceea.

— Nu se împiedică ea de Scriptură! replicase Winnona.

— Mă rog… Vrea să-şi asigure un control absolut asupra brundurilor. Dar n-are autoritatea care să-i permită să sfideze pe faţă Scripturile! insistase el.

Ossian ţinea partea Winnonei nu pentru că aşa s-ar fi garantat independenţa brundului sau respectarea Scripturilor. Dar o Winnona rămasă femelă nu l-ar fi avut mascul decât pe Tuath, masculul dintâi. Iar dacă Tuath, masculul dintâi, ar fi murit, s-ar fi găsit orice alt legionar cu care să

facă cuplu. Cu excepţia lui Ossian, bineînţeles. El nu era decât un scrutător: nu făcea parte dintre cei solicitaţi de femele.

Devenind matcă însă, Ossian era sigur că o va însămânţa, împreună cu alţii, desigur, dar nu va rămâne doar femela lui Tuath, masculul dintâi. Ossian era cel mai bun scrutător în vortex din tot brundul, iar asta nu numai că-l va propulsa printre cei aleşi să asigure perpetuarea generaţiilor, dar avea şanse să ajungă în intimitatea mătcii majore. Conform aceloraşi recomandări.

Şi asta era ceea ce Ossian dorea cel mai mult.

Abia acum, luptele deschise sau subterane ale acelei perioade puteau fi puse cap la cap. Ghazalla se opusese Winnonei ştiind că va avea de întâmpinat o rezistenţă activă din partea ei faţă de planurile de dezagregare a vortexului.

Poate că era, într-adevăr, vorba de o conspiraţie care se întindea de la o legiune la alta?…

Ossian se încălzise, în sfârşit, şi se apropie şi el de *kang.* Între timp, ajunsese să-i fie indispensabil Winnonei. Şi, chiar dacă o simţea când şi când că îl priveşte ca pe un potenţial duşman, matca nu mai avea cum să-l îndepărteze.

De aceea îşi permisese să-i sugereze ca legionari Highlander să-şi tragă pe sub piele spirale Sohere. Câtă vreme îi examinaseră pe prizonierii lor, numai despre asta îi vorbise. Părerea lui Ossian era că astfel, Micul Jihad, purtat cu Soherii, devenea o formalitate pentru Kildare. Dar, mai ales, portul spiralelor străine i-ar fi permis lui, scrutătorului brundului, să-i iscodească fără probleme pe legionarii Soher.

La început, Winnona nici nu dorise să audă de aşa ceva, însă acum părea mult mai uşor de înduplecat. De altfel, trase un fum de chinchin şi spuse cu voce potolită:

— Ghazalla nici n-ar avea ce să ne reproşeze. Ne-am apropia de principiile ei…

Ossian izbucni în râs.

— Dacă aş fi ştiut ce vrei să zici, aş fi ridicat izolarea registrului de acces.

— Nu glumi! se posomorî matca. Strategia asta trebuie să fie doar a brundului nostru. Cel puţin în prima etapă, până nu apucă Gwenn s-o comunice Ghazallei.

Ossian nu răspunse. Nu cumva, se întrebă el, unda de revoltă este doar consecinţa logică a unor discuţii cum e cea de acum? Poate că nu există nici un conspirator! Poate că totul e doar în mintea noastră…

— Eşti sigur că nimeni, în nici un alt brund, nu s-a mai gândit la aşa ceva? se interesă Winnona.

Ossian întârzia cu răspunsul, iar matca îşi examină volutele vortexului care se înşurubau pe sub pielea sânilor. Răspândeau irizaţii violete, care o relaxau. De afară se ridică un zvon de voci: masculii aprinseseră focuri de *lichiba* la care uscau pânzele planşelor de zăpadă. Din corturile-atelier se auzea fâsâitul ascuţit al foalelor cu care topeau nisipul pentru sticla de vizionare a vortexului. Ossian va trebui să iasă, cât de curând, ca să ridice relevmentele topografice din câmp pentru ţinuturile din jur. Le va picta pe vizierele legionarilor doar cu o zi înainte de începerea Micului Jihad, după care vor pomi prin dunele de

zăpadă în urmărirea Soherilor.

— Chiar nu mai intenţionează nimeni să-şi amestece legionarii cu cei ai brundurilor adverse? reformulă matca.

— Nu. Suntem mai revoluţionari decât Ghazalla şi decât toţi membrii Bene Gesserit.

— Asta e bine. E bine... spuse ea, gânditoare. Îmbrăcăm blana lor ca să-i distrugem, nu-i aşa?

— Până şi fraza asta apare des în emisiile din vortex ale Ghazallei sau ale lui Fingal, râse Ossian. Aş zice că eşti pe cale să devii Bene Gesserit...

— Uite ce e, Ossian! *Vreau* să câştig înfruntarea cu Ghazalla. Trebuie să devin matcă majoră. Sunt motive suficiente ca să fiu absolvită de păcatul că amestec între ele spiralele brundurilor. Scrie în Scripturi că scopul legiunilor este să distrugă orice întâlnesc în cale?

— *Despre migraţii*, capitolul patru, versetele 24-27, recunoscu Ossian pasajul.

— Perfect! Eu consider că Bene Gesserit sunt o altă legiune. O legiune întâlnită în *tchang-thang* pe care trebuie s-o fac una cu pământul... Scrie în Scripturi că mătcile minore au dreptul să recurgă la orice mijloace pentru a pune mâna pe putere în legiune?

— Scrie, admise Ossian cu jumătate de gură. Unde naiba vrei să ajungi?

— Vreau să spun că am voie să folosesc orice mijloace ca s-o dobor pe Ghazalla! Asta vreau să spun! Aşa mă condiţionează Scripturile. Aşa ne condiţionează Scripturile. O să-i distrugem pe Soheri, iar pe Gwenn şi pe Fingal o să-i ucidem în timpul luptei... Ceilalţi vor pune moartea lor pe

seama Micului Jihad… Ai înţeles, Tuath?

Tuath stătea întins lângă *kang*, pe covoarele de cânepă bătucită. Îşi cufundase mâna în bolul de albastru plin cu chinchin şi îşi prepara o pipă.

— Nici o grijă! Vrei să-i aruncăm undeva într-o zonă grea, sau vrei să-i ucidem chiar noi? întrebă el cu aer absent.

— Te gândeşti singur! Orice metodă e bună, cu condiţia ca cei doi să dispară…

— Poate că mai bună ar fi otrava… o întrerupse Ossian, încruntat. O otravă declanşată de anumite cuvinte… Ceilalţi doi îl priviră atenţi. Da, da! reluă el. De ce să moară în timpul luptei? De ce să nu moară în timp ce îşi predică ideile? Ceilalţi ar pune moartea lor pe seama lui Bhagavan.

Winnona surâse şi se ridică de pe *kang.* Se uită de la Ossian la Tuath şi îşi ţuguie buzele.

— Nu e rău, spuse ea. Nu e rău deloc. O otravă pe care să le-o punem în mâncare şi care să se descarce în ei când vorbesc despre…

— Nu aşa! o întrerupse Tuath. Îl privi pe Ossian. N-ai putea lansa un releu de chin în vortex?

— Un releu de chin?! se miră Ossian.

— Da. Dureri nemaipomenite. Să-i vedem cu toţii cum se sufocă şi cum varsă. Un câmp mascat cu abilitate…

Matca şi Ossian deveniseră atenţi. Tuath se urcă lângă Winnona, pe *kang*, se întinse, suflă în sus fumul albăstrui de chinchin şi continuă:

— Ai putea inventa un astfel de releu, Ossian. Ar fi mai bun decât orice otravă. Cu condiţia să acţioneze din momentul în care cei doi vorbesc despre ideile Bene Gesserit.

Tuath îşi privi unghiile dure precum oţelul. Făcu de câteva ori mişcările de flexie, specifice luptei corp la corp Kildare, şi spiralele i se încălziră brusc.

— Ai înţeles? întrebă. O sărută pe Winnona şi trase cu coada ochiului la Ossian.

— Poţi să faci asta, Ossian, nu-i aşa? se interesă matca cu ochi lucitori.

— Pot, spuse Ossian, uluit.

Îl privi atent pe Tuath. De unde îi veniseră asemenea idei? Nu era el legionarul care să gândească într-atât de departe. Poate că… Scrutătorul se decise să lanseze o sondă în câmp. Registrele păreau goale, dar de la Ghazalla te puteai aştepta la orice.

Matca era încântată de idee, mai ales că îi venise chiar lui Tuath. Ei? – se uita ea ţintă la Ossian, aşteptând răspunsul.

— Am să fac un releu de chin, întări el, deşi se tot gândea: ce interes are Ghazalla ca lucrurile să se petreacă astfel? Era sigur că o astfel de idee nu i-ar fi putut veni decât Ghazallei, deşi sondele din câmp nu întâlniseră nimic suspect. Să-i fi venit chiar lui Tuath ideea? se mai întrebă el şi se hotărî să lanseze o nadă în vortex, dar simpla formulare a acestui gând îl făcu pe Tuath să-i pună o întrebare, ca şi cum ar fi fost declanşat de ideile lui Ossian:

— Te-ai gândit vreodată că Ghazalla susţine Ordinul din cauză că nu e Scotă, cum suntem noi?

Ossian se cutremură. La ce se referea Tuath? În mod cert, ce se întâmpla acum nu era felul lui de a se juca cu vortexul. El, scrutătorul, se gândise să întindă o capcană în vortex ca s-o prindă pe Ghazalla, iar acum, Tuath îi întinsese o nadă care îl

făcea să gândească precipitat, ca şi cum ar fi fost incapabil să-şi ordoneze gândurile. Pe undeva prin brund, rătăcea un releu de-al mătcii majore care îl captase pe masculul dintâi. Ea era cea care se juca cu el, cu Ossian.

— Ştiu eu? intră el în joc. Poate fi o explicaţie. O bengaleză în fruntea unei legiuni de Scoţi se poate gândi să joace o carte Bene Gesserit..

Winnona zâmbi şi îl cuprinse pe Tuath pe după umeri. Ossian se uită într-o parte. Doamne! Numai dacă nu i-ar cere lui Tuath s-o însămânţeze acum! gândi el. Sondă vortexul după codurile Ghazallei. Nici un semn.

Matca spuse:

— Deci rămâne aşa! Legionari de-ai noştri, aleşi de tine Ossian, vor schimba spiralele cu Soherii!

Scrutătorul parcurse rapid izolarea din vortex. Părea impermeabilă. Câmpul era atât de liniştit, neparcurs de nici un Glas de vortex, încât părea sălbatic, precum aerul curat prin care nu mai trecuseră legiuni de ani de zile. Ossian se uită la Tuath. Nu-si schimbase deloc expresia în ultimul minut. Se decise să răspundă:

— Aşa vom face.

— Bine. Câţi prizonieri Soheri avem?

— Doisprezece. Nouă masculi. Trei femele.

— Bun. Vom trimite doisprezece Kildare cu spiralele schimbate în brundurile Sohere, conchise Winnona şi înghiţi în sec.

Tuath, masculul dintâi, îşi trecea palmele peste spiralele ce străbăteau gambele mătcii. Îi stârneşte irizările, strânse Ossian din ochi. Cei doi pufniră în râs, văzând mina lui acră.

— Nu pune la suflet! începu Winnona. Se răsuci spre Tuath, masculul dintâi şi-i făcu semn să-i dea bolul cu chinchin. Vei fi totdeauna printre preferaţii mei, continuă ea. Înţelege-mă! Trebuie să eclozez frecvent! Vreau să devin matca majoră a legiunii Kildare! S-o dau jos pe colorata aia de Ghazalla!

— Winnona va ajunge acolo sus şi nu ne va uita pe noi, sfătuitorii ei! spuse Tuath oarecum interogativ, fără legătură. Se prefăcea preocupat de irizaţia spiralelor strălucitoare de pe fesele rotunde ale Winnonei.

Ossian ignoră aluzia umilă a lui Tuath. De când fosta lui femelă devenise matcă, Tuath se înmuiase din ce în ce. Ajunsese să se ferească să spună acele lucruri care nu-i erau pe plac Winnonei. Nu făcea nici un fel de afirmaţii fără s-o fi consultat înainte. Legionarul puternic de altădată dădea fuga acum, ori de câte ori îl striga matca… Cu toate acestea, îi venise ideea releului de chin.

— Ai să-l faci, nu-i aşa? se interesă Tuath, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

Avea un licăr bizar în străfundul ochilor. O lumină care nu era a lui. Ca o semnătură străină ce îl poseda.

— Da, răspunse Ossian.

— Fă-o, şi Winnona n-o să ne uite niciodată! repetă el, redevenind umil.

Licărul din ochi dispăruse. Ossian se gândi să ruleze mai târziu, în linişte, conversaţia de acum, care se acumula în vortex se pregăti să iasă şi să meargă în igluul lui, unde o va face pe îndelete. Winnona sesizase deja ciudăţenia situaţiei şi se posomorâse. De ce oare…

Mă rog. Oricum, în loc să răspundă gesturilor tandre ale lui Tuath, Winnona zâmbea încurcată, evitând să-l privească în ochi.

Mirosul de chinchin aromat umpluse igluul, înlocuind efluviile acre de *lichiba* arsă. Vântul începuse să şuiere printre corturile şi catargele brundului, amestecându-se cu bâzâitul generatorului de energie şi cu fâsâitul foalelor. Din când în când, câte o pală de aer plesnea blănurile care acopereau intrarea.

— Şi dacă vom pierde? întrebă deodată Tuath, cu ochi din ce în ce mai opaci.

Trebuie să-l citesc! emise Ossian şi răspunse, ţuguind buzele

— Nu riscăm prea mult. Ghazalla n-o să ne acuze că am utilizat o metodă predicată de ea.

— N-o s-o facă! Dar ar putea să capteze registrele membrilor obişnuiţi ai brundului. Ar putea să-i netezească drumul lui Gwenn replică matca.

— Gwenn? Gwenn n-a atins încă vârsta eclozării, constată Tuath.

— Face optsprezece ani. În curând. Şi, dacă suportă operaţia de confirmare, o să eclozeze şi ea. Dar, repet, Ghazalla n-o să ne pună în cârcă nimic! Cum s-o mai sprijine pe Gwenn câtă vreme ne-ar reproşa ceea ce Gwenn predică mereu?

Simunul vibra peste întinderile îngheţate. La mai puţin de trei mile spre est, trecea o conductă îngheţată, izbită de curenţii şuierători. Winnona îşi încrucişă braţele şi se scutură, ca parcursă de un frison. Se uită la Tuath, masculul dintâi, şi se gândi

că trebuia să mai dea foc la câteva grămezi de...[5]

— I-ai auzit comunicând în vortex? se interesă matca.

— Nimic important. Itinerare, delimitarea unor brunduri, întrevederi între mătci... Dar, nu ei sunt cei mai puternici! privi Ossian la cei doi şi aruncă hârtiile[6] pe kang, lângă Winnona.

---

[5] Urmează o lacună în text Din studiul comparat al legendelor Dispersiei, precum şi din cercetările amănunţite ale altor izvoare scrise, reiese că cei trei Scoţi (a căror existenţă reală este atestată de majoritatea surselor consultate, inclusiv de incunabulele de la mănăstirea Patna) au discutat despre planurile imediate ale legiunii. Menţionăm că la data discuţiei (18500, nAudrim, Gwasheu, după cum reiese din studiul unor documente paralele), Kildare Highlanders şi Soher erau legiunile predominante în Afryss de Nord. Conform prescripţiilor de care făceau atâta caz, trebuia ca cele două legiuni să iniţieze Micul Jihad, ca urmare logică a stabilirii contactului de război. Rezultatul acestui război se concretiza în preluarea punctajului legiunii învinse şi în adăugarea unor noi trăsături de vortex în portul specific. Operaţiunea se numea „inserţie” şi, în cazul specific al celor două legiuni, preceda atribuirea însemnelor de „legiune migratoare”, înscrisă în vortexurile individuale.

Această stare de lucruri a fost recent confirmată de săpăturile efectuate în zona vestică a Eurossului şi în porţiunea centrală a Ayssului. La Antibia, de pildă, s-au descoperit resturile unei legiuni ai cărei membri aveau caracteristicile topometrice specifice Afryssului, dar al căror vortex spiralat, extrem de încărcat, respecta tipicul şi modelele din Euross. Urme ale acestei legiuni (denumită, arbitrar, „afryssiană 4”) au fost descoperite şi în jurul Marilor Lacuri îngheţate din sud-estul Afryssului. Vortexul membrilor era mult mai simplu, şi, lucru bizar, înălţimea medie a legionarilor era mai mică cu cinci centimetri şi jumătate.

[6] Planul dezbătut de cei trei Scoţi prevedea trecerea Mediteranei (îngheţată complet în 18500), spulberarea legiunilor sedentare din insulele întâlnite în cale şi a triburilor de „crescători la copcă” de pe paakul marin. Urma angajarea unui contact de război cu două legiuni puternice din Euross: Spree, germanici, care recunoşteau drept operaţie de confirmare a majoratului sudarea chirurgicală a coarnelor de yak direct la oasele craniului. De menţionat nivelul ridicat al cunoştinţelor de imunologie din acea vreme, care permitea grefarea unor structuri non-self. Punctajul acestei legiuni era uriaş, dacă ţinem cont de legendele Dispersiei din Skandina Estică. Ei pretind că Spree

Iată-i pe cei mai periculoşi! Cei mai bine punctaţi: şaizeci şi cinci de victorii, nici o înfrângere! Ayss, pârjolită... Jumătate din Euross devastat... Legiunea Tengri. Mongoli!

— Nu mai spune! pufni Winnona în râs, privind la desenele din Scripturile recente. Ăştia sunt cei mai periculoşi legionari? Ăştia? Limbricii ăştia?

— Căile Scripturilor sunt nepătrunse, replică Ossian, serios. Matca îi aruncă o privire scurtă, după care se prefăcu atrasă de hârtii. Îi răspunse, cu aer absent:

— Eu respect căile Scripturilor.

— Şi Tengri le respectă. Până acum, *limbricii* ăştia de Tengri sunt cei mai apropiaţi de scopurile Scripturii. Mereu învingători. Zeci de trăsături de vortex capturate. N-au primit niciodată străini în legiuni. Făcu o pauză şi stabili sentenţios: *ei* trebuie să fie ţinta noastră. Aşa cum precizează scrierile, o singură legiune trebuie să rămână pe suprafaţa Pământului! Iar eu zic că aceea trebuie să fie Kildare Highlanders.

Winnona se întoarse spre ieşire, privind în gol.

— Legiunea Tengri. Euross. Mda!

Ordonă în vortex pelerina, care lunecă prin aer cu lentoare, plutind spre *kang,* după care îi înfăşură trupul cu un foşnet moale. Spiralele

---

aveau spiralele de codificare a punctajului urcate până pe coarne!

Cea de-a doua legiune care stăpânea Euross era Tengri, la care se face referire chiar din porţiunea de text care a permis, în continuare, reconstituirea Cărţii Brundurilor.

Prima şi singura menţionare a Scripturilor ca obiect fizic, consultat de legionari. Există autori care contestă existenţa Scripturilor ca obiect, explicând că legionarii „ţineau minte preceptele din Scripturi, transmiţându-le pe cale orală”.

luminescente ale mătcii deveniră brusc mate. *Nervoasă! Nervoasă ca…*

Ossian nu-şi duse gândul până la capăt.

— Nervoasă ca ce? îl întrebă Winnona şi se strecură afară din iglu.

Capitolul VI

Legendele Dispersiei povestesc despre ordinul Al Bokar. Astfel, într-o primă menţiune a ordinului, reiese că Al Bokar captase o navă fără echipaj a Ghildei. Al Bokar nu aveau trup, şi astfel se făcea că Oreste Sommers vorbea dintr-un difuzor mobil, Nizar Al Awad se contopise cu radarele de pe puntea de comandă, iar Ivor Merovingi migra sub forma uleiului de răcire din ţevăria motoarelor, întinzându-se ca o pată de cerneală pe sugativă, în toate lichidele navei.

Cei trei se urau de moarte jos, pe Pantelleria. Acest lucru nu era valabil în ordinul Al Bokar, unde Oreste îl lua pe Ivor peste picior pentru modul deficitar în care condusese apărarea staţiei Cassiteridae, iar Ivor îl întreba, amuzat, dacă „nu aşa fusese planul nostru de la bun început?”

La prima vedere, Al Bokar erau extensiile autonome din vortex ale celor care foloseau vortexul. Printr-o ironie a sorţii, Bene Gesseritul avertizase asupra riscului ca registrele de câmp să ajungă să se mişte independent de voinţa utilizatorilor lor, după cum demult ne-a prezis Jehanne Butler”. Nu ştiau însă că ele vor fi primele care vor suporta această mutaţie a Dumnezeului ieşit din Canoanele de pe Wallach IX, chiar din mâinile lor. Spuneau ele: „Cei ce vor căpăta suflet de vortex îşi vor râde de trupurile lor supuse patimilor, rămase în afara câmpului.”

MESSAOUD pufni plictisit şi întinse mâna către magistrat, era satisfăcut de suma pe care o primise. Făcu un gest sugestiv. Pelerina albă se scutură într-un gest scurt, de negaţie, dezgolind umerii înguşti ai insului coborât în Landsraad să guste din plăcerile adrenalinei revărsate în sânge. Nu se aşteptase ca totul să înceapă cu o târguială care lui, ca magistrat apropiat Decanului în exerciţiu, îi repugna.

Dar n-avea de ales. Trebuia să se tocmească pe o stradă care mirosea urât, a trupuri înfierbântate, printre nişte ziduri umede de bosh.

— Brenda e o Atreides! Nu ajunge cât ai dat, spuse Messaoud.

— Ce înseamnă *o Atreides*?

Mirarea magistratului era neprefăcută. Aleseseră special o porţiune mai întunecată a străzii. Stăteau în apropierea unui gang unde tavanul Edificiului Inferior cobora foarte mult; textura lui aurie, din piele acoperită cu peri fini, se afla doar cu un nivel deasupra capetelor lor.

Era un loc puţin aglomerat. Dacă ridicai mâna şi te împigeai bine în vârfuri, puteai să crezi chiar că vei atinge cu degetele firul guvernor de pe tavanul scund.

— Nu ştiu ce înseamnă *o Atreides*! reluă magistratul.

— Nu te-ai uitat la ultima misiune a lui Ivor pe Cassiteridae? întrebă Messaoud. Magistratul făcu semn că da, dar se vedea pe faţa lui că numele de Atreides continua să nu-i spună nimic. Eh, n-are importanţă! Chiar dacă-mi promiţi că n-o vei

atinge, tot mai e nevoie de încă două bare de cinci… Dacă nu-ţi convine, strada e plină de fete! Dar nici una nu e o Atreides! continuă el s-o laude pe Brenda.

— N-am nevoie de alte fete! Am venit special pentru Brenda… Brenda Atreides… Mi-a povestit un prieten despre ea! îţi repet însă: sunt magistrat şi am vortex penian!… N-am s-o ating deloc!

— Încă două bare de cinci, sau lăsăm totul baltă! ridică Messaoud vocea. Stârnea un ecou sec, ca într-o cameră golită de mobilier. Câteva picături de sudoare se prelinseră de pe tavan drept în creştetul lui. Reflex, Harkonnen privi la limbile de os ce se roteau în perete, undeva deasupra tavernei lui Mac. Era trecut de şapte seara şi termometrul arăta peste 30 de grade. Se mira că nu transpira şi el, ca boshul care îi conţinea.

Brenda ieşi din gangul scund şi se apropie de magistrat. Nu făcea altceva decât să respecte o rutină îndelung exersată.

— Vortex penian… sunt specialistă în chestia asta! spuse, sigură pe ea şi pipăi evaluativ pelerina albă a magistratului. Cine ţi-a povestit despre mine? Silenus Herald? Tiiopa'il Ezaro?… făcu o pauză, pentru efect, şi continuă, făcând cu ochiul: Sau a fost cineva mai de *sus*?

Magistratul îi privi formele pline, cât se poate de îndepărtate de siluetele *en vogue*, Cassandra Sommers, Venexiana Merovingi et co. Nu-şi putea permite s-o piardă pe Brenda! Nu din cauza preţului, în orice caz!

Se uită într-o parte şi în alta. Dacă spusese că servise pe cineva amplasat mai *bine* decât Tiiopa'il

Ezaro, înseamnă că… Se mai uită o dată de-a lungul trotuarului şi în sus, ca şi cum i-ar fi fost ruşine să nu fie văzut în compania celor doi.

— Nu te formaliza! continuă Brenda. Străzile sunt pline de tipi ca tine…

— Boshul, făcu el semn spre tavan. Ghilda Extinsă!

— Boshul tace! i-o reteză Messaoud, sigur pe el, iar Brenda reluă:

— Aici e lume multă, nu ca-n Pantelleria Superioară, unde sari în ochii unui cunoscut de la o sută de metri…

— Nu există culoare aşa de lungi în Pantelleria Superioară! făcu magistratul.

— Dar nici aglomeraţia de aici nu e pe sus… Linişteşte-te! N-o să te bage nimeni în seamă.

Magistratul privi rapid dintr-o parte în alta şi, asigurându-se că nu-l vede nimeni, scoase din pelerină barele cerute şi le întinse lui Messaoud.

— Era şi timpul, constată Messaoud. Nu-ş’ ce dracu’ s-a apucat Mac de-a gătit în seara asta, c-a împuţit toată strada… Nu mai rezistam. Şi tu te caliceai la două prăpădite de bare, de-mi venea să borăsc pe aici…

— Am coborât special pentru ea. Dar ceri mult… Unde mergem? întrebă magistratul, înfăşându-şi capa cu un gest larg.

— Nicăieri! pufni Mess în râs. Ai angajat marfa pentru aici şi acum!

Brenda hohoti gros:

— Ai spus c-o să foloseşti vortexul penian! înseamnă că n-o să te dezbraci! Ne vom iubi de-a-n picioarelea, pe trotuar! chicoti ea şi făcu cu

ochiul.

Magistratul se holbă, simţind că, într-un fel, cei doi îl trăseseră pe sfoară, dar Messaoud se uita în altă parte şi se scărpina nervos pe obraz. Nu suporta târguielile care se prelungeau aiurea. Nu-i plăcea să tragă cineva cu ochiul la el când făcea afaceri…

— Boshul… bâigui magistratul.

— Ti-am spus că boshul nu spune nimic… Hei! exclamă Mess şi se puse pe râs. Doar nu-ţi imaginezi că boshul nu ştie ce faci. Fie că eşti îmbrăcat, fie că nu!

— Nu ştiu… Ştiu doar că un bosh vede şi aude! Dar dacă şi vorbeşte?…

Messaoud ridică din umeri. Mă rog. Reclamele făceau un tărăboi nemaipomenit, zvonul de fond al vocilor din localuri umplea strada 28, dar mai lipseau cel puţin două ore până ce strada să se încingă de-a binelea! Iar tipii valabili, de care se ferea Mess, erau încă dosiţi prin apartamente şi cazinouri, la prietenele lor, sau la meciurile din cuvele cu noroi.

Nu! Strada nu s-a încins! Prea devreme ca să mă vadă băieţii! îşi spuse Mess în gând şi o luă pe dalele cartilaginoase, verzui, pline de pete de sos, de lichioruri şi de sânge închegat. O auzi din spate pe Brenda:

— Nu te jena! N-ai mai fost prin Landsraad, este? Aşa faceţi toţi la început! Da’ până la urmă, o să laşi şi tu textila pe unde apuci…

— Ce să las?!

— Textila! Ţoalele! Pelerinele şi toate acareturile! explică Brenda. Mulţi nici n-au vortex

acolo... Iar eu mă dau aşa, pe lângă ei şi mă aşez în genunchi pe carapacea asta, vrei să vezi?

Magistratul se trase brusc înapoi. Poate că vrea altceva? se întrebă Brenda. Atunci să fi făcut bine şi să fi dat toţi banii de la început! Nu să se târguie ca un coate-goale din Landsraad! Nu-i era ei clar ce însemna *o Atreides*, nici măcar când îşi auzise numele rostit în sferoidele 3D; dar ştia cât se poate de bine că o adevărată Atreides, şi aici o băga şi pe maică-sa, nu obişnuia să-şi piardă timpul cu clienţi nehotărâţi. Banii înainte de orice!

— Uite ce e! spuse Messaoud din capătul gangului, citind încurcătura de pe chipul magistratului. Eu am să dispar. Poate că te jenezi de mine...

O luă încetişor pe trotuar, fluturând mâna în semn de la revedere. „Sau vrei să mă simţi *direct*? Fără vortex?” o mai auzi pe Brenda.

Mess intră la Mac. Mirosea şi mai tare a file din ăla nenorocit, amestecat cu făină de oase şi fasole. O împuţiciune. Comandă o butelcă pântecoasă de Bomolla de Caladan, vinul pe care îl bea de obicei. Caladan, Casa Atreides, îşi aminti. Oare ce însemna asta? Iar Brenda... Ei bine, cum se făcea că Brenda nu ştia nimic despre numele ei de familie?

Eh, parcă el ştia ceva despre numele Harkonnen?

— Ce dracu' a mai făcut şefu', Mac? întrebă după ce sorbi prima gură de vin. Adulmecă de câteva ori: mirosea la fel de tare a file aşa încât dădu paharul peste cap, scuturându-se.

— Uite-te şi singur! îi făcu Mac semn către

sferoidele Ghildei. Am mai pierdut o staţie. Din categoria Amalfi. Mordec'hai spune că era cea mai perfecţionată bază care putea să existe. Radaruri cuplate la amplificatoarele de vortex. Câmpuri de feed-back suprapuse. Operatori din Ghildă cuplaţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Blindaje de ceramică şi crotoniu. O nebunie… ascultă-l!

Messaoud se chiorî în sferoidul 3D şi-l văzu pe Mordec 'hai care explica doctrina Casei Sommers: Oreste cerea mobilizarea generală. Cetăţenii liberi ai Decanatului, în opinia lui Sommers, ar fi trebuit să recolonizeze toate bazele de frontieră…

— N-n-numai bles-blestemata aia de nevastă-sa e d-de vină! spuse Sörensen. O B-b-bene Gesserit împuţită.

— Corect! răspunse grăsanul Fenring. Vrăjitoarele astea n-au fost niciodată de acord cu *kyewa*…

Mac freca un pahar şi-l privea din când în când în lumină. Suflă printre dinţi:

— Complet sonat, Oreste ăsta! N-am folosit niciodată vreo armă. Cum dracu' să mă folosesc de rachete şi de toate celelalte?

Şi cum o să ajung eu până pe o bază din aia? Tu ai tras vreodată? se întoarse el brusc spre grăsanul Fenring.

— Ohoo! Şi ce-am mai tras, Doamne! Kilometri de puicuţe! Şi ţine cont: fără vortex, nu aşa cum o încasează Brenda acum!…

— Mai du-te naibii! îl opri Messaoud şi se uită prin tavernă. Veştile circulau repede pe strada 28. Nenorociţii ăştia, care îl urmăreau acum pe Mordec

’hai din ochi, ştiau că Brenda se joacă cu un magistrat şi…

Mord tocmai îl întreba pe Oreste despre numărul bazelor Decanale de frontieră. Erau peste două mii de baze Cassiteridae şi vreo trei mii cinci sute de baze tip Amalfi. Fuseseră deservite, şi unele şi altele, de personal uman îmbarcat până în urmă cu două secole. Ironia era că cel care retrăsese ultimele contingente de pe staţii fusese chiar un predecesor al lui Sommers; o făcuse o dată cu introducerea amplificatorului de vortex. Pe măsură ce puterea amplificatoarelor creştea, ghildarii au fost readuşi în Edificii şi au constituit nucleele viitoarelor patrule de salt.

Messaoud îşi stinse ţigara şi adulmecă aerul din tavernă. Se obişnuise cu mirosul de file, sau poate că Bomolla începea să-şi facă efectul. Nu mai simţea nimic. Privi iar la clienţii lui Mac şi suflă ultimul fum de-a lungul tejghelei lucioase. Era momentul să profite de interesul lor neţărmurit pentru discuţia din sferoidele 3D. Ivor conchidea în locul lui Oreste, spunând că ce propunea el echivala cel puţin cu o mobilizare parţială.

— M-mac! strigă Sörensen. S-să vezi c-că leprele astea v-vor să n-ne înroleze!

— Mda! Carne de tun!

— I-auzi! exclamă Mac, nervos, uitând să oprească dozatorul de bere. Spuma se revărsă, galbenă, răspândind un miros acru. I-auzi! Datorie de grup! Da’ce? I-am trimis eu să meargă ca orbeţii pe asteroizii ăia? Vor să stea acolo? Să stea de unii singuri!

Perfect! Se apropiau minute bune pentru

Messaoud. Se strecură printre mesele înghesuite, vorbind cu unul şi cu altul. Da, sigur că da. Situaţia se agrava din ce în ce. Nişte incapabili, magistraţii ăia din administraţie! Cum să-i trimită pe ei, care habar n-aveau să se folosească de arme? Îşi păstraseră puterea pentru ei, să facă bine şi s-o exercite acum!

Noroc cu Decanul! Noroc că mai era cineva care ţinea şi cu ei, cetăţenii din Edificiile Inferioare!

Alţii spuneau însă că Oreste avea dreptate. Ce-o să se întâmple dacă nu vor riposta cu toată puterea? Agresorii puteau să se ivească din întreaga Dispersie, iar viaţa liniştită din Edificii s-ar fi încheiat… Punct. Foamete, exil, sau dracu' ştie ce altă nenorocire îi mai aştepta. Poate că ar fi trebuit să se înroleze.

Era minunat. Erau discuţiile care îl umpleau de încântare pe Messaoud. Mâinile îi scotoceau prin buzunarele tipilor, ei îl sorbeau din ochi pe Mordec'hai, schimbau argumente şi comandau băutură, iar Messaoud îi lucra cum ştia el mai bine.

De obicei, împărţea câştigul pe din două cu Mac. Numai că, de la un timp încoace, Brenda produsese foarte puţin. Poate că trebuia să se lege de găselniţa aia, cu apartenenţa ei la Casa Atreides? Trebuia să se mai intereseze la grăsanul Fenring ce era cu povestea asta. Fie că avea cărţi sau nu, fie că în cărţile alea scria despre Brenda sau nu, Fenring se pricepea să spună poveşti frumoase care îl puteau ajuta pe Mess.

E o perioadă proastă, îşi zise Mess. Brenda scotea din ce în ce mai puţini bani, iar Mac se purta din ce în ce mai porceşte… Iar în seara asta

îl luase peste picior fără niciun motiv.

Ivor afirma în sferoidele Ghildei că ultima înfrângere se datorase unor greşeli de coordonare. Mordec'hai se aplecă spre Decanus Maximus, clipind mai des:

— Vreţi să spuneţi că pierderea staţiei Amalfi putea fi prevenită? Utilizând numai amplificatorul de vortex?

Da. Asta vroia să spună Ivor. Nu era nevoie să rişte vieţile supuşilor din Landsraad pentru atâta lucru. Nu încă.

Messaoud se întorsese la tejgheaua din smalţ lucios şi se pregătea să-şi aprindă o nouă ţigară. Nu mai mirosea a file, în schimb, miasmele berii de alge fermentate îţi mutau nasul din loc. Pipăi barele pe care le găsise prin buzunarele clienţilor şi strâmbă din nas. Se chinuise degeaba, aproape. Era o seară nenorocită, fir-ar să fie! îşi spuse Mess şi se uită şi el, plictisit, în sferoidul 3D de deasupra tejghelei.

— …trebuie să protejăm tocmai acest confort cotidian al cetăţenilor din Landsraad! riposta Ivor unui atac de-al lui Oreste.

— Confortul cotidian al coaielor mele! se uită Messaoud la Mac. Mănâncă şi ăsta rahat. Care confort cotidian? Mi-e totdeauna prea cald sub tavanul boshului care începe de la etajul patru! Şi tu găteşti mereu fileul ăsta zemos care împute toată strada!

— Dacă nu-ţi place de Ivor, de ce nu te înrolezi la poponaru' de Oreste? Aşa, din datorie civică, l-ai auzit cum zice, nu? suflă Mac, întărind hotărârea lui Messaoud de a nu-i scăpa nici-o bară din recolta

serii.

Se făcuse linişte desăvârşită în local. Nu se mai auzea decât vocea seacă a lui Mordec'hai, repetată ca un ecou sec în întreg Edificiul Inferior. Din stradă abia se mai percepeau bolboroselile surde ale branhiilor de pe pereţii laterali ai boshului, încastrate printre muşchi armaţi cu oase lungi. Oxigenul pe care li-l dădea Ghilda Extinsă. Poate că Decanii semnaseră vreun contract cu Ghilda. Poate că hotărâseră să-i lase pe boshi să-i citească în schimbul dreptului lor de a-i citi pe magistraţi şi pe nondecizionali, deopotrivă.

Brusc, vocea lui Mord şi gâlgâiturile branhiilor care filtrau aer din apa Mediteranei au fost acoperite de o succesiune de sunete bizare ce veneau de pe trotuar. Pe măsură ce se limpezeau, cei de faţă începură să-şi dea coate.

Mac pufni în râs:

— Foloseşte-o cât mai poate, Mess! Au apărut nişte tipe în ultimul timp… Brenda n-o să mai facă faţă multă vreme!

— Te bag în mă-ta! zâmbi Messaoud, dar exclamaţiile clienţilor îl făcură să privească din nou în sferoidul 3D.

Între Ivor şi Mordec'hai îşi făcuse apariţia o nouă persoană. „Hârca!” exclamă Fenring, făcându-i pe toţi să izbucnească în râs. Mordec'hai explica:

— Nizar Al Awad susţine punctul de vedere al Decanului. Dacă îi va convinge şi pe magistraţii consiliului Decanal, veţi rămâne acasă cu toţii, lângă fetele voastre…

Parte din clienţi izbucniră în urale:

— Să bem în cinstea *muianei!* urlă unul arătând

cu degetul spre Nizar.

— Am putea să i-o trimitem pe Brenda drept mulţumire, chirăi Fenring. O Atreides în patul unui Tleilaxu…

— Şi-aşa, Brenda se antrenează pentru vortexurile dintre crăcii magistraţilor… Chiar acum! constată Mac, stârnind hazul tipilor care se întorseseră ca la un semn să-l privească pe Messaoud.

Fusese o mişcare bruscă pe care Mess n-o anticipase. Îl surprinseră cu mâna plonjată adânc în buzunarul vecinului de la tejghea. Se făcu iarăşi linişte, tulburată doar de explicaţia răguşită a lui Nizar care se auzea din sferoidul 3D:

— Putem utiliza vortexul şi în alte feluri. Nu am autorizaţia de a furniza detalii aprofundate. Este cert însă că noua manieră de utilizare a vortexului îi va scuti pe cetăţenii noştri de povara înrolării… în definitiv, Decanatul a încredinţat puterea vortexului în mâinile Bene Tleilaxului tocmai pentru a controla astfel de situaţii…

— Furai, Messaoud! Furai, nu-i aşa? ricană Mac, ipocrit, şi-l apucă pe fostul acolit de reverul pelerinei roşii.

— Stai aşa! E o neînţelegere…

— Dacă urmăm sfaturile lui Ivor, vom eroda şi mai mult simţul civic al populaţiei! se auzi din sferoid vocea nervoasă a lui Oreste.

— Închide-i gura lu’ ăla odată că-ţi crăp boshul! mugi grăsanul Fenring. Sunt săptămâni de zile de când mă întreb cine-mi suflă barele pe care le scot de la meciuri! Se ridică de pe scaun, îndreptându-se încet spre tejghea. Poate că n-am simţ *civic* cât

să mă duc într-un război, dar am exact cât trebuie ca să frig un împuţit de hoţ!

— Dacă aţi fi atenţi numai puţin... încercă Mess să zică.

— Dacă eram atenţi numai puţin, ne prindeam de mult cine ne sufla barele, seară de seară, spuse Encino.

Vortex! Scaunul din stânga lui Messaoud se răsturnă, izbind zgomotos podeaua cornoasă. Fenring se împiedică de scaun, cei de la mese îl priviră reflex, iar Messaoud ţâşni afară din local.

Pe trotuar, în stânga lui, Brenda stătea lipită de zidul acoperit de sudoare, ondulându-şi şoldurile. Silueta albă a magistratului zvâcnea bizar, la un metru în faţa ei, mai-mai să cadă de pe bordura din fanoane de balenă. Brenda îşi cuprinsese în palme sânii şi închisese ochii.

— Lasă-l! Hai s-o tăiem! strigă Mess şi se repezi spre ea. Sunt în cârca noastră!

— Ia ui-uite c-cum fac ăştia! se auzi din spate vocea lui Sörensen. Se holba arătând cu degetul la Brenda şi la magistrat: Chiar c-că o regula cu v-vortexu' dintre picioare!

Messaoud o smulse pe Brenda din faţa magistratului. Porniră în fugă pe mijlocul străzii, strecurându-se printre faţadele încinse, ce păreau să plesnească de sângele boshului, iluminate gălbui de candelabrele din os, pline de gazele exhalate de Ghilda Extinsă.

— Onanie curată! răsunară vocile urmăritorilor, izbind tavanul scund.

La ora aceea, carosabilul se aglomera deja. Valuri-valuri de oameni se revărsau în cartierul

scandalurilor şi al chefurilor din Landsraad. Fugind, Mess îşi aminti că numai cu câteva minute mai devreme se gândise că trotuarul o să se încingă…

— Chiar nu te-a atins deloc? nu mai rezistă el şi o întrebă pe Brenda.

— L-au fraierit! şuieră Brenda, gâfâind. Prietenii lui l-au fraierit că sunt expertă cu vortexu'! Nu i-au spus că vin aici tocma ca să scape de vortex!…

— I-a crezut?

Brenda nu răspunse. Abia dacă mai apucă să dea din cap, alergând spre capătul străzii. Mess îi strivea încheietura mâinii, trăgând-o după el.

Doborâră tarabele vânzătorilor de fructe de la intrarea în Piaţa Centrală, stârnind urletele uluite ale trecătorilor. Se opriră şi priviră în spate. Urmăritorii se rostogoleau printre grupurile chefliiilor de pe strada îngustă, azvârlindu-i într-o parte şi în alta, ca pe nişte popice. Paşii lor trepidau ritmic lovind trotuarul.

Se repeziră pe sub porticurile ce înconjurau Piaţa, încercând să-şi piardă urma printre Dansatorii-Faţă care jonglau cu făclii aprinse.

— Carnaval! Carnaval! strigau Dansatorii, desfăcând mâinile în faţa fugarilor.

Mess şi Brenda perforară masa chefliiilor, îmbrâncindu-i într-o parte şi în alta.

— Ce-ar fi să ne copiaţi trăsăturile? le suflă Mess peste umăr.

Ajunseseră în faţa magazinului lui Encino, de unde cumpărau raţia de conserve. Dărâmară rafturile pline cu doze de plastic împrăştiindu-le pe trotuar, mai-mai să cadă, strivind în picioare pungile şi cutiile, dar îşi continuară alergarea pe

sub porticuri. Piaţa lucea în tonurile bolnăvicioase şi umede ale gazelor expirate de Ghilda Extinsă. Din zecile de sferoide 3D răspândite prin magazine şi localuri se auzeau vocile magistraţilor strânşi în salonul lui Mordec'hai:

— Pot spune că ne vom folosi de modele! Vom riposta potenţând vortexurile…

— Blestemaţii! suflă Mess, fără să-şi dea seama de ce, şi chiar atunci, un grup de urmăritori răsări în faţa lor, ivindu-se de pe o stradelă îngustă.

— Cum dracu' de-au ajuns aici? se miră Brenda.

— Nu ştiu! gâfâi Mess, holbând ochii.

Se opriră brusc, patinând pe carapacea de sub porticuri. Au dat să se repeadă spre mijlocul Pieţei, dar acolo se strânsese un alt grup de clienţi agitaţi. Arătau spre ei, cu mâinile întinse.

— Sunt peste tot! şuieră Brenda.

— Vino-aici! strigă Messaoud şi se năpusti în gangul dintre două magazine, unde mirosea acru, a transpiraţia boshului. Alergând, Mess ordonă în vortex doborârea temberoanelor printre care o târa pe Brenda. Recipientele de os bufniră surd, revărsându-şi conţinutul pe cartilajele ce acopereau strada.

O să pută! O să pută ca dracu' aici! gândi Mess, simţind că-i vine să vomite deja.

— Ştii unde mergem? întrebă Brenda.

— Da!

Aproape că-i smulse mâna din încheietură când se repezi în magazinul de antichităţi din stânga gangului. Un saxofon bariton se auzea imediat de sub tavan. Sunetele făceau ca firul guvernor al vortexului să se irizeze în albastru discret.

Magazinul era înghesuit, dar Mess se strecură ca o pisică printre rafturi. Un Nizar ciudat vorbea dintr-un sferoid bizar, alb-negru şi plat, montat într-o elegantă ramă din palisandru masiv.

— Cum adică?... îl întreba un Mordec’hai la fel de plat, bicrom. Ce înseamnă autonomia copiilor din vortex? Recunoaşteţi deci limitele amplificatoarelor!

— Boshule! Parazitează-i p’ăştia care vin după noi! se rugă Messaoud, auzind strigătele care se întretăiau sub plafonul gangului, la doi paşi în urma lor. Vânzătorul, un tânăr blond, cu ochelari cu rame lucioase de sârmă, încremenise în spatele tejghelei.

— Nu scoate o vorbă, George! Te *rog*! zise Messaoud, iar tipul dădu scurt din cap. Ochii i se vedeau uriaşi îndărătul lentilelor groase, verzui.

Mess se repezi printre rafturile încărcate cu cristaiuri de contrabandă, cu litrugene şi distraiuri originale de pe Arrakis, păstrăvi da nisip uscaţi, pachete de Tarot, vânători-căutători, sticle cu chaumurky, licurigloburi şi becuri cu filamente incandescente, cuve de sunet, volume din ciclul *Dune* şi distransuri portabile; cei doi dărâmară totul într-un vacarm infernal de zăngănituri şi se strecurară într-un intrând ce ducea spre fundul magazinului.

— Ajută-mă! strigă Mess, îndepărtând febril obiectele vechi, aruncate claie peste grămadă. Brenda se azvârli şi ea printre ele, aruncându-le în spate, precum un câine care scurmă în pământ. Dezgoliră plăcile de os ale podelei chiar când strigătele urmăritorilor tunară undeva în faţa

intrării.

Messaoud se plesni peste frunte: de ce naiba nu-şi lăsase niciodată un releu de sprijin mental ca să-l ghideze în atari situaţii? Mereu se gândise că aşa ceva i se putea întâmpla oricând, dar niciodată nu catadicsise să-şi ia vreo măsură de prevedere!

Dădu la o parte capătul unui covor şi trase de un inel metalic. O trapă din os basculă. Sub ea se vedea un tunel întunecos, care mirosea a peşte putrezit.

— Asta e! îi luciră ochii lui Mess. Scara spre iad!

— Pe-aici? întrebă Brenda. Pe-aici trebuie să fugim?

Mess încuviinţă şi-şi dădu drumul în puţul întunecos. Vocile de afară se îndepărtaseră, alergând către cealaltă intrare în gang.

— E aşa de rău? se interesă vânzătorul. Avea o voce subţire de tot.

— E groasă, aprobă Mess în timp ce o ajuta pe Brenda să coboare şi ea.

— Încă nu s-au prins unde aţi intrat, remarcă blondul, cu voce potolită.

Se vor prinde. Aah! Măcar un releu de distorsiune să fi lăsat în câmp!... Să-i fi plimbat niţel încoace şi încolo!

Dar Mess nu lăsase nimic în vortex. Aerul din anticariat era aproape sălbatic. Ei îl puteau localiza oricând, iar el n-avea timp decât să fugă. Măcar să fi avut un avans de cinci minute! Să fi apucat să instaleze mici curse în câmp!

— George! Maschezi tu intrarea, da?

George încuviinţă. Mess îi azvârli un pachet greu, plin de bare de doi şi de cinci. În loc de răspuns,

George continua să dea din cap. Se strecura printre exponatele pe care le doborâseră în fugă cei doi, apropiindu-se agale de gaura din podea. Se aplecă şi apucă inelul de metal de care era agăţată trapa.

— Uită că ne-ai văzut, şi-ţi rămân dator, George! Îţi rămân dator! încheie Messaoud şi dispăru în canal.

Se auzi un hârşâit care le făcu pielea de găină, iar tunelul se cufundă în cel mai deplin întuneric. George acoperise intrarea.

Capitolul VII

Nu crede în tradiţii, nu crede în învăţători, nu crede în maeştri, nu crede în preoţi, bazându-te doar pe autoritatea lor; nu crede nici măcar în aceste rânduri! Crede doar în ceea ce ai experimentat tu însuţi!

(Codexul Budislamic Zensunni)

SIMUNUL VUIA. După ce se lăsase noaptea, brundul Winnonei se refugiase pe înălţimile molcome dinspre Sidi Ferruch, pe pantele bătute de viscol. Trombele de zăpadă şi întunericul acopereau dunele, vortexul devenise o maree de paraziţi în care nu te mai puteai orienta, dar Ossian era sigur că întinderile dure şi plate ale Mediteranei se aflau undeva în stânga lor.

— Unde e restul legiunii? răcnea Winnona, abia reuşind să acopere huruitul vântului.

Degeaba se holba în viziera preparată de Ossian, cu punctele de reper suprapuse peste datele extrase din câmp. Soherii umpluseră vortexul cu sute de capcane. Spoturile pregătite de scrutător în registre se plimbau pe deasupra unor schiţe sclipitoare care îşi pierduseră de mult sensul.

Matca trase de viziera de sticlă prinsă sub coif şi dădu s-o azvârle în zăpadă, dar blizzardul i-o smulse din mână, aspirând-o într-un sorb de fulgi spulberaţi. Nici o pagubă! îşi spuse şi ordonă în

vortex dezagregarea arbaletei. Mai mult o încurcase în ultimele ore.

Arma rămase nemişcată, la şold, în ciuda ordinului ei.

— Bine că am regrupat brundul! strigă Tuath. Mai e mult până la refugiu?

— Îl am în vortex! chiui Ossian cât putea el de tare, ca să se facă auzit.

— Eşti sigur pe ce vezi în vortex? răcni Winnona şi-l chemă la ea pe masculul străin.

Slăbănogul se strecură printre palele viscolite ale ninsorii. O dată ajuns lângă Winnona, îşi suflă în palme şi-şi puse la ochi viziera preparată de Ossian. Descoperi semnalul peşterii în vortex şi o compară cu spoturile tremurătoare de pe sticlă.

— Acesta e adăpostul pe care îl căutaţi. Aici ne vom găsi salvarea, spuse el şi-şi scoase viziera de pe ochi. Se uită după tovarăşa lui, care abia putea să meargă printre troienele înalte.

— Eşti sigur? îl încercă Tuath.

— Fraţii şi egalii mei nu m-au minţit niciodată, zise el arătând spre rafalele ninsorii, apoi se răsuci şi se duse să-şi ajute partenera.

— Să sperăm că nici el nu ne minte pe noi, făcu Tuath şi tresări brusc.

O încărcătură albastră se afundă în zăpada afânată la câteva sute de metri în spatele lor. Dâra ei sfârâitoare încă trepida în văzduhul încărcat de fulgi. Ignipector. Preţ de câteva secunde, simţiră valurile calde care se amestecau cu şfichiuirile îngheţate ale vântului. Soherii trăseseră la întâmplare însă, fără să le provoace nici o pagubă.

Vortex! *Nu sunt pe urmele noastre!* îi asigură

scrutătorul după ce iscodi în câmp. *Umblă după noi undeva la vest, către golf!* le spuse el cu Glasul de vortex.

— Bhagavan! De-am ajunge odată la refugiu! se auzi o voce pierită, din faţă.

— Cora! suflă Winnona, scârbită.

Trecu pe lângă silueta înaltă a celeilalte mătci minore. Nehotărâtă, Cora îşi freca palmele, sprijinindu-se de un perete de gheaţă. Cineva o lumină cu o torţă de magneziu. Era acoperită de promoroacă, iar kiltul îi juca, sfâşiat, în jurul şoldurilor.

Complet dezorientată, pronunţă Winnona, rar, în vortex, astfel încât s-o audă toţi legionarii. Cora tresări, dar nu zise nimic. Brundul ei aproape că nu mai exista. Nu-i mai rămăsese decât să intre în şirul indian al legionarilor care se îndreptau către adăpost. Nimeri în spatele femelei străine de brundul Winnonei, cea despre care propriul ei scrutător spunea că fusese trimisă, împreună cu masculul ei cel slab, chiar de Bhagavan…

*

Cu două zile în urmă, Winnona pusese stăpânire fără luptă pe platoul Ouarzazate. Profitase de o manevră de-a Soherilor pe care o aflase din transmisiunile cercetaşilor ei şi coborâse vijelios pe *tchang-thang*-ul înzăpezit, ocupând cea mai avansată cotă a frontului. O mai despărţeau doar şaisprezece mile de brundul central Soher, pe care Ossian îl scruta zilnic.

Din acel moment, începuseră problemele. La

numai trei ore după ce ridicaseră igluurile, surveni primul incident. Un alt brund Kildare, al Corei, ocupase partea de sud a *tchang-thang*-ului.

Ossian a fost cel mai surprins: în ultimele ore nu constatase în vortex nici un fel de mişcare printre Highlanderi. Examină pachetele cu informaţii recente care pluteau în câmp şi strâmbă din nas. Brundul Corei înecase vortexul cu date false. Registrele arătau că brundul ei ar fi trebuit să străbată acum uedul Cassar, situat la opt mile sud-est de platou.

— Au un scrutător meticulos, conchise Ossian. A avut grijă să inventeze până şi discuţii anodine, purtate, pasămite, între membrii brundului lor… Discuţii care derivează lent de tot în câmp, de-a lungul uedului Cassar.

Winnona pufni, surâzând amar:

— Mda. Cora e tradiţionalistă. Doreşte un punctaj bun pentru brundul ei. Şi ea vrea s-o doboare pe Ghazalla.

— Îmi pare rău! se scuză Ossian.

— De ce?! se miră Winnona.

— Aş fi preferat să te anunţ din timp despre intenţiile lor…

Winnona puse oleolensul la ochi şi privi brundul ce se desfăşura pe zăpada strălucitoare a platoului Ouarzazate.

— Fii serios, Ossian! Cora ne este aliată! spuse ea, fără să reuşească să-şi ascundă iritarea din glas.

— În ce priveşte majoratul, îţi e adversară…

— Bine, bine! Să luăm legătura cu ea. Să ne punem de acord acţiunile de pe teren, spuse

matca, muşcându-şi buzele. Privi spre brundul Corei prin viziera preparată de Ossian. Îmbătrânea, sau ce se întâmpla cu el? Trecuseră câteva zile de la propunerea neaşteptată făcută de Tuath, care o luase pe nepregătite chiar şi pe ea, deşi tare mult ar fi dorit ca ideea cu releul de chin să-i fi venit masculului dintâi. Dar Winnona ştia foarte bine care erau lucrurile la care se pricepea Tuath. Discutase cu Ossian, iar el îi promisese că va studia conversaţia din iglu. O înregistrase în câmp şi o va rula de mai multe ori, undeva la adăpost, până ce va desluşi ce se întâmplase de fapt.

Zilele trecuseră, iar scrutătorul nu reuşise să-i spună ce se petrecuse. Îl captase oare Ghazalla pe masculul dintâi? Nu era în stare să zică nimic clar.

Hotărâseră să urmeze sfatul lui Tuath, deşi nu înţelegeau ce interes avea Ghazalla să-i chinuiască aşa pe cei doi prozeliţi ai ei. Ossian va construi releul de chin astfel încât să fie amorsat de propaganda Bene Gesserit, după care va lansa un câmp de iscodire către matca majoră. Poate că în acest fel vor afla răspunsul.

Pentru asta trebuia să aştepte însă, iar Winnona simţea că are din ce în ce mai puţină răbdare. Singurul lucru bun care se întâmplase fusese schimbarea spiralelor. Dacă se gândea bine, asta o făcuse pe Winnona să ocupe o poziţie atât de avantajoasă. Cercetaşii obişnuiţi n-ar fi făcut două parale în obţinerea informaţiilor despre adversari.

Numai că, se gândi matca, ar fi trebuit să spionez şi brundurile Kildare, nu numai pe Soheri!

Mda. Era o zi luminoasă, cu văzduhul limpede: legionarii Corei se vedeau perfect, în ciuda

distanţei care îi despărţeau de Winnona. Matca coborî viziera pregătită de Ossian şi se uită în ea, dar brundul Corei nu lăsa nici un fel de urmă în vortex. Părea la fel de îndepărtat ca întreg restul legiunii Kildare, ce bântuia pe undeva pe la sud, dincolo de înălţimile molcome, acoperite de zăpadă strălucitor de albă.

Între timp, coloanele de puncte negre se răspândiseră pe zăpada orbitoare, dispunându-se în triunghi isoscel, cu vârful îndreptat spre vest, aţintit, ca şi legionarii Winnonei, către brundul central al Soherilor. Tocmai îşi înălţau capcanele de vânt, zmeiele cu elitre zbârnâitoare care generau electrium.

— E gata, o anunţă Ossian. Am stabilit un câmp mascat de comunicare cu Cora.

Matca dădu din cap. Parcurgea cu oleolensul *tchang-thang*-ul bătut de soare. *Şi eu şi Cora suntem inamicele Ghazallei. Dar, totodată, eu şi Cora suntem inamice…*

Winnona se întrebă de ce Scriptura Schimbărilor prevedea atât de multe adversităţi. Nu exista capitol care să nu vorbească despre înfruntări şi care să nu pretindă confruntări, iar legionarii, respectuoşi cu textele scrise, le angajau de cum se ivea prilejul. Pe de altă parte, nu exista conflict care, aşa cum o arăta numele Cărţii, să nu fie înscris în Scriptură… Paragrafe noi erau emise permanent în vortex şi trecute în paginile sfinte. Winnona ştia că nu mai era mult până ce, capitole întregi, nou-nouţe, vor lua în discuţie situaţiile recente. Protestantismul celor ca Ghazalla, ca Fingal şi Gwenn, care se opuneau preceptelor.

Riposta tradiţionaliştilor precum Winnona, Ossian şi Tuath. Experienţa confruntării Highlander-Soher.

Toate vor isca reacţii. Toate vor găsi un răspuns inclus în Scriptura Schimbărilor. *Mohammad rassul Yahweh! Moshe rassul Allah!* exclamă ea în câmp, Bhagavan avea grijă de toate şi le scria în Scripturi!

— Ah! exclamă Ossian satisfăcut. M-am temut ca scrutătorul Corei să nu fi avut aceeaşi idee ca noi… Avem noroc! A recurs doar la mascarea câmpului!

— Ghazalla n-a aflat nimic?

— Nu. Coră şi-a acoperit deplasarea şi faţă de ea…

— Ghazalla nu are partizani în brundul Corei? se miră Winnona.

— Sunt peste tot, se scutură Ossian. Dar scrutătorul Corei pretinde că a reuşit să-i izoleze de vortex. Zice că-i are sub control.

— Ceea ce tu n-ai reuşit nici în… începu Tuath, dar Winnona i-o reteză:

— S-o creadă el că poate să-i izoleze pe prozeliţii Ghazallei! Unde sunt trimişii lui Bhagavan?

Masculul dintâi se uită printre igluuri, căutându-i pe cei doi străini. Îi zări la marginea brundului, privind către marginile platoului prin vizierele preparate de Ossian.

Matca porni către ei cu paşi anevoioşi, afundându-se până la genunchi în zăpada afânată. Furioasă, nu comandă în câmp rachetele din os de capră care să-i uşureze mersul.

*

În cursul aceleiaşi după-amieze, privind în vizieră, Ossian descoperi cinci spoturi mişcăndu-se în vortex, printre poziţiile ocupate de brundul Corei. Se uită cu atenţie: erau grupate undeva pe flancul sudic al triunghiului, oarecum în afara brundului, fiind singurele puncte vizibile cu ochiul liber care aveau în acelaşi timp reprezentare în câmp.

— Priveşte! o făcu el atentă pe Winnona.

După câteva minute, Winnona încercă să o contacteze pe Cora, dar aceasta nu catadicsi să-i răspundă.

Se pare că aveţi cinci intruşi în brund... îi transmise Ossian scrutătorului. Râsul celuilalt se auzi în câmp, însoţit de o remarcă scârbită de-a Corei. Cine naiba să fi intrat în brundul lor?

Cinci spoturi! Pe versantul care coboară spre sud! emise Winnona, furioasă. *Dacă nu vă duceţi voi să vedeţi ce e cu ele, o să trimit câţiva legionari din brundul meu!*

Priviră prin oleolensuri. Dintre igluurile Corei ţâşniră câteva planşe de zăpadă splberând neaua. În mai puţin de două minute, înconjuraseră cele cinci spoturi. O rachetă roşie perforă văzduhul, chiar cu puţin înainte ca cei cinci să fie capturaţi.

Ossian deschise registrele mascate prin care comunica cu scrutătorul Corei. Cei cinci purtau spirale Kildare, bineînţeles, dar erau, de fapt, Soheri. Din interogatoriul rapid care precedă înjunghierea lor, aflară cu toţii că cei cinci se infiltraseră de aproximativ zece ore în brundul Highlander, dar că nu comunicaseră cu ai lor decât de aproximativ două ore.

Suficient cât să dea informaţiile de care aveau nevoie Soherii. Cora nici nu-i mulţumi Winnonei măcar şi se apucă să-şi ia primele măsuri de prevedere. Simţea că nu mai era mult şi situaţia de pe teren o să se strice, mai ales după ce Soherii le depistaseră manevra riscantă. Cele două brunduri avansaseră prea mult pe *tchang-thang*, desprinzându-se de grosul Highlanderilor, iar Soherii nu vor întârzia să le învăluie flancurile, străbătând în marş forţat marginile platoului.

— Am putea să ne unim brundurile! sugeră Winnona. Altfel nu putem face faţă până ne vin întăriri.

— Prefer să rămânem despărţite, răspunse Cora. Îi vom sili pe Soheri să-şi împartă atacul în două… Doar aşa le vom slăbi ofensiva.

— Cum crezi, încheie Winnona şi ieşi din câmp, ordonând dispunerea brundului în cerc, după care emise semnalele de detresă către restul legiunii. Privind prin oleolensuri, văzu primele rânduri ale Soherilor cum străbăteau în marş forţat zăpada bătucită de pe marginile *tchang-thang*-ului. Cora ordonase şi ea dispunerea în cerc, iar Ossian captă în registrele de luptă primele emisii ale semnalelor de ajutor.

Singura lor şansă era ca celelalte mătci să se pună rapid în mişcare. La rândul lor, Soherii nu se năpusteau încă la atac, aşteptând strângerea rândurilor propriei legiuni pe dealurile ce înconjurau platoul.

*

— Nimeni nu poate gândi ca noi! Avem monopolul acestei tactici! îl luă masculul dintâi peste picior pe Ossian. De la lăsarea serii, examina brundurile Sohere. Aprinseseră focuri de jur-împrejurul *tchang-thang*-ului.

Între timp, descoperiseră alţi trei Soheri, infiltraţi în propriul lor brund de data asta, ceea ce o făcuse pe Winnona să mai scadă tonul când îşi bătea joc de Cora. De ce doresc Bene Gesserit amestecul între legionari? se întrebă. Au fost vremuri când legionarii nu se amestecau cu membrii brundurilor străine… Pe atunci, nici un legionar străin nu era primit în brund şi lucrurile mergeau foarte bine… Ne păstram ereditatea cu sârg, respectam capitolul „Despre Menţinere” al Scripturii Schimbărilor şi eram mulţumiţi cu toţii de ce se întâmpla de-a lungul şi de-a latul *tchang-thang*-ului…

Acum, Winnona însăşi ajunsese să înlocuiască spiralele supuşilor ei ca să-i trimită să spioneze în folosul brundului. Se întreba dacă preţul astfel plătit pentru câştigarea unui Jihad, incomparabil mai mare decât un simplu contact de război, putea s-o absolve în faţa lui Bhagavan.

— Ei, ce zici, Ossian? reformulă Tuath întrebarea. Cum de s-au gândit Soherii la acelaşi lucru ca noi?

— Nu ştiu… Mă întreb dacă Bhagavan nu are cumva legătură cu povestea asta. El scrie în Scripturi, el controlează vortexul… Te pomeneşti că vrea să ne încerce.

— Tot ce se poate, lansă Tuath nervos. Cei doi trimişi ai lui au fost de acord să ne schimbăm spiralele. Ba chiar ne-au îndemnat s-o facem…

Winnona râse amar:

— Ca să ştim precis cum stau lucrurile, ar trebui să deghizăm un brund întreg! L-am masca în vortex şi ne-am introduce până în apropierea mătcilor majore şi am încheia rapid socotelile. În ceea ce priveşte Micul Jihad, cel puţin… Dacă învingătorii şi-ar primi trăsăturile de vortex după o astfel de operaţiune eretică, înseamnă că Scriptura Schimbărilor nu mai are nici un sens şi că am putea s-o încălcăm când dorim…

— Vrei s-o facem? se interesă Tuath cu glas vesel şi suflă fumul albăstrui de chinchin către îngrămădirea de igluuri de pe platou. Fumul se etală în evantai, derivând lent în vântul serii. Câteva străji Kildare patrulau de jur-împrejur pe planşele de zăpadă; plăcile de lemn lăcuit şi pânzele de cânepă fâşâiau liniştitor în culorile amurgului.

Matca se uită în ochii lui Tuath şi surprinse licărul bizar de care îi povestise Ossian.

Vorbeşte în contul cuiva? emise Winnona. Ossian răspunse printr-un clipit: o negaţie. El unul, nu percepea semnalul nici unui câmp străin. Tuath continuă însă, iar licărul din ochi deveni tot mai vizibil.

— Eu cred că asta aşteaptă Bhagavan de la legiunea aleasă să profite de ocazii, Winnona!… Eu zic că ar fi perfect dacă ne-am schimba cu toţii spiralele…

Matca trase adânc aer în piept, dar nu apucă să răspundă Ossian îşi pocni degetele brusc, încordă gâtul, ca şi cum s-ar fi străduit să audă un zgomot îndepărtat, numai că îşi acoperise urechile cu

palmele.

Vortex!

— Atac masiv al Soherilor! începu el să recite ca şi cum ar intrat în transă. Atac mascat în câmp, pe direcţia Ouarzazate Sidi Ferruch – Cyrenaica.

Matca se apropie de el.

— La ce distanţă sunt?

Dar Ossian continua să vorbească precum un automat întors cu cheia, neţinând cont de întrebare:

— Au pornit acum o jumătate de oră. Atac mascat pe direcţia Ouarzazate – Sidi Ferruch – Cyrenaica. Atac suplimentar, paralel cu coasta Mediteranei. Flancul sudic al legiunii Kildare spulberat, la şapte mile sud-vest…

— Poate că citeşti o informaţie falsă, încercă Tuath.

— Brundurile Kildare au fost interceptate pe fundul uedurilor. Grăbindu-se să răspundă chemării noastre, au ţinut cursul văilor unde au fost surprinse şi decimate. Repet: atac complet izolat în câmp.

Complet izolat. Fără să înlocuiască semnalele legiunii cu pachete false de informaţii. Practic, era cel mai slab tip de mascare. Semn că Soherii nu mai consideraseră necesar să se ascundă. Sau că le-ar fi luat prea mult timp ca s-o facă. Mda. Probabil că mătcile lor realizaseră că se găseau într-o situaţie prea bună pentru a compromite ofensiva cu o pregătire elaborată în câmp.

— Sunt pe noi! suflă Winnona nervoasă printre buze.

*

Spre dimineaţă, Soherii aruncaseră în aer conducta care despărţea Ouarzazate de Sidi Ferruch, forţaseră cursul unui ued şi capturaseră câteva mătci minore Kildare. Îşi continuau atacul străpungând legiunea Scotă; o împărţeau în două, coborând dinspre înălţimile Ouarzazate către coasta de gheaţă a Mediteranei. În primele rânduri, înălţaseră mătcile minore capturate şi trase în ţeapă, suspendându-le ca pe nişte drapele în reţele de lemn.

Imediat după răsăritul soarelui, vortexul devenise prolix în amănunte. Soherii ridicaseră şi ultima barieră din calea scotocirii brundurilor lor. Socoteau că Scoţii erau în prea mare degringoladă ca să mai aibă timp să interpreteze semnalele care inundau câmpurile.

Aflară astfel că Ghazalla apucase să se retragă cu o mână de oameni spre golful Oran. Cea mai mare parte a receptaculelor de siderit în care creşteau embrionii legiunii fuseseră capturate. Ofensiva Soherilor urmărea, după cum era de aşteptat, traversarea Mediteranei pe gheaţă în următoarele două săptămâni, iar invadarea Eurossului, citi Ossian din câmp, va continua după acelaşi tipic: infiltrare de spioni în brundurile adverse, folosindu-se de modelele schimbate ale vortexurilor.

Exact după cum plănuiseră Ossian şi Winnona.

Tocmai pe dos de cum prevedeau Scripturile Schimbării.

Comunicările dintre brunduri se aglomerau în

aer, aproape materiale. Cote cucerite, itinerare, planuri de asalt – se înghesuiau cu toate în câmp. Ossian abia mai prididea să clasifice pachetele cu informaţii şi să le lanseze în registrele mascate ale vortexului său.

Pe platoul Ouarzazate urmase debandada. Părăsiseră brundul în mare viteză, încercând să prindă din urmă resturile legiunii care se refugiau către Golful Oran. Au ales un itinerar care trecea la sud de grosul inamicilor; numai că drumul era blocat de grupuri compacte de Soheri care se revărsau pe coaste dinspre continent. Coborau în valuri dese de pe dunele molcome care se opreau pe ţărm.

Nu fac faţă presiunii – se auzeau de peste tot scrutătorii Scoţi – *Schimbăm itinerarul* – şi urmau coordonatele care cifrau deplasarea brundurilor.

Sunt Ghazalla, interceptă Ossian la un moment dat un registru secundar. *Brundul meu se află la trei mile sud de vârful Sidi Ferruch. Ne îndreptăm spre golful Oran! Repet: joncţiunea legiunii are loc în golful Oran!*

Grupuri răzleţe de Highlanderi se strecurau deja pe fundurile albastre ale uedurilor, încercând să se alăture mătcii majore. Dar era prea târziu. Avangărzile Sohere se abătură asupra lor, spulberându-i pe întinsul troienelor sclipitoare.

Pentru a pune capac la toate, Cora îşi dirijă brundul către lanţul de culmi ce despărţea uedurile Massirath şi Wahal, nimerind chiar în mijlocul adversarilor. Abia dacă reuşi să-şi salveze o mână de oameni, ataşându-i fără multă vorbă grupului condus de Winnona, care schimbase din nou

itinerarul. Hotărâse s-o ia spre est, abandonând animalele şi cea mai mare parte a rezervelor de nutreţ, strecurându-se printre grupurile răzleţe ale Soherilor în speranţa că vor ajunge neobservaţi în golful Oran.

— N-ar trebui s-o mai las pe Cora nici să păzească recipientele cu ouă! pufnise Winnona.

— Nu vorbi aşa! Noi toţi am fost înfrânţi! replicase Ossian.

Winnona schimbă vorba. Îl întrebă pe Ossian dacă Ghazalla nu mai emitea semnale în vortex. Scrutătorul clătină din cap. Matca îşi ţuguie buzele şi se repezi în fruntea grupului.

La mai puţin de două mile în urma lor se vedeau liniile dese şi negre ale brundurilor Sohere. Efectuau în ordine joncţiunea, de-a lungul coastei Mediteranei.

*

— Refugiul! chiui Tuath, acoperind vuietul vijeliei. *Mohammad rassul Yahweh!* chiui el cu Glas de vortex şi întinse mâna spre o umbră abia vizibilă pe panta muntelui. Se vedea cu greu printre palele sfârâinde ale ninsorii.

Masculul se întoarse cu spatele la matcă.

— Ossian?

Scrutătorul se cufundă în câmp şi baleie datele topografice standard din apropiere. Firul guvernor de pe spinare prinse să-i lucească intens, în tonuri aurii.

— Liber! anunţă Ossian.

— Înăuntru! ordonă Winnona. Ai grijă, Tuath!

Ultimii care intră să mascheze intrarea!

— Recipientele! strigă Cora ridicându-se de pe un bloc de gheaţă. Duceţi-le în fundul peşterii!

Winnona trecu pe lângă ea fără s-o privească. Ossian se repezi înăuntru, în trena mătcii*...voi sigila intrarea într-un registru bazal. Va deveni o simplă cotă de relief, afişată în câmp,* o asigură pe Winnona folosind Glasul de vortex.

Peştera se deschidea la capătul profund într-o sală aproape sferică, cu pereţii şlefuiţi. Fusese un ascunziş Kildare atunci când legiunea poposise pentru prima oară pe aceste meleaguri, înainte de a-şi începe migraţiile de-a lungul şi de-a latul Afryssului.

Din peştera asta ne-am răspândit, în ea ne vom mistui... gândi Winnona.

— Ce spuneai, Ossian?... traversarea Mediteranei? pufni matca. Urmă o pauză de câteva secunde. Apoi, reluă: Buun! Să vedem dacă mai e ceva de făcut!

Masculul dintâi sări peste bolovanii din galerie şi se apropie de ea:

— Am mascat intrarea. Va fi invizibilă pe toată durata furtunii.

— E apă potabilă în cloaca asta? se auzi vocea răguşită a Corei.

Îşi recăpătase siguranţa de sine. Aşeză pe nisip recipientele cu ouă în care picura hrana prin tuburile de siderit. Vuietul viscolului se auzea înfundat. Bezna din peşteră era iluminată doar de irizaţiile vortexurilor. Într-un colţ, câţiva legionari scoteau din raniţe grămezi de lichiba pe care se pregăteau să le aprindă.

— Cloaca asta e peştera din care au pornit strămoşii noştri de Siidarazai, naShadmin, Sign Avlardim, când au cucerit Sahara de Nord, spuse Winnona într-un târziu. Privi apoi de jur-împrejur şi strigă: Vreau să ştiu câţi suntem!

Legionarii începură să numere, pe rând. Vocile se auzeau, obosite sau răguşite, sparte sau stăpânite.

— O sută şaptezeci, încheie Winnona numărătoarea, după câteva minute.

— Nici măcar cât un brund! zise Ossian şi se lăsă să cadă în nisipul îngheţat.

Winnona puse alături pelerina cu însemnele legiunii – cimpoiul cu cele două *masses d'armes* încrucişate dedesubt – şi se aşeză pe o piatră. La câţiva paşi în stânga ei, ţâşnea un izvor fierbinte, emanând aburi groşi. Bine măcar că e cald, se gândi şi îşi masă gambele dureroase de atâta mers prin zăpada afânată. Simţi că este privită, ridică ochii şi dădu peste căutătura tăioasă a Corei.

— Ce facem? o întrebă.

— Suntem o sută şaptezeci, începu Winnona. Să vedem ce s-a întâmplat cu restul legiunii. Ossian?

— N-am informaţii clare. Nu percep decât vortexul bazal… Cote, informaţii meteo şi ora locală… Celelalte registre sunt paralizate de furtună.

— Înseamnă că n-avem de ales. Dimineaţă vom trimite cercetaşi…

— Cercetaşi? Pe vijelia asta? pufni Cora, ironică.

Winnona nu-i acordă nici o atenţie. Continuă:

— Asta-i tot. Odihniţi-vă! Iar voi doi, Tuath şi Ossian, veniţi să discutăm, încheie ea, se ridică şi-

şi cufundă capul sub jetul de apă fierbinte ce izvora din perete. Îşi dădu jos kiltul, platoşa şi vesta de blană, descălţă cizmele şi rămase complet dezbrăcată în mijlocul peşterii. Ar fi vrut să le spună ceva celor doi străini care îi conduseseră cu bine până la adăpost, dar îi văzu cum se învârteau încoace şi încolo, neştiind ce să facă.

Să mai aştepte, îşi zise. Altfel, legionarii vor crede că o matcă se pleacă prea uşor în faţa primilor veniţi.

Tuath reuşise să aprindă un foc care pocnea rar, azvârlind tăciuni încinşi. Scoase din rucsac câteva bucăţi de pemmican, le înmuie preţ de câteva clipe în apa izvorului, le înfipse în cuţitul încovoiat şi le puse pe foc. Alte focuri se aprinseră în peşteră; începuse să se încălzească şi mirosul pemmicanului prăjit se răspândi în toate ungherele. După câteva minute, legionarii începuseră să vorbească în şoaptă în jurul focurilor.

— Ceai? se uită Tuath la Winnona.

— Da. Cu unt! încuviinţă ea, iar masculul dintâi pescui din raniţă un calup galben de unt de iak şi se apucă să prepare ceaiul gros, strecurându-l printr-o pânză de in cu ochiuri largi.

Ceilalţi ordonară ca la un semn desfăşarea pelerinelor şi a kilturilor. Dintr-o dată, peştera se umplu de zgomotul pânzelor desfăşurate, de plesnetele planşelor izbite de nisip, ca să cadă gheaţa de pe ele, şi de toate sunetele ce însoţeau pregătirea bivuacului. Winnona îşi înăbuşi zâmbetul. Aşteptând-o pe ea să ia ceaiul înainte să

se pregătească de odihnă, o recunoscuseră cu toţii, chiar şi supuşii Corei, drept matcă a întregului grup.

— Puţin chinchin? o îmbie Tuath.

Matca făcu semn că nu. Îşi pocnea degetele picioarelor şi-i iscodea cu coada ochiului pe legionarii Corei. Deja se aprinseseră focuri în întreaga peşteră, iar desagii cu *tsampa* şi cu pemmican erau deşertaţi pe pelerine şi împărţiţi în raţii. Susurul şoaptelor se diminua treptat, pe măsură ce tot mai mulţi începuseră să mănânce. Plesnetele vijeliei de afară se auzeau când şi când.

— Cei doi străini! zise Winnona. Sunt îngheţaţi. Daţi-le nişte pături de blană!

Tuath se uită la cei doi. Se aşezaseră pe vine, lângă apa fierbinte ce băltea într-un scoc natural din calcar. Îşi ţineau mâinile cufundate în apă şi se aplecaseră deasupra aburilor, doar-doar s-or mai încălzi.

— Habar n-au de regulile zăpezii, surâse Tuath. Or să se încălzească la aburul ăla, dar la noapte, apa o să îngheţe pe ei, iar mâine dimineaţă, dacă or să se mai trezească, or să fie sloi.

— Tocmai de-aia! Du-le o pătură!

Masculul dintâi se execută. Cei doi o priviră pe Winnona şi-i zâmbiră. Pentru nişte trimişi de-ai lui Bhagavan erau chiar foarte politicoşi. Poate că aşa înţelegeau ei să se poarte după ce vârâseră brundul în bucluc: ei recomandaseră lupta cu Soherii şi schimbul spiralelor… Mă rog. Până la urmă o dreseseră şi-i aduseseră până aici, în peşteră.

Winnona scosese un prosop uscat şi rugos din

raniţă şi începu să se frece pe spate. În scurt timp, pielea i se înroşise. Când şi când, ţinea prosopul deasupra focului, cât să se încălzească puţin, după care reîncepea să se frece. Tuath azvârli câţiva bolovani în focul de *lichiba* şi începu să-i pândească. Nu trebuia să se încingă prea tare înainte să-i scoţi şi să-i pui printre păturile de blană.

După câteva minute, trase pietroaiele de pe foc cu un cleşte negru, afumat. Se repezi să-i înfăşoare în pături, după care le făcu semn celor doi străini să vină şi ei şi să ia doi bolovani pentru culcuşul lor.

— Şi fiţi atenţi cum vă uscaţi cizmele, îl făcu el atent pe masculul cel slab. Dacă încălţările vă sunt umede, sunteţi pe jumătate morţi în *tchang-thang…*

— Mulţumesc, zise slăbănogul şi dispăru către culcuşul lui.

— Bhagavan! Nu credeam să apuc să mă mai încălzesc! exclamă Ossian bucuros, simţind cum începe să transpire în aburul din peşteră. Dori să se întindă după o ceaşcă de ceai, dar vocea ascuţită a lui Gwenn îl întrerupse brusc:

— Hei! Femela se ridicase de lângă Fingal, avansase printre legionarii întinşi pe jos şi se oprise în faţa mătcii minore. Bhagavan scrie în Scriptură foarte clar: o matcă cu brundul risipit trebuie înlăturată! Aici sunt două brunduri din care a mai rămas doar o mână de oameni… Voi două ce ziceţi? Aţi mai fi confirmate dacă Ghazalla s-ar afla aici? Sau, mai degrabă, v-ar extrage eclozorul din matrix?

— Nu înţeleg, replică Winnona, calmă. Cine a condus legiunea la dezastru?

— Ghazalla şi-a retras brundul la adăpost. Tu ne-ai adus aici! Ne târâm ca nişte şobolani într-o peşteră... Fugăriţi!

Toate celelalte discuţii încetară. O urmăreau cu toţii pe Gwenn. Recita, cuvânt cu cuvânt aproape, fraze din Scriptură. Pe lângă faptul că Winnona încălcase chiar prevederile referitoare la portul spiralelor – motiv de reproş la adresa lui Gwenn, până atunci – acum evita aplicarea unui articol explicit din Scriptura Schimbărilor.

Winnona îşi cufundase picioarele în pârâul fierbinte care se scurgea printre bolovanii cenuşii. Degeaba pregătise scrutătorul releul de chin, câtă vreme Gwenn o să discute ca acum! Poate că Ghazalla îşi bătea joc de ei... Poate că şi acum îi iscodea prin câmp şi râdea.

Poate că se foloseşte de Tuath în locul lui Fingal şi al lui Gwenn... se cutremură Winnona. Auzi în vortex vocea liniştitoare a lui Ossian: *Cora stă liniştită între ai ei!... De ce nu-i dai de lucru?*

Era o idee. Matca zâmbi şi se întoarse lent către Gwenn.

— Ghazalla nu e aici. N-are cine să ne ridice confirmarea. Sunt doar eu şi Cora. Iar din brundul meu au rămas 138 de oameni. Am avut pierderi mari, ce-i drept, dar şi Micul Jihad cu Soherii este cumplit de greu...

Se întoarse cu spatele la femelă şi se apleacă să-şi spele picioarele. Îl examină cu coada ochiului pe Ossian. Studia, absent, resturile celor două brunduri. Îl văzu cum clipeşte liniştitor. Legionarii

nu emiteau gânduri potrivnice. Mai precis, cei care o făceau erau mai puţini decât cei care o susţineau pe Winnona. *Nu te lăsa! împunge-o!* îi comunică el, fulgurant, într-un registru periferic*. Gwenn nu are pe cine să se bazeze acum!*

— Poate că doreşti să fii matca unui brund de treizeci şi doi de inşi? suflă Winnona, aparent dezinteresată. Sunt sigură că Ghazalla te-ar confirma. *Dacă* ne vom mai întâlni vreodată cu ea, bineînţeles.

Ossian pufni în râs şi dădu din cap încrezător. Cu puţin noroc, s-ar fi putut descotorosi de Gwenn şi Fingal, urechile mătcii majore.

— Lasă prostiile, Winnona! şuieră Cora. Poate că alta era situaţia dacă n-aţi fi tergiversat plecarea dinspre Ouarzazate spre Oran.

— Se poate. Dar eu nu mi-am risipit brundul şi recipientele *alaya*! *Eu* nu m-am repezit drept în liniile Sohere. Eu zic că dacă Gwenn poate, brundul tău îi aparţine!

Cora încuviinţă zâmbitoare şi se apropie de Gwenn. Era cu o jumătate de cap mai înaltă decât ea.

— Eşti doar o femelă! Crezi că eşti în stare să smulgi eclozorul din matricea mea? întrebă ea şi o îmbrânci pe Gwenn.

Du-te lângă masculul tău, dacă ai chef de însămânţare!... Să-ţi iasă din cap că ai să eclozezi vreodată brundul meu!

Gwenn se uită dintr-o parte în alta. Fingal ţâşnise în picioare. Masculii Corei se strânseră în jurul mătcii lor, iar vortexul se umplu de semnalele lor în limbaj aglutinat. Spiralele lui Gwenn se înroşiră,

irizând în semiîntunericul peşterii.

Matca făcu un pas către ea, silind-o să se retragă. Tânăra îşi vâri capul între umeri şi o luă de-a-ndărătelea spre locul ei.

Cora se răsuci către Winnona:

— Îmi eşti datoare!

— Ce vrei să spui?

— Scrutătorul meu se află aici, îi arătă ea pe unul dintre masculii strânşi în jurul focului. Mi-a spus pe drum că ai probleme cu fata asta…

— În regulă, zâmbi Winnona. Îţi sunt datoare. Dar şi scrutătorul meu e aici, făcu ea semn către Ossian. Mi-a spus că ai fost mai şmecheră decât mine şi că ai scăpat de tovarăşii lui Gwenn din brundul tău… I-ai risipit în bătălie, alături de legionarii care te puteau ajuta! sublinie ea, privind-o pe Cora drept în ochi.

Capitolul VIII

Venise momentul? Venise momentul să afle cu toţii dacă vortexurile erau semne distinctive pentru legiuni? Vechea credinţă – cea care lega valoarea legiunii de numărul şi modelul spiralelor trecute pe sub piele – era justificată, sau nu? Noile trăsături de vortex – primite cu ocazia victoriilor – îmbunătăţeau, sau nu, randamentul legionarilor?

— ESTE SORA NOASTRĂ, ce-ai vrea să fac? o întrebă Ivor pe Venexiana şi adulmecă sonda cu parfum acrişor. Apăsă pe para din cauciuc: stropii minusculi se răspândiră într-un jet discret ce împrospătâ aerul din cameră. Preţ de câteva clipe, ţesuturile extinse de meduză ale ferestrelor părură să se transforme în abur. Boshul resimţea parfumul de Caladan ca pe un ultraj.

— Poate că am putea discuta cu ea.

— Am vrut s-o fac, continuă Ivor, dar s-a închis în suita ei şi n-a răspuns nici apelurilor în vortex, nici la telefon, nici măcar la bătăile în uşă. Se poartă ca o domnişoară frustrată.

— N-a răspuns la telefon. Da, comentă Venexiana, gânditoare şi ridică receptorul încrustat cu fildeş, ascultând tonul.

Telefonul nu era o subfiinţă bosh şi nici nu făcea parte din Ghildă. Ceea ce nu însemna că nu putea fi urmărit de Ghildă. Sau de Tleilaxu. Sau şi de unii şi de alţii, ca să nu-i mai pună la socoteală pe

Sommerşi.

— Crezi că ar fi recunoscut că unelteşte cu Cassandra Sommers? îl întrebă Venexiana.

— De unde să ştiu? Dar, dacă nu recunoştea, vroiam s-o văd ce explicaţii îmi dă…

— La ce ţi-ar fi folosit?

— Mă răcoream măcar. O obligam să mintă. O puneam într-o situaţie proastă… Nu ştiu… O făceam să se simtă penibil…

— Eşti infantil, Ivor. Crezi că Maxim sau Susruta ar fi recurs la un astfel de joc cu cineva care complota împotriva lor?

— Uite ce e, Venexiana! O cunoaştem amândoi foarte bine pe Astrid! O dată angajată pe un drum, n-o mai opreşte nimeni. Ea nu are nici o şansă să devină consoartă decanală, pentru că este sora mai mică. Aşa că unelteşte şi va unelti până la ultima consecinţă, câtă vreme ştie că n-are cum să ajungă pe tronul decanal…

Ivor înghiţi în sec. Venexiana îşi aranjă faldurile pelerinei şi se apropie de el. Şi dacă Astrid plănuia s-o ucidă? Dacă ăsta era subiectul despre care discuta toată ziua cu Cassandra Sommers? Aşa ar fi putut ocupa tronul decanal… Putea s-o otrăvească, putea să trimită un asasin în iatacul ei, sau putea să-i construiască un releu de vortex ucigător. Amorsat de un cuvânt rostit, ales la întâmplare, sau de un gând, sau de o stare anume.

Venexiana simţi deodată cum un pumnal îngust îi străbate măruntaiele, se chirci brusc şi auzi vocea lui Astrid: *Îţi imaginezi că vreau să te ucid?*

— Ce e? tresări Ivor.

— Nu ştiu!

Venexiana nu îndrăzni să dea glas temerilor ei. Te pomeneşti că Astrid avea de gând s-o ucidă aşa, cuplând-o la o capcană în vortex.

Doar ce formulă gândul, că pumnalul îngust o străbătu iarăşi. Durerea, mult mai puternică acum, o făcu să se aplece din şale, iar vocea ascuţită a prinţesei Astrid îi răsună din nou în urechi*: Îţi imaginezi că vreau să te ucid?*

— Ce e? se îngrijoră Ivor şi se repezi să-şi susţină sora. Spune, ce e?

Venexiana sondă faldurile câmpului, dar nu-şi dădu seama dacă ce pândea acolo nu era cumva un releu lăsat de sora ei mai mică. Pentru asta trebuia un expert, fie un asasin, fie un ghildar care să ştie să iscodească vortexul.

— Nu pot… n-am cum să-ţi spun, răspunse şi se apropie de patul care îşi înfoi blana cafenie, gata s-o primească pe muşchii săi catifelaţi. Se întinse şi se feri să se gândească la Astrid, deşi realizase că evocarea prinţesei Astrid nu era suficientă. *Să nu mă gândesc că Astrid vrea să mă ucidă!* îşi spuse.

De data asta, cuţitul păru să i se răsucească în burtă, sfâşietor, iar Venexiana gemu de durere. Devenise insuportabil. De fiecare dată, durerea fusese tot mai puternică. Fie şi numai durerea asta şi ar fi ucis-o.

De data asta, Venexiana pricepuse.

Ivor se repezi la telefon.

— Un medic. În suita Venexianei! spuse el precipitat şi trânti receptorul în furca de fildeş. Îi trecu prin cap că n-ar fi trebuit să mai telefoneze: boshul suitei înregistrase mai mult ca sigur reacţia Venexianei. Cel din fereastra din ţesut extins de

meduză o făcuse, nu avea nici un dubiu.

Dar un bosh nu comunica. Un bosh era doar un receptacul de informaţie. Un bosh era *spros med...* Doar contempla.

Şi se lăsa parcurs de indivizi ca Decanul în opoziţie, Oreste Sommers, scoţându-i la iveală chiar în Edificiul Superior Pantelleria. Mascându-i de scotocirea vortexului. Sau te pomeneşti că un bosh se lăsa citit de Ghildă, de Mordec’hai Diaz, de pildă, din simpla plăcere de a contempla cum şi ce fel de informaţii sunt dorite de la el.

Uşa din oase culisă şi medicul Casei Merovingi îşi făcu apariţia într-un fâsâit liniştitor de catifea verzuie. Se strâmbă, simţind aroma parfumului de Caladan, şi se apropie de pat.

— Doamnă Merovingi... începu el.

— Nu pot să spun nimic, zise ea, privindu-l cu ochii măriţi. Ştiu de ce mi se întâmplă asta, dar nu pot să-ţi spun nimic.

Medicul se întoarse către Ivor, privindu-l întrebător. Strănută. Era clar, parfumul acrişor îl irita, sau, pur şi simplu, i se părea detestabil.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Decan.

Ivor ridică din umeri. Îi povesti cum se pregătiseră să iasă din suită şi cum Venexiana, brusc, se îndoise de mijloc. Medicul se încruntă şi îl puse pe Ivor să repete întâmplarea. Între timp, Rebecca Merovingi, mama cuplului decanal, apăru şi ea în suită.

— Aţi mâncat ceva în ultima oră? Aţi băut ceva?

Ivor făcu semn că nu. Medicul se apropie de Venexiana şi dădu s-o consulte, dar ea, nervoasă, îl dădu la o parte.

— Acum nu mai am nimic. Se ridică de pe pat şi îi făcu semn lui Ivor. Nu mergem? întârziem la cina Sommerşilor.

— Venexiana! o opri Ivor şi se uită, încurcat, la Rebecca şi la medic.

— Ce aţi discutat? îi privi Rebecca dintr-o parte. Despre ce aţi discutat, Ivor? Susruta obţinea şi el astfel de rezultate când mă punea la punct…

— Termină, mamă! o întrerupse Venexiana, simţind cum gândul despre Astrid e pe cale să se reformuleze, cât se poate de clar, în creierul ei. Strânse pleoapele şi se strădui să-şi evoce orice altceva, numai pe Astrid nu, numai pe Astrid, sora ei care dorea s-o ucidă nu…

Se prăbuşi pe muşchiul verde al podelei care păru să se electrizeze sub contactul cu trupul ei subţire. Venexiana se zvârcolea, apucând smocuri de verdeaţă pe care le smulse; nu mai rezistă focului ce-i ardea măruntaiele şi strigă scurt.

— Venexiana! spuse Ivor, apropiindu-se de ea.

Medicul se aplecă asupra ei, iar Rebecca căscă gura şi ochii, nepricepând ce se petrece.

— Ştiţi ce vă provoacă durerea? o chestionă medicul. Venexiana făcu semn că da, printre sughiţuri. E un lucru pe care l-aţi putea controla?

— Da, scânci ea.

Ivor şi Rebecca se priviră, buimaci, iar medicul o ajută pe Venexiana să se ridice. Nu mai avea nimic. Se mişca cât se poate de normal – mai puţin expresia de teroare întipărită pe faţă.

— Totuşi, reluă medicul, e ceva care, când şi când, o ştiţi cât se poate de clar, ar putea să vă scape de sub control…

— Nu spune asta! strigă Venexiana.

— Acest ceva nu pleacă din corpul dumneavoastră, insistă medicul şi îi cuprinse palmele cu un gest din arsenalul curativ Souk.

— Nu, recunoscu, Venexiana, privindu-l în ochi. Era din ce în ce mai liniştită. Nu pleacă din corpul meu.

— Nu pleacă din corpul dumneavoastră, dar corpul e cel care vă doare! E ceva care s-ar putea vedea?

Venexiana rămase câteva clipe pe gânduri. Apoi, întrebă:

— Ce înţelegi prin „ceva care s-ar putea vedea”?

— Un obiect. Un bosh. O persoană. Cum Venexiana ezita să răspundă, medicul o privi în ochi şi se apropie mai mult de ea. E legat de vortex? pricepu el.

— Da.

— E ceva ce apare în vortex şi vă face să aveţi durerile…

— Nu apare. Nu prin voinţa sa, se ghemui Venexiana. Părul i se revărsă pe umărul drept.

— Înseamnă că îl evocaţi dumneavoastră. E un obiect? Un bosh? O persoană? Pentru că Venexiana nu vorbea, medicul continuă: E o persoană de care vă amintiţi? Venexiana încuviinţă, iar medicul continuă: Ceea ce vă provoacă durerile e numele? Aspectul? Sau un gând legat de respectiva persoană? Venexiana făcu semn că gândul era cel ce îi provoca acele dureri cumplite, iar medicul se ridică de pe patul acoperit de blană şi-l privi pe Ivor. Chiar trebuie să plecaţi la cina Sommerşilor?

— Nu. Aş putea să anunţ că avem o problemă…

— N-ai să faci asta! se ridică Venexiana de pe pat. Mergem imediat! Sunt acolo oameni care ar profita de absenţa noastră, Ivor, ştii prea bine…

Decanul se uită în ochii medicului. El clipi scurt. Ar fi vrut să spună cu voce tare că nu era de acord ca Venexiana să plece acum, dar asta ar fi fost o prea mare impoliteţe. Noroc că Decanul era un tip care înţelegea repede.

— Şi dacă o să ne întâlnim acolo, zise Ivor, cu persoana care îţi face… care îţi provoacă… vreau să spun…

— Poate că n-o să vină, spuse Venexiana.

— Sunteţi sigură că dacă o veţi vedea nu vă veţi gândi la lucrul acela care vă face atât de rău? se interesă medicul.

— Nu ştiu. Dar nu am de ales. Casa Merovingi nu are de ales, sublinie ea.

— Poate că ar fi bine să solicitaţi pe cineva din Ghildă ca să vă ajute… E un releu în vortex, nu-i aşa? Credeţi că aş putea să examinez?

Era o formulă de politeţe. Orice medic ataşat Casei Decanale putea scruta vortexul şi releele lăsate în el. Cei mai mulţi dintre ei erau în stare să distrugă releele respective şi să-i elibereze pe cei posedaţi de ele. Dar nu orice medic căpăta permisiunea s-o facă. Releele abandonate în vortexurile Decanale puteau să conţină cele mai bizare informaţii.

— Nu. Nu e un releu pe care să-l puteţi examina.

— Boshul o face! se posomorî medicul şi făcu semn spre firul *guvernor* din încăpere.

— Dacă e vorba cumva de nenorociţii de Sommerşi, începu Rebecca, atunci, Ivor, să ştii că

cel mai bun lucru ar fi să porneşti un război de asasini. Oricum o să ai nevoie de asasinii Decanali. Măcar cât să izoleze releul, făcu ea semn către Venexiana.

— Lasă-ne, mamă! Nu e vorba de Sommerşi!

Astrid, se gândi. Dar Astrid era în legătură directă cu Cassandra Sommers. Puteau fi şi Sommerşii implicaţi, la o adică. De fapt, îi invitaseră la cină, în suita lor şi, mai mult ca sigur că registrele Landsraadului erau deschise către încăperile acestora. Aşa era obiceiul. Vor discuta despre bazele de frontieră, iar astfel de discuţii, la fel ca şi salturile prin amplificator, făceau deliciul magistraţilor şi al nondecizionalilor care vor lăsa totul baltă ca să vadă ce se mai punea la cale în familiile Decanale.

Poate că Sommerşii vroiau s-o expună pe Venexiana în faţa celorlalţi cetăţeni. S-o arate cum se chinuia, sau cine ştie la ce altceva se mai gândiseră… Unui tip cum era Susruta i-ar fi putut da aşa ceva prin cap: să arate celorlalţi cum unul dintre duşmanii săi este urât de moarte chiar de fratele său… O astfel de ură, când venea din partea fratelui mai slab, făcea dovada sigură că vina aparţinea fratelui mai puternic. După cum spusese Maxim, puterea însemna nouăzeci şi cinci la sută manipulare, iar figura asta cu Astrid era cea mai teribilă manieră de manipulare de care auzise Venexiana până acum…

Îl apucă pe Ivor de braţ.

— Eşti sigură că putem merge? se asigură el.

— Avem de păstrat fotoliul Decanal pentru Casa noastră, se sumeţi Venexiana şi o luă din loc.

— Măcar să-mi anunţ asasinii…

— Nu încă! închise Venexiana ochii. Ar vedea toată lumea că ne temem. Lasă-i pe Sommerşi să facă primul pas. Mă descurc eu în seara asta. Se înfăşă în pelerină şi dădu să iasă pe lângă medic, dar se opri în ultimul moment. Eşti sigur că boshul ştie ce mi se întâmplă? îl întrebă ea.

*

Sommers se apropiase de geamul convex, imens, ce se cutremura ritmic. Dincolo de geam, apa caldă a acvariului dospea de viaţă. Alge lungi, albastre, se răsuceau ridicându-se de pe nisipul galben; printre ele, peşti de dinainte de era Ghildei, cum nu mai trăiau de mult în apele Mediteranei, îşi mişcau cozile cu lentoare.

— Sunt produşi de Tleilaxu, nu-i aşa? întrebă Ivor.

Oreste continua să privească la jocul peştilor. Răspunse după câteva clipe:

— Sunt peşti Tleilaxu, într-adevăr. Foarte scumpi.

Se răsuci brusc şi se uită spre Nizar Al Awad. Impasibil, stătea într-un fotoliu de piele, dând impresia că picoteşte. Oreste ştia însă că nu era decât o prefăcătorie. Îi privi pe ceilalţi, Cassandra, Ivor, Venexiana, Mordec’hai şi câţiva generali din Ghildă.

Uşa se deschise fără zgomot, iar Astrid pătrunse şi ea în suită. Era mai scundă decât sora ei, avea părul negru, ochii albaştri şi nasul cârn, exact cât să-ţi dea impresia unei curiozităţi nestăpânite.

Mergea cu paşi prea rari pentru cât era de scundă, dar lumea spunea că se pricepea să pară distinsă;

De fapt, Astrid Merovingi *era* distinsă. Îţi dădea senzaţia că are oasele pline cu aer; când respira, nările îi fremătau discret, ca şi cum ar fi fost nesigură că merită să respire aerul din boshul prin care se întâmpla să se afle, şi ţinea tot timpul agăţat de încheietura mâinii un evantai cu falduri umede, acoperit cu agrafe lucitoare de vortex. În plus, când se uita cu atenţie la cineva, se prefăcea că este mioapă şi închidea pleoapele pe jumătate, ca şi cum n-ar fi putut să-şi focalizeze privirea. Asta îi permitea să stăruie cu mult mai mult decât ar fi trebuit asupra trăsăturilor interlocutorilor ei.

Când intră, se ridicară cu toţii, mai puţin Venexiana şi Ivor. Cassandra se apropie până la un pas depărtare de ea şi scoase din aba neagră un songdu, împăturit după un model extrem de complicat, aducând cu o fundă de păr exuberantă.

— Sper să-ţi poarte noroc, zise Cassandra Septimus Sommers şi suflă în nodul panglicii.

Astrid o luă cu un gest studiat. Privi nodul pe toate feţele. Păru încântată de ce vede, mulţumi în şoaptă şi se uită după un fotoliu pe care să se aşeze. Nizar, care stătea chiar lângă Ivor, dădu să se ridice ca să-i ofere locul ce i se cuvenea după rang, dar, chiar atunci, Venexiana îl întrebă;

— Dacă Tleilaxu face peşti atât de frumoşi, de ce nu ne-a oferit şi nouă, Casei Decanale, câteva exemplare? Sunt sigur că sunt teribili de odihnitori…

Nizar încremeni la jumătatea gestului. Ar fi vrut să se ridice totuşi de pe fotoliu, mai ales că Astrid

pornise către el, dar privirea Venexianei îl ţintui pe loc.

— Nu ştiam că vă plac obiectele Tleilaxu.

— V-am comandat mereu telefoane, totuşi… continuă Venexiana, făcându-l pe Nizar să se uite încurcat la ceilalţi. Astrid rămăsese în mijlocul încăperii. Singurul fotoliu liber se afla la celălalt capăt al mesei, printre generalii îmbrăcaţi în uniformele Ghildei. Pentru că erau umani ridicaţi din Landsraad, purtau pe cap cuşmele frigiene din lână.

— Telefoanele sunt necesare, remarcă Astrid. Peştii sunt un lux.

— Tocmai, observă Venexiana. Cadourile trebuie să fie de lux…

Nizar o privi pe Venexiana în ochi, în acelaşi timp în care Cassandra schimbă o privire cu Mordec'hai Diaz. Ghildarul se ridică de pe fotoliul său şi se prefăcu interesat de imaginile ce rulau în sferoidul 3D.

— Şi Ghilda ar fi interesată să vă ofere un bosh de lux.

— N-ar strica, spuse Venexiana, în timp ce privea ţintă la fotoliul din care se ridicase Mordec'hai. De ce nu te aşezi, Astrid?

— Aş fi vrut să stau mai aproape de Ivor, replică ea după o scurtă pauză.

— Vroiai să-i explici de ce nu i-ai răspuns astăzi? Nici măcar când a venit până la intrarea în boshul tău privat?

Astrid îi lansă Venexianei privirea ei aparent nesigură, prelungă, cu ochii mijiţi.

— Nu vroiam să explic nimănui nimic, spuse ea

după o pauză, de parcă s-ar fi mirat că Venexiana nu pricepe un lucru atât de simplu. Vroiam doar să stau la locul care... Realiză că magistraţi şi nondecizionali erau cu ochii în vortex şi urmăreau toată scena, aşa că se întrerupse. De fapt, reluă ea, ne întâlnim ca să discutăm o problemă serioasă şi protocolul e mai puţin important. Din cauza asta, nu l-am respectat nici eu când m-a căutat Ivor. Înainte de a fi Decanul meu, Ivor îmi este frate şi pricepe astfel de alunecări de la etichetă.

Oreste tuşi scurt şi uşile din os se dădură iarăşi în lături. Un valet în livrea îşi făcu apariţia în încăpere. Purta o tavă din metal pe care erau aşezate în echilibru câteva sonde cu vin şi suc de fructe. Toate astea ar fi putut fi ordonate şi prin vortex, dar pentru Sommerşi era important să arate că puteau face abstracţie de câmp.

— Ce prevăd Textele Conservării pentru perioadele de criză? întrebă deodată Oreste.

Ochii tuturor se îndreptară spre Nizar. *Hârca*, după cum îi spuneau cei din Landsraad. Cel autorizat să interpreteze Textele Conservării, indiferent de Dinastia din fruntea Decanatului. În definitiv, Textele erau creaţia Tleilaxului, fiind concepute special ca să dilueze concentrarea puterii în mâinile Decanului, iar Nizar era Tleilaxu.

Bătrânul deschise cu lentoare pleoapele cenuşii, ca şi cum episodul cu Astrid se petrecuse cu luni în urmă, iar el îl uitase de mult. Respiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit să împrumute alte trăsături, dar se răzgândi în ultimul moment. Figura pe care o avea acum era cea mai potrivită pentru ce avea

de gând să spună.

— Se creează un model al situaţiilor de criză, începu el cu glas răguşit. Decanii primesc modelul spre rezolvare. Se etalonează condiţiile cuprinse în model. Decanul care oferă rezolvarea mai bine punctată dobândeşte puterea şi ajunge să-şi aplice soluţiile asupra situaţiei reale.

— O competiţie deci, concluzionă Oreste şi îl privi pe Ivor. Eşti dispus?

Ivor ordonă în vortex o sondă cu fayyad – lichiorul cel tare de Arrakis. Masa din fanoane păru că se dilată, culegând sonda şi aducând-o Decanului sub nas. Boshul se mişca lent, iar Ivor se întrebă – pentru a câta oară? – dacă o mişcare făcută la comandă era compatibilă cu starea de *spros med*. Răspunsul era *da*, câtă vreme respectiva mişcare nu aducea boshului nici un beneficiu, îi trecu prin cap. Îl privi pe Oreste.

— Ar trebui să-mi explici, zise, de ce crezi că traversăm o situaţie de criză. Se uită spre soţia lui. Venexiana ordonă în câmp relaxarea fotoliului din oase şi muşchi, învelit într-o carapace de solzi lucioşi.

Din câte văzuse Ivor, fotoliile cum era cel în care stătea Venexiana erau cele mai asemănătoare cu ghildarii adevăraţi. De altfel, acest bosh îşi păstrase şi ochii – se roteau când şi când, clipind rar, holbaţi, înregistrând tot ce se petrecea în cameră.

Oare la ce se gândeşte? se întrebă Ivor. Oare se lasă citit de Dendros, Judele Suprem al Ghildei şi tatăl prezumtiv al lui Mordec’hai Diaz? Sau se lăsa citit chiar de Mord? în locul lui Mord, Ivor n-ar fi

ratat posibilitatea să citească ce înregistrau boshii. Momentan, boshul bascula uşor spre spate, ascultând comanda Venexianei, care o privea lung pe Cassandra. Vortexul ei complicat începuse să se irizeze în tonuri verzui.

— Mă întreabă dacă trăim, sau nu, o situaţie de criză! izbucni Oreste într-un târziu. Am scăpat de sub control şaptesprezece staţii de frontieră, am pierdut planeta Sikorski, am ratat trei întâlniri cu convoaiele Ghildei care rătăcesc acum prin pliurile Dispersiei, s-a raportat prezenţa unor Dansatori-Faţă legat de toate aceste evenimente… Nu ţi se pare că e vorba de o criză?

— Nu erau Dansatori-Faţă! îl întrerupse Nizar, cu voce tărăgănată..

— Poftim?

— Am spus că nu erau Dansatori-Faţă! Sunt Tleilaxu şi-i recunosc imediat, dacă e cazul. Eu însumi sunt şi un Dansator-Faţă. Cei pe care i-am văzut nu erau aşa ceva! repetă el.

— Dar ce erau? întrebă Astrid. Despăturea panglica oferită de Cassandra, ca şi cum răspunsul lui Nizar n-o interesa cine ştie ce.

— Nu ştiu ce erau, răspunse bătrânul. Nu ştiu încă. Sigur nu proveneau din Dispersie…

Oreste ridică din umeri şi-i privi iarăşi pe cei adunaţi în salonul său. Ivor era cât se poate de liniştit. Generalului Kofflach îi tremura bărbia. Mordec'hai şoptea ceva la urechea Cassandrei. Avea gura prea apropiată de urechea ei. Oare fotoliul pe care stătea Cassandra avea operculi auditivi? Mordec'hai Diaz ştia mai bine, fiind ghildar…

— În regulă, reluă Oreste. Deci Decanatul e antrenat în conflict cu un duşman necunoscut. E, sau nu, o situaţie de criză?

— Sunt semne, interveni Cassandra, că duşmanul s-a infiltrat şi în Edificii. Poate că sunt, totuşi, Dansatori-Faţă. Poate că se află şi acum printre noi…

— Crezi? o întrebă Nizar şi, fără să-şi dea seama de ce, simţi nevoia s-o privească pe Astrid. Ochii Venexianei erau aţintiţi în bărbia lui şi din cauza asta bătrânul simţi cum capul i se răsuceşte uşor şi cum privirea lui apoasă o învăluie pe Astrid.

Parcă ar fi o ticăloasă Bene Gesserit! îşi spuse el, nereuşind să-şi dezlipească ochii de trăsăturile prinţesei.

— Te gândeşti că şi eu aş putea fi un Dansator-Faţă? îl iscodi Astrid.

— Am spus că recunosc un Dansator-Faţă de la distanţă. Tu nu eşti aşa ceva.

— Asta e bine. Venexianei i-ar fi convenit de minune, dar uite că nu sunt! În schimb, continuă ea făcând un nod încurcat în songdu, în schimb, tu poate că eşti! Poate că ai interesele tale să ascunzi asta. Cine de aici, în afara ta, ar putea să recunoască un Dansator? Eşti Tleilaxu. Dansatorii-Faţă sunt creaţia voastră. Ei ar putea să paraziteze vortexul, nu?

— Tu eşti Bene Gesserit! o întrerupse Nizar, pierzându-şi cumpătul. Jinduiţi după vortex! Ai putea să ai şi tu interesele tale, nu?

— Faci o confuzie, spuse Astrid, liniştită. Nu sunt Bene Gesserit, deşi mi-ar plăcea să fiu… Cassandra, în schimb, este. Un lucru pentru care o

invidiază multă lume, nu crezi?

Ivor îşi drese vocea de câteva ori şi întrebă:

— Pentru ce ne-ai chemat aici, Oreste?

Oreste dădu să răspundă, dar Mordec’hai ţâşni în picioare şi aprinse uriaşul sferoid 3D încastrat în peretele lambrisat. Boshu pâlpâi de câteva ori, membranele amniotice se cutremurară, ca parcurse de valuri creţe, şi înscrise nişte cifre în adâncimea apelor sale transparente.

— Am înscris aici totalitatea războaielor purtate de Decanat de la *kyewa* încoace, începu Mord. Douăzeci şi unu de conflicte majore. Tot atâtea victorii împotriva Dispersiei. Avem peste cinci mii de staţii de frontieră pe care le controlăm, o reţea de amplificare a vortexului care ne permite să ajungem oriunde doar în răstimpul de care e nevoie ca să îmbraci ţinuta de salt. De câteva decenii, nu am mai luptat… De la *kyewa* încoace, n-am descoperit nici un alt sociosistem în proximitatea Decanatului. Putem afirma cu siguranţă că nu existăm decât noi şi Dispersia. Noi suntem, ca să spunem aşa, centrul, iar ei, pliurile Universului… Şi de trei luni, suntem asaltaţi din toate părţile, ca şi cum cei din Dispersie ar fi găsit modalitatea de a ieşi din pliuri în jurul nostru.

Mordec’hai făcu o pauză şi se uită la Ivor dintr-o parte:

— Sincer, Ivor! Şi eu cred că traversăm o situaţie critică! Nu mi-o lua în nume de rău, dar ceva trebuie schimbat!

— Îmi sugerezi şi tu că ar trebui să decretez mobilizarea generală? Să trimit oamenii acolo sus? Asta ţi se pare soluţia? întrebă Decanul. Câţi crezi

că se vor duce?

— De când există războaie, nimeni n-a plecat de plăcere în prima linie! interveni Oreste. Dar un Decan îi poate obliga s-o facă!

Ivor surâse. Oreste se comporta exact după cum îşi imaginase cu Venexiana când făcuseră planul discuţiei. N-o să fie nevoie să folosesc releele de sprijin mental, îşi spuse. Îl pot conduce pe Oreste unde doresc, numai din cuvinte! Numai să… numai să nu se declanşeze releul care o stăpâneşte pe Venexiana!

— O secundă! spuse Mordec'hai. Am afirmat doar că trebuie făcută o schimbare. N-am spus că trebuie să trimiţi personal uman pe staţii.

— E părerea ta personală, sau e punctul de vedere oficial al Ghildei?

— E punctul lui de vedere, interveni Kofflach. Ghilda nu-şi mai permite de mult să aibă opinii.

— Aşa e, surâse Astrid. Ghilda se transformă tot mai mult în subfiinţe bosh. Sau în altceva, privi ea dintr-o parte către Nizar şi continuă: Ghilda nu mai vrea nimic. Ghilda se mulţumeşte să contemple.

Cassandra pufni în râs. Fără melanj, ghildarii nu erau decât nişte inşi care îşi *aminteau* de putere. În plus, se gândi, erau prea mulţi, şi din cauza asta prea supuşi unor curente de opinie diferite. Numai aici, în salonul celor doi Sommers, se afla un ghildar ca Mord, cel care răspundea de sferoidele Ghildei; se aflau generalii, care răspundeau de staţii şi de amplificatoarele de vortex; pe cei care răspundeau de transporturile prin convoaie, care nu erau de faţă, nici nu-i mai punea la socoteală.

Cu Ghilda putea să stăpânească însă. Cu Tleilaxu

n-ar fi putut ajunge niciodată la un acord.

Cassandra întrebă:

— Generalii ce părere au despre îmbarcarea militarilor pe staţii?

Kofflach parcă atât aştepta. Figura lui tremurătoare păru că îngheaţă, iar corneele albastre îi luciră scurt.

— Totul este discutabil. Discutabil. În primele cincisprezece războaie ne-am bazat pe melanj şi pe personal uman care a luptat nemijlocit. În ultimele şase, am utilizat militari cuplaţi la amplificatorul de vortex şi n-am mai avut melanjul. Cu alte cuvinte, am renunţat la avantajele preştiinţei şi am ales avantajele ubicuităţii. Nu mai aveam cum să alegem viitorul, dintre cele pe care le prezenta melanjul, în schimb, controlăm prezentul… Făcu o pauză şi răsuflă greu. Vortexul controlează spaţiul, deci controlează prezentul, nu-i aşa, doamnă Sommers?

— Este motivul pentru care aţi înlocuit melanjul cu registrele de câmp. Dar, aşa cum melanjul a dat greş, vortexul dă şi el greş…

— Totul ajunge să dea greş, doamnă Sommers.

— Şi totuşi, când au fost mai eficiente acţiunile militare? înainte, sau după vortex?

— Ce înseamnă *mai eficiente*? se strâmbă Kofflach. Spiralele portocalii păreau că i se dizolvă în fălcile pufoase, incendiindu -le în tonuri fierbinţi. Ce înseamnă *mai eficiente*, câtă vreme am câştigat toate cele douăzeci şi unu de războaie? Am respins trupele Dispersiei de tot atâtea ori!

— Mă refer la timpul de ocupare al cotelor de spaţiu, ştiţi foarte bine, domnule general! Sunt

exact normativele cu care a operat Ghilda mereu! Cotele de spaţiu, raportul de forţe şi costul operaţiunilor...

Kofflach clătină din cap, imprimând fălcilor sale gelatinoase un tremur ce părea să nu se mai oprească.

— Dispersia n-a atacat în acelaşi fel de două ori…

— Pretinzi că nu poţi face comparaţia, Kofflach? se răţoi Oreste, înroşindu-se la faţă. Ştiu că Ghilda posedă un serviciu de cuantificare a deciziilor! încă dinainte de *kyewa*, pe vremea când făceaţi doar negoţ, încă de atunci vă evaluaţi eficacitatea traseelor prin subspaţiu!

— Bineînţeles că o făceam! Şi bineînţeles că ne ocupăm de cuantificarea deciziilor! De aceea sunt *sigur* că nu există parametri comuni între războaie. Nu le putem compara, domnule Sommers! Am să vă dau un singur exemplu. În primele cincisprezece conflicte, am pierdut câte două milioane de militari per conflict. În ultimele şase, n-am pierdut decât trei sute de militari cu totul! Diferenţa s-a datorat în principal vortexului, nu e nevoie să explic de ce. Dar alte comparaţii nu pot face…

Se răsuci cu dificultate spre ceilalţi militari din salon. Îl aprobau cu toţii în tăcere. Doar Mordec’hai părea nelămurit, iar Kofflach nu înţelegea de ce. Circulau tot mai multe zvonuri despre o capacitare a sa de către Bene Gesserit. Ghilda pierduse odată melanjul din cauza Preacucernicelor Maici. Ce aveau ele de gând să mai pretindă acum? Controlul asupra vortexului?

În ce fel l-au capacitat Bene Gesserit pe Mordec'hai Diaz? lăsă Kofflach o întrebare în vortexul personal. O privi pe Cassandra Sommers şi fu tentat să-şi dea un răspuns pe loc.

N-o făcu. Briciul lui Occam nu mai era funcţional de multă vreme. Preştiinţa melanjului şi omniprezenţa prin vortex perturbaseră de mult logica standard.

Oreste se înroşise tot. Kofflach se ţinea tare. Nu ceda, deşi Cassandra îl asigurase că vor obţine câştig de cauză până la urmă. Ce înţelege Cassandra prin câştig de cauză? se întrebă Oreste şi-i spuse generalului, dezamăgit:

— N-ai făcut altceva decât să serveşti un argument Decanului în exerciţiu.

— N-am făcut decât să afirm ceea ce ştiu. Mult, puţin, atâta e. De ce nu-l întrebi pe Nizar ce părere are? De unde ştii tu, Nizar, că cei pe care i-am văzut prin vortex nu erau Dansatori-Faţă? Ştim cu toţii că e plin de ei în Dispersie!

— Nu era un Dansator-Faţă! spuse Nizar pe un ton sec. I-am văzut cum arătau când au fost ucişi… Nu aveau morfologia Dansatorilor… Sunt altceva! Vizitaţi saloanele Tleilaxu şi o să vă convingeţi!

— Spune, Kofflach, reluă Cassandra. Cele trei sute de pierderi în şase războaie au semănat cu cazurile Markowitz şi Chomsell de acum o lună?

Spiralele generalului deveniră violete, iar obrajii părură că îi flutură ca nişte steaguri în bătaia vântului. Ce naiba vroia ticăloasa asta Bene Gesserit? După ce o să plece de aici, se va duce direct în saloanele Ghildei şi o să stea de vorbă cu Dendros; vor elabora un plan ca să vadă până

unde se infiltrau interesele Maicilor.

Maicile… se gândi. Câte Maici erau oare? În afară de Cassandra Sommers, nimeni nu se mai putea lăuda că ştie vreo altă Bene Gesserit. Era singura care recunoştea apartenenţa la Ordin, în plus, era povestea aceea bizară, cu replicile Cassandrei din cuve. Niciodată nu ştiai dacă cea pe care o vedeai azi era totuna cu cea pe care o văzuseşi ieri. Exista un număr neprecizat de Cassandre, care se schimbau unele pe altele când porneau prin Edificii.

Câte erau? Unde erau restul Maicilor? Replicile Cassandrei să fi fost *toate* Maicile? Nimeni nu ştia să răspundă la aceste întrebări. Se spunea că o străbunică de-a Cassandrei le ucisese pe toate celelalte Preacucernice Maici. Dar era adevărat, oare? Dacă ele ajunseseră sus de tot în Tleilaxu, sau în Ghildă? Dacă ele erau cele care atacau acum şi Dispersia n-avea nici o legătură cu bazele spulberate de la frontiera Decanatului?

— Markowitz şi Chomsell, spuse Kofflach în sfârşit, n-au nici o legătură cu modul în care s-a murit până acum în vortex. Până acum, decesele se datorau unor deficienţe tehnice.

— Deci nu erau imputabile unor manevre inamice, conchise Cassandra.

— Nu. Nu erau imputabile inamicilor, recunoscu Kofflach.

— Deci Markowitz şi Chomsell sunt premiere absolute. Ucişi în acţiune, datorită acţiunii, de nişte duşmani neidentificaţi!

Nizar o întrerupse pe Cassandra:

— Poţi să-mi spui, Kofflach, ce pierderi materiale

am avut în primele cincisprezece războaie comparativ cu ultimele?

Generalul strânse buzele şi evită să-l privească pe Ivor. Ce interes putea să aibă un Tleilaxu să joace cartea dinastiei Sommers? Poate că se aliaseră cu Bene Gesserit împotriva Decanatului şi a Ghildei? Trase cu coada ochiului la Venexiana Merovingi. Părea relaxată, aşa că răspunse grăbit:

— Ultimele şase războaie au fost mult mai costisitoare. Ca bani.

— Cât înseamnă asta? se interesă Oreste, dar Ivor îi opri, strâmbând din nas:

— Ce faceţi? Comparaţi costurile cu pierderile de vieţi omeneşti?

Îl privi întrebător pe Nizar, dar trăsăturile cenuşii ale acestuia nu se clintiră nicicum.

Vortex! Pătrunse în registrele mascate, gata să scotocească după releele de condiţionare pe care Nizar le acceptase ca proteze pentru conversaţie. Promisese că va susţine poziţia dinastiei Merovingi. Venexiana îi făcu un semn scurt cu degetele: *Nu te da de gol*. Uitându-se spre Cassandra, clipi de câteva ori ca şi cum i-ar fi intrat ceva în ochi. Deşi părea că urmăreşte discuţia, de fapt supraveghea vortexul Decanului.

— Vreau să ştiu cât costă un război în condiţiile utilizării vortexului! insistă Oreste.

— O mie trei sute patruzeci şi şapte de bare de douăzeci pe minut, faţă de patru sute treizeci, cât costa înainte. E media, la cursul actual, plescăi Kofflach, prefacându-se scârbit.

— Bunica mea Alix mi-a spus că Sommerşii sar peste cal, spuse Venexiana. Dar acum depăşeşti

orice limită, Oreste!

— Bunicile aparţin unei specii comune, remarcă Oreste. Cassandra Quintus, bunica noastră, spunea acelaşi lucru despre voi, Merovingii! Crede-mă că am motivele mele să procedez astfel... Se răsuci şi-l luă martor pe Mordec hai: Spune tu, Mord! Ce ne-a povestit Astrid acum patru zile în timpul partidei de *clef de voûte?*

Venexiana îşi duse mâna la gât cu un gest măsurat şi privi speriată spre soţul ei.

Astrid! E ceva legat de Astrid! îşi aminti Ivor de întâmplarea din suită... Pe Venexiana o capacitează un releu legat de Astrid! îşi privi sora mai mică:

— Nu ştiam că-ţi place să joci *clef de voûte*...

— Tu îl joci în direct, Ivor. Eu trebuie să mă mulţumesc cu firele eşafodului şi cu mărcile.

Se lăsă o tăcere grea. Vortexul culesese schimbul scurt de replici. Ivor se întrebă dacă această falie în familia Decanală nu va fi înregistrată de nondecizionali şi de magistraţi ca un semn de slăbiciune pus în dreptul Merovingilor. Dar cel mai mult îl deranja că nu fusese informat că Astrid şi Sommerşii jucaseră *clef de voûte* în Pantelleria. O făcuseră fără ca Merovingii să-şi dea seama. Te pomeneşti că o condiţionaseră pe Venexiana chiar în timpul partidei...

Ivor regretă că nu ţinuse cont de sfaturile lui Maxim. Maxim îl înconjurase pe Umberto, fratele său mai mic, într-o reţea nevăzută de registre, încă de când îşi dăduse seama că acesta poate aspira la titlul de Decan. Bine făcuse! La vârsta de douăzeci şi trei de ani, Umberto încercase să-l

otrăvească pe Maxim cu monoxid de carbon. Amplasase flacoanele în branhiile dormitorului său, iar Maxim ar fi trebuit să moară în timpul somnului.

Aflase însă totul din registre şi-l arestase pe fratele său împreună cu furnizorii de gaz: nişte rămăşiţe ale Casei Atreides din Landsraad. Nu scăpase cu fuga decât unul dintre Atreides dispăruse pe undeva prin cartierul rău famat al Edificiului Inferior, în boshul dintre bulevardul Mantova, piaţa centrală şi strada 28. Umberto apucase deja să le plătească serviciile, iar tipul cu pricina îşi făcuse o operaţie de chirurgie plastică în Edificiul Inferior şi îl ucisese pe medic – din acel loc, urma lui se pierduse definitiv, acel Atreides renunţase să se mai amestece în afacerile dinastiilor Decanale, iar casa Merovingi nu mai avusese nici un fel de probleme.

Până astăzi.

— Ce le-ai spus, Astrid? se interesă Venexiana.

Sora ei zâmbi subţire. Trase brusc de capetele songduului, care pocni scurt, răspândind o aromă acrişoară, subtilă. Cassandra se pricepuse mereu să prepare panglicile de întâlnire cu egalii ei.

— A fost multă lume la partida aceea, începu Astrid. Am stat de vorbă cu mai mulţi ofiţeri şi cu operatori de salt şi am ajuns la concluzia că un militar care nu-şi simte ameninţată viaţa acţionează… cum să spun… mult mai nehotărât! Părerea mea e că un militar care efectuează salt nu e preocupat de posibilităţile de a se retrage, de a fi salvat, şi din cauza asta nu-şi pune probleme legate de adversarul său. Nu-l studiază cum trebuie. De pildă, un astfel de militar ar fi în stare

să arunce în aer podul pe care se află, dacă lângă el mai sunt încă zece duşmani, pentru că ştie că scapă cu viaţă dacă efectuează la timp saltul în amplificator.

— Pricep, zise Nizar, imperturbabil. Nu-şi pune mintea la contribuţie. Nu-l mai preocupă cum să-şi distrugă duşmanii unul câte unul. Îi ucide generic, indiferent la propriile pierderi.

— Poţi să spui şi aşa, admise Astrid.

Ivor abia se abţinu să nu se zgâiască la Nizar. Până acum nu făcuse decât să netezească drumul pentru argumentele lui Oreste. Dar ce conta asta? Astrid vorbise cu duşmanul său în timpul unei partide de *clef de voûte* şi susţinuse o poziţie împotriva dinastiei din care făcea parte. Astrid lansase un releu în câmp împotriva Venexianei. Ce mai conta că un Tleilaxu îşi încălca vorba?

— Eu zic că vedeţi lucrurile sub un unghi prost, zise el. Astrid, tu nu te-ai implicat nicicând în problemele Decanale… De unde ştii ce înseamnă un război?

— Păstrând proporţiile, m-am inspirat din modul în care au decurs relaţiile noastre, spuse ea, micşorându-şi ochii.

Susruta! Susruta şi Umberto! Astrid o să trebuiască să le împărtăşească soarta! gândi Ivor simţind cum i se întunecă mintea de furie şi abia dacă apucă să-şi programeze fraza pe care avea s-o rostească, în chip de gânduri de acoperire, *lhag thong.*

— Eu zic, spuse Ivor mai apăsat, că merită să economisim personalul uman cu preţul unor pierderi materiale mari. Doreşte cineva să

ieftinească războiul cu preţul vieţii cetăţenilor!

O iscodi pe Cassandra. Spiralele ei îşi amplificau luminozitatea sacadat, în ritmul bătăilor inimii.

— Am fost de acord cu Astrid, interveni Oreste. Fotoliul său îşi îndreptase spătarul, ca şi cum Sommers ar fi dorit să dea greutate spuselor sale. Un militar care nu se simte ameninţat nu e preocupat să-şi individualizeze inamicii. Îi distruge fără să-şi pună problema cine sunt.

Cu alte cuvinte, emise el în vortex, *un astfel de soldat nu mai are de rezolvat problema esenţială de pe un câmp de luptă: ucide pentru a nu fi ucis! O să arunce totul în aer, după care va stinge lumina, liniştit.*

Cassandra se îmbujorase şi dădea, satisfăcută, din cap. Kofflach se înfundase în fotoliu şi privea îmbufnat către Ivor.

Venexiana reuşi să surprindă un crâmpei de comunicare în câmpul Cassandrei: *Dacă nici cu asta nu izbândim, propune-i lui Nizar să lanseze un război de asasini!*

Asta o spusese special pentru a fi auzită de toţi. Ivor se prefăcu a nu fi perceput nimic, dar îşi aminti că Rebecca îi sugerase acelaşi lucru acum o jumătate de oră, după ce venise cu medicul în suita lor. Poate că va trebui să solicite ajutorul luptătorilor-umbră! Poate că era obligat s-o facă!

Astrid jucase *clef de voûte* acum câteva zile cu Sommerşii iar Ivor nu aflase nimic. Boshii din Pantelleria mascaseră informaţia în vortex. Boshii din Pantelleria fuseseră mediul prin care Oreste şi Cassandra veniseră aici, iar Ivor nu aflase nimic. Luptătorii-umbră se pricepeau însă să penetreze

într-un bosh, oricâ de complicat ar fi fost acesta.

Trebuie să aflu dacă Ghilda Extinsă e *spros med*, sau doctrina asta e doar praf în ochi! stabili Ivor şi se uită la Cassandra. Zâmbea cu un aer candid. O ticăloasă Bene Gesserit! Ordinul ei nu se mulţumise niciodată cu poziţia de executor… Ivor o scotoci cu privirea. Stabilise cu Venexiana că, la un moment dat, ar fi fost necesară o ieşire patetică, ceva în stilul lui Oreste… Ceva spus cu cuvinte preţioase.

— Oreste! zise el, lăsând capul în pământ, tu doreşti Decanatul, de fapt! Sunt curios dacă, o dată ajuns în locul meu, vei renunţa la vortex!

— Nu… se crispă Oreste, surprins. Nu sunt omul soluţiilor extreme.

— Atunci?

— N-aş prelua Decanatul decât după ce tu şi cu mine ne-am supune competiţiei. După cum a sugerat Nizar. După cum scrie în Textele Conservării[7], încheie Oreste, privindu-l pe bătrânul Tleilaxu.

Nizar ţâşni brusc în picioare, surprinzându-i pe toţi:

— De ce nu spui mai bine că ai fi de acord cu un război de asasini între cele două case Decanale?

Oreste păru că se blochează, apoi ochii i se goliră şi începu să recite ca un automat:

---

[7] Conform cercetătorilor de la Universitatea din Plond, Textele Conservării nu sunt altceva decât replica din Edificii a Scripturilor Schimbării. Şcoala de la Plond care susţine veridicitatea unei societăţi susţinute de vortex, argumentează că atât Textele, cât şi Scriptura, sunt de fapt denumirile poetice ale unui prezumtiv Manual cu Instrucţiuni de Utilizare a Câmpului, din care s-au descoperit recent fragmente în podişul Sirius şi în zonele costiere ale Nord-Ameriei…

— As fi de acord şi cu un război de asasini dacă s-ar epuiza orice alte mijloace de transfer al puterii.

Nu vorbeşte Oreste! emise Venexiana, baleind înfrigurată vortexul. *Nu poate fi decât un releu în câmp!*

— Nu e cazul să ajungem până acolo, i-o reteză Nizar. Textele Conservării prevăd o rezervă pentru vortex. Tleilaxu a mai recurs la ea, în timpul unor situaţii de criză.

— Ai mai spus asta, Nizar, zâmbi Oreste cu îngăduinţă. N-ai zis că în situaţiile-limită se recurge la crearea unui model?

— Asta ai dedus tu, Oreste Sommers, îl întrerupse Nizar tăios. Dar nici tu, nici nimeni altcineva nu mai este iniţiat în resursele maxime ale vortexului… Nici chiar Mordec'hai Diaz! întinse Nizar un deget către ghildar. Doar după ce vom epuiza toate resursele, vom recurge la competiţii, indiferent ce ar fi ele, simulări sau războaie de asasini!

În salon se făcu linişte. Nizar tuşi într-o batistă. Nimeni nu punea la îndoială cunoaşterea resurselor vortexului şi faptul că avea de gând să le folosească la maximum. În definitiv, aici rezida forţa Tleilaxu, în epuizarea funcţionalităţii câmpului, iar Nizar n-avea de gând să se lase cu una cu două, nici în faţa Decanatului, nici în faţa Maicilor, nici în faţa Ghildei.

Dar nici Oreste nu renunţa uşor:

— Totdeauna ai susţinut casa Merovingi, Nizar!

— Totdeauna am susţinut interesele Tleilaxu!

— Un noroc pentru Ivor că interesele Tleilaxu

coincid cu ale lui…

— Un noroc pentru tine că interesele Ghildei coincid cu ale tale! se băgă Ivor şi tresări surprins când lumina acvariului se stinse brusc. E un semn, îşi spuse şi continuă: în Texte scrie foarte clar: „succesiunea nu este pusă în joc înainte de epuizarea tuturor pârghiilor puterii!”

— Capitolul 20! Controlează dacă vrei, Oreste! sublinie Nizar cu glas răguşit.

— Şi când vom afla că aţi epuizat toate posibilităţile? întrebă Cassandra.

Vortex! Venexiana parcurse registrele distante în care erau stocate releele de condiţionare la care îl cuplaseră pe Nizar. Erau virgine. Se reîntoarse la fel de repede în câmpul proximal, vorbind în clar, astfel încât Cassandra s-o perceapă în vortex: *N-are nici o dovadă, Ivor! Spune-i ce vrei! Spune-i aşa, ca s-o doară!*

— Veţi afla că le-am epuizat din momentul în care duşmanii vor începe să fie respinşi. Poate că ar fi mai bine să vă retrageţi în Edificiul vostru din Oceanul Indian? întrebă el, cu prefăcută naivitate şi ordonă în câmp cupe cu sucuri de fructe.

Capitolul IX

Jocul clef de voûte *a fost inventat de Ghildari înainte de* kyewa, *ca să le treacă timpul mai uşor în cursele nesfârşite din subspatiu.* Clef de voûte *este o combinaţie între şah, dame şi go. În* Clef de voûte *structura spaţiului de joc are un rol cel puţin la fel de important ca şi piesele.*

Se joacă în doi sau în două echipe, amplasate într-o cameră străbătută de nenumărate fire de in, de grosimi diferite, alcătuind o structură tridimensională care se stabileşte de comun acord la începutul partidei de către ambele echipe. Singura regulă de care trebuie să se ţină seama când se împletesc firele este ca cele mai subţiri să se găsească în centrul structurii. Această structură alcătuită din fire se numeşte eşafod Samskara.

Piesele, de greutăţi diferite, sunt denumite mărci. Ele sunt deplasate între nodurile eşafodului Samskara. Punctajul se stabileşte în funcţie de două criterii: valoarea nodului ocupat la finele partidei (cele mai valoroase noduri sunt cele centrale, acolo unde firele sunt cele mai fragile) şi greutatea pieselor.

Ocuparea nodurilor se face ca la dame. Mărcile sunt cele de la şah, iar eşafodul Samskara este variabil, în funcţie de cum stabilesc jucătorii la începutul partidei.

Scopul jocului este să ocupi cu cele mai grele mărci nodurile cele mai valoroase. Trebuie să faci

asta ţinând totdeauna cont că nodurile cele mai preţioase (cele centrale) sunt totodată cele mai fragile, fiind alcătuite de firele cele mai subţiri. Dacă rupi firele prin amplasarea unei piese prea grele, atunci ai pierdut automat partida, indiferent de cât de bine ţi-ai amplasat piesele până atunci.

Ghildarii spuneau că acest joc te învaţă cu simţul măsurii. Dar, cel mai important lucru pe care îl deprinzi jucând clef de voûte *este că poţi pierde absolut tot în urma unei singure mişcări greşite, indiferent cât de atent ai fost până în acel moment.*

MESSAOUD ajunsese la baza puţului. Se opri, îşi trase sufletul şi se uită de jur-împrejur. Era o beznă s-o tai cu cuţitul.

— Ne-ar trebui o lumină!

— Vortexul, răspunse Brenda, gâfâind, şi spiralele ei începură să emită slabe irizaţii vişinii.

Messaoud se chiori de-a lungul galeriei, după care o trase pe Jrenda după el.

— Hai! Uite canalul!

— Unde mergem? Mess nu răspunse. Doamne, ce-ai făcut.. Nu mi s-a mai întâmplat!

— Hmm! Coitus interruptus... înţeleg, pufni Messaoud şi se opri, uitându-se unde pune piciorul. Sunt ani de zile de când n-am mai fost aici.

— Unde mergem? repetă Brenda.

— Spre mare, râse Mess.

— Spre mare?! Ai înnebunit? Vrei să murim?

— Vreau să scăpăm de haita de nebuni care se ţine după noi. Hai pe-aici! se decise Mess după câteva clipe.

Intrară într-o galerie secundară, dar în scurt timp îşi încetiniră mersul. Lumina răspândită de vortexuri abia dacă se mai vedea, iar firul guvernor din tavan pâlpâia, aproape orb, în nuanţe violete.

— Eşti sigur că vânzătorul de vechituri n-o să ne vândă?

— Cine, George? se miră Messaoud. Nu i-am pasat punga aia degeaba! Crezi că nu ştie că de-acum încolo trebuie să-i plătesc tribut?

Mai merseră câţiva metri, iar Mess înţepeni brusc şi adulmecă aerul ce mirosea greoi:

— Ce e?

— Nu simţi?

Brenda respiră adânc:

— Putoarea asta?… Mirosea urât încă de când am intrat aici.

— Aşa e. Numai că acum duhneşte! Asta căutam, de fapt, se amuză el, miasma! Suntem într-un bosh mai ciudat. Messaoud o luă înainte, dispărând după un colţ al galeriei. Nu vii? Hai că ajungem imediat!

Se auzea un huruit profund. Duhoarea era din ce în ce mai puternică. Dulceagă. Persistentă. Brenda se împiedică de o grindă întinsă pe jos.

— Mai e mult?

Messaoud moşmondea ceva de-a lungul peretelui. Declic! Culoarul se ilumină brusc, în tonuri umede. În faţă se deschidea o sală imensă, lungă, adâncă, subîmpărţită de paravane din piele albă în zeci de compartimente mai mici. Din tavan se prelingeau fuioare albe, cleioase, din care picurau stropi lipicioşi pătând podeaua ce părea agitată de un tremur nestăpânit.

— Unde naiba m-ai adus?

— Ţi-am spus că te scot la mare… zâmbi el, arătându-i peretele exterior al sălii. Dintr-un ţesut translucid gros, convex, lăsa să se ghicească dincolo de el undele apăsătoare şi îngheţate de pe fundul Mediteranei. Huruitul profund venea de undeva dindărătul lui.

— Marea! proclamă Messaoud satisfăcut E plin de haleală aici… Putem să rezistăm o grămadă.

*

Brenda examina vortexurile agăţate într-una din încăperi. Erau grupate pe tipuri de diferite modele şi lungimi şi aveau lipite pe ele etichete cu simboluri pe care nu le înţelegea.

— Ce dracu’ sunt astea?

Messaoud îşi ridică sprâncenele:

— Habar n-am. Ultima oară când am trecut pe aici, acum câţiva ani, totul era ca acum, părăginit şi părăsit. Nu ştiu ce e, dar ştiu că-i un loc tocmai bun de-o ascunzătoare.

Ieşiră din încăperea în care atârnau vortexurile. Se strecurară printre mormane de folii de Shiga, tropăind prin noroiul gros de un deget depus pe pardoseala tremurătoare. Simţeau miasma dulceagă, din ce în ce mai pregnantă. Intrară într-un alt separeu, înlăturând pânzele grele de păianjen, acoperite de o pulbere fină, neagră.

Încăperea era plină de sferoide 3D şi de generatoare Shiga din care ieşeau filamente tipărite, acoperite cu mucegai gălbui. Brenda se uită în sus, silabisind inscripţia de deasupra

intrării:

— Doc-tri-na… le-gi-unilor… Ce-i asta, Messaoud?

— Habar n-am! încearcă şi uită-te!… Poate pricepi tu ceva!

Brenda pătrunse în încăpere şi apăsă la întâmplare pe un şir de litere încrustate în nişte monturi de chihlimbar, de mărimea unor zaruri.

— Nu sunt în ordine alfabetică, hohoti ea apăsând la întâmplare. Unul dintre sferoide pâlpâi de câteva ori, după care înscrise o înşiruire de cuvinte care o stupefie pe Brenda.

Condiţionarea legiunilor
Motivarea legiunilor
Inducerea noţiunii de spaţiu vital (variante)
Ce înseamnă contact direct? (premergător Micului Jihad)

Tabelul se dizolvă, înlocuit de un altul şi apoi de un altul. Exista un singur element comun, indiferent de lista expusă. Pe toate tabelele se afla acelaşi indicativ: **De inclus în Scriptura Schimbărilor.**

— Să ştii că e un laborator Tleilaxu părăsit! exclamă Brenda.

— Cine ştie? Poate că aici au construit amplificatorul de vortex! Ala care ne scapă de războaiele care nu ne privesc…

— Serios? Şi atunci, ce sunt legiunile astea?

— Legiunile? De unde să ştiu?

Brenda strâmbă din nas:

— Hai să ne mai uităm! Până nu leşinăm de

putoare!

— O clipă, zise Mess şi se apropie de una dintre mesele îmbrăcate în piele ridată, uscată. Apăsă pe un buton; un sertar cartilaginos ieşi de sub birou, pocnind precum articulaţia unui artritic, iar Mess dădu din cap. În regulă, zise el. Avem din ce trăi, la o adică.

Scoase câteva bare dinăuntru, le flutură prin faţa ochilor Brendei, după care le puse la loc şi închise sertarul.

Ieşiră şi pătrunseră în altă încăpere, plină de desene bizare, dantelate, colorate în albastru, verde, galben şi maro, peste care erau trasate înscrisuri mărunte. Messaoud se apropie de unul dintre desene şi citi în şoaptă:

— Munţii Atlas…

Încruntat, examină liniile ce păreau trasate aleatoriu, petele de culoare şi săgeţile care brăzdau foliile Shiga.

— Massaoua… Tengri… Kildare… Bangalore… Svannah… silabisi Brenda iarăşi. Vezi? se lumină ea la faţă. Sunt nume de legiuni! îşi aminti ea denumirile înscrise în sferoidele 3D din camera precedentă. Făcu o pauză, după care exclamă: Ah! Cred că am găsit o cheie. Citi de câteva ori la rând o cifră şi o zbughi afară. Care o fi camera 12? strigă ea de pe culoar.

Messaoud se apropie şi el de harta studiată de Brenda. Remarcă o inscripţie! cu litere mici, pe care abia o putea desluşi:

CARACTERISTICI EXTINSE MASSAOUA:
CAMERA 12 – DOSAR 392

Se repezi pe culoar, la timp ca s-o vadă pe Brenda cum pătrunde într-o altă încăpere.

— Hei! o strigă. Lasă că vedem mai târziu ce scrie acolo! Vino mai bine să-ţi arăt altceva!

Brenda scoase capul din cameră şi-l văzu pe Messaoud stând cu mâna întinsă către un şir de separeuri amplasat aproape de ţesuturile translucide şi groase, bombate de presiunea mării.

Îi urmări gestul şi văzu luciul unei ape, parţial acoperit de paravanele din piele ale încăperilor. O luă către ferestrele convexe şi examină imensa suprafaţă lichidă care se întindea în capătul sălii.

— Asta ce mai e? întrebă, apropiindu-se de lacul artificial. Mărginit de o substanţă foarte rece, albă, care scârţâia sub picioare, emana efluvii îngheţate care o făcură să se zgribulească. Se opri pe marginea lacului şi adulmecă aerul precum un câine. Mda. Duhoarea greoaie care plutea în toată sala provenea de deasupra apelor răcoroase.

Brenda se uită mirată la oglinda lichidă. Atât de întinsă cum nu-şi imaginase niciodată că ar putea fi un luciu de apă, o făcea să se simtă mulţumită, fără să-şi dea seama de ce. Ca şi cum cândva, în trecutul ei genetic, nişte strămoşi de-ai ei ar fi jinduit după apă.

Observă pe fundul ei o pătură mobilă, roşie, strălucitoare se aplecă, luă un pumn din substanţa albă de pe margine şi simţi că o arde; apoi, fu străbătută de un frison. Se cutremură toată, dar fără să stea mult pe gânduri, duse pumnul la gură şi gustă din materia îngheţată. Holbă ochii, mirată.

— Ce? Credeai că-i chinchin? râse Mess în timp

ce Brenda scuipa bulgăraşi din substanţa care scârţâia.

— Ce e asta? se miră ea şi trase adânc aer pe nări, făcându-l pe Messaoud să izbucnească într-un nou hohot de râs. O privea cum se schimonoseşte, scârbită, nepricepând ce i se întâmplă Apa? Apa pute aşa?… Mess făcu semn că nu, iar ea repetă întrebarea. Ce e asta?

— Zăpadă sau gheaţă. Nu ştiu sigur… în apa aia multă creşte hrana noastră…

— Ai înnebunit? Ce naiba să caute dozele în apa asta puturoasă şi roşie?

Mess o luă de braţ şi o trase după el pe malul îngheţat al lacului răcoros. Îşi cufundă mâna în apa rece şi o ridică, lăsând să se_ scurgă şiroaie cărămizii de lichid printre degetele răşchirate. În palmă îi rămăsese un nisip roşu, strălucitor. Un nisip care se mişca, căutând o cale să i se strecoare afară din palmă. Brenda inspiră din nou şi se scutură:

— Pute cumplit!

Mess duse mâna la gură şi începu să mestece nisipul, ţinându-se cu degetele de nas.

— *Beeaah!* se strâmbă Brenda şi sughiţă, gata-gata să vomite. Eşti nebun? Ce te-a apucat să guşti din rahatul ăsta?

Messaoud înghiţi şi strânse buzele. Părea mirat:

— Uitasem că-i aşa de greţos! Făcu o pauză, mărul lui Adam îi jucă de câteva ori, ca încărcătorul unei carabine, şi spuse: Cât vom sta aici, asta vom mânca, Brenda!

Capitolul X

Mă aflu pe pod şi – minune! – nu râul curge, ci podul înaintează pe curent!

ZIUA TRECUSE ÎN LINIŞTE. Cele două brunduri acceptaseră tacit autoritatea Winnonei. Munciseră ore în şir, reuşind să iniţieze reproducerea *Chlorellei* roşii într-o baltă din salonul central al peşterii. Deja se simţea mirosul păstos şi dulceag al coloniilor nutritive care înlocuia *tsampa*, pierdută definitiv o dată cu corturile în care creştea orzul. Dimineaţă vor avea hrană pentru toţi cei o sută şaptezeci de refugiaţi.

Cora tritura în palme fâşii gelatinoase din masa viermuindă şi roşie. În mai puţin de câteva minute avea să obţină o spumă densă şi omogenă tocmai bună de introdus în receptaculele *alaya,* cu embrioni. Apoi, împreună cu douăzeci de femele, va cupla pompele vacuum la operculele ce le acopereau abdomenul; îşi vor extrage sângele şi-l vor ejecta în băile de recirculare ale recipientelor de siderit.

— Ossian, şopti Winnona.

Masculul scria ca posedat pe hârtiile aşezate pe un bloc de piatră în faţa sa. Îşi îndrepta din când în când capul, ca şi cum s-ar fi străduit să audă mai bine, îşi încorda gâtul pentru câteva secunde, după care reîncepea să scrie. În acelaşi ritm nebunesc.

— Cinci ore... constată masculul dintâi, făcând semn cu bărbia către Ossian.

— Mda… cinci ore de scrutare în vortex, se scutură matca. Păcat că sămânţa lui nu se amestecă cu a ta ca să dea un embrion unic! Se uita zâmbitoare la Tuath, clipind mai des, ca atunci când femelă fiind încă, glumea cu masculul ei. „Era mai bine atunci când eram doar eu cu Tuath?…” Mi-ar plăcea să eclozez un astfel de embrion. Inteligenţa lui şi hotărârea ta…

— Nu mă supăr că mă consideri mai puţintel la minte, surâse Tuath, servil.

Winnona îl privi, încurcată, şi-l bătu pe spate, neştiind cum să reacţioneze. Se gândi: a fost mai bine pe vremea când eram doar femelă! Atunci Tuath nu se înjosea, se comporta ca un adevărat mascul. Sau poate că era mai bine aşa? Să afle cum e adevăratul Tuath, masculul dintâi?

Matca îşi ţuguie buzele şi îl privi încă o dată. Apoi se ridică şi inspectă peştera. Cei mai mulţi dormeau, prăbuşiţi de oboseală. Cei doi străini se ghemuiseră unul în altul şi tresăreau când şi când, ca nişte animale hăituite o zi întreagă. Cine ştie ce visau?

Dintre toţi, numai Cora şi cele douăzeci de femele din brundul ei erau treze. Îşi introduseseră tuburile vacuum în operculele abdominale şi, întinse pe jos, suportau extragerea sângelui care bolborosea curgând în receptaculele de siderit.

Pe unde ne hrănim, pe acolo oferim sânge embrionilor, îşi spuse Winnona.

Ossian se scutură precum un câine care iese din apă şi se întinse pe spate, gâfâind. Îi privi pe ceilalţi doi, după care se apropie de foc.

— Cred că am toate datele, începu el în şoaptă.

Se aplecă şi culese din baltă un pumn de *Chlorella,* pe care o îndesă în operculul nutritiv de pe abdomen. Spiralele începură să-i lucească. Le iscodi pe femelele Corei. Erau preocupate de transfuzie.

— În primul rând, din vortex rezultă că legiunea Kildare *nu* este sfârşită! Am localizat bine poziţiile din teren şi am constatat că lucrurile stau altfel decât credeam. Mai precis, făcu Ossian o pauză, privind de la unul la altul, stau altfel decât am fost făcuţi să credem!

— Ce vrei să spui?

— Ghazalla a reunit majoritatea brundurilor. S-au adăpostit la 55 de mile est. Dincolo de golful Oran, înspre Cyrenaica. Aproximativ 7500 de masculi şi femele în stare să poarte armele… Aproape treizeci de brunduri, împreună cu mătcile lor.

Winnona se destinse. Se răsuci cu spatele către Cora şi zâmbi în barbă.

— Şi? S-a înconjurat numai de mătcile care îi cântă în strună, nu-i aşa?

— Absolut! recunoscu Ossian. O secundă! Respiră adânc, activându-şi vortexul frontal. Trebuie să mă asigur că suntem izolaţi în câmp! Strânse mâna lui Tuath şi îl privi drept în ochi: Mă percepi?

Masculul dintâi îi susţinu privirea. După câteva secunde, încuviinţă.

— Percepi întreg câmpul pe care ţi-l afişez?

Tuath îşi încordă muşchii maxilarului şi încuviinţă din nou.

— Păstrează-l în minte! Aşa cum îl vezi acum! E registrul de acces prin care putem fi citiţi.

— În regulă, aprobă masculul dintâi şi se concentră, scrutând la rândul său în registrul dezvăluit de Ossian. Se asigură de curăţenia lui şi le făcu semn celor doi: puteau vorbi.

Atât aştepta Winnona. Se repezi să-l întrebe pe Ossian:

— Unde sunt Soherii?

— Între noi şi grosul legiunii Kildare. Şapte mii opt sute de oameni în stare să lupte. Foarte obosiţi… Oricum, n-avem cum să trecem *prin* ei ca să ne alăturăm Ghazallei! E mai bine să rămânem pe loc deocamdată şi să ne apucăm să schimbăm spiralele Winnona!

— Micul Jihad cu Soherii… nu s-a încheiat încă, nu-i aşa?

— Micul Jihad nu s-a încheiat, admise Ossian.

— Deci cei doi, îi arătă matca pe masculul slăbănog şi pe tovarăşa sa, au avut dreptate… Trebuia să luptăm cu Soherii!

— Exact! Trebuia să luptăm cu ei şi trebuia să schimbăm spiralele…

— O clipă, îi întrerupse Tuath. Soherii au schimbat şi ei vortexurile. Ştiu că şi noi am făcut-o. Or să-şi dea seama…

— Nu-şi vor da seama! suflă Ossian. Pentru că toată lumea ne-a dat dispăruţi, matca majoră inclusiv! Şi pentru că am izolat brundul nostru în câmp!

— Însămânţarea de azi-dimineaţă! Ai emis-o în vortex ca să arăţi că brundul nostru fiinţează încă! îşi puse Winnona mâna la gură.

— Între timp, am mascat-o! Acum e o informaţie fără sens care rătăceşte pe deasupra *tchang-*

thang-ulii… Pentru toată lumea, nu mai existăm! Făcu o pauză şi se apropie de Winnona. Vom distruge fulgerător un brund Soher periferic, vom masca lupta în câmp, le vom prelua vortexurile şi îi vom lovi pe Soheri acolo unde îi doare cel mai tare! În brundul mătcii majore! În inima legiunii! Scripturile premiază în mod special astfel de acţiuni…

Winnona îşi încordă pleoapele uşor şi întrebă:

— La cine te refereai când spuneai că cineva ne-a încărcat cu date false?

Ossian scormoni în jar. Apoi o privi pe matcă drept în ochi:

— Mă refeream la Ghazalla, bineînţeles!

— Stop! le făcu Tuath semn. Cineva încearcă să pătrundă în câmp.

Ossian apleca fruntea şi privi pe sub sprâncene peste masa trupurilor adormite.

— Un câmp proximal! Cineva din peşteră!

— Căţeaua de Gwenn... Şuieră Winnona şi se uită întrebător la Ossian. Gestul lui scurt de aprobare scăpă lui Tuath.

— Cu siguranţă că e Gwenn, răspunse scrutătorul, folosind răspunsul pe rol de acoperire *Ihag thong*. Matca trebuia să înţeleagă că Tuath tocmai cădea pradă releului Ghazallei. Ossian continuă verbal, iscodind expresia întipărită pe chipul masculului dintâi: Dar Ghazalla n-a intrat singură în câmp. Mai e ceva cuplat la registrul de acces…

— O porţiune de vortex condiţionat, reflecta Tuath cu voce scăzută. Declanşat de pronunţia numelui mătcii majore! Se uită la Ossian: Ai creat

releul acela de chin de care ţi-am spus?

Ghazalla e aici! Vortexul ei e în peşteră! înţelese Winnona din mimica scrutătorului.

— Da, răspunse Ossian, liniştit. Gwenn n-o să mai vorbească niciodată despre Bene Gesserit, sau se va zvârcoli de durere.

— Asta e bine, zâmbi Tuath şi licărul din ochi i se aprinse şi mai tare. Iscodi în registrul pe care i-l oferise Ossian. E liber, îi asigură el pe ceilalţi doi, dar ochii continuau să-i strălucească Pesemne că Ghazalla se uita chiar acum la ei cum discută, realiză scrutătorul. Ghazalla se uită la noi prin ochii lui inerţi.

E un lucru de care n-o să se poată folosi decât pentru ea însăşi, gândi Winnona chiar când licărul din irisul lui Tuath se stinse, cu lentoare. N-o să aibă curajul să recunoască în faţa celorlalţi legionari că şi-a abandonat, deliberat, două brunduri în mâinile Soherilor. *Să nu gândim nimic. Nici măcar gânduri* Ihag thong, emise matca cu Glasul de vortex şi ridică de pe jos burduful în care puseseră apă la răcit. Bău câteva guri de apă şi trase cu ochiul la Cora. Continua să-şi transfuzeze cuvele cu embrioni.

Ossian stârni tăciunii din foc. Tuath îi urmarea cu gura căscată. Dar scrutătorul simţea încă prezenţa străină în registru.

— Ştii, riscă el, am umplut accesele cu informaţii false. Să vedem dacă reuşeşte să treacă de ele…

Tăcură, iscodind salonul peşterii. Se auzea doar susurul ritmic al pompelor vacuum care aspirau sângele din trupurile celor douăzeci şi una de femele. Apoi, brusc, câmpul se goli. Presiunea din

vortex scăzu o dată cu ieşirea prezenţei străine. Undele se relaxară, iar licărul din ochii lui Tuath dispăru.

— Ea are legătură cu întreg dezastrul nostru, reluă Ossian. De fapt, ea ne-a capacitat în permanenţă brundul… A făcut-o prin câmpul pe care îl controlează Tuath acum.

— Şi releele sunt Fingal şi Gwenn, lansă matca.

— Fingal şi Gwenn, cine altcineva? Ei sunt cei cunoscuţi, recunoscu Ossian. Nu-i uita pe ceilalţi însă, zise el şi formulă în Glas de vortex: *Nu-l uita nici pe Tuath! De acum, ochii şi urechile lui ne privesc în contul ei*… Sunt din ce în ce mai mulţi cei care pleacă urechea la cuvintele Bene Gesserit, încheie Ossian.

Matca înghiţi în sec:

— Înseamnă că degeaba ai blocat câmpul… Gwenn şi Fingal vor continua să emită.

Scrutătorul clipi ciudat, ca şi cum l-ar fi jenat fumul ce se ridica din foc. Matca respiră adânc. Mult prea adânc. Era momentul să gândească şi să acţioneze *Ihag thong*. S-o atragă pe Ghazalla în cursă.

— Bineînţeles că Fingal şi Gwenn vor continua să emită către Ghazalla. Ce zici? O să ne vândă Ghazalla legiunii Soher?

— N-a făcut-o deja? De ce să n-o mai facă o dată?

Winnona îl privi în ochi pe masculul dintâi. Licărul. Licărul era acolo din nou.

— Poate că o va face, continuă scrutătorul. Sau poate că nu. Oricum, voi şti când o s-o facă. Şi voi şti şi când releul din brundul nostru va capta

mesaje de la... de la *Ghazalla*... Am fost naivi Winnona! Am crezut că Fingal şi Gwenn sunt doar purtătorii de cuvânt ai Bene Gesseritului. De fapt, Gwenn a îndreptat tot timpul fasciculul unui vortex fals asupra noastră!

— Vrei să spui că am fost tot timpul sub influenţa Ghazallei?

— Da. Din cauza ei ne-am separat de restul legiunii. Pentru Soheri, a fost o joacă să spulbere nişte brunduri răzleţe, al nostru şi al Corei.

Ossian se întrerupse şi mai luă un pumn din masa roşie de Chlorella. Îl băgă în operculele nutritive şi se întinse cu faţa în sus, respirând obosit:

— Asta e! Ghazalla acţionează deliberat împotriva unor brunduri din propria ei legiune!

— Nu asta e legiunea ei! Legiunea ei e Bene Gesseritul! suflă Winnona.

Ossian zâmbi şi îl privi pe Tuath, masculul dintâi: Ei? formulă el în câmp.

Nu a fost nevoie de nici un răspuns. Prezenţa străină se strecură în minţile lor, iscodind. Tăcură toţi trei, străduindu-se să nu se gândească deloc. Preţ de câteva clipe, iscoada din vortex se strecură încoace şi încolo, fără folos. Apoi se retrase uşor.

— Urmărea să ne termine, nu-i aşa? întrebă Winnona.

— Bineînţeles. Suntem un brund tradiţionalist. Ne-a intoxicat cu date false, uşurând munca Soherilor. Ei ocupă acum înălţimile dintre Sidi Ferruch şi Cyrenaica. Fuga noastră înspre golful Oran s-ar fi transformat într-o catastrofă. Golful Oran dospeşte de Soheri. Practic, ne-au izolat. Cu

ajutor substanţial din partea ei!

Spiralele Winnonei părură că se lăţesc, emiţând o lumină incandescentă. Aduceau cu o bandă de oţel, scurgându-se din forjă – pulsau sacadat, în culori din ce în ce mai deschise.

— Spune, Ossian! Mi se pare imposibil ca Bene Gesserit să acţioneze independent unii de alţii. N-ai minţit când ai spus că n-ai perceput în vortex comunicaţii între legiuni?

Ossian respiră adânc şi clătină din cap:

— Sunt o grămadă de registre inaccesibile în câmp. E plin de ele… Eu unul n-am descifrat care dintre ele e utilizat de Bene Gesserit.

— Cu toate astea, trebuie să comunice! Abolirea portului spiralelor, Scriptura pe care trebuie s-o uităm, amestecul legiunilor între ele… singur ai spus că în toate legiunile există oameni care gândesc la fel! Cineva *trebuie* să-i dirijeze, iar ei *trebuie* să comunice cumva!

Ossian ridică din umeri. Winnona îl studie pe Tuath, şi privi din nou în jur. Nu trăgea nimeni cu urechea, iar vortexul era gol.

— Eşti sigur că vei rezolva registrul ei de acces?

— Îl voi intoxica, cu releu cu tot! Atât pentru ea cât şi pentru Soheri, vom îngheţa pe *tchang-thang*. Vor crede cu toţii că brundul Winnonei a fost mistuit de moartea albă… Ce zici, Tuath?

— Zic că tot ce facem e împotriva regulamentelor! Zic că din cauza încălcărilor repetate ale Scripturii ni se întâmplă toate nenorocirile!

Ossian clătină din cap şi se uită la Winnona. Ea rămăsese cu ochii ţintă la masculul dintâi.

Scrutătorul se ridică cu gesturi de om bătrân şi se întinse, trosnindu-şi oasele. Ar fi vrut să izbucnească în râs. Îl domina copios pe Tuath. Winnona avea acum nevoie de raţionamentele şi de talentul lui de scrutător – la chestiile astea, masculul dintâi nu era decât o cârpă cu care adunai apa ce se topea în iglu.

— Tuath! încălcăm legea pentru a o întări, îi spuse Ossian.

Masculul dintâi îşi frecă palmele transpirate. Agitat, se uita când şi când la Winnona ca un câine bătut. Matca îl privea îngrijorată, ca şi cum s-ar fi străduit să-l facă să dea răspunsul corect.

Tuath clipi mai des şi spuse grăbit, ca şi cum n-ar fi apucat să raţioneze:

— În regulă… Dar cred că asta nu va duce la nimic bun…

Nu mă interesează ce crezi tu! emise Ossian în vortex, fără să-i pese dacă Winnona sau Tuath îl vor depista, dar nu zise decât:

— E perfect! Ai ales bine, Tuath!

— Înţeleg, mormăi masculul dintâi, după care tresări brusc. Avu senzaţia că întreaga peşteră se topeşte în şuvoaie de magmă incandescentă.

Stop! le făcu el semn. Cineva încearcă să pătrundă în câmp, apucă el să formuleze cu Glas de vortex, după care totul îi scăpă de sub control.

Ossian plecă fruntea şi privi pe sub sprâncene peste masa trupurilor adormite:

Un câmp proximal! Cineva din peşteră!

Căţeaua de…

Ossian începu să vibreze rapid, ca o suliţă din fibră de sticlă. *Să ieşim din registru! Să ieşim din*

registru! emise grăbit către Winnona, dar matca îşi apucase operculii lucioşi şi zâmbea, făcând cu ochiul spre Ossian*. E rândul tău la însămânţare...*

Să ieşim din registru!
Gwenn... şuieră Winnona.
ă.Dar n-a intrat singură în câmp. Mai e ceva
i la registrul de acces...

Tuath se răsucise în jurul lui însuşi cu muşchii aidoma unor odgoane ce dădeau să se umfle şi puteau să se dizolve în câmp pentru că Matca: din ea nu mai rămăseseră vizibile decât trei sferturi din corp. De la umărul drept în jos părea tăiată perfect drept (mistuită în vortex? se întrebă Ossian). Era incapabilă să se extragă din adierea fină a vortexului parazitat. Iar Tuath părea că este aspirat, fâşii-fâşii, jupuit de piele şi de operculii ce dispăreau în câmp.

Femelele Corei se decuplară în grabă de pompele vacuum şi se repeziră la cei trei. În urma lor, sângele curgea pe nisip, ca vomat din operculi, iar recipientele *alaya* păreau să inunde peştera cu valuri de sânge.

Embrionii! dădu să strige Winnona, dar asta era o greşeală. Eliberarea de energie o azvârli în plin vortex... Pfuuh! Mistuită!

Nu trebuie să spui: embrionii! gândi Ossian şi chiar în acel moment se regăsi pe sine însuşi zâmbind liniştit, continuând să-i explice Winnonei:

Ies. Suntem un brund tradiţionalist. Ne-a intoxicat cu date false, uşurând munca

Soher i ocupă acum toate înălţimile dintre Sidi Ferruch şi Cyrenaica. F

tră înspre Golf Oran s-ar fi transformat într-o catastrofă. Golf Oran dospeşte de Soheri.

Practic, ne-au izolat. Cu ajutor substanţial din partea ei!

Apoi, totul păru să revină la normal. Vortexul se dizolvă într-o maree de culori, lăsându-le trupurile să iasă înapoi în aerul din peşteră.

Nu-şi amintesc? Nu şi-au dat seama? se întrebă Ossian.

Matca şi Tuath îl priveau calmi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Scrutătorul aruncă o privire către ceilalţi legionari. Ghemuiţi, dormeau în linişte, neafectaţi de straniul asalt al câmpului. Femelele Corei pompau sânge în receptaculele *alaya.* Cei doi străini continuau să viseze. Nimeni nu băgase de seamă nimic.

Căţeaua de… formulă Winnona în Glas de vortex.

Taci! Taci, Winnona! Şi nu mai vorbi de embrioni!

Poftim?!

Nu-i pronunţa numele şi nu pronunţa cuvântul embrioni!

Ea e? se interesă Winnona.

Acum n-am curaj să pătrund în vortex… Măcar de-ar fi ea Mi-e teamă să nu fie…

Ossian abandonă orice explicaţie. Simţea că realitatea se lega exact din locul în care fuseseră supuşi asaltului în câmp. Îl întrerupse pe Tuath, care tocmai spusese că nu crede că schimbarea spiralelor putea duce la ceva bun:

— E perfect! Ai ales bine, Tuath!

— Înţeleg, mormăi masculul dintâi.

Ossian iscodi câmpul. Nu se mai simţea nimic. Focul de *lichiba* aprins pe nisip pocnea liniştitor. Winnona se comporta de parcă nu s-ar fi petrecut nimic, iar femelele Corei, la doar câţiva iarzi depărtare, continuau să discute în şoaptă, potolite. De fapt totul în jur decurgea de parcă întâmplările ar fi avut loc doar în faldurile câmpului.

— De fapt, continuă Ossian, Scriptura a fost inventată ca să ne condiţioneze comportamentul… Dar acum, toate legiunile traversează o criză şi cred că multe legi vor fi puse la index!

Eşti sigur că vom izbândi? Care o fi preţul ereziilor noastre? întrebă Winnona.

Ossian nu răspunse. Se întreba cine se năpustise peste ei. Oricum, nu mai avea de ales. Chiar dacă vortexul şi Scriptura se pricepeau să se apere singure şi acum îl asaltau, scrutătorul alesese o cale fără întoarcere.

Scopul ereziilor mele? se întrebă el în vortex. *Obţinerea statutului de migratori pentru legiunea Kildare Highlanders.*

Capitolul XI

Ordinul Bene Gesserit s-a temut dintotdeauna de grupul Al Bokar. Iată de ce.

Atee fiind, Cucernicele Maici ştiau foarte bine că a-l, inventa pe Dumnezeu era o afacere plină de riscuri. Încă dinainte de gashi*, dinainte de era rătăcirii prin ceruri, pe când Bene Gesserit se autodenumeau Bene Gesserat, unul dintre puţinii masculi din Ordin a intrat în istorie sub chipul unui Mântuitor. Se spune că el a refuzat rolul de rege, preferându-l pe cel de sfătuitor al poporului său.*

În ciuda refuzului său de a conduce, acel mascul intrat în istorie, iar Vocea Morfudd ne relatează miturile care i-au înconjurat existenţa. Cel mai puternic mit însă este cel legat de moartea sa. Popoare întregi au fost atrase în dispute referitoare la dilema: bărbatul respectiv a murit într-adevăr, sau nu? Alţii pretindeau că „mântuitorul nici n-a murit, dar nici n-a mai trăit în adevăratul sens al cuvântului. Mitul somnului etern, iscoditor, este preluat şi de Leto II, Împăratul-Zeu, care îl povesteşte pe larg în Sfintele Cărţi ale Dumnezeului Divizat.

Informaţiile reale despre acest bărbat sunt inaccesibile: Sfânta Biserică a împiedicat transcrierea audio sau video a informaţiilor legare de „Mântuitor”. Singurii specialişti care au acces la transcrieri ale vieţii sale sunt Gardienii Biblici.

Şi acum, iată legătura dintre acel om şi grupul Al Bokar…

Acel Mântuitor a fost o creaţie Bene Gesserit scăpată de sub control şi, în ciuda faptului că Maicile nu l-au pregătit pentru rolul de Dumnezeu, Mântuitorul a fost considerat Dumnezeu de mulţi dintre cei care l-au cunoscut, şi de incomparabil mai mulţi oameni care l-au urmat…

Astfel, el chiar a devenit Dumnezeu, câtă vreme omenirea l-a considerat Dumnezeu. A fost una dintre primele experienţe în care Bene Gesserit au constatat că atribuirea unor caracteristici poate conduce la manifestarea lor efectivă.

Au păstrat acest lucru în minte când Ghilda a imaginat vortexul şi au pândit naşterea grupului Al Bokar în sânul unei entităţi inconştiente, despre care ele vorbeau deliberat că ar fi Dumnezeu.

Însă întrebarea pe care şi-au pus-o totdeauna a fost: „Dar dacă noi recunoaştem, de fapt, locurile în care se adăposteşte Dumnezeu?”

ERAU ÎN CEL MAI MARE EDIFICIU AL EMISFEREI SUDICE: Kerguelen[8].

Contraponderea Pantelleriei, centru industrial prin excelenţă, bază de cercetări şi producţie Tleilaxu (aici produceau convertoarele pentru amplificator, comandate de Nizar Al Awad în Pantelleria), nod de convoaie submarine, în măsura în care Pantelleria era centru administrativ şi capitală a Decanatului. Se afla la 2600 mile

[8] Cercetări efectuate la Şcoala de la Uppselfors au localizat Kerguelen în Mare Hyper de Sud, la aproximativ 2000 de mile noi la nord de Arctagonia.

standard sud-est de Unda Batavia, Edificiul de reşedinţă a clanului Sommers.

— Pantelleria Interior et Exterior utque Terra Naevata, se auzi vocea lui Ivor Al Bokar pe culoarele pline de magistraţi ale Edificiului Superior.

Magistraţii ridicară capul reflex, dar pe tavanele lucioase nu se vedeau decât firele *guvernoare*. Argintii. Vocile lor porniră să zumzăie mai tare. Îşi imaginau că Tleilaxu lansează un nou experiment în Edificiu. Poate că studiau emisia vocilor prin vortex?

Reacţia trecătorilor nu-l interesa pe Ivor Al Bokar. Întrebă, făcând să se zguduie ferestrele moi ce dădeau în mare:

— Mă auzi bine, Oreste?

Din fundaţia Edificiului se ridică râsul în hohote al lui Oreste Al Bokar. Glasul lui spart străbătea tunelurile înguste şi uleioase; de astă dată, magistraţii recunoscură fără dificultăţi vocea suveranului lor, Decanul în opoziţie:

— Aş putea să dezamorsez branhiile boshului de pe culoare… în câteva minute, aerul ar deveni de nerespirat!

— Branhiile, zici? Câte dintre ele ai dezamorsa? Zece procente? Douăzeci de procente? întrebă Mord Al Bokar. N-ar fi o lovitură devastatoare! Ar avea timp cu toţii să evacueze Edificiul…

— Îi creditezi prea mult pe tipii ăştia subsumaţi, Mord! De ce nu crezi că Oreste îi poate sufoca pe toţi? Dacă zice el, înseamnă că Edificiul Kerguelen poate fi sugrumat… Toţi boshii ăştia pot fi otrăviţi…

— Crezi? se fandosi Mord. Redeveni serios şi le spuse, acoperind vocile mirate ale magistraţilor: Cum-necum, trăim în vortexul emis de tipii ăştia. Adică, suntem ei… până la un punct, adăugă după o scurtă reflexie. Aşa că, să nu-i considerăm nişte imbecili! Ce gândim noi, pot gândi şi ei!

— Crezi? îl imită Ivor-Al Bokar, făcând să vibreze uriaşele oase ce se încrucişau deasupra pieţelor, clădind boltele Ghildei Extinse. Edificiul se cutremură, surd, ca şi cum un submarin imens ar fi andocat la cheiurile centrale. Câţiva magistraţi se grăbiră să se cupleze la terminalele vortexului din nişele orientate spre exterior: iscodiră datele din câmp, ca şi cum n-ar fi fost siguri de datele cu care îi hrăneau registrele.

N-avea să le fie de nici un folos. Nu pentru mult timp, în orice caz. Mord Al Bokar anunţă:

— Întrerup legătura… Trebuie să ocup registrele de comunicare ale Edificiului!

Asta se auzise cât se poate de clar, până în saloanele părinţilor perechii Sommers: Oreste V şi Cassandra VI. Primul lor gând a fost să ia legătura cu Bene Tleilaxu, dar au ezitat prea mult înainte s-o facă. Oreste V a hotărât să mai aştepte puţin înainte să trimită curieri direcţi. Nici nu-i trecu prin cap că ar fi trebuit să trimită un mesaj fiului său.

Rău a făcut. Fusese primul lucru pe care îl făcuseră Al Bokar: îi izolaseră pe boshi de vortex, iar liniştea care se lăsă în momentele următoare îi înşelă pe toţi.

Al Bokar urmărea manevrele în câmp ale lui Mord Diaz, în Pantelleria. Ştiau ce înseamnă asta. Deschiseră şi ei vortexurile şi le panoramară,

căutând poziţia optimă faţă de câmp. Stabiliseră clar că era necesar să se aşeze în paralel cu registrele de acces lansate de Decanat. Nu aveau de gând să lase nici o posibilitate de a fi depistaţi.

— E gata! îi asigură Mord Al Bokar.

— Exact cum scrie în Textele Conservării, confirmă Nizar Al Bokar. Aţi găsit nişele în vortex?

Nu aşteptă răspunsurile lor. Baleie câmpurile proximale şi îi localiză pe fiecare în parte. Sigilaţi în nişele proprii, la adăpost de unduirile emise de Decanat.

— Trebuie totdeauna lovită inima adversarului, aşa scriu Textele, continuă Nizar Al Bokar, cu minimum de mişcări, trebuie lovit drept în inimă!

Vocea lui Nizar, zgrunţuroasă, stârni ecouri umede în boshul vortexului central al Edificiului. Spiralele convergente ale Kerguelenului vibrau, zgâlţâite de vocea Al Bokarului care le capta pe rând. Găsise registrul de acces în antenele cornoase ale câmpului care, la acea oră, împungeau încă apa rece a Oceanului Indian.

Dar Nizar Al Bokar mai avea de trecut nişte piedici până să poată bloca definitiv comunicaţiile Ghildei Extinse din Edificiu.

Vom fi obscuri. Vom face minimum de mişcări, accentuă Ivor-Al Bokar ideile lui Nizar.

— Doamne! Facem atâtea referiri la Textele Conservării! Dar noi ne-am adunat pentru că le considerăm literă moartă, comentă Oreste Al Bokar dintre temeliile Edificiului: muşchi armat cu plăci cartilaginoase.

— Ajunge! ordonă Mord Al Bokar. Unde ai ajuns, Nizar?

— M-am introdus în neuronii vortexului, răspunse din boshul ce alcătuia încăperile superioare ale Edificiului.

Sferoidele Ghildei se aprinseră afişând circuitele de amplificare, independente de energia generată în măruntaiele Kerguelenului. Concomitent, în culoarele fundaţiei, un brici neuronal se deşurubă din inserţia lui musculară, se rostogoli ca un şarpe, iar conductorii axonali se unduiră pe podeaua ca o carapace de broască ţestoasă. Îşi căuta o priză de energie.

O depistă în câteva secunde. Zvâcni şi, desfăşurat în toată lungimea axonilor săi, briciul plonjă în priza ce mustea de sânge:

— Uuh! se auzi vocea lui Oreste Al Bokar. Dar te pişcă al dracului de plăcut chestia asta! Emise câteva descărcări nervoase, după care, întreaga temelie răsună de tusea lui: Eu unul sunt pregătit. Am captat în totalitate sursele de energie ale boshului din temelie, anunţă când chintele de tuse i se potoliră.

— La tine cum e, Ivor? se interesă Mord.

Ivor Al Bokar se dizolvase printre străzile cu plafon jos, printre faţadele boselate şi roz ale birourilor din Edificiul Superior, revărsându-se dinspre zona laboratoarelor Tleilaxu către încăperile administrative. Mord Al Bokar aşteptă preţ de câteva clipe semnalul lui Ivor, care nu întârzie mult. Escalatoarele şi benzile rulante din fanoane elastice se blocară brusc, pentru a-şi relua imediat deplasarea. Din culoarele aglomerate care uneau Bursa de Mărfuri cu Administraţia se ridică un cor de strigăte de stupefacţie şi de înjurături

murmurate.

A fost momentul în care Oreste V s-a hotărât să ia legătura cu laboratoarele Tleilaxu. Chemă un curier pe care îl echipă cu un distrans, dar era deja prea târziu.

Mord Al Bokar lansă o exclamaţie de satisfacţie când Ivor blocă iar escalatoarele. Răspunsul indica o captare perfectă a boshilor din Edificiul Superior. Era momentul să-şi găsească şi el o poziţie bună.

— Nizar! răsună vocea lui Mord în Kerguelenul Inferior, rezervat Landsraadului. Strigătul se rostogoli pe străzi, auzit de toată lumea. Cu toate acestea, nu atrase atenţia nimănui, dizolvându-se printre uralele din arenele de pugilat, diluându-se în strigătele din piaţa de fructe de mare, estompându-se în vacarmul sălilor de joc.

— Aş dori să blochezi releele care conectează vortexul central de restul Edificiului, dar să laşi antena liberă! În definitiv, trebuie să ne asigurăm retragerea din Kerguelen…

— În regulă, pâlpâiră sferoidele Ghildei din saloanele centrale în care se înmănuncheau cablurile vortexului.

Fişiere şi rutine întregi, altădată ascunse cu grijă de furia Jihadului Butlerian, au fost aspirate în conductorii de curent electric ai firelor *guvernoare,* dispărând în revărsarea electronilor vulgari ce nu codificau nici un fel de informaţie. Datele care ordonau traficul, orarul andocării submarinelor, alimentarea cu combustibil – deveniră sarcini electrice lipsite de sens. Neant al energiei pure.

— Relee blocate! concluzionă Nizar Al Bokar din computer.

Briciul neuronal se zgâlţâi de câteva ori, iar încăperile Edificiului Superior se umplură de hohotele lui Ivor:

— Oreste! Eşti de acord cu retragerea noastră din Kerguelen?

— De ce nu? tună vocea lui, cu un sfert de milă mai jos, din boshul de temelie.

— Păi, nu-mi serveşti tu mereu argumentul non-retragerii? Stii bine... Conflictul pentru preluarea puterii Decanale, îţi aminteşti, nu?

— Vorbeşti despre un Oreste subsumat mie! Unul care ţine încă de Textele Conservării.

Oreste Al Bokar hohoti şi emise câteva descărcări care prăjiră podeaua cornoasă. Mord Al Bokar strigă ca apucat:

— În poziţie, băieţi! În poziţie!

Un alt strigăt ascuţit printre cele care compuneau larma din taverne şi pieţe. Mord alunecă apoi de-a lungul fibrelor optice de sub caldarâm. Glisând de-a lungul faţadelor, diluându-se în zeci de mii de părţi, se revărsă în marile pieţe ale Edificiului. Parcurs de mii de indivizi care chefuiau şi care se preumblau în Kerguelenul Inferior, Mord Al Bokar se concretiză în faţa uriaşelor sferoide 3D care îi afişau imaginea din Pantelleria.

Imaginea celui subsumat sieşi tocmai făcea o trecere în revistă a ultimelor operaţiuni susţinute de Decanat:

— Convoiul *Trapez* a ratat tangenta de întâlnire cu Staţia Amalfi 317. Birourile Decanale de Anchetă nu au precizat până acum cui revin culpabilităţile. Se estimează, momentan, că e

vorba de o nouă eroare în vortex…

Comentatorul uriaş, înscris în mijlocul sferoidului, se răsuci brusc şi făcu semn cuiva din afara imaginii.

— Te-am auzit perfect, se auzi Oreste Al Bokar din fundaţia Kerguelenului. Ce facem, Mord, îi dăm drumul?

— Puţină răbdare!

Aruncă o nouă privire la Mordec'hai cel ce vorbea în faţa unor cuve de imagine din saloanele Ghildei. Cu această ocazie, milioanele de contacte ce îl alcătuiau pe Al Bokar zornăiră; simţi cum arcuri electrice îi perforează măruntaiele ca o ceaţă rece. Era dureros, dar n-avea de ales! Să prăjească odată interfaţa dintre imagine-sunet şi electronii din cablajele pe care le captase! Chiar dacă va fi dureros să renunţe la organele de simţ cu care îl înzestrau sferoidele, receptoarele, difuzoarele şi senzorii pentru gaze în care se dizolvase. Ghilda Extinsă pe care o captase în totalitate.

Chiar dacă va pătrunde din nou în lumea neluminată a spaţiului Al Bokar.

— Haarghhh! răcni, acoperind întreg zgomotul de pe străzi şi culoare. Magistraţii şi cetăţenii Landsraadului se scuturară ca electrocutaţi.

Sferoidele Ghildei se stinseră. Cuvele de sunet amuţiră. Boshii din computere îşi dădură ultima suflare. O dată cu ele, toţi oamenii din localuri, birouri, laboratoare, culoare şi tuneluri, încremeniră.

— Acum! se auzi un strigăt clar, supraomenesc, care tună printre boshii de toate felurile din

Kerguelen.

În aceeaşi clipă, cu un sfert de milă sub nivelul apartamentelor Casei Sommers, briciul neuronal plonjă în tubulatura musculară plină cu aburi calzi, în axonii care sincronizau boshul… Se afundă printre panourile cartilaginoase ale boshului generator de căldură, ca un bot de hienă sfârtecând burta unei mortăciuni, perforă fanoane rotitoare şi stomacuri pline cu acizi, intestine şi branhii tubulare de aerisire. Articulaţiile boltelor plesniră, arterele se sfâşiară, stomacurile crăpară, iar rotoarele osoase se calară brusc, fracturându-se în mii de aşchii, perforând muşchii boshului.

Concomitent, cu o milă mai sus, escalatoarele şi benzile rulante începură să trepideze din ce în ce mai puternic. Zidurile scârţâiau din încheieturi şi corniere cartilaginoase, branhiile tubulare s-au gripat, planşeurile au intrat în tangaj, surpându-se, antrenând tone de sânge şi limfă ce se scurgeau în cascade cleioase până în Kerguelenul Inferior.

Şi mai sus, mesajele de ajutor se aglomerară sub releele antenelor ce împungeau undele îngheţate ale oceanului. Câmpuri întregi se blocau în boshul vortexului central, neputând să părăsească Edificiul.

Locuitorii au mai apucat să perceapă în vortex descărcările unor prezenţe ce sfâşiau câmpul. Apoi, apele reci ale Oceanului se revărsară în Kerguelen, azvârlind, printre clădiri şi planşee zdrobite, vârtejuri de mâl şi submarine smulse din docuri.

Capitolul XII

Unul dintre termenii folosiţi cu parcimonie în Scripturile Schimbării este pagtchags *– se referă la memorie, ca ecran care parazitează ceea ce trăieşti prin experienţă directă. Cu alte cuvinte,* pagtchags *este un tipar în care se aşază orice fapt pe care îl înregistrezi. Tleilaxu, creatori ai Scripturilor, pretind că nu este vorba doar de tiparul educaţional al individului, ci şi de tiparul genetic, susceptibil conform doctrinei Tleilaxu să influenţeze modul de percepţie al fiecăruia.*

În acest context, acţiunile lui Messaoud Harkonnen şi ale Brendei Atreides devin mult mai clare, iar implicarea lor în disputele Decanale, aparent distantă, generată de factori aleatori – cei doi dădeau senzaţia că singurul lor scop era să scape de urmăritorii din Landsraad – capătă alt sens. Tleilaxu pretind chiar că fragmentele care descriu întâmplările prin care trec ei sunt profund falsificate de autorii Cărţii Brundurilor, tocmai pentru a masca adevăratele interese de care o Atreides şi un Harkonnen nu aveau cum să facă abstracţie…

Să nu uităm că Bene Gesserit şi-au imaginat, înainte ca Paul Atreides să devină Mahdi, că uniunea dintre liniile Atreides şi Harkonnen este cea care conduce la obţinerea lui Kwisatz Haderach.

TRECUSERĂ CÂTEVA ORE de când Brenda răsfoia dosarele din camera 12. Nu se sătura să le parcurgă, strigându-l din când în când pe Messaoud:

— Uite! Legiunea Massaoua! Spaţiu de plecare: Cornul Africii, citea ea cu ochi sclipitori. Drace!... Cum sună!... Cornul Africii, repeta ea.

— Parcă ar fi mărci de esenţe scumpe... constată Messaoud.

— Da., parcă am fi într-un magazin de lux, remarcă şi Brenda, privind la desenele ce prezentau tipologia Massailor.

Proveneau din rămăşiţele tribului cu acelaşi nume, iniţial localizat în Etiopia. Amelioraţi prin pasaje succesive ale generaţiilor de nou-născuţi în cuve de însămânţare cu *Borellia Bancrofti.* Coloniile bacteriene îi înzestraseră cu enzime noi, produse în laboratoarele Tleilaxu, pe care membrii tribului şi le-au transmis apoi ereditar, devenind legiune...

— Mineral-sintetază... silabisi Messaoud, urmărind rândurile parcurse de Brenda.

Era o denumire pe care o asocia cu povestirile despre războaiele care urmaseră după *kyewa*, cele în care militarii luptau nemijlocit cu inamicul. Militarii începuseră să fie selecţionaţi din familiile Caselor Mari şi Mici, care se îngrijiseră să-i înzestreze cu preţioasele enzime cumpărându-le pe bani grei de la Bene Tleilaxu.

Metoda se dovedise a fi costisitoare şi îi supravieţuiseră financiar doar Casele care ştiuseră să speculeze ultimele pachete de acţiuni CHOAM.

Vremurile erau tulburi; nici o cheltuială nu părea prea mare unor grupuri interesate în primul rând de supravieţuire. Oricum, Tleilaxu n-au dat drumul pe piaţă echipamentelor de înzestrare enzimatică „la nevoie”, decât după ce o nouă clasă de magistraţi se ridicase în locul vechilor Case Mari, decăzute într-un Landsraad ce semăna din ce în ce mai mult cu un purgatoriu.

Înainte ca noii magistraţi să capete suficientă putere, Tleilaxu au pus în vânzare echipamentele enzimatice „la nevoie”. Momentul introducerii lor pe piaţă fusese obiectul unei planificări deosebite: doar două familii apucaseră să capete o pondere deosebită – Merovingi şi Sommers. De altfel, ele au fost cele care au achiziţionat enzimele de echipare marţială, pe care le-au distribuit gratuit magistraţilor şi Landsraadului. Din acel moment, cele două Case, de care nu auzise nimeni înainte de *kyewa*, au devenit familii Decanale, iar ceilalţi magistraţi şi Landsraadul s-au transformat în ceea ce au rămas până astăzi – nişte executori ai Decanatului. Tleilaxu şi-au consolidat poziţia, iar Bene Gesserit au intrat într-o perioadă de linişte, asistând neputincioase la infiltrarea Tleilaxu în vortexul creat de Ghildă şi înzestrat de ele cu prerogative ce-l apropiau de ceva Dumnezeiesc.

Cel puţin, aşa spuneau legendele pe care şi le transmiteau unul altuia la un pahar de băutură prin localuri. Iată însă că aceste lucruri erau adevărate! Brenda citise despre vreo cincizeci de legiuni numai până acum şi nici una nu era lipsită de echipamentul enzimatic marţial, transmis pe cale ereditară.

— Massaii… masculii: înalţi (185-190 cm), supli, pregătiţi mai ales pentru utilizarea armelor de aruncare. Arc… Suliţă… Femelele: înalte (175-185 cm), capabile să eclozeze concomitent câte doisprezece embrioni (după confirmarea ca matcă). Douăzeci de copulaţii necesare pentru obţinerea unei generaţii purtate în matrice timp de şapte săptămâni. Matrice vidată cu extractor („Uite-l!” îi arătă Brenda desenul unei pompe cu burduf de piele, precum şi schema ei de funcţionare). Enzime specifice: *tantal-sintetază* cuplată unghiilor, *calumbriana,* favorizantă a implantului eclozorului în uter cu ocazia confirmării…

— Deci nu era o simplă poveste, cu enzimele astea… îşi rosti Messaoud gândurile cu glas tare. Uite ce ne aşteaptă dacă dinastia Sommers câştigă puterea Decanală! Transformarea prin enzime!

— Unghii de tantal. Oase armate cu corund cristalin. Tegumente dublate cu pelicule hialine, absorbante ale căldurii – citi Brenda în loc de răspuns. Circuite mnezice repetitive, cu accentul pus pe stimularea regiunilor corticale ce condiţionează traiul în grup. Receptacul *alaya*, din siderit, pentru embrionii eclozaţi. Menţinere nutritivă cu *Chlorella pluricellularae* şi cu transfuzii periodice: patru ore din douăzeci şi patru. Vortex iniţial… încheie Brenda lectura fişei şi îi întinse filamentele lui Messaoud. Jos, desenul înfăţişa spiralele largi, specifice Massailor.

— Ce naiba-i asta, Mess? Ce sunt astea? întrebă Brenda zgâindu-se în filamentele Shiga.

— Seamănă cu protocoalele de înrolare de după

kyewa. Am văzut unul odată, acasă la Fenring. Numai că toţi militarii ăia plecaţi... încercă el o explicaţie, dar se întrerupse brusc, nereuşind să-şi ducă ideea la capăt. La dracu'! Acum sunt sigur de un singur lucru: chestia asta roşie pe care o mâncăm e... se uită pe filamente şi citi rar: e *Chlorella pluricellularae.*

— Unde o fi Edificiul în care stau legionarii?

— Edificiu? se miră Mess, citind mai departe.

În dosar era vorba de podişuri îngheţate, de munţi acoperiţi de nămeţi, de capul Guardafui, de lacul Tana în care pluteau aisberguri. Ce erau astea: *podişuri, munţi, cap, aisberguri*?

— Ce Edificiu visezi? reluă el. Nu vezi că tipii ăştia nu sunt ca noi? Ia fii atentă la suprafaţa pe care trăiesc! 800000 de kilometri pătraţi! Nu vezi că nu scrie nimic despre apartamente, străzi sau boshi? Ce Edificiu visezi? Nici acum, nici când m-am mai ascuns aici, n-am înţeles: cine sunt ăştia?

Dar Brenda nu-l mai băga în seamă şi citea dintr-un filament Shiga:

„*Brundul este grupul strâns în jurul mei mătci minore. Brundul este mobil. Acelaşi cuvânt va fi folosit însă şi pentru baza temporară pe care şi-o construieşte grupul respectiv, (l. De stipula în Scriptura Schimbărilor, pentru condiţionarea religioasă; 2. De utilizat neurotrope de generare a apartenenţei la colectiv, eventual lomudal cromozomial, sau providencial L-Dopa).*”

Brenda se poticni citind şi, nervoasă, frunzări mai multe filamente. Se opri brusc, atrasă de schemele complicate ale unei spirale desenate pe una din folii.

— Ia uite, Mess! Legiunea Tengri! Spaţiu de plecare: Transbaikalia. Proveniţi prin echiparea enzimatică a triburilor Samoede.

Urmau fotografiile masculilor şi ale femelelor, datele antropometrice, fişa cu enzimele de înzestrare specifică *(„indivizi mediu mineralizaţi: dinţi şi oase lungi armate cu titaniu; craniu placat cu cristale de zyrconit”)* condiţionarea farmacologică de apartenenţă la brunduri şi la legiune, schema vortexului, algoritmul de reacţie la contactul cu legiuni străine…

Doar condiţionarea religioasă era aceeaşi ca a Massailor: Scriptura Schimbărilor, la care se făcea referire şi în această fişă.

— Bizar, constată Messaoud, citind în continuare. Mătcile Tengri nu eclozează decât patru embrioni pe generaţie. Uite: tot 20 de copulaţii, dar nu rezultă decât patru embrioni de eclozat.

— Ce fericire pe o matcă minoră! îşi dădu Brenda ochii peste cap. O grămadă de bărbaţi fără riscul ăla scârbos… burta mare, pricepi? în şapte-opt săptămâni, cât poartă ele sarcina, abia dacă-şi dau seama că sunt gravide!

— Corect, aprobă Messaoud. Da’ de chestia asta, ce zici? începu să citească:…temperatura medie în Transbaikalia este de -35 de grade Celsius, cu variaţii între -19 grade (vara) şi -50 de grade (iarna). Al naibii să fiu dacă înţeleg! Cu ce se spală Tengrii ăştia?

— Or avea şi ei pelicule de păstrare a căldurii… ai văzut că ăilalţi aveau aşa ceva.

Închiseră dosarul din filamente de Shiga. Pe coperta din spate, aceeaşi notaţie ca şi în

sferoidele 3D: *„paragrafele înscrise cu roşu vor fi incluse în Scriptura Schimbărilor. Detalii despre capacitarea farmacologică a textelor religioase – în dosarele medicale”.*

— Hai să mai vedem, se ambală Brenda. Se ridică şi ţâşni pe culoar. Se opri nesigură, ca şi cum n-ar fi ştiut în ce parte s-o ia, după care se repezi în cea mai apropiată încăpere, rupând pânzele de praf care acopereau intrarea.

— Hu, hu, hu! izbucni Messaoud într-un râs gros. Abia aşteptam să te văd în camera asta!

Brenda se holbă la pereţii acoperiţi de planşe pe care erau fotografiate acuplări. Recunoştea tipurile de indivizi pe care îi văzuse în dosare: Caruselambra, Durstor, Kildare, surprinşi în timpul actului sexual. Cu priviri apatice, parcurgeau coitul în mijlocul unor peisaje bizare.

Ca şi cum aşteaptă să vadă dacă fotograful e mulţumit de poză… se gândi ea.

— Te-ai convins? întrebă Mess. Şmecherii ăştia nu locuiesc în niciun fel de Edificii!

Brenda se apropie de fotografii, citind inscripţiile de dedesubt. *„Doi Kildare blonzi în poziţia de procreare specifică legiunii lor: faţă în faţă, întinşi pe o parte. Condiţionată prin vortex. Asociată cu reflexul de apartenenţă la legiune.”*

Se apropie de o altă imagine: *„Doi Cantabrieni, cu deviaţii minime de la tipul constituţional specific. Femela cu spatele la bărbat, în picioare, sprijiniţi de un obiect vertical (un kang înalt în fotografie). Condiţionată prin vortex, poziţia codifică apartenenţa la grup, motivând totodată reacţia de respingere faţă de legionarii străini.*

(Xenofobie alimentată sexual, specifică grupului de legiuni NORD).”

— O colecţie unică, nu? întrebă Mess, clătinând din cap.

— Dar ăştia doar procreează! exclamă Brenda, oripilată.

Messaoud căscă ochii şi înghiţi în sec:

— De unde ştii tu că nu se regulează aşa, de plăcere? Ce şti tu ce se întâmplă între picioarele lor?

Brenda îşi trase în jos colţurile buzelor, plictisită:

— Citeşte! îi zise şi întinse mâna către paravanele acoperite cu imagini şi scheme. Şi când mă gândesc că mie toată lumea mi-a spus că trebuie să mă ruşinez de chestiile astea…

— Parcă ai ţinut cont de ele vreodată! zise Mess şi parcurse fotografiile şi explicaţiile ce prezentau ritualurile de acuplare ale legionarilor. Zonele sensibile ale spiralelor, maniera lor de atingere, perioadele de rut şi alte informaţii care trebuia să fie transcrise în Scripturi pentru a fi studiate de legionari. Totul pus în slujba unei copulaţii cât mai prolifice.

— Doar procreează… repetă Brenda. Ăştia nu-s oameni!

— Eşti sigură? o întrebă Mess, enigmatic. Vezi că mai e pe aici un filament Shiga! O să afli din el dacă sunt oameni sau nu!..

Brenda se răsuci, îndreptându-se către capătul camerei Peretele era acoperit cu o stivă de dosare care păreau aşezate la întâmplare. Luă unul dintre ele şi începu să-l frunzărească, citind din el cu voce tare:

— …vortexul specific va împiedica reproducerea încrucişată între legionari… ovulaţie reflexă, indusă de atingerea spiralelor în zonele □ şi □…

— Sunt oameni, deci! sublinie Messaoud.

— Nu la asta mă refeream. Nu mă gândeam că s-ar putea să nu fie… să nu fie… cum se zice… în viaţă! Doar că e bizar că nu-i preocupă decât reproducerea. Asta mi se pare că nu-i omenesc! se înroşi Brenda.

Îşi dădu seama că vorbeşte mai mult decât trebuia despre lucruri care nu-l priveau pe Mess, aşa că începu să citească din nou:

— Fecundaţia va fi condiţionată astfel încât ovulul fecundat să emită un semnal de recunoaştere al spermatozoidului care l-a fertilizat. Celelalte ovule (pontă multiplă) vor respinge, astfel, spermatozoizii cu caractere asemănătoare, acceptând numai fertilizarea prin congenerii lor, ajunşi în trompa uterină prin coitul repetat, de la ceilalţi masculi…

Buimacă, se aşeză între hârtii şi privi în jur.

— Eh! Sunt oameni, sau nu? o întrebă Messaoud.

— Nu mai face pe prostul! Sunt oameni, ce naiba…

— Poate că sunt militari înrolaţi imediat după *kyewa*. Mi se pare tare greu să spui despre ei că sunt oameni cu adevărat… Sunt oameni asupra cărora au lucrat alţi oameni. Nu crezi?

— Nu contează ce cred! i-o tăie Brenda, speriată. Zic că trebuie să uit orice cred! Zic că n-aveam ce să caut aici!

— Nu te prosti. Am mai fost pe aici şi nu mi s-a întâmplat nimic. Stai liniştită! Preferi să ieşim în

Landsraad şi să pună ăia laba pe noi? se enervă Messaoud.

Se porni să străbată încăperea în lung şi în lat, iscodind-o pe Brenda. Faţa lui smeadă se îngălbenise, îşi scutură chica de păr creţ şi se apropie de tânăra care se uita de colo-colo, agitată.

— E numai vina ta! continuă Brenda. Tu m-ai adus aici! Crezi că cei care au făcut… care-au făcut chestia asta, or să ne ierte? îl întrebă făcând un gest larg cu mâna. Fir-ar să fie! Nici un alt străin n-a mai văzut sala asta nenorocită în afară de noi doi… Ştii bine ce poate să facă Tleilaxu! Asta nu-i un secret pe care să-l fi încălcat noi doi!

— Ai înnebunit? se răsti Messaoud. Du-te afară, dac-ai chef! Du-te să pună ăia mâna pe tine!

— Pe mine? De ce să pună mâna pe mine? Ce? Eu am furat? Tu ai furat, nu eu!.

— Eu am furat, nu tu! aprobă Messaoud, apropiindu-se de ea. Da' tu eşti aia care le sufli fetelor lor clientela cu bani, pricepi? Nu-ş' ce dracu' ai… toţi mahării trag la tine ca urşii la miere! O apucă de umăr şi o zgâlţâi: Ieşi afară! Hai, du-te afară şi-ai să vezi ce se-ntâmplă! Curvele alelalte abia aşteaptă să te prindă pe stradă fără Messaoud!

O îmbrânci peste mormanul de filamente Shiga, după care îşi reluă plimbarea fără scop. Femeia se uită în podea cu ochii înlăcrimaţi.

— Aşa am să fac! Am să ies. Şi-aşa, tot trebuia s-o rup o dată cu regulatu' ăsta pe bani! Uite-te şi tu! exclamă Brenda, smiorcăindu-se. Nişte tipi deştepţi au inventat aici nişte masculi şi femele! Şi

i-au învăţat să facă copii! De fapt, ei sunt oameni…

Se ridică dintre mormanele prăfuite de filamente. Îşi petrecu braţele pe după mijloc şi izbucni într-un plâns zgomotos.

— Acum câteva minute susţineai că nu pot fi oameni câtă vreme au în cap doar să se înmulţească! îi atrase Messaoud atenţia. Ziceai că oamenii fac dragoste, că nu se înmulţesc!

Icnind, Brenda se luă după el.

— Aşa am zis! Că oamenii fac dragoste! Dar tu eşti un porc care nici măcar nu te-ai culcat vreodată cu mine! M-ai ţinut pe post de marfă în vitrină pentru toţi ăia…

Messaoud Harkonnen nu răspunse. Se opri pe culoar, cu spatele la ea, zgâindu-se în altă încăpere. Brenda se apropie de el şi-l îmbrăţişă. Se auzeau suspinele ei întrerupte de sughiţuri.

— Mi-e frică, Mess! Mi-e frică! Dacă Tleilaxu pun mâna pe noi? Dacă fac şi din noi ce au făcut din… din… Se uită la fotografiile din jur. Dacă fac şi din noi nişte oameni din ăştia…

Messaoud mormăi ceva şi dădu să se desfacă dintre braţele ei:

— D-aia te-ai apropiat de mine? Pentru că ţi-e frică? Se răsuci, încercând s-o îndepărteze. N-ai spus tu că pentru mine nu eşti decât marfă bună de pus în vitrină?

Brenda îl strânse şi mai tare:

— Vreau să te culci cu mine! Acum! Vreau să facem dragoste aici şi acum! spuse ea în şoaptă, precipitat.

Messaoud se întoarse spre ea. O plăcuse de la bun început, dar considerase că n-avea rost să i-o

spună. Poziţia lui pe strada 28 depindea în bună măsură de cum ştia s-o dirijeze pe fata asta. Iar un peşte nu se încurca niciodată cu fetele sale. Destule afaceri bune se duseseră de râpă din cauza asta.

Acum însă nu-i vedea nimeni. Cuprinse umerii Brendei şi se jucă, amestecându-şi cârlionţii cu pletele ei negre.

— De ce nu te-ai culcat niciodată cu mine? De ce? Ştiu că…

Clătină din cap şi începu să-i desfacă pelerina. Se auzea doar clipocitul ritmic al bulelor de aer care agitau suprafaţa bazinului cu *Chlorella*. Mess îşi insinuă mâna printre faldurile capei ei şi îi cuprinse în palmă un sân. Îl strânse uşor, ca şi cum ar fi dorit să se asigure de elasticitatea lui şi simţi cum Brenda începe să tremure.

*

Stăteau ca într-una dintre fotografii: legionari Kildare în poziţie specifică, faţă în faţă, întinşi pe o parte. Dar Brenda şi Messaoud nu erau condiţionaţi de vortex. Şi nici nu asociau atitudinea lor cu ideea de apartenenţă la vreun grup.

În camera din stânga lor, sub pancarta pe care scria *Doctrina Scripturii Schimbărilor – corpus fundamental*, se aflau alte fotografii, alte dosare pe filamente Shiga, alte microfilme conservate în băi de ulei.

„Tot ce este non-self trebuie anihilat. Este recunoscută ca self doar legiunea proprie. Semn rapid de recunoaştere: modelul spiralei.”

Brenda răsuflă adânc. În ceea ce o privise, parcursese un fel de dezvirginare. Pe străzi, nu practicase decât felaţia, cunilincţia, contactul anal; mai rar i se întâmplase să trăiască acuplări normale. Şi, niciodată când le făcuse, nu fusese eliberată de accesorii fizice sau tehnice.

Pur şi simplu, se lăsase pătrunsă de Messaoud. Fără să fie legată cu funii de mătase, fără să fie obligată să-i şoptească porcării la ureche, cu sânii striviţi de greutatea corpului lui şi nu de cordaje elastice sau de alte dispozitive. I se părea ciudat că i se întâmplase acest lucru tocmai aici, printre încăperile ciudate, pline cu sferoide şi cu filamente Shiga.

Brenda se uită de jur-împrejur. La numai câţiva paşi în stânga lor se afla camera Doctrinei. Brenda se ridică şi intră agale în încăpere. Luă de pe un birou un filament desfăcut şi citi:

„Victoria este recompensată cu un nou vortex adăugat legionarilor. Ei trebuie să considere spiralele nou primite ca pe distincţii decernate legiunii. Totodată, fiecare spirală va induce noi condiţionări în sânul legiunii, iar noile condiţionări se vor răsfrânge asupra fiecărui membru.”

„De codificat în structurile mentale: vortexul primit este un dar divin. Bhagavan îl oferă legiunilor, urmărindu-şi scopul său pe Terra Naevata să rămână o singură legiune stăpânitoare.”

Brenda parcurse în fugă încă un paragraf, azvârli filamentele, după care ieşi din încăpere, se întinse alături de Mess şi închise ochii. Oare ce se întâmpla aici? se mai întrebă ea şi iscodi în

panorama vortexului. Nu percepu nimic. Nici o comunicare nici un mesaj, nici un apel. Linişte absolută, de parcă aerul din hală ar fi fost sălbatic. Îşi încordă auzul, dar nici de pe culoarul ce ducea în anticariat nu se auzi nimic care să-i atragă atenţia. Se zgribuli, fericită că nu era nimeni pe urmele lor şi se pregăti să adoarmă

Capitolul XIII

Cassandra Septimus Sommers l-a întrebat pe Mordec'hai Diaz de ce l-a sprijinit pe Ivor Merovingi în cursul cinei la care îl invitase. „Dacă Oreste ar fi avut câştig de cauză atunci, am fi scăpat cu toţii de Ivor... fără să ne murdărim mâinile...” explica ea.

„Am fi fost prea mulţi împotriva lui şi lupta ar fi fost inegală”, răspunsese Mord. „Oreste, tu, eu, pe de o parte. Nizar Al Awad oscilând, la mijloc. Şi Ivor, de unul singur, împotriva noastră... Dar cel mai important lucru este că Ivor e duşmanul meu! Doar eu trebuie să-l înfrăng şi nicicând n-am să mă las văduvit de plăcerea asta!”

— MORD! A venit un tip din Pantelleria Inferioară! Zice că are un pont pentru tine.

Mordec'hai Diaz se împinse în masa de muşchi placat cu mozaic de os, alunecând în fotoliul pe rotile. Se opri în faţa unui sferoid 3D care înscrisese grila de program a serii. Întinse un deget către el şi îl privi tăios pe interlocutorul său.

— Mai am loc să bag ceva? Uite-te tu şi spune-mi! Unde să mai bag şi pontul lui? Făcu o pauză scurtă, după care izbucni: Ce vrea să ne vâre pe gât? Un viol din Landsraad? Un incendiu? O răpire printre nondecizionali?

— Zice că e ceva legat de o dispariţie... totală... Doi tipi care au furat. Un găinar şi o curvă...

— Poftim?! Mordec’hai sări în picioare. Avem în program Kerguelenul făcut praf, două baze spulberate, un convoi rătăcit, iar tu vii să-mi spui de doi nondecizionali dispăruţi?

— Da! Numai că cei doi par să fi tulburat vortexul… cel al Edificiului Inferior, bineînţeles!

Mord îşi sprijini coatele de masa ce păru să palpite sub atingerea lui. Îşi împreună palmele, sprijinindu-şi bărbia în degetele groase.

— Ce vrei să spui? Vortexul poate greşi, ştii bine.

— Nu-i vorba de asta. Tipii ăia doi sunt în vortex chiar acum şi îl perturbă fără întrerupere. În Landsraad abia se mai poate da o comandă ca lumea… Aici. La nici o milă sub noi.

— Cei doi au luat cumva calea boshului? se interesă Mord, suspicios.

Asta ar fi însemnat cu adevărat ceva deosebit. Doi nondecizionali care să se strecoare prin căile ascunse ale Ghildei Extinse, pe unde se pricepeau să te călăuzească doar luptătorii-umbră.

— N-nu cred… veni răspunsul după câteva clipe de gândire. Din ce mi-a spus omul ăsta, n-au luat calea boshului. Au găsit o ieşire cu mult mai interesantă. Pentru noi, cel puţin…

Mordec’hai privi într-o parte. Gazele luminoase se prelingeau din boshul-candelabru precum o pastă strălucitoare care i se lipea de trăsăturile ascuţite. Îşi amintea de tipul din faţa sa. Burt Rochwald. Venea dintr-un Edificiu Inferior, ca şi el – de altfel, purta cuşma de lână trasă pe o parte, la fel de scârbit de regula asta ca şi Mord. Cum se chema Edificiul de unde venea? Era pe undeva prin Pont: Feodossya, sau Notre-Dame de Constanz. Ca

orice provincial, nu strâmbase niciodată din nas, indiferent de misiunile pe care le primise. Scotocise prin gunoaie după traficanţii de chinchin potenţat, îşi riscase pielea prin Edificiile de la intrarea în Suez, în urmărirea unei filiere de fire *guvernoare*, cu patru ani în urmă.

Iar acum câteva zile supervizase autopsia lui Chomsell. Ghildarii speraseră să găsească măcar câteva urme de melanj în stomacul mortului. Fără succes. Burt Rochwald se dusese cu o cuvă de imagine şi trăsese câteva microfilme care zăceau acum într-o baie de ulei protejată în seifurile de os ale Ghildei.

Suspicios, Mord pusese ca subalternul său să fie urmărit prin relee de vortex şi agenţi ai Ghildei.

Burt fusese cinstit însă şi nu suflase nici o vorbă nimănui. Supraveghease autopsia, după care îi adresase lui Mord un raport. Atâta tot. Ca şi cum nici el n-ar fi fost peste măsură de interesat de ceea ce văzuse.

Ce-ar fi fost să se folosească de el şi în problema cu Casa Merovingi? se întrebă Mord. Îl mai privi o dată pe tânărul din faţa lui. Aştepta răspunsul fără să i se clintească un muşchi. Poate că Burt era cea mai bună alegere pentru scrisoarea pe care Mord dorea s-o pună în cârca prinţesei Astrid Merovingi…

— Bine, mormăi Mord. Ia bagă-l înăuntru pe omul tău!

Burt pivotă pe muşchiul bogat ce compunea un model unduios de Samarkand, comandă în vortex deschiderea uşii şi strigă:

— Mac! Vino încoace!

Barmanul din strada 28 avansă lent în biroul lui Mordec'hai. Recunoscu o plasă de vortex, dintre cele despre care îi povestise grăsanul Fenring. Atârna de tavan, agitată de un tremur abia perceptibil. O să trebuiască să nu mint, se gândi, după care se îndreptă direct către Mordec'hai. Fenring zice că plasele astea te citesc al naibii de bine când rosteşti neadevăruri.

— Vă cunosc, domnule Diaz, începu el. Sunt Mac Holstein. Mă cheamă exact ca berea de pe Giedi Prime, glumi el.

— Holstein nu e o bere de pe Giedi Prime. A fost făcută pe undeva prin apropiere... Cu mult înainte de *kyewa*, ba chiar cu mult înainte de *gashi*, i-o reteză Mord.

— N-nu ştiam... Am o tavernă în Landsraad. *OK Terminal*, pe strada 28, nu ştiu dac-aţi auzit...

— N-am auzit niciodată de taverna ta, băiete! Eu fac parte dintre magistraţii care nu coboară la voi. Mai bine toarnă repede ce i-ai spus lui Burt!

Mac trase aer în piept şi începu să turuie povestea cu furtişagurile lui Messaoud, ascunzând faptul că de nenumărate ori făcuse pe din două cu el. Spuse cum se întâmplase să-l prindă în flagrant delict, cum îl fugăriseră şi cum Mess dispăruse împreună cu Brenda.

De atunci, nu mai apăruseră nicăieri, niciodată. Nu-i mai văzuse nimeni, nici pe el, nici pe Brenda. Nu mai dăduseră pe la locuinţa lor din strada 28, nu mai trecuseră nici măcar pe la Encino, să-şi ridice raţia de conserve din alge.

— ...şi n-avea la el atâtea bare ca s-o ducă atât de mult! Ştiţi, lui îi place s-o facă lată din când în

când, şi asta extra…

— Înţeleg că Mess ăsta s-a dat la fund de-a binelea, comentă Mord, amuzat. Ei, şi? Ce-i cu asta? Burt mi-a zis ceva despre vortex…

— Păi, aici vroiam să ajung şi eu! Nu l-a mai văzut nimeni dar, de când a dispărut, tot mai mulţi se plâng că nu pot face comenzile ca lumea, iar în câmp se tot aude o frază repetat; prosteşte, ca un spot publicitar prostesc!

— Spot publicitar? Chestia asta este controlată. Legiferată. Publicitatea este interzisă în vortex…

— Am spus că *seamănă* cu un spot publicitar… de fapt, în tot Landsraadul se aude vocea lui Messaoud: „Complimente de la Mess Harkonnen, gagiilor! Învăţaţi-vă să lucraţi cu mâinile! – aşa spune în câmp, „ca atunci când faceţi…” Mac se întrerupse şi privi de la Mord la Burt şi înapoi, zâmbind larg. Înţelegeţi ce vrea să zică! Şi tot circul ăsta se termină cu râsul Brendei.. Brenda Atreides e păpuşa lui. Eh, chestia asta se aude tot timpul în vortex.

Mord holba ochii din ce în ce mai tare.

— Mai zi o dată cum îi cheamă pe cei doi…

Mac zâmbi încântat şi aruncă o privire către Burt: ţi-am spus că o să-l intereseze? părea el să-i zică. De fapt, Fenring îl asigurase că pronunţarea celor două nume în faţa lui Diaz îi va deschide lui Mac orice uşă.

— Messaoud Harkonnen şi Brenda Atreides, spuse în şoaptă

— Cum arată Messaoud ăsta?

Mac îl descrise. Mord se interesă dacă Messaoud avea ceva rude cunoscute. Dar Brenda Atreides?

Nu. Nici unul nu avea rude, sau, cel puţin, Mac nu auzise niciodată de aşa ceva.

— Cu ce spuneai că se ocupă Mess?

— E peştele Brendei Atreides. În timpul liber, fură.

Mord pufni şi se ridică brusc de la masă. Paşii săi abia dacă se auzeau pe muşchiul gros şi dens, colorat în verde aprins. Se apropie de bibliotecă, se urcă pe o scară din lemn, scoase un filament Shiga dintr-un raft şi-l frunzări repede. Coborî treptele, se întoarse şi se opri în dreptul plasei de vortex ce cobora din tavan.

— Vrei să vii aici, lângă mine?

— N-aveţi încredere, constată Mac şi făcu un pas în faţă, oprindu-se chiar dedesubtul reţelei luminoase.

— Când e vorba de un Harkonnen şi de o Atreides, cum aş putea să am încredere? Ei sunt? întrebă el şi îi puse o fotografie în faţă.

Mac făcu semn că nu. Mord clătină din cap, abia perceptibil. Apoi, mai dădu câteva pagini şi le arătă din nou barmanului. De data asta, îi recunoscu pe cei doi:

— Ăsta e Mess. Acu' vreo şapte-opt ani... Acu' e mai bătrâior... Şi are părul negru, nu blond. Da'ce ţoale fistichii!...

— S-o crezi tu că pictograma asta-i de acum şapte ani! îl repezi Mord şi frunzări din nou dosarul. Mac o recunoscu pe Brenda. În regulă, stabili Mord şi închise filamentele Shiga cu un pocnet sec. Le azvârli pe birou şi dădu să iasă din încăpere. Vă rog să mă scuzaţi... Burt! Ai grijă de domnul până mă întorc!

Dispăru pe o uşă îngustă. Intră într-o cameră de studiu întunecoasă şi aprinse luminile. Bătu într-un inel din os, prins de perete şi, dintr-un colţ al încăperii îşi făcu apariţia o cuvă din geam şi lemn de abanos, avansând lent pe o pereche de şine aurii. Undeva în dreapta intrării, fire de *clef de voûte* se clătinau discret, susţinând mărci de diferite greutăţi.

— Ce e, Mord? se auzi din cuvă o voce distorsionată. Te-ai hotărât ce mutare faci?

— Dendros…

Fiinţa din cuvă deschise brusc ochii. Albastru-intens. Trupul lăbărţat, precum o piftie, păru că se roteşte într-o parte.

— N-ai venit să muţi mărcile, Mord, nu-i aşa?

Dendros clipi, imprimând structurii *Samskara* a jocului un balans lent prin vortex. Pentru o clipă, Mord avu senzaţia că firele centrale se vor rupe: o marcă uriaşă, de forma unei fortăreţe, atârna de un fuior subţire, abia vizibil, asemănător unui fir de păianjen. Dendros ocupase poziţia centrală în structură, iar Mord ar fi fost obligat să mute o marcă periferică.

— Nu, Dendros. În salonul meu a venit un bărbat din Landsraad care spune că ştie un Harkonnen şi o Atreides…

— Un Harkonnen şi o Atreides… da… Vrei să te uiţi sub marca aceea a mea care te sperie într-atât?

Mordec'hai avansă şi examină cu atenţie fortăreaţa sculptată în piatră ponce albă. Găsi un bilet pe care îl dezlipi, îl despături şi îl citi:

Ai aflat de Messaoud Harkonnen şi de Brenda Atreides
Ţi s-a spus că parazitează vortexul din Landsraad.

— Aşa e? se interesă Dendros. Mord încuviinţă. Poate că o să trebuiască să iei puţin melanj… situaţia se precipită, nu crezi?
— Ba da!
— Ai decis cum vei face cu scrisoarea prin care trebuie s-o înfundăm pe Astrid Merovingi?
— Da. Mă voi folosi de tânărul angajat din salonul meu.. Burt îl cheamă.
— Am auzit că Burt e ambiţios. Exact ce ne trebuie… Omul pe care l-a adus din Landsraad ca să vorbească cu tine e demn de încredere?
— Are ceva de împărţit cu Messaoud Harkonnen.
— N-am auzit niciodată de cineva care să cunoască un Harkonnen fără să aibă ceva de împărţit cu el… Vezi în dreapta cuvei mele… E un pliculeţ cu melanj. Ai exact treizeci de grame. Ar trebui să-ţi ajungă pentru două săptămâni. Ştii de când aşteptam momentul acesta? Ştii de când aşteaptă Bene Gesserit să reîntâlnească un Harkonnen şi o Atreides?
Mord ridică din umeri. Dendros şi Cassandra îi povestiseră despre cele două linii care dirijaseră într-un timp evenimentele din Imperiu, cu mult înainte de *kyewa*. Încercase să afle ce anume putea fi atât de important în două persoane care nu făceau parte nici măcar dintre magistraţi, nişte persoane despre care nimeni nu ştia cum puteau fi găsite, rătăcite în anonimatul boshilor ce alcătuiau

Edificiile Inferioare. I se explicase că nu persoanele în sine şi nici ceea ce conţineau ele nu era semnificativ…

Important era că două astfel de persoane atingeau o masă critică. „O masă genetică critică”, îi explicase Dendros. O masă genetică critică care se preumbla pe undeva prin Landsraad la ora asta, emiţând în vortex mesaje ireverenţioase.

— Să fii atent cu melanjul, Mord, şi să lansezi scrisoarea. Crede-mă… m-am săturat să tot dirijăm vortexul fără să-l stăpânim. Dendros păru să tuşească, împroşcând cu bule lichidul din cuvă. Suntem în mâinile tale, Mord! Putem redeveni Ghilda de odinioară. Intangibili pentru Bene Gesserit, cu Tleilaxu rugându-se de noi, cu Decanii aşteptând frumos la rând să ne rezolvăm problemele… Au fost vremuri când Ghilda stabilea preţurile Mord. Serveam contracost ambele părţi beligerante şi ne chioram în încărcăturile lor, fără ca nimeni să aibă curajul să ne sufle în ciorbă. M-ai înţeles?

Mord încuviinţă şi presără câteva fărâme de melanj gălbui pe limbă. Aveau gust de scorţişoară.

— Ce trebuie să fac?

— Trimiţi scrisoarea. Îi localizezi pe Harkonnen şi pe Atreides După aceea, ne sfătuim… Dendros se apropie de geamul cuvei părând că va lipi buzele de el. Se auzi vocea lui rugoasă, continuând fără legătură. Dacă vrei, fă mutarea la *clef de voûte* încheie el privind către eşafodul *Samskara*.

— Nu. Am senzaţia că n-am cum să câştig partida asta, zise Mord şi ieşi din încăpere.

*

— Şi spui că prietenii tăi au reuşit să localizeze locul pe unde au dispărut cei doi? se interesă Mord, privind cu coada ochiului la Burt. Acum, că luase melanjul, ar fi putut pune mâna în foc că angajatul său va face pe dracu' în patru ca să fabrice un scenariu valabil legat de scrisoarea pe care Astrid n-o scrisese niciodată. Astrid o detesta pe Venexiana pentru poziţia ei de soţie a Decanului. Astrid consuma prea mult chinchin. Astrid fusese uşor de capacitat prin relee ca să vorbească despre politica deficitară a lui Ivor.

Nu vor fi probleme cu scrisoarea. Cât timp Mord îi explicase ce dorea de la el, Burt fusese numai ochi şi urechi. În final se declarase de acord să-l sprijine, fără să comenteze nicicum cererea lui. Asta însemna că Burt era un individ periculos… Cel puţin, aşa îi păreau lui Mord indivizii care nu cereau nimic în schimbul serviciilor lor.

Iar Ghilda avea nevoie tocmai de tipi periculoşi. Mord îl privi pe Mac, care, de câteva clipe, tot dădea din gură.

— …dispăruţi, aţi zis? se prefăcea Mac mirat. Aspiraţi în vortex! Asta da! Aspiraţi în faldurile câmpului…

— Aspiraţi în câmp, zici, rămase Mord pe gânduri.

— S-a întâmplat pe undeva prin…

— Lasă-l pe Burt să-mi explice! simţi Mord că trebuie să spună. Viitoarele minute i se aşterneau în faţă ca un covor cu desene extrem de clare: trebuia doar să-l apese pe Burt pe butoanele care

îi conveneau ca să se asigure de un om bun la toate. Momentan, nu trebuia să-şi bată capul cu preţul pe care trebuia să i-l ofere. O va face mai târziu, după ce se va rezolva disputa dintre dinastii.

— Ei? Ce părere ai, Burt?

Burt clipi satisfăcut. Comandă în vortex harta Pantelleriei Inferioare care se înscrise în cel mai apropiat sferoid.

— Au dispărut în apropiere de Piaţa Centrală, bine cunoscută de Messaoud, având în vedere că s-a mai refugiat odată în acelaşi loc…

— Corect! se băgă Mac. Acu' opt ani, cred, a vândut ponturile de la meciurile în noroi de pe bulevardul Mantova! Am umblat după el ca…

— Taci! şuieră Mord, după cum îi arăta câmpul deschis de melanj.

Mac tresări, iar Burt continuă:

— Au dispărut prin magazinul de antichităţi de la numărul 66, din gangul ce uneşte Piaţa cu parcul…

Făcu o pauză şi aşteptă ca Mordec'hai să spună ce avea de spus: căscase ochii mari, neîncrezător.

— În magazinul de antichităţi? Nu se poate! O fi lăsat nişte capcane în câmp şi i-a dus pe fraierii ăştia. Cum să dispară *chiar* pe acolo?

— De lăsat capcane, a lăsat el! explică Mac zâmbind. Numa' că pe Sörensen nu-l duci aşa uşor! Tot l-a filat până la urmă… El întreţine boshii…

Se întrerupse brusc, realizând că Mord nu-i acorda nici o atenţie. Avea o privire ciudată, ca şi cum s-ar fi mirat cu mult mai tare decât şi-ar fi putut permite.

— Ascultă, Burt! Vrei să spui că tipul a dispărut pe pista pe care am urmat-o noi când am cercetat istoricul recent al Decanatului? întrebă Mord pe nerăsuflate.

— Asta vroiam să vă spun de la bun început! aprobă Burt. Messaoud şi Brenda au dispărut prin magazinul de vechituri. Dar amicii de jos l-au strâns cu uşa pe patronul anticariatului şi el le-a spus pe unde au şters-o. Numai că, intrând, şi-au dat seama că trebuie să fie un şoarece prea mare pentru cursa lor şi atunci ne-au căutat pe noi!

Mord ţuguie buzele, pocni din degete şi se afundă în fotoliu. Se răsuci spre Mac.

— Vă e frică de Tleilaxu?

Mac se codi, dar dându-şi seama că se afla sub plasa de vortex, recunoscu:

— Ne cam e. Ce? Ghildei nu-i e frică de *Hârcă*!

— Ba da, se amuză Mord. Şi zici că Mess ăsta încurcă treburile în vortex, acolo jos?

— A aiurit toţi boshii, fir-ar să fie! Nici gunoiu’ nu-s’ în stare să-l mai strângă! Şi gunoiu’, vă zic eu… Ce să mai spun? Un hingher nu mai e-n stare să prindă un câine paralitic, şi dumneavoastră mă întrebaţi dacă treburile nu sunt încurcate?

Mord se ridică în picioare. *Deocamdată, scoate-l afară pe idiotul ăsta!* emise către Burt şi zise cu glas tare:

— Îţi mulţumesc pentru informaţie. O să rezolvăm povestea asta.

Îi aşteptă să iasă, apoi deschise un sertar şi scoase plicul pe care îl preparase la sugestia lui Dendros. Gânditor, bătu de câteva ori în masă cu el, după care se îndreptă spre ieşire. Se opri în uşă

şi scrută vortexul. Invocă formulele aglutinante prin care se izola orice ghildar şi abia apoi îşi permise să formuleze un plan în minte.

Deschise plicul şi studie scrisul încă o dată. Era identic cu al prinţesei Astrid Merovingi. Închise plicul la loc, îl lipi, după care îl sprijini de perete şi scrise adresa saloanelor lui Oreste Sommers din Pantelleria Superioară. Luă o coală de hârtie de pe masă şi se apucă să scrie pe ea, grăbit, un mesaj aproape ininteligibil.

Ieşi.

Coborî în holul clădirii. Agitat, Blaiberg, şeful Securităţii Ghildei, înota în propriile şunci, aşteptând pe coridor. Purta ochelari maţi; magistraţii bănuiau că o făcea din cauza corneelor albastre. De fapt, Blaiberg avea un astigmatism marcat şi nu consumase melanj în viaţa lui. Spiralele aproape că îi străluceau prin haine, iar din antebraţe i se iţeau fire de cupru. Putea să se conecteze oricând la cel mai apropiat fir *guvernor* dacă i se părea că registrele pe care le percepea nu erau sigure.

— Mi-a zis Burt ce aveţi de gând, începu Blaiberg cu o voce exagerat de subţire. Era eunuc. Sunteţi sigur că trebuie să veniţi cu noi în Pantelleria Inferioară?

Mord se opri în faţa uşilor largi ce dădeau spre cubitaclul de coborâre. Boshul păru să ezite să le deschidă, dar până la urmă o făcu şi uşile glisară, fâşâind liniştitor. Mord continua să-l privească pe Blaiberg. Îşi tot cobora colţurile gurii într-un rictus nejustificat. Simţea un gol în stomac, ca atunci când se pregătea să facă o lungă călătorie, iar

Blaiberg avea de gând să i se pună de-a curmezişul, invocând argumente legate de securitate, o ştia. O citea din melanjul primit de la Dendros.

— Zona dintre strada 28 şi Piaţa Centrală e cunoscută pentru scandaluri şi bătăi, se auzi vocea teribil de ascuţită a şefului Securităţii. Puful fin ce acoperea candelabrele din os se ridică imediat.

— Bagă la cap, Blaiberg! Am mai ratat odată coborârea în subsolurile Edificiului… Atunci mi-a copt-o Nizar! Tu eşti al meu însă, şi-al naibii să fiu dacă n-o să cobor acolo jos să văd totul cu ochii mei!

— Bine! încuviinţă Blaiberg. Să coborâm.

Păşiră în cubitaclul de coborâre. Burt se strecură după ei în ultimul moment, printre uşile ce se închideau. Mord îi aruncă o privire şi îi întinse hârtia pe care scrisese la ieşirea din salonu său. Burt începu s-o citească, se întrerupse ca să invoce registrul de protecţie al Ghildei, după care termină de citit. Îl privi pe Mord şi întinse mâna către el.

Se trezi în mână cu scrisoarea adresată lui Oreste Sommers. O vârî în buzunarul pelerinei şi nu se mai gândi la nimic.

Când ajunseră jos, primul lucru pe care îl făcu fu să se ducă la ghildarul ce păzea intrarea în clădire. Îi dădu scrisoarea şi îi ceru s-o expedieze urgent. Ghildarul se apropie de fanta din perete care se deschise excesiv de lent, aidoma unor buze obosite. Plicul dispăru între ele şi pentru o secundă, Burt avu senzaţia că boshul o să mistuie scrisoarea.

*

— Acesta e magazinul de antichităţi, le arătă Burt.

— Îi cunosc fiecare centimetru pătrat, fir-ar al dracului. M-am proptit în el până mi s-a acrit, acum trei ani!

— Eh, de data asta vom intra! Nizar n-o să afle atât de rapid ce vrem să facem...

— Ne-am mişcat repede... zise Burt şi le făcu cu ochiul. Blaiberg oftă, îi privi pe rând, după care mai încercă un argument care să-l reţină pe Mord:

— Realizezi că ce faci acum e o rebeliune împotriva dinastiei în exerciţiu...

Mord îl privi scurt pe Burt. Strecură rapid o privire către registrele de izolare. Îi trebuia doar o minusculă breşă. *Ştiuse* că Blaiberg îi va spune acest lucru. *Ştiuse* că Blaiberg le va oferi ocazia.

Burt o prinse din zbor:

— Putem s-o facem, Blaiberg!

Grăsanul tresări; fălcile îi tremurară.

— Ce să facem?

— Rebeliunea! N-am fi singurii... Vreau să spun că în familia Decanală sunt neînţelegeri legate de politica actuală.

— Neînţelegeri? se încruntă Blaiberg.

— Da. O sursă de-a mea a dat peste o scrisoare de-a lui Astrid Merovingi. E adresată lui Oreste Sommers...

Burt continua cu explicaţia pe care o anticipase Mord. Melanjul! Discuţia asta parcă aşteptase în mirodenia lui Dendros! Era imposibil ca scrutătorii Decanali, dacă nu chiar Ivor, sau Venexiana, să nu

le înregistreze conversaţia în care era vorba despre un prezumtiv plan de a-l răsturna pe Ivor, pus la cale de cineva din apropierea lui imediată…

Blaiberg îl ascultă pe Burt cu atenţie. În mod sigur avea să caute şi el scrisoarea. Dacă nu va da peste ea ca s-o citească direct, îi va citi măcar traseul parcurs în boshi… Traseul *traficat* şi imaginat de Mord… în mod sigur, tot mai multă lume va discuta despre scrisoare, ceea ce îi va da lui Ivor ocazia să acţioneze împotriva prinţesei Astrid. N-avea importanţă ce o să-i facă surorii sale mai mici, excluse de la partajul puterii Decanale. Era suficient s-o dea la o parte dintre cei ce se învârteau în jurui Decanatului, pentru ca fluxul puterii din Pantelleria să se schimbe.

Mord era sigur de asta.

— Vreau să ştiu ce ţin ei sub cheie cu atâta precauţie! îi zise lui Blaiberg şi se apropie de uşile anticariatului de la numărul 66.

— Cum doreşti! se resemnă Blaiberg.

Vortex! Uşile magazinului culisară, făcând să clinchetească un clopoţel de bronz şi intrară printre pick-up-uri, casetofoane mono şi sferoide alb-negru înrămate în lemn.

— Salut, scumpule! spuse Mordec’hai.

George răspunse printr-un gest al mâinii, privind speriat la cei care îi invadaseră anticariatul. Îl recunoscu pe Mordec’hai Diaz şi încercă un zâmbet, dar oamenii lui Blaiberg şi amicii lui Messaoud Harkonnen se răspândiseră printre rafturi şi stelaje, scotocind cu privirea după locul prin care s-ar fi putut părăsi Landsraadul.

— Şi dacă n-au plecat pe aici? se prefăcu Mord a

nu-l mai crede pe Mac. Dacă v-a lansat un iepure în câmp?

— P-ăia i-am filat eu, şefule! spuse Sörensen. Blegu' de Mess n-a avut prea mult timp ca să-şi acopere retragerea! A lăsat în vortex nişte capcane de mântuială.

— P-aci au zburat, şefu'! reveni Mac. Sunt sigur!

— Mda… răspunse Mordec'hai plictisit şi se apropie de tejghea. Cam scump, îi arătă el lui George preţul unui sferoid 2D alb-negru. O sută de bare de cinci…

— Cam scump şi cam şmecher, aprobă Mac. Dacă n-ar fi umblat cu cioara vopsită, dacă ne-ar fi spus totu' la timp, scârbele alea două erau deja în mâinile noastre şi nu v-am mai fi deranjat..

— Îţi faci probleme? îl opri Mord. Îmi place să mă deranjeze tipii ca tine, domnule Holstein!

Se aplecă peste tejghea, simţind furnicături de nerăbdare de-a lungul venelor. Respiraţia lui grea îl făcu pe George să se strâmbe discret. Gura îi mirosea a scorţişoară amestecată cu chinchin.

— Cât ţi-a dat ca să-l acoperi? îl întrebă Mord.

George nu reuşea să-şi desprindă privirea din ochii micşoraţi ai lui Mord. Cu colţurile buzelor lăsate în jos, ghildarul părea să fi gustat ceva neplăcut de care ar fi vrut să scape, numai că nu avea unde să scuipe fără să fie văzut de gazdă.

— Pe unde au fugit?

George întinse degetul spre fundul magazinului. Mord privi nedumerit, nu vedea decât conserve vechi din tablă, sticle de vin pline de praf, astupate cu dopuri de plută ceruită. O luă încet printre rafturi, urmat de oamenii lui Blaiberg.

— A trecut pe aici şi o tipă care arăta cam aşa? întrebă Burt şi scoase din buzunar un pandantiv pe care îl deschise cu un pocne sec.

George se chiorî la el. Era portretul prinţesei Astrid Merovingi dar George n-o văzuse niciodată.

— Nu, îi spuse el mirat.

Burt închise medalionul şi se luă după Mord, zâmbind. Ce-i mai scrisese Mord că trebuie să facă? Să-l întrebe şi pe unul dintre tipii din Pantelleria inferioară dacă o văzuse pe Astrid. Nu mai devreme de cinci minute după ce va fi făcut figura cu medalionul. Aşa scrisese Mord pe hârtie.

— Din momentul ăsta nu mai intră nimeni în magazin, decretă Blaiberg cu voce ascuţită. George aprobă inutil, incapabil să scoată vreo vorbă.

— Tu ai gustat din chestiile astea? întrebă Mord, luând în mână o conservă din care aveau şi în Edificiul Superior, în muzeul Ghildei: raţiile standard pentru piloţii de subspaţiu. Trebuia să conţină melanj, mai mult ca sigur. Până ce George să răspundă, o lăsă să cadă pe jos.

— Sunt expirate. Sunt dinainte de *kyewa*, răspunse patronul cu voce tremurândă.

— Vreau s-o cumpăr, îi făcu Mord semn lui Blaiberg.

— Aş putea să v-o fac cadou, sugeră George.

— Ai putea să ne arăţi intrarea, mai bine! îl înghesui Blaiberg şi-i vârî în mână câteva bare de douăzeci.

Patronul ieşi din spatele tejghelei şi se repezi speriat printre agenţii Ghildei şi scandalagiii de pe strada 28. Se apecă şi îndepărtă dala de os lat

prin care Messaoud şi Brenda intraseră în subsol. Mordec’hai şuieră către Blaiberg:

— Laşi aici câţiva oameni să nu-l scape pe George din ochi! Îi scotociţi vortexul, îi izolaţi registrele de acces şi-l blocaţi. N-am chef să mă trezesc că anunţă pe cine ştie cine, să vină şi să-mi sufle caimacul!

Blaiberg îşi coborî colţul stâng al gurii, se strecură afară din magazin printre oamenii săi şi strigă:

— L-aţi auzit pe domnul Diaz! Vreau un bun operator în câmpurile proximale!

Cel mai bun din grupă în depistarea „iepurilor” lansaţi în câmp era un ins, Vojen. Vojen ridică mâna şi avansă pe culoarul din magazin.

— Vezi ce a lăsat Harkonnen ăsta în câmp! Să n-o luăm pe o cale falsă! Vojen înclină capul. Blaiberg se uită la Mord. Vojen n-are cum să se înşele. O să ne ducă direct la Messaoud!

— Să nu ne bazăm prea mult pe vortex! avertiză Burt. V-am spus că nu ne putem baza pe câmpuri, aici!

— Ştim, puştiule!

— Vojen? se interesă Blaiberg.

— Nu e nici un echivoc… Au intrat pe aici… aproape că-i pot mirosi!

Burt îşi aprinse lanterna şi strâmbă din nas.

— Eu miros putoarea asta de peşte putrezit… Intrăm?

— Vă mai anunţ o dată! zise Blaiberg, răsuflând greoi. Suntem pe cale să iniţiem o acţiune antidinastică!

Mordec’hai îl privi în silă:

— La care Casă te referi? La Merovingi, sau la Sommers?

Blaiberg ridică din umeri. Mord îi făcu semn lui Burt care o luă înainte.

— Coborâm! Se întoarse spre George şi-i spuse: Gândeşte-te tot timpul că poate mai ai chef să-ţi păstrezi licenţa magazinului…

— Degeaba îi vorbeşti, îl întrerupse Blaiberg. E complet izolat de vortex şi de propriile lui simţuri.

— Perfect, aprobă Mord. Burt dăduse la o parte dala cea grea din os şi-şi dădu drumul în puţ. Mord îl urmări, mirat, apoi se aşeză pe marginea găurii şi-şi lăsă picioarele să atârne în gol.

— Pornim?

*

Burt intră primul în hala uriaşă, luminată de candelabre bizare, cilindrice, albe, lipite de tavanul înalt din care se scurgeau fuioare albe, cleioase. Mord îl urmă imediat, lansând peste umăr:

— Voi ăştia! Filmaţi fiecare secundă şi fiecare centimetru pătrat!

Coborî treptele ca o vijelie şi nimeri direct între încăperile numerotate. Avea impresia că inima îi bate repezit pe o placă rece din fier. Numai de s-ar mişca suficient de repede ca să pună mâna pe informaţiile care zăceau aici, înainte ca dinastiile sau Nizar să-l poată bloca cumva!

Textele Conservării le oferă prea multă putere transmisibilă ereditar! se gândi el, fără să-şi dea seama de ce.

— Messaoud Harkonnen! Ştim că te afli aici! N-ai

pe unde să ieşi! se auzi vocea lui Blaiberg de undeva din spate.

Se opriseră cu toţii, aşteptând un răspuns, dar ecoul ricoşa printre zidurile largi, estompându-se. Treptat, îl înlocuia murmurul profund al mării. În hală nu se simţea nici o mişcare.

— Vojen? întrebă Blaiberg în şoaptă.

Agentul ridică din umeri. Mess şi Brenda fuseseră pe aici, era sigur de asta, dar nu putea spune nimic mai mult. Câmpul din hală era plin de informaţii false. Mord dădu din mână a lehamite şi se opri pe culoarul dintre paravanele din piele albă. Adulmecă aerul şi strănută zgomotos.

— A ce pute aici?

— Poate că aşa miros nenorociţii ăia doi, zise unul dintre tipii care ţinea pe umăr o cuvă de imagine. Coborî şi el pe culoar, plescăind cu picioarele în noroiul de pe podea. Restul echipei se răspândi prin sală într-un ropot de paşi.

— Hai, Mess! strigă Blaiberg din nou, cu voce care parcă tăia sticla. Lasă prostiile şi predă-te! Suntem înarmaţi! Tu nu ştii să te foloseşti nici măcar de un ciomag!

— Ce dracu'?!... exclamă Mord, remarcând separeurile în care atârnau spiralele. Parcă ar fi rufe întinse la uscat!

Agenţii căscară ochii. Nu pricepeau ce spusese Diaz. Între timp, coborâseră cu toţii pe culoarele dintre paravane şi pătrundeau din încăpere în încăpere, răsturnând mesele, buşind cu bastoanele-fulger în ziduri şi sferoide 3D.

Mord simţi cum creierul îi ia foc:

— Blaiberg! Opreşte-i imediat pe idioţii tăi să-mi

distrugă chestia asta! Am nevoie de ea întreagă!

Avansară câţiva metri şi văzură camera hărţilor.

— Mai bine trimiteam o misiune prin amplificator, se auzi din spate vocea lui Blaiberg. Aici pute chiar prea tare! spuse el şi strănută la rândul lui.

Mordec'hai nu răspunse. Militarii din amplificatorul Ghildei ar fi devastat întreaga hală în căutarea fugarilor şi l-ar fi lăsat cu buzele umflate. Din acest moment, simplul fapt că înregistrase hala în cuvele de imagine îi dădeau putere. Intrase mai mult decât s-ar fi cuvenit Ghildei în secretele vortexului. Era în plin teritoriu Tleilaxu.

Se întrebă dacă Tleilaxu reuşiseră vreodată să pătrundă la fel de mult în teritoriile Ghildei, în laboratoarele amplificatorului, de pildă. Nu. N-o făcuseră. Era sigur de asta.

Acum, nu trebuia decât să salte cât de multe informaţii putea şi să plece cu ele la loc sigur. Să le interpreteze. Să mineze poziţia prinţesei Astrid. Să-l determine pe Nizar să declare războiul de asasini între cele două Case Decanale. Logic, Venexiana ar fi reacţionat mult mai violent decât Ivor: niciodată nu fusese absolut sigură că Astrid nu unelteşte împotriva ei, ca s-o înlăture şi să-i ia locul în patul fratelui lor. Venexiana ar fi ucis-o pe Astrid, şi, fie că Nizar va fi declarat sau nu războiul de asasini, acesta ar fi izbucnit cu siguranţă din acel moment.

Trebuia doar s-o convingă pe Cassandra să…

În câteva minute, dăduseră roată întregii hale. Nu găsiseră nici urmă de Mess şi de Brenda. Blaiberg striga când şi când, sau îl interoga pe

Vojen, dar era clar că cei doi nu se mai aflau aici.

— Bun! conchise Mordec'hai. De fapt, noi am venit aici ca să operăm o misiune de apărare a Decanatului, nu? îl întrebă ironic pe Blaiberg.

Obezul îl privi lung, dori să răspundă, însă comentatorul continuă:

— Nişte inamici s-au introdus aici înaintea noastră şi au perturbat vortexul Edificiului Inferior, nu? reformulă el, uitându-se ţintă la Blaiberg.

Răsuflând uşurat, Blaiberg se înfăşă în pelerina albă şi spuse:

— Este evident! Martoră ne e întreaga Pantellerie Inferioară!

— Bine. Ce-ar fi să tragem în cuvele de imagine toate încăperile, perete cu perete? întrebă Mord. Şi după aia, să cărăm câte ceva afară de aici, nu Blaiberg?

Capitolul XIV

Cu greu ai fi putut găsi o Casă mai trufaşă decât Sommers, oricât de mult ai fi căutat înainte sau după kyewa*. Nici măcar numele nu catadicseau să şi le schimbe. Astfel, Oreste era al cincilea care purta numele Oreste Sommers, în timp ce Cassandra era a şaptea. Dar, cea mai uluitoare manifestare a trufiei Sommerşilor fusese manevra Cassandrei Secundus, prin care îşi ucisese puţinele tovarăşe Bene Gesserit care mai existau în Decanat.*

Făcuse asta la peste un mileniu de la kyewa*. Se folosise de otrava* zenobia, *poţiunea specială care dădea dureri cumplite după ce era îngerată. Din spusele unor asasini imperiali din vechime, nici măcar* gom jabbarul *nu era la fel de îngrozitor precum* zenobia.

Cassandra Secundus alesese această otravă deoarece dorea să le deposedeze pe celelalte Maici de trecutul Vocilor. Cele mai multe rezistaseră durerii, iar Cassandra Secundus nu aflase nimic. O serie de acolite însă cedaseră în faţa „beregatei iadului" şi îşi livraseră trecutul genetic. Când Cassandra Secundus şi-a dat seama însă că mare lucru nu obţinuse de la acolite, a amestecat zenobia *cu un derivat de papaver somniferum, după care a otrăvit-o pe Maica Murana Martes Vraca, singura rămasă care o mai*

conţinea pe Sfânta Alia a Cuţitului şi pe Jessica Atreides.

Din acel moment, Ordinul Bene Gesserit s-a confundat cu persoana Cassandrei Sommers, iar cea mai mare greşeală – după uciderea celorlalte Maici – au comis-o Tleilaxu. Casa Sommers se afla la putere când Decanatul a decis să împartă puterea vortexului între Ghildă şi Tleilaxu. Pentru că nimic nu se oferă pe degeaba. Cassandra l-a silit pe Mustafa ibn Aziz al Traore, comite de Lampas, să ofere, în schimbul informaţiilor despre vortex, secretul cuvelor axolotl îmbunătăţite.

Mustafa ibn Aziz s-a învoit şi din acel moment Cassandra Sommers şi-a creat nenumărate replici în cuve. Putea fi ucisă oricând, pentru că o replică de-a ei din cuve ar fi revenit în viaţa publică doar cât ai bate din palme.

De altfel, multă lume se întreba dacă şirul Cassandrelor Sommers era într-adevăr un şir. Nu erau ele, oare, aceeaşi Cassandra Sommers care era mereu scoasă din cuvele axolotl, gata să se căsătorească cu propriul ei fiu, sau nepot, sau strănepot?

Singur Mordec'hai Diaz putea să încerce să răspundă la această întrebare.

UŞILE DE LA INTRAREA ÎN BOSHUL LUI MORD încă lunecau în spatele Cassandrei când ea pornise de-a lungul coridorului. Mord zâmbi şi desprinse boshul din nişa Edificiului. Branhiile zumzăiră mai tare, preluând funcţia ventilatoarelor ce împrospătau aerul. Pereţii vibrară uşor, iar ferestrele convexe, elastice, se iluminară treptat.

Reflectau indirect razele meduzelor lucitoare încastrate în zidurile boshului. Legăturile cu Edificiul erau complet tăiate de acum.

Mord ordonă boshului să se rotească. Construcţia din muşchi şi cartilaj stârni vârtejuri negre în apa Mediteranei, iar boshul se ridică lent, desprinzându-se de silueta luminoasă, ca un fagure kilometric, a Pantelleriei.

Uşa încăperii se dădu în lături, lăsând-o pe Cassandra Sommers să pătrundă înăuntru. Era îmbrăcată în aba neagră cu glugă de catifea ce îi acoperea ochii aproape de tot. Îi era frig, dar gura ei schiţa un zâmbet discret.

— Unde mergem în seara asta, Mord?

— Undeva departe de tentaculele vortexului!

Comandă deplasarea boshului care se lăsă în jos, pieziş faţă de culoarele strălucitoare ale Pantelleriei Superioare.

— Spre est… zâmbi el.

Scrută în faldurile câmpului după cotele topometrice ale spaţiului înconjurător. Niciun obstacol. Apoi privi pe fereastră la nişa din care ieşise boshul, la ramificaţiile uriaşe ale Edificiului, alcătuite din alţi boshi, din coridoare, iatacuri, saloane, parcuri şi săli – Ghilda Extinsă, pe care el, Mord, ştia s-o facă să lucreze pentru el. La câteva sute de metri dedesubt, pe jumătate afundat în nisipul de pe fundul mării, se întindea Edificiul Inferior, răspândind o lumină galbenă, vagă.

Cassandra ordonă întinderea fotoliului şi se cufundă între pernele lui albe de blană. Îşi desfăcu părul şi relaxă strânsoarea pelerinei, după care, fotoliul alunecă în câmpul vizual al lui Merdec’hai,

rostogolindu-se parcă, aidoma unui urs leneş de Terra Naevata.

Şi dacă boshul ne poate auzi? se întrebă Cassandra, simţind o mişcare bruscă în spatele ei, ca şi cum subfiinţa în care stătea ar fi ciulit o pereche de urechi minuscule. Răsuci capul pe jumătate şi descoperi un ochi larg deschis, pe jumătate afundat în pielea cutată a fotoliului. O privea opac, lipsit de orice expresie, dar o privea…

— Am blocat releele vortexului din boshul meu, începu Mord, de parcă ar fi ghicit la ce se gândeşte Cassandra, dar Kofflach e teribil de imaginativ. Pentru mai multă siguranţă, o să mergem în Syrta. Acolo sunt sigur pe ecranajul conversaţiei noastre.

— Ştii mai bine, zâmbi Cassandra, în timp ce pelerina i se deschidea lent.

Mord îşi lăsase un „iepure” în câmp. Desfacerea abei îl făcu să privească reflex într-un sferoid 3D. *Caut-o pe Cassandra de semnele pe care i le-ai făcut data trecută!*

Sferoidul 3D se stinse imediat, iar Mord o examină pe Cassandra. Ar fi trebuit să aibă nişte vânătăi pe gât. Le avea. Erau mult şterse, de un violet palid, dar se aflau tot acolo. Mord îşi alungă imediat gândurile. Îşi mai lăsase un releu în vortex, pentru când se va apropia de ea. Trebuia să o îmbrăţişeze la fel ca ultima oară, să vadă dacă urmele de pe pielea ei erau chiar cele lăsate de degetele sale.

Cassandra aceasta care venea la el era aceeaşi, sau îl vizitau mereu alte replici din cuvele axolotl? Şi dacă adevărata Cassandra nu vine niciodată aici? Dacă sunt doar replicile ei din cuvele

achiziţionate de Bene Gesserit de la Tleilaxu?

Poate că adevărata Cassandra Sommers se păstra doar pentru Oreste. În acest fel, nici măcar semnele de pe gât n-ar fi dat-o de gol în faţa soţului şi fratelui ei.

Mord se răsuci şi-i spuse:

— Cred că vom da lovitura. Numai că în rolul pe care mi-l rezerv, doresc ca dinastia succesoare să-mi injecteze mai multă putere!

Cassandra plecă privirea; zâmbind, îl privea pe ghildar pe sub sprâncene. Aş putea să folosesc Glasul, îşi zise ea, dar se răzgândi. Se va sfătui, o dată ajunsă în saloanele ei private, cu replicile din cuve, asta va face.

— Textul Conservării îţi conferă suficientă putere şi bani. Practic, Ghilda se află între puterea decanală şi restul supuşilor noştri. Cu alte cuvinte, tu ocupi acest loc! Iar armata se confundă de o bună bucată de vreme cu Ghilda… Cât de mult îţi mai doreşti?

— Deciziile strategice pe termen lung. Ghilda execută, dar nu creează..

— Şi de ce, mă rog, Ghilda nu creează? Ce o împiedică?

Mordec'hai rămase pe gânduri. Era de la sine înţeles că Ghilda se folosea de vortex în scopuri proprii – în definitiv, Ghilda imaginase vortexul… Printre altele, era motivul pentru care Bene Tleilaxu induseseră în Textul Conservării interdicţia de a emite sloganuri publicitare în câmp. De fapt, publicitatea era sora vulgară a manipulării, dar era aceasta cu adevărat controlabilă? Puteai fi sigur că

Tleilaxu nu manipula prin câmp? Ghilda crease boshii, incluşi în Ghilda Extinsă şi tuturor le era frică de controlul pe care îl puteau dirija, la o adică, subfiinţele ce aleseseră calea *spros med*… Ghilda, Tleilaxu, Decanatul erau bucle de control care se verificau unele pe altele, numai că manipularea venea de unde nu te aşteptai.

— Vrei o confirmare oficială? Una care să-ţi permită să faci pe faţă ceea ce faci pe ascuns? îl provocă Cassandra pe Mord.

— Cred că da.

— Nu ştii ce pierzi, Mord! Nu ştii ce pierzi! Nu crezi că e mai comod şi mai lipsit de riscuri să acţionezi din umbră?

— Tu de ce n-o faci? i-o reteză el.

— De unde ştii că n-o fac? îi replică ea. Mi-e greu să te înţeleg. Neoficial, ai fost mereu consilierul preferat al tuturor! Atât al Merovingilor, care ţi-au înghiţit minciunile, cât şi al nostru, care ţi-am recunoscut adevărata valoare.

Cutra! Era o ameninţare voalată! simţi Mordec'hai. Dar îi pregătise ceva special şi pentru seara asta… Va mai scădea tonul, era sigur.

— Al *nostru?* Cine sunteţi *voi*, cei care mi-aţi recunoscut adevărata valoare?

— *Noi* suntem Bene Gesserit, Mord… De ce te prefaci că nu ştii?

— Ahh!… Dacă eşti într-adevăr sinceră, doresc oficializarea poziţiei de consilier. Nu vreau să mai pierd timpul cu jocuri de culise. Nu vreau să mă mai consum ca să contrez tipi de teapa lui Kofflach! Sau a lui Nizar Al Awad!

— Ai nevoie de Bene Gesserit pentru asta, Mord?

Kofflach, de pildă, este ghildar, ca şi tine! Nu-l poţi controla de unul singur?

— Kofflach este ghildar. Eu sunt Mordec'hai Diaz. Nu avem legături decât până la un punct.

— Înţeleg, zise Cassandra şi aba i se scurse complet de pe trup. Îşi încrucişă braţele în spatele capului şi-şi întinse picioarele. Vorbeşti în numele tău, nu al Ghildei.

— Aşa am făcut mereu.

— Să preluăm puterea, întâi de toate, şi mai vedem! stabili ea brusc, după care schimbă vorba. Nu-mi spui unde au dispărut Messaoud Harkonnen şi Brenda Atreides?

— O să aflăm repede. După ce vom ajunge în Syrta. Şi tu ai auzit de fuga lor?

Cassandra se uită la el dintr-o parte. Privirea *Ihag thong*. I se păru că desluşeşte nişte reflexe albastre în fundul ochilor lui. Melanj! îşi spuse. Cât de mult aflase, oare?

— Toată lumea a auzit de fuga lor! zise ea.

— Nu mi s-a părut, o contrazise Mord. A fost cu noi un agent de-al Ghildei, unul Vojen…

— Vojen nu face parte din lume, Mord! Lumea e o chestie cu circuit închis! Cine n-a auzit de Brenda Atreides şi de Messaoud Harkonnen nici nu există, Mord! stabili ea, pe un ton uşor iritat. Cine e Vojen, ăsta?

— Unul care trebuia să depisteze în câmp urmele fugarilor. Numai că şmecherul de Messaoud umpluse de „iepuri" culoarele de sub Edificiul Inferior…

— V-a dus cu preşul cum a vrut el, conchise Cassandra. Se apleca într-o parte, examinând

opaiţul cu ceară portocalie de chinchin. Cufundă o mână în vas şi o scoase plină de ceara lucitoare. Începu s-o întindă, cu lentoare, pe abdomen.

— Tu ai auzit de multă vreme de cei doi?

— De dinainte să mă nasc. Tot de atunci, îi urmăresc. Înţelegi? Termină de întins pe piele chinchinul portocaliu şi pufni. Ai fi în stare să mă faci să provoc un incident diplomatic!

Mord cunoştea semnificaţia gesturilor ei. Era sigur că atenţia Cassandrei se va estompa treptat şi că în curând nici nu va mai fi în stare să urmărească discuţia. Se detaşa, din ce în ce. Cu toate acestea, o întrebă:

— Incident diplomatic? Cu cine?

— Cu Nizar Al Awad, bineînţeles! Indiferent cine ia deciziile, el e arbitrul! Ar putea să spună că hotărârea de a-ţi injecta mai multă putere nu este conformă cu Textele; prin urmare, de nepus în aplicare!

— Doar nu-ţi imaginezi că de Nizar Al Awad am nevoie ca să-mi oficializez poziţia.

Cassandra îl privea distrată. Probabil că nici nu fusese atentă la ultimele lui cuvinte. Ordonase în vortex deschiderea capei ghildarului, care se ridica acum de-o parte şi de alta, ca o draperie trasă în lături din faţa unei ferestre. Trupul lui filiform. Comenzile ei gradate asupra hainelor lui. Nările lui Mord care se căscau mai larg şi mai repede. Era bine.

Cassandra ştia că nu exista femeie care să-l cunoască pe Mord aşa cum îl cunoştea ea. Emise primele efluvii din vortexul care îşi încrucişa spiralele între coapsele ei. Informaţii tactile şi

termice care se ancorară de trupul lui. Firul lui *guvernor* care strălucea în tonuri verzui.

Se întrebă dacă măcar extazul lui sexual nu era prefăcătorie. Se gândea din ce în ce mai des că el o ajuta nu pentru că era amantul ei din Syrta… Era amantul ei pentru că…

— Am vorbit prea mult, spuse Cassandra deodată. Ziceai că nu eşti sigur pe izolarea boshului tău…

— Poate că da, poate că nu…

Mord închise ochii şi rămase nemişcat. Evita s-o privească. Avea de gând să întârzie actele reflexe care vor urma, în ciuda ritualului sexual al magistraţilor care era şi aşa extrem de întortocheat.

Şi dacă se preface şi acum? îi trecu Cassandrei prin cap, simţind cum pielea i se încălzeşte uşor. Poate că nu doreşte decât puterea. Poate că nici una dintre *noi* n-a reuşit să-l citească.

— Ce diferenţă! suflă ea. La bărbaţi, totul este atât de vizibil! exclamă, privind ţintă la Mord. Spiralele lui peniene se destindeau în nuanţe cărămizii, emanând căldură. Vortex! simţi Cassandra cum reflexele de după *kyewa* pun stăpânire pe ea, deşi o despărţeau mai bine de trei metri de Mord. Pielea i se acoperise de broboane de sudoare, vortexul care îi cobora printre fese devenise fierbinte, iar sânii i se încărcară cu sânge.

De ce nu se apropie? se întrebă. De ce se comportă ca un magistrat care nu ştie cum să?…

Mord se apropie de ea, se aşeză în fotoliul care se mulă pe trupul lui şi o cuprinse pe după gât, iar Cassandra simţi cum mintea îi culbutează în gol.

Degetele lui i se prelingeau pe sub bărbie, ca şi cum s-ar fi pregătit s-o sugrume. N-o făcea niciodată.

Doar că Mord simţi că urmele de pe gâtul ei nu erau lăsate de degetele sale. Ar fi trebuit ca mâna să-i fie cu mult mai mare, pentru a lăsa vânătăile palide de pe gâtul Cassandrei..

*

— Mă întreb ce ar spune Brenda Atreides dacă ar vedea cum facem noi dragoste… comentă Cassandra în timp ce privea din spatele lui Mord la manevrele de andocare. Silueta iluminată a serei era din ce în ce mai apropiată, iar boshul va trece pe lângă geamurile strălucitoare şi va pătrunde în nişa săpată în stâncă.

— Pe Brenda Atreides n-o uluieşti cu una cu două, remarcă Mord şi întinse Cassandrei o coală de hârtie. Cassandra o parcurse rapid şi strâmbă din nas:

— O adevărată Atreides… zâmbi ea cu amărăciune. Îl ştii pe magistratul ăsta?

— Da. E un fost Mumau. N-a plătit suficient şi l-a *servit* doar prin vortex… Aşa că, noi doi facem la fel ca ei, dar am scăpat de grija bolilor, de spaima sarcinilor nedorite şi de grija adulterului descoperit. În definitiv, chiar şi noi am făcut dragoste de câteve ori stând fiecare în boshul nostru.

— Mmm… Nu seamănă, totuşi, cu ce facem noi doi de obicei, reflectă Cassandra.

— Noi doi?! se miră Mord.

Se auzi un blunk surd. Trepidaţiile se întrerupseră. Uşile culisară, iar susurul branhiilor tubulare se stinse.

Ieşiră direct în seră, pe aleile acoperite cu pietriş. Uşile alunecară uşor în spatele lor.

— Acum suntem izolaţi, spuse Mordec'hai satisfăcut, bătând cu palma în maleta pe care o luase din cameră. Putem discut, liniştiţi.

Se aşezară pe o bancă, sub coroana unui bananier. Un set de ventilatoare ascunse porniră din celălalt capăt al serei, iar frunzişul foşni discret. Mord zâmbi enigmatic şi deschise maleta. Scoase un filament Shiga şi-l puse în poala Cassandrei. Îşi aprinse o ţigară:

— Aici am documentele. Dar am să-ţi explic, pur şi simplu.. Cassandra îşi trecu mâna peste filament şi îşi înnăbuşi o exclamaţie. Asta e! zise Mord, urmărind expresia de stupefacţie a Cassandrei. Cine ar fi crezut că Tleilaxu vor face o asemenea chestie chiar sub nasul nostru? Terra Naevata e locuită. Lo-cu-i-tă! E locuită şi cuplată la vortex!

De data asta, Cassandra aproape că scăpă din mână filamentele. Mord încercă să intre în registrele ei, dar se izbi de un baraj de informaţie impenetrabilă.

Îi e frică să n-o citesc? se întrebă. Oare ştia deja de legiunile din Terra Naevata?

— Cuplată la vortex? întrebă ea. Prin ce fel de câmpuri?

— Paralele! răspunse Mord. Cuplate la Tleilaxu. Nu interferează cu plaja registrelor noastre de acces.

Pleoapele Cassandrei se îngustară, aproape

imperceptibil.

— La ce folosesc oamenii ăia din ger?

— La ce folosesc? Nu ştiu. Fac un război permanent. De ce? Nu ştiu. Sunt organizaţi în legiuni care nu se pot alia unele cu altele, niciodată. Legiuni care, de cum intră în contact unele cu altele, caută să se extermine… Micul Jihad – aşa se cheamă războiul dintre două legiuni!

— Micul Jihad?

— Micul Jihad! Îţi aminteşte de ceva?

Cassandra clătină din cap, nedumerită. Jihadul Butlerian fusese declanşat de Jehanne Butler, o Bene Gesserit. Dar în afara ei, a Cassandrei, nu mai existau Bene Gesserit de multă vreme… Poate că era o simplă coincidenţă. Poate că Tleilaxu împrumutaseră denumirea de la Preacucernicele Maici şi îşi înzestraseră creaţiile cu ea…

— Legiunile sunt alcătuite din oameni vii?

— Sunt vii, dar nu ştiu dacă provin din cuve, sau se reproduc de unii singuri, dacă asta te interesează.

Cassandra răsuflă greoi şi privi la pădurea de palmieri. Pe figura ei înflori un surâs; dar Mord era sigur că era o expresie programată. O mască *Ihag thong* cu care dorea să-l inducă în eroare. Privirea ei, de altfel, se lipise de filamentele Shiga. Ochii ei se holbară preţ de câteva clipe. Mord încercă s-o sondeze, dar ea se grăbi să-l întrebe:

— Sunt supuşii Decanatului?

— Au un rol în funcţionalitatea lui, răspunse el, reflex, pierzând din vedere câmpurile ei. Nu ştiu care este concret acest rol. Ce zici? Ne-ar spune Nizar la ce-i foloseşte?

Cassandra pufni în râs şi parcurse la fel de brusc următoarea folie de Shiga. Îi răspunse:

— Cred că asta e ultima rezervă a Imperiului… cea la care a făcut aluzie Nizar când ne-am întâlnit în boshul nostru cu Merovingii. Cea la care n-are acces decât Tleilaxu şi, dacă i se pare Tleilaxului necesar, Decanul în exerciţiu.

Încercă s-o sondeze din nou, dar se ciocni de acelaşi zid impenetrabil, aşa că îi spuse:

— Poate că e, într-adevăr, ultima lor rezervă… Gândeşte-te! Oamenii din Terra Naevata sunt organizaţi social, au o condiţionare biologică distinctă de a noastră; au şi un fel de Texte ale Conservării, o religie pe care o urmează cu stricteţe: Scriptura Schimbărilor…

— Te pomeneşti că sunt reflexia noastră, sugeră Cassandra. Poate că Tleilaxu se folosesc de ei ca să acţioneze asupra noastră, rămase ea pe gânduri.

— Îţi ofer toate informaţiile astea! Cu explicaţiile lor cu tot. Dă-mi numai câteva zile şi-ţi dau şi restul pe tavă!

— În schimb, doreşti injecţia de putere de care vorbeai, nu-i aşa? se interesă Cassandra.

— Nu acum! Acum doresc doar să favorizezi un război de asasini între Casele Sommers şi Merovingi. Puterea o să vină după aia…

— Să favorizez un război de asasini? Cassandra se ridică de pe bancă şi făcu doi paşi. Ce legătură am eu cu aşa ceva? Nu eu declar războiul de asasini! Nizar o face!

— Nizar poate fi convins de necesitatea unui astfel de război...

Cassandra se ridică şi se apropie de unul dintre palmieri. Ce dorea Mord? Ce ar fi trebuit să facă ea ca să favorizeze un război de asasini? Se gândi la cuvele din suitele ei private. Cât de mult ştia Mord despre ele? Poate că ştia suficient de mult ca să-şi imagineze că celelalte Cassandra Sommers erau material înlocuibil.

De ce m-a pipăit iarăşi pe gât? se întrebă deodată.

— Eu? încercă ea să câştige timp. Eu îl pot convinge pe Nizar?

— Nu printr-o discuţie directă. Îi poţi prezenta dovezi care să determine să declare războiul deschis. Dacă ar vedea o persoană decedată, care să aibă trăsăturile tale, atunci, Nizar ar putea conchide că…

— Nizar este un specialist în produse de cuvă, remarcă Cassandra. Ar recunoaşte imediat o replică.

— Tu le recunoşti cu uşurinţă?

Cassandra clipi mai des şi dădu din cap.

— Le recunosc imediat.

— Dar tu ştii care dintre ele e cea adevărată…

— Bineînţeles, îl minţi. De fapt, ce propui?

— Mă interesa să scoţi o replică de cuvă de-a fiicei tale, Cassandra Optimus, şi s-o aduci spre dovadă în faţa Tleilaxului. Pot face rost de frasal, otrava tradiţională a clanului Merovingi. Aş putea s-o *ucid* pe Astrid Merovingi cu acest fel de otravă şi, dacă în mai puţin de o săptămână ai veni şi tu cu o replică ucisă cu acelaşi fel de drog, s-ar strânge suficient de multe evenimente care i-ar forţa mâna lui Nizar să declare război… Ce părere

ai?

Cassandra se încruntase, iar lui Mord îi trecu prin cap dacă între timp, scrisoarea care imita scrisul prinţesei Astrid fusese interceptată de Ivor şi Venexiana.

— Cred că îţi doreşti injecţia asta de putere mai mult decât orice altceva, spuse Cassandra după câteva clipe de reflexie.

— Bineînţeles că da. Şi tu vrei asta. Aşa că, nu-mi mai spune că te temi de un incident diplomatic cu Nizar Al Awad! Îl vom mătura cu prevederile lui legale cu tot!

— Te grăbeşti, Mord.

— Uite ce e, Cassandra! Ştiu că nici tu, nici Oreste, nu sunteţi de acord cu modul în care se transmite puterea Decanală. Ştiu că nu sunteţi de acord cu prevederile Textului, care, iată, sunt suficient de impermeabile ca să ascundă şase milioane de inşi, cuprinşi în o mie cinci sute de legiuni. Iar acest lucru nu-i cunoscut decât de un individ care nu aparţine dinastiilor…

— Ce vrei să spui? Dacă-ţi imaginezi cumva că poţi să-mi forţezi mâna… îl întrerupse ea, nervoasă.

— Şi mai ştiu foarte clar că doreşti să spulberi această manieră de transmisie a puterii! Mă refer la cea din Texte, bineînţeles! Aşa că, slăbeşte-mă cu „graba”! Ai un plan de atac, eu ştiu de el, deci e momentul să ne unim forţele!

Cassandra îl privi pieziş. Cea care fusese ultima oară la Mord îi spusese de intenţiile lui. Cassandra îşi trezise toate replicile din cuve atunci, şi discutaseră despre el. Ghilda dorea să-şi recapete

influenţa – fusese concluzia greşită la care ajunseseră ele. De fapt, realiza ea acum, nu Ghilda se folosea de ea. Mord se folosea de Ghildă ca să-şi atingă propriile scopuri.

Îl privi în ochi şi se întrebă: de unde are melanj? Apoi îşi aminti de cum denumise războiul dintre legiuni: Micul Jihad. Oare mai scăpaseră Maici Bene Gesserit de *zenobia*? în cazul acesta, avea neapărată nevoie de un aliat care să-i desluşească semnificaţia legiunilor. Nu putea să lupte de una singură contra Tleilaxului şi a unor Maici ascunse prin Terra Naevata.

— Vrei să precipit un conflict deschis cu Merovingii, înţeleg!

— Da.

— Vrei ca una dintre fiicele mele să dispară, nu-i aşa?

— O replică de-a ei, nu altceva. Nu altceva! sublinie Mord Doar nu-ţi imaginezi că-ţi ceream să sacrifici propria fiică!

— Ce ştii tu despre replicile din cuvă, Mord? întrebă Cassandra cu un aer amar. Ce ştii tu ce însemnăm unele pentru altele?

Mord se încruntă. Trebuia să existe vreo ediţie princeps a Cassandrei Optimus. Era doar o copie de-a fiicei ei. Ce tot vroia Cassandra?

— Ţi se pare un preţ prea mic? o întrebă. Ce-aş putea să-ţi mai ofer?

— N-ai cum să mă înţelegi, spuse ea. Armonicele din vocea ei părură că se desfac în ecouri care îl cutremurară. Glasul! Dar asta era insuficient ca să-l facă să priceapă.

— Îţi ofer posibilitatea să obţii toată puterea,

Cassandra. Nu uita!

— Aproape că am toată puterea! Nu asta e problema. Tu vrei ca eu să renunţ la una dintre replicile Cassandrei Optimus, ca şi cum aş face un schimb de piese la *clef de voûte*: renunţ la o mărcă şi obţin un avantaj teritorial. Eşti prea raţional. Tu chiar crezi că totul poate fi discutat în termeni de comparaţie.

— Bene Gesserit nu sunt la fel?

— Acum, eu sunt Bene Gesserit! Acum, Bene Gesserit nu mai este dispusă să lanseze totul în joc doar de dragul unui raţionament. Acum, *tu* eşti ca vechile Maici... Doreşti puterea pentru că te simţi capabil s-o obţii. Nu mai eşti de acord cu predarea ei prin moştenire. Vrei puterea pentru tipii ca tine, care se informează, care sunt dispuşi să rişte şi să concureze între ei...

— Tipi lipsiţi de scrupule, vrei să zici! conchise Mord în locul ei.

— Cum zici tu, Mord! Eşti un tip lipsit de scrupule, îndrăgostit de sistemele concurenţiale, gata să treacă în Ordinul Bene Gesserit dacă i s-ar cere! Ai fi chiar în stare să te aliezi cu cei cu care nu eşti de acord, ca să-ţi atingi scopurile!

— Dar tu ce crezi că o să faci? Mord plonjă în bizarele câmpuri de vortex pe care i le deschidea melanjul lui Dendros. Avea câteva variante de continuare ale acestui moment, pe care mirodenia i le rulă rapid, ca şi cum le-ar fi înscris în boshii ce alcătuiau sferoidele Ghildei. Dintre toate posibilităţile, alese o întrebare tăioasă: Îţi imaginezi că ai să mă refuzi, când toate documentele sunt la mine?

Cassandra căscă ochii mari şi se încordă toată, gata-gata să se năpustească asupra lui. Ghildarul ăsta care luase conflictul pe cont propriu era în stare să-i ceară să renunţe la o replică a fiicei sale, după care s-o înghesuie cu un şantaj nesusţinut… În plus, Mord habar n-avea că o Bene Gesserit nu trece pe lângă ocazii fără să le fructifice. De ce s-ar mai fi holbat ea la filamentele de Shiga dacă n-ar fi dorit să le stocheze şi să le studieze după ce va ajunge înapoi, în boshul ei?

Mord e stupid, îşi spuse. Ar trebui să-l ucid chiar acum! Se pregăti de transformare. Tainele de luptă i se revărsară în creier, dar vocea uneia dintre replici îi bubui sub craniu: *Nu ai dreptul să nedreptăţeşti Ordinul pentru un simulacru de-al fiicei tale! Ce facem dacă mai există Maici pe Terra Naevata?… Maici lansate pe urmele noastre…*

Mord o privea. Părea calm, dar Cassandra îl examină în tonuri *lhag thong*. Îi era teamă, dar se masca foarte bine. Îi era teamă că putea fi refuzat; nici prin cap nu-i trecea că femeia l-ar fi putut ucide acum, după ce petrecuseră în boshul lui, ca o călugăriţă care îşi masacra partenerul după acuplare. Încordat, aştepta răspunsul ei.

— Am să renunţ la una dintre *fiicele* mele! sublinie Cassandra. În timp, sper să te fac să înţelegi asta…

Citeşte în melanj! realiză ea. Bănuia din melanj care era răspunsul meu, dar nu era sigur de el!

Mord dădu din cap, abţinându-se să respire, iar Cassandra se trezi invadată de un registru lansat din boshul ei privat. Una dintre replici aţintise vortexul asupra ei, după ce reuşise să-l capteze pe

Mord.

— Eram sigur că n-o să-ţi tai craca de sub picioare! forţă el nota, respectând, mai departe, câmpul afişat de mirodenie. Cassandra trebuia să spună acum: *Sunt sigură că, oricum, nu m-ai fi lăsat de izbelişte! încă mai ai nevoie de mine…*

— Sunt sigură că, oricum, nu m-ai fi lăsat de izbelişte, citi Cassandra cuvintele pe care i le afişa vortexul aţintit de replica ei. Încă mai ai nevoie de mine…

— Corect! abandonă Mord scrutarea în mirodenie. Te recunosc, în sfârşit.

Se răsuci spre ea, privind-o cu ochi limpezi ce mimau o sinceritate *Ihag thong*. Ştia şi singur de acum ce avea de făcut ca s-o îmblânzească. Nu trebuia decât să înceapă să-şi folosească vortexul… O urmări cum înghite în sec, strângând pleoapele, luată pe nepregătite.

— Ce zici, continuă el, stăruind asupra sânilor ei, dacă Tleilaxu au conceput Scripturile legiunilor ca fiind ceea ce permite Conservarea Decanatului?

Cassandra îşi acoperise nasul şi gura cu palmele şi privi ţintă la Mordec'hai. Nu înţelegea ce se întâmplă. Avea senzaţia că un ulei cald îi ungea intestinele.

— Vezi tu, Cassandra, de ce am nevoie de tine? Sunt simplu magistrat şi director al Ghildei… Nu-mi este permisă iniţierea în secretele dinastiilor. Dar voi, voi aveţi dreptul să fiţi iniţiaţi. Nu există nici o prevedere care să vă împiedice să aflaţi secretele… Când sunt probleme, Tleilaxu iau automat partea Decanului în exerciţiu şi îi arată, măcar parţial, ce se petrece pe Terra Naevata. Nu

există nicăieri nici o prevedere care să vă ţină departe de secrete… Tleilaxu nu vi le oferă pentru că nu aveţi nevoie de ele, dar, la o adică, vă fac părtaşi. Eu n-aş putea niciodată să fiu părtaş la secrete, dacă respect regulile din Texte!

Cassandra respiră adânc. Avea senzaţia că cineva îi umpluse sânii cu păcură caldă. *Îţi e frig! Îţi e frig!* percepea emisia din vortex a replicilor ei, dar de acum, nu-i mai era de niciun folos.

— Mord… îi spuse ea. Aş vrea să mă odihnesc… Te superi?

— O să ne odihnim. Împreună, zise el, făcu o pauză şi o întrebă: Eşti dispusă să împărţi cu mine puterea?

Cassandra se scutură, ca şi cum ar fi intrat sub un jet de apă îngheţată.

— Tu nu înţelegi că…

Nu reuşi să termine propoziţia. Vortexul păru s-o învăluie în fuioare de căldură, iar mintea îi patina. Simţi nevoia să se agaţe de Mordec'hai Diaz.

— Puterea, Cassandra!

Dădu să se tragă de lângă el. Dar ce i se întâmpla acum semăna cu cele petrecute în bosh, în timp ce veneau spre Syrta. În mintea ei se perindară scenele de pe drum, numai că se vedea şi pe sine însăşi din afară. Oftă, fără să-şi dea seama cum, şi puse mâna la gură, disperată, încercând să oprească plăcerea nestăvilită care o inunda precum mierea grunjoasă.

— Ei? o ţintui Mord cu privirea.

Cassandra gemu. Îi răspunse, răsuflând rapid:

— Ţi-am promis, Mord! Voi ucide una dintre replicile mele.. Cu un drog tradiţional Merovingi.

Cu frasal…

Mord dădu din cap satisfăcut şi îi făcu semn să-l urmeze. Pe drumul ce ducea în saloanele din spatele serei, începu să-i explice cu vorbe cât se poate de seci cum credea el că trebuie studiată Terra Naevata şi cum putea lovi decisiv în Texte. Cassandra îl aproba, buimacă. Intrară în salon.

— Textele sunt pline de pasaje obscure, spuse Mordec'hai iar Nizar le cunoaşte înţelesul. Sunt informaţii transmise din tată-n fiu, la adăpost de vortex. Tleilaxu pretind că transmit lucrurile astea doar prin cuvinte…

Spusese asta ca şi cum s-ar fi justificat pentru umilinţa la care o supusese pe Cassandra. Ea îi aproba însă, liniştită, argumentele, ca şi cum n-ar fi avut nici un resentiment.

— De ce nu le revelează dinastiilor? înseamnă că, de fapt, Tleilaxu sunt adevăraţii conducători, remarcă ea.

— Se poate, recunoscu Mord. Pesemne că dacă ar fi revelată ambelor dinastii, doctrina ar duce la o perpetuă luptă pentru putere.

— Aşa, o cunosc doar dinastiile în exerciţiu. Bizar, însă! De ce nu transmit Decanii cunoştinţele revelate succesorilor lor? Cum se face că nu rămân ele în patrimoniul dinastiilor? Oreste şi cu mine n-am fost niciodată informaţi despre utilizarea la maxim a vortexului… cu toate acestea, predecesori de-ai noştri s-au aflat la cârma Decanatului…

— Corect! Ca să nu mai pun la socoteală faptul că stai tot timpul faţă în faţă cu toate mamele tale… Ţi-ar fi putut spune oricând ce se petrece pe

Terra Naevata.

Cassandra surâse şi-l apucă de mână pe Mordec'hai. Se gândi la Cassandra Secundus: acum, o bombarda cu informaţii prin vortexul aţintit asupra ei. Nu ştia nimic. Nu ştia nimic despre Terra Naevata. Spuse, după o pauză:

— Probabil că ceva i-a împiedicat s-o facă.

— Probabil că e vorba de informaţii condiţionate prin vortex? Te pomeneşti că nu poţi accesa informaţia decât dacă eşti capacitat de o cheie de pătrundere în Terra Naevata. E un motiv în plus să declanşăm războiul de asasini… A-l capta pe Ivor acum, când Nizar i-a deschis registrele către Terra Naevata, ar însemna să căpătăm informaţiile deţinute de el.

Cassandra privi în firul *guvernor* din tavan şi comandă o sticlă de vin de Caladan. Licurigloburile de pe pereţi se umflară, iluminând mai puternic. Dori să pornească sferoidul Ghildei, dar se răzgândi în ultimul moment. Ce dorea Mord? S-o ucidă pe una dintre fiicele ei. Emise iarăşi acceptul în vortex. S*unt de acord, Mord. Îmi voi ucide una dintre fiice.* Zise:

— Dar, să nu uiţi! Din momentul în care vei încerca să lupţi împotriva mea, te asigur că voi şti să trag o linie de demarcaţie! Între sex şi interes!

Blocă orice fel de acces în vortex şi se strădui să nu se mai gândească la nimic, doar-doar l-ar împiedica pe Mord s-o capteze*. Nu-ţi face probleme!* simţi comunicaţia replicii sale*. Mord are alte probleme acum. Se gândeşte că nu are nevoie decât de câteva zile ca să te facă să uiţi tot ce ai vrut astăzi. Te-a copiat mai tot timpul şi a*

transferat informaţia în vortexul boshului în care te afli. Vrea s-o proceseze şi apoi s-o substituie cu o alta, creată de el. Cu prima ocazie, o să-ţi hrănească amintirile cu o memorie sintetizată de el…

Speră ca din toată întrevederea să nu mai rămână decât acceptul pe care tocmai i l-ai dat.

— Scripturile Schimbării… murmură ea deodată. Poate că aşa e… Măcinarea lor continuă asigură stabilitatea Decanatului. Cum naiba a reuşit Tleilaxu performanţa asta?

— Nu ştiu. Am schiţat un plan însă…

— Un plan! îl întrerupse Cassandra, absentă. Se apropiase de trunchiul unui cocotier, trecându-şi palma peste scoarţa lui. Îşi mască tremurul nervos sub o perdea *lhag thong*. Vortex! Îşi lăsase un releu legat de acest cocotier. O altă Cassandra Septimus o făcuse.

Îşi aminti de senzaţia de rugos din palmă. Îi fusese transferată de ultima ei copie care fusese cu Mord în Syrta. Îi povestise ce făcuseră şi ce discutaseră aici, împreună, îşi aminti Cassandra *activă*. Ele îl bănuiau de multă vreme că le încarcă cu amintiri ce se accentuau cu trecerea fiecărei ore şi hotărâseră să-şi lase mesaje în scoarţa copacului din salon, într-un alfabet compactat, importat de pe Ix.

tu ai apucat să-i promiţi că-ţi vei ucide fiica?

— Ce-or mânca ei acolo? îl întrebă. Nu cred că pe gerul ăla poate să crească ceva.

— Scrie totul aici, plesni Mordec'hai maleta, iar

Cassandra îşi coborî palma cu câţiva centimetri mai jos. Da – descoperi ea o scrijelitură în alfabet compactat de Ix. Oare câte dintre ele fuseseră făcute de Mord să-i promită sprijinul?

Încercă să-l sondeze. Dar şi ghildarul privea *Ihag thong,* învăluindu-şi mintea într-o perdea de fum.

şi pe mine m-a obligat să-i promit că-mi voi ucide fiica, găsi ea o altă inscripţie. De ce oare le obliga să-i promită că-şi vor ucide fiicele?

Cassandra scutură din cap. *Ştia* de ce, fir-ar să fie! *Ştia,* dar începuse să uite deja. Se strădui să găsească releul de vortex care îi absorbea amintirile recente. Bosh blestemat de Syrta! îşi spuse. Mă aspiră în câmp!

— …de fapt, continua Mord, fără să-şi dea seama ce făcea Cassandra, de fapt, am şi mirosit chestia aia pe care o mănâncă ei: colonii de *Chlorella.* Dar asta nu e important. Important este că tipii ăştia care mănâncă *Chlorella* există şi fac parte din vortex.

— Ai zis ceva de un plan, reluă Cassandra, în timp ce se gândea că, oricum, Mord bănuia de mult că femeia activă care îl vizita era mereu o altă Cassandra…

Mordec'hai începu să explice. Aveau nevoie de cineva de încredere în Terra Naevata. Cineva care să urmărească mişcările legiunilor de acolo de unde Nizar nici nu se aşteaptă s-o facă… Să înregistreze mişcările în vortex. Mord spunea că era în stare să elibereze câmpuri întregi aflate sub controlul Ghildei, în care spionul lor să aglomereze voluminoasele pachete de informaţie.

În paralel, în alte câmpuri, operatorii Casei

Sommers vor înregistra toate evenimentele importante din Imperiu şi din porţiunea cunoscută a vortexului. În final, trebuiau să compare cele aflate.

— Doamne, Mord! Dar va fi imposibil! Sunt prea multe evenimente, iar noi nici nu ştim care sunt relevante şi care nu din punct de vedere al vortexului, replică Cassandra.

— Le vom clasifica, zise Mord, în timp ce Cassandra scrijelea pe scoarţă mesajul pe care avea de gând să-l lase eventualelor ei succesoare.

eu i-am spus da – îmi explică cum trebuie studiată

er. naev. – vezi că o să începi să uiţi chiar de acum!

— Le vom clasifica… Dacă plecăm de la premisa că Terra Naevata reprezintă resursa maximă a vortexului, nu ne rămâne decât să luăm în considerare evenimentele majore prin care trece Decanatul.

— Eşti convins că ştii ce este acela un eveniment important? întrebă Cassandra, îndepărtându-se de cocotier.

Mord încuviinţă. Studie câmpurile proximale, constatând satisfăcut cum pachete întregi din vortexul Cassandrei erau aspirate în spiralele ce străbăteau încăperile boshului. Subfiinţele Ghildei, care adoptaseră *spros med* ca mod de viaţă, erau cei mai siguri aliaţi! Nu doreau nimic pentru ele…

— N-avem de ales. Trebuie să începem cumva.

Cassandra strâmbă din nas, după care mimica ei

se îndulci şi se apropie de sofaua acoperită de un frunziş compact, pe care se odihnea Mord.

— Înţeleg, îi zise. Şi cine va ieşi afară? Nimeni nu-i atât de nebun încât să iasă pe Terra Naevata.

— Credeam că, mai degrabă, mă vei întreba de ce nu ies cu ajutorul amplificatorului, surâse el.

— Ei, bine! izbucni Cassandra în râs. De ce nu ieşi cu ajutorul amplificatorului?

— Nizar e atât de meticulos, încât canalul de acces al vortexului de pe Terra Naevata nu poate fi spart. Dacă ar fi fost un simplu registru de acces, Cassandra Secundus ţi-ar fi comunicat deja secretul legiunilor, iar noi n-am mai fi avut ce să discutăm acum.

— Cine iese afară? insistă ea.

— Messaoud Harkonnen şi Brenda Atreides. Dublu condiţionaţi, explică Mord. Unu: spaima de a reveni în Landsraad, unde sunt urmăriţi de tot ceea ce înseamnă administraţie, de amicii escrocaţi şi de Decanat. Doi: necesitatea imperioasă de a studia legiunile… ceva în genul idealului din copilărie, renăscut acum, când ai ajuns un om aşezat. Înţelegi, nu?

Cassandra scutură din cap, dar ghildarul făcu un gest de lehamite.

— Şi dacă Merovingi ajunge primul la cei doi? insistă Cassandra.

— Ivor? Probabil! Dar acum, eu sunt la butoane. Deocamdată, Ivor şi Nizar nu pot decât să se uite la mine cum fac o mişcare sau alta… dar n-au cum să ajungă înaintea mea, nicăieri! Nicăieri, înţelegi?

Capitolul XV

Stă scris în Panoplia Propheticus că numărul total de dul ta *din Univers este finit. Se întreabă unul dintre puţinii membri de sex masculin ai Ordinului:*

„Este oare improbabil ca într-o perioadă infinită de timp, un număr finit de dul ta *să nu ajungă să se recombine? Este oare improbabil ca eu să nu mai fi pus vreodată aceste două întrebări?”*

— NU PUTEM SĂ INTRĂM ÎNAPOI ÎN HALĂ… constată Messaoud şi se lipi cu spatele de poarta cleioasă, acoperită de o mâzgă verde. Îşi trase cuşma de lână pe ceafă şi se uită la Brenda.

Ea privea înapoi în canalul lung, cu pereţii palpitânzi, prinşi în rame nichelate şi în carapace cornoase. Avuseseră timp berechet ca să-l *nicheleze*. Era bine iluminat şi întreţinut, semn că aici, cel puţin, Tleilaxu intrau deseori; contrasta ca aspect cu dezordinea şi paragina din hală.

Porniseră în explorarea tunelului cu două zile mai devreme, îşi umpluseră buzunarele pelerinelor cu nisipul roşu, hrănitor, dar, mergând prin canal, constataseră că îşi luaseră mai multe precauţii decât ar fi trebuit. La fiecare milă, canalul se lărgea, iar pe fundul lui, printre sloiuri de gheaţă, iţindu-se dintre marginile cornoase ale podelei, bălteau colonii de *Chlorella pluricellularae*. Întreg tunelul era plin de mirosul ei dulceag.

— Hai să ne întoarcem, Mess! spusese Brenda. Dacă drumul ăsta duce în Edificiul Superior?

— Eh, făcu el un semn plictisit. Crezi că acolo sus riscăm mai mult decât aici? Parcă nu i-ai cunoaşte pe Mac şi pe ceilalţi… Mai stăm câteva zile aici, până le trece supărarea şi după aia ieşim la fix ca să mergem la un medic Souk şi să aflăm: eşti, sau nu, gravidă?

Brenda se apropie de el, strângându-l în braţe:

— Să nu-ţi treacă prin cap că o să uit ce-ai spus acum Messaoud Harkonnen!

Îşi continuară drumul. După câteva ore, ajunseră la o bifurcaţie. Deasupra lor, pe peretele de muşchi, descoperiră o serie de însemne sângerii, în relief, pe care nu le puteau înţelege.

— Poate că duce în alt Edificiu… comentă Messaoud.

— Eşti nebun? Ştii la ce distanţă se află Malta de noi? Trei sute de mile, pe puţin! exclamă Brenda, făcându-l pe Mess să râdă.

— Am fost odată în Malta cu un submarin de-al Ghildei Extinse… după cum mă orientez eu, acum mergem în sens opus. Mess făcu o pauză şi privi de-a lungul celor două culoare care li se deschideau în faţă. Totuşi, reluă el, tunelurile astea duc undeva unde se poate ajunge mergând pe jos. Nu văd nici un vehicul! îi atrase el atenţia. Pe urmă, nici nu mergem mai mult de douăzeci de minute şi dăm de un rezervor cu mâncare.

— Mda. Ca şi cum pe aici ar fi trebuit să treacă o grămadă de oameni! admise Brenda.

O luară pe tunelul din dreapta. În scurt timp, diametrul acestuia se lărgi, pe pereţii laterali

apărură sasuri de oţel, încastrate în zidurile elastice ce pulsau. Erau aşezate la înălţime din ce în ce mai mare – trebuia să te caţeri pe nişte trepte lucioase ca să ajungi până în dreptul lor.

— Hai să vedem! propuse Brenda curioasă şi se urcă spre cel mai apropiat sas. Messaoud o urmase şi, în mai puţin de jumătate de minut, se strecurau într-o încăpere scundă şi lungă, ocupată de scaune din lemn, placate cu piele tăbăcită, aşezate în faţa unor mese lungi, geluite. O luară printre scaune, le examinară, apoi pipăiră pereţii roşii care emanau căldură. Erau tot într-un bosh, mult mai bătrân însă, după cum constată Mess privind la creţurile pielii de pe zid.

— La ce se uitau când se aflau aici? se întrebă, aşezându-se într-un scaun.

Mesele ordonate în rânduri paralele se terminau brusc în faţa unui perete larg, acoperit de o perdea deasă de păr ondulat, lucios, fremătând într-un ritm discret, ca bătut de un curent de aer.

— Ia vezi, Brenda! E ceva acolo? întinse Messaoud mâna spre peretele către care erau orientate scaunele.

Brenda porni către capătul camerei. Se aplecă, se zgâi la materialul ca o catifea mătăsoasă din care era confecţionată podeaua, se aşeză în genunchi, puse mâna pe pluşul ciudat şi se pătă cu un lichid cafeniu. Descoperi o ridicătură dreptunghiulară, îmbrăcată în aceeaşi pâslă moale şi umedă. Semăna cu o cărămidă ce ieşea din planşeu.

— Ia uite, Mess! Firele astea se rup! spuse Brenda, smulgând un pumn din materialul fin al

podelei. Simţi în palmă umezeala ce se scurgea dintre firele verzi. Un miros acrişor şi răcoros îi gâdilă nările.

— Ce dracu'?!... Chestia asta e vie! realiză ea inconştient. Podeaua asta e vie!

Se ridică şi-i arătă lui Messaoud firele verzi şi mustinde pe care le ţinea în mână.

— Un bosh ciudat, zise Messaoud.

— Ce-o fi asta? întrebă Brenda, privind la denivelarea acoperită de iarbă.

Reflex, apăsă cu piciorul pe ridicătură dreptunghiulară. Zidul din spatele ei se despică şuierând, iar Brenda plonjă, strigând ascuţit, sub primul rând de mese.

— Al naibii să fiu! Ia uite, Brenda! se auzi vocea lui Messaoud venind din spatele camerei.

Peretele culisase, iar perdeaua de păr se desfăcu, descoperind privirii un sferoid 2D asemănător celor pe care erau afişate spoturile publicitare mobile în Edificiul Inferior. Numai că acesta se deschidea către un peisaj bizar, adânc, alb, alcătuit din forme neregulate, întrerupându-se brusc la un moment dat, după o linie frântă.

Un tavan? se întrebă Mess şi dădu să se apropie de sferoid, ca şi cum ar fi dorit să privească undeva după colţul lui. Ce fel de tavan e ăsta, atât de neregulat? A explodat?

— Cum dracu' de nu cade apa aia?! exclamă Brenda, arătând cu mâna spre cerul albastru care se ridica deasupra munţilor, străbătut de nori cirrus înalţi. Era la fel de albastru ca apa din bazinele micuţe ale parcului sub adierea ventilatoarelor de Ordos, cu suprafaţa parcursă de

încreţituri. Ca un bazin cu marginile sparte şi cu faţa în jos, îşi zise Mess. Un bazin uriaş…

— Ce e asta, Mess?

Harkonnen îşi întinsese gâtul, sorbind din ochi imaginea de pe vechiul sferoid al Ghildei. Aducea, oarecum, cu fotografiile peste care se uitaseră în foliile Shiga din hală, numai că acum puteau vedea vântul adevărat care răscolea neaua ca o pudră fină şi auzeau vuietul profund al curenţilor de aer izbind sloiurile de gheaţă.

— Cum ai făcut? o întrebă pe Brenda.

Buimacă încă, Brenda apăsă din nou cu piciorul pe ridicătura dreptunghiulară: Imaginea din sferoid! Imaginea din sferoid se schimbă imediat… Alte întinderi albe care se ridicau, ascuţite mult mai înalte de data asta. Absurd de nesfârşite.

Aici, cerul era senin, de un albastru lucios, iritant. Brenda apăsă iarăşi şi imaginea se schimbă din nou: o întindere albastră plată, care se termina departe, ca tăiată net, foarte joasă. Deasupra tăieturii drepte, în fundalul imaginii, se vedea cerul imaculat

— Doamne, dar ameţesc dacă mă mai uit!… spuse Brenda.

— Aia de deasupra nu-i apă! remarcă Mess. Nu-i nici tavan dar nici apă!

Chiar atunci, observară un şir de puncte închise la culoare avansând încet pe întinderea netedă. Instantaneu, sferoidul Ghildei se împărţi în pătrate, punctele mişcătoare au fost încadrate, iar masa lui Mess începu să trepideze, lăsând să se ivească de sub ea un sferoid 2D de mici dimensiuni:

LEGIUNEA TENGRI. BRUNDURILE 7-20.
DIRECŢIE DE DEPLASARE: SUD-SUD-VEST.
APĂSAŢI ORICE TASTĂ!

Mess se execută imediat, iar imaginea din vechiul sferoid al Ghildei se apropie de grupul care se deplasa cu lentoare. Sferoidul cel mic începu să piuie, înscriind noi informaţii:

MATCA MAJORĂ TENGRI ÎN BRUNDUL 10.
LEGIUNEA TENGRI A TRAVERSAT
MEDITERANA DUPĂ CE A SPULBERAT
LEGIUNEA SPREE. VORTEX ACTUAL:

Urma un desen complicat, pe care Mess încercă în van să-l compare cu cel de pe corpurile care, de acum, se vedeau în detaliu. Nu era nici o asemănare între schiţele înscrise în sferoid şi spiralele mult mai bogate ale legionarilor.

DESTINAŢIE: CYRENAICA
SCOP: DISTRUGEREA LEGIUNILOR
KILDARE ŞI SOHER, ANGAJATE DEJA
ÎN MICUL JIHAD.

— Doamne! Dar ce puternici sunt! exclamă Brenda, privind la corpurile îmbrăcate în blănuri.

— Seamănă cu Vorbitorii pentru Peşti din Dispersie… constată Messaoud. Cei pe care îi tot vedem în sferoidele Ghildei…

Femele şi masculi defilau cu dificultate prin faţa sferoidului cel mare, încărcaţi de poveri, ţinând de cordoane din piele nişte fiinţe bizare, cu patru

picioare, cu gâtul şi capul prelungi, acoperite cu coame mătăsoase ce fluturau în vânt.[9]

Mess exclamă:

— Căţei uriaşi! Al naibii să fiu dacă ăştia nu-s nişte căţei uriaşi, plini de bagaje…

— Căţei?! Ia uite-te mai bine!

Imaginea se apropie din nou însă, încadrând un grup de opt masculi ce susţineau un fotoliu înalt, acoperit cu un coviltir de piele îngheţată. Aşezată în el, o femelă uriaşă ale cărei vortexuri luceau verzui, contrastând cu pielea ei galbenă. Sferoidul păru să se aţintească asupra ei, apropiindu-se într-o revărsare de zbârnâituri: *wvuup! wvuup! wvuup!*

Sferoidul ţiui iarăşi:

ULLA MINGRE. MATCĂ MAJORĂ TENGRI. A ECLOZAT 12 GENERAŢII PÂNĂ LA VÂRSTA DE 30 DE ANI (31 DE ANI PANTELLERIENI) – citi Messaoud şi o privi iar pe femela care, descoperită, înfrunta gerul.

— Pe unde naiba văd ăştia? întrebă Brenda deodată, remarcând figura bizară a Ullei Mingre, cu pometi proeminenţi şi cu două tăieturi piezişe în loc de ochi.

În loc să răspundă, Messaoud apăsă la întâmplare pe o tastă chihlimbarie, iar sferoidul de pe masă se umplu cu noi date:

CARACTERISTICI EXTINSE TENGRI

---

[9] Există texte anterioare Erei Ghildei care descriu animale asemănătoare, utilizate pentru tracţiune şi concursuri. Se pare că aceste animale furnizau ocupaţii unui număr foarte mare de inşi, şi că existau chiar meserii deosebit de respectabile în jurul lor. Cu toate eforturile, a fost imposibil să reconstituim numele real al animalului la care se face referire mai sus.

ÎNZESTRARE ENZIMATICĂ:

I) OSTEO-SIDERIN SINTETAZĂ - ASIGURĂ IMPREGNAREA FERICĂ A OASELOR LUNGI. SE OBŢINE CREŞTEREA REZISTENŢEI MECANICE A SCHELETULUI.

II) IZOPREN-SINTETAZA TEGUMENTARĂ – ASIGURĂ IMPREGNAREA CU FIBRE ELASTICE A PIELII. SE OBŢINE CREŞTEREA CAPACITĂŢII DE CICATRIZARE ŞI O REZISTENŢĂ CRESCUTĂ LA TRAUMELE DIRECTE.

III) NEURO-PACK GYRAZA SCADE CAPACITATEA DE A ELABORA SISTEME MENTALE PREFORMANTE, SCADE CAPACITATEA DE SCHEMATIZARE. ASIGURĂ STIMULAREA CIRCUITELOR DE RĂSPUNS LA STIMULII PARTICULARI ŞI INDIVIDUALI.

În final, era din nou afişat vortexul actual al legiunii. Studiindu-l din nou, cu atenţie, fu rândul Brendei să exclame:

— Operatorii de cuvă sunt niţeluş rămăşi în urmă… Vortexul nu corespunde… Se apropie mai mult de sferoidul 2D şi se uită la desenul spiralat de pe corpurile legionarilor. Nu sunt similare nici între ele… sunt distincte, de la individ, la individ, aşa cum avem şi noi. În foliile Shiga din hală scria că spiralele sunt comune tuturor membrilor unei legiuni…

— Poate că am înţeles greşit…

— Crezi? Atunci, de ce dau mereu în sferoide date despre vortexul actual?

Brusc, imaginea înscrisă în sferoidul 2D se

schimbă, fără ca Brenda să fi apăsat pe nimic.

EROARE! EROARE! EROARE!
LEGIUNEA TENGRI SE AFLĂ ÎN EUROPA.
A ANGAJAT MICUL JIHAD CU SPREE.

— Hei! Ce naiba?

Se uitară în peisajul dominat de paakul marin. Era cu desăvârşire gol. Locurile parcurse acum câteva clipe de Tengri erau virgine. Nici un fel de urme. Nici un fel de legiune, cât vedeai cu ochii.

— Ce naiba?! se miră Brenda.

Mess ridică din umeri. Habar n-avea ce să zică. Brenda apăsă iar pe dreptunghiul din podea. În sferoid reapăru prima imagine, cea cu norii cirrus, asemănători cu suprafaţa unei ape bătute de ventilatoare de Ordos.

Ameţesc, se gândi ea.

— Poate că cine a făcut toate astea a pierdut legătura cu ei, cu legionarii, argumentă Messaoud. Poate că datele pe care ni le oferă Ghilda aici sunt învechite.

— Ghilda, zici? i-o reteză Brenda, căscând ochii. Eu cred că Ghilda ar plăti o grămadă ca să vadă ceea ce vedem noi acum.

Iarăşi îi trecu prin cap că n-ar fi trebuit să coboare din Edificiu. Cine stăpânea tunelurile şi terminalul se pregătea de o mişcare în stil mare, asta simţea Brenda, cât se poate de clar. Nimeriseră într-un război care nu era al lor şi văzuseră lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă niciodată.

*

— Dacă aş putea, l-aş naşte pe copilul nostru aici şi n-aş mai ieşi niciodată în Landsraad! exclamase Brenda după ce vizitaseră mai multe încăperi de vizualizare a Terraei Naevata.

— Ce-ai vrea să facă un copil, aici, de unul singur? replică Messaoud.

— Ar avea tot ce-i trebuie, răspunse Brenda. Mâncare, apă, căldură… Şi s-ar uita mereu la lucrurile astea frumoase care mă fac să ameţesc. Nimeni din Edificii n-a mai văzut aşa ceva!

— Şi cu cine ar vorbi despre ce vede? Singur, fără prieteni, ar înnebuni în boshii ăştia bătrâni!… conchise Messaoud şi porni înainte, prin tunelul inundat de lumina umedă a reflectoarelor.

Stabiliseră să depăşească bucla pe care o făcea tunelul în faţa lor, după care aveau să revină în sala de unde plecaseră. Acolo, în încăperile lăsate în spate, pline de hărţi şi de dosare, trebuia să găsească datele care priveau secretul tunelurilor. Aveau de explorat o grămadă, aşa încât era necesar să-şi facă un plan.

În câteva minute, ajunseră la bucla tunelului şi o depăşiră debuşând într-o sală imensă, lungă de sute de metri, care se căsca în adâncime pe 20-25 de niveluri. Firele *guvernoare* de vortex se răspândeau pe tavan în evantai, emanând luciri albe. De undeva de jos se auzeau sfârâituri şi păcăniturі care stârneau ecouri Erau zeci de benzi rulante paralele, care se alunecau lent către extremitatea îndepărtată a construcţiei.

Deasupra intrării în hală, o pancartă afişa:

Brenda se apropie de marginea balustradei şi privi în jos, către benzile rulante. Distanţa era prea mare pentru a desluşi ce transportau. Se răsuci către Messaoud:

— Coborâm?

Harkonnen se scărpină în bărbie şi aprobă cu un gest lent al capului:

— Nu stăm mai mult de o oră. După aia, ne întoarcem în hală.

O luară în jos pe scările spiralate, stârnind zgomote înfundate cu fiecare pas ce se afunda în treptele elastice. Pe măsură ce se apropiau de benzile rulante, vedeau din ce în ce mai clar ce transportau; o dată ajunşi în dreptul lor, Brenda duse mâna la gură şi murmură:

— Spirale… spirale pentru vortex… ce naiba se întâmplă aici, Mess?

Mess citea tăbliţele indicatoare situate deasupra benzilor de piele. SOHER, KILDARE, TENGRI…

Răspunse sec:

— Pesemne că legiunile se pregătesc de război, iar astea sunt decoraţiile ce-i aşteaptă pe învingători! îşi aminti el de dosarele pe folii de Shiga.

Brenda strânse din buze, îşi vârî mâinile în buzunarele pelerinei şi începu să se plimbe printre benzile rulante acoperite de o peliculă fină de lichid ce lucea în farurile uriaşe suspendate de tavan. Se uită în coridoarele laterale ce părăseau sala, părând că se întind la nesfârşit. Cât vedeai cu

ochii, şiruri nesfârşite de spirale veneau de departe, suspendate de plafoanele lucioase, imediat sub firul *guvernor* al culoarelor. Strălucitoare, luminau atât de puternic încât păreau că sunt fierbinţi.

Un bosh uriaş! Un bosh uriaş a cărui gură colosală, asemănătoare ciocului unui calmar, lăsa să se scurgă afară spiralele umede. Tentacule prelungi se iţeau din tavanul roz şi pescuiau spiralele, agăţându-le de firele ce zbârnâiau încetişor.

Brenda se căţără pe un ieşind al boshului şi examină firele. Nu. Nu erau din metal. Erau dintr-o piele armată cu fibre cornoase, spiralate.

— Puterea Ghildei! exclamă Mess, înmărmurit, când doi ochi imenşi se deschiseră deodată în capătul coridorului.

— Ghilda? strâmbă Brenda din nas. Ţi-am spus că Ghilda n-are legătură cu ce se întâmplă aici. Făcu o pauză, şi spuse, apăsat: Eu sunt sigură că e mâna Tleilaxului.

Ochii boshului clipiră de câteva ori, ca şi cum ar fi încuviinţat. Apoi se închiseră cu lentoare.

*

Nu mai puteau intra în hala cu dosare şi hărţi. Era plină de oamenii lui Mordec'hai care scotoceau prin separeuri, care se strigau… păreau că se agită fără un scop precis. Printre ei, de operatori de cuvă de imagine se plimbau cu dispozitivele Ghilde pe umăr printre paravane şi încăperi.

— Imposibil să mai punem mâna pe documente

ca să le vedem… şopti Brenda.

Mess se uită prin fanta cleioasă din perete, la rasul solului. Tipii cărau din hală tot ce le pica în mână: dosare, spirale desperecheate de vortex, microdiskuri din os expandat pentru sferoide, hărţi pe folii Shiga şi pictografii ţinute în cuve de ulei.

— Numai să nu pună mâna pe noi…

— Nu ne prind ei! suflă Messaoud. Habar n-au pe unde-am luat-o… Se mai uită în hală şi abia se abţinu să nu pufnească râs. Când se întoarse s-o privească pe Brenda, ochii îi jucau. Ai avut dreptate! Mord e cu ei, da’ habar n-are la ce se uită…

— Ţi-am spus? Ghilda e pe dinafară… Poate Nizar, *Hârca*, să ştie câte ceva!

— Ascultă, Brenda! De unde ştiai că Ghilda n-are legătură cu chestiile astea?

— Eşti curios?

Mess îşi ţuguie buzele, nervos, gata s-o mai întrebe ceva, dar tresări brusc şi îi făcu semn să tacă. Din depărtare, de dincolo de sală, dinspre canalul ce ducea la magazinul de antichităţi, se auzea vocea de neconfundat a lui Mordec’hai Diaz. Harkonnen îşi lipi urechea de fanta din zid, îşi reprimă un tremur de greaţă simţind umezeala caldă a boshului şi şopti:

— Ssst! Ţine-ţi respiraţia! Vorbeşte despre noi.

— …cei doi fiind astfel acuzaţi de spionaj în favoarea Dispersiei. S-a dat ordin în întreg Decanatul să fie puşi sub urmărire. Messaoud Harkonnen şi Brenda Atreides ar putea fi cheia acestui război! Deocamdată, sunt singura noastră legătură cu inamicul din Dispersie.

Totul a pornit de la un furt banal…

Messaoud căscă ochii şi alunecă, inconştient, de-a lungul zidului. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. „Iepurii” pe care îi lăsase în câmp îi scoseseră din minţi pe urmăritori. Auzea vag vocea comentatorului care povestea tărăşenia de la localul lui Mac Holstein, urmată de goana prin Landsraad. Când începură interviurile celor implicaţi în poveste – Mess îi recunoscu pe Sörensen, pe Mac şi pe Encino – Harkonnen îşi pierdu controlul de tot, ca şi cum o izbitură devastatoare l-ar fi izbit în plex.

— Ce-i? se ambală Brenda. Îi vedea pe frunte o venă îngroşată cum zvâcnea de parcă ar fi fost gata-gata să se spargă.

— Ăştia vor să ne termine cu orice preţ! horcăi Messaoud.

— Ce tot spui?!

— Taci! Să nu ne audă!…

— Dar ce s-a-ntâmplat? insistă Brenda, şoptind.

Buimac, Mess făcu semn către sală:

— N-auzi?

— …de la dispariţia lor, comenzile date în vortexul din Landsraad sunt parazitate constant. Vocile cuplului Harkonnen-Atreides se suprapun peste toate ordinele din câmp, perforând chiar şi registrele distale de sub controlul administraţiei. Nu pot fi altceva decât acţiuni pe timp de război, care vizează la stabilitatea…

Brenda îşi duse amândouă mâinile la gură; simţea cum sute de ţurţuri îi joacă în burtă. Se uita la Messaoud, fără să înţeleagă cum de li se putuse întâmpla aşa ceva…

— Bine că ai lăsat nenorocitele alea de capcane în vortex! Chiar aşa proaste, cum zici că sunt..

Mess clătină din cap:

— Îl vezi pe tipul ăla brunet, cu gâtul mereu încordat? – i-l arătă pe Vojen. Sondează în câmp după noi. Sondează şi sondează şi sondează! încă nu ne-a filat! Dar parcă poţi să ştii de ce e-n stare… Nu m-am aşteptat, fir-ar să fie! Nu m-am aşteptat c-o să trebuiască s-o ştergem în grabă şi n-am pregătit nişte „iepuri” mai acătării!

— Dar ce-au cu noi? Suntem doi nondecizionali prăpădiţi… De ce se ia şeful Ghildei tocmai de noi?

— Doi nondecizionali prăpădiţi, zici? Când vom scăpa de aici, să mai discutăm cu Fenring, grăsanul… El are nişte hârtii vechi în care e vorba de noi doi. Messaoud se apropie de Brenda şi-i strecură la ureche: Am crezut totdeauna că Fenring se dă mare şi nu ţi-am zis până acum… Am impresia că au fost vremuri când cuvântul unui Harkonnen sau al unui Atreides ar fi făcut să se cutremure un Sommers sau un Merovingi! Aşa am înţeles că scrie în cărţile alea ale lui Fenring…

Brenda abia se abţinu să nu pufnească în râs. Despre ce cărţi vorbea Mess? El chiar credea în cărţi? Cărţile nu existau, nu erau decât o invenţie în mintea de mincinos a lui Fenring! Dori să-i spună toate astea, dar chipul îi îngheţă când auzi iarăşi vocea lui Mordec’hai Diaz: vorbea despre ei în sferoidele 3D. Mess ridică din umeri. Simţea că îl mănâncă bărbia, ca de fiecare dată când se enerva.

— Să blocăm intrarea în tunel! îşi reveni. Aşa cum am găsit-o noi, o pot găsi şi ei.

Traseră cu urechea la cuvele de sunet care se auzeau din spatele porţii. Tot nu înţelegeau ce se petrecea. Parcă toată lumea era în război cu ei. Foştii prieteni din Landsraad, administraţia, Ghilda… Şi, dacă Brenda avea dreptate, iar cel care controla tunelurile astea era Nizar Al Awad, în curând o să-i aibă şi pe Tleilaxu pe urmele lor.

— Ce-au cu noi? Ce-au cu noi? îşi frângea Brenda mâinile. N-am făcut decât ce-au vrut ei, mereu, şi niciodată n-am făcut valuri… şi nici tu nu i-ai încărcat cine ştie ce…

— *…Messaoud Harkonnen şi Brenda Atreides sunt descendenţii unor Case Mari din Imperiu. Acţiunea lor este astfel explicabilă… Faptul că au ales să ajute forţele Dispersiei sunt un semnal cât se poate de clar că acţiunile lor au un scop pronunţat anti-Decanal. Invadând vortexul…*

Brenda căscase ochii, auzind vocea lui Mord cum spusese că ei doi erau descendenţii unor Case Mari din Imperiu. Poate că, totuşi, cărţile lui Fenring chiar existau? Nu apucă să-şi dea un răspuns, pentru că simţi cum pielea i se încinge.

— Cum adică, am *invadat* vortexul?

— Ţi se împlineşte visul, murmură Mess în loc de răspuns. Nu mai avem cum să ne întoarcem în Landsraad! Decanatul pune toată lumea pe urmele noastre.

Brenda se uită disperată dintr-o parte în alta.

— Doamne! Dar eu cum o să nasc?

Messaoud îşi lipi ochiul de fantă şi se uită în sală. Mordec'hai tocmai intra în tunelul care ducea în magazinul lui George. Îi făcu semn lui Blaiberg să-l urmeze; Blaiberg scuipă într-o parte, făcând să-i

fluture obrajii ca nişte pânze bătute de vânt. Se opri lângă Mord şi-i arătă ceva într-un dosar.

— În regulă! E suficient. Nizar o să turbeze, oricum…

Blaiberg dădu din cap şi-l invită pe Mord s-o ia înainte prin coridor. Vortex! Firele *guvernoare* se aprinseră, paravanele culisară, hârtiile şi foliile de Shiga rămase pe loc se reaşezară pe mesele cu incrustaţii de opal.

— Hai să vedem cum blocăm intrarea în tunel! se ridică Mess de pe podeaua călduţă şi o luă către sala cu benzi rulante.

— Unde o să nasc? îl întrebă iar Brenda, când îl prinse din urmă.

Mess nu-i răspunse. Ridică iar din umeri şi se scărpină în bărbie. Cum o să-i spună că acum, când toate căile de revenire în Edificiu erau tăiate, singurii care o puteau ajuta să nască erau legionarii din Terra Naevata?

Capitolul XVI

Bene Gesserit deveniseră într-atât de sofisticate în preajma kyewa*, încât ajunseseră să se folosească de otrăvuri pentru a transmite mesaje şi de mesaje pentru a otrăvi. Pentru ele, totul era informaţie, iar informaţia – o spuseseră ele însele de atâtea ori – ucidea.*

ERA SEARĂ când Astrid Merovingi deschise scrisoarea ce purta antetul Casei Merovingi. Era pentru prima oară când fratele ei îi scria. Parcurse grăbită rândurile scrise de mână – Ivor avea o caligrafie rugoasă, asemănătoare unor caractere tipărite – şi o chemă prin vortex pe Rebecca, mama lor, care tocmai juca o partidă de *clef de voûte* într-un bosh situat la capătul parcului din Edificiul Superior.

Ce e? întrebă Rebecca.

Ivor îmi scrie că mi-a interceptat corespondenţa. Se pare că a dat peste o scrisoare falsă, în care, pasămite, ţin partea familiei Sommers…

Unde se află scrisoarea?

De unde să ştiu? Ivor pretinde că se află în posesia lui… Mă întreabă de ce am complotat împotriva lui alături de Cassandra Septimus…

Ivor îţi propune ceva?

Îmi oferă două alternative. Fie să accept exilul într-o zonă a Terraei Naevata, fie să nu mai părăsesc domiciliul înainte de sfârşitul războiului…

Rebecca Merovingi îşi mască registrele de vortex preţ de câteva clipe. Astrid continuă să citească scrisoarea, îndeplinind un ritual mental lipsit de sens. Nu-i venea sa creadă că Ivor putea să fie într-atât de crud încât, deşi ocupa tronul Decanal şi avea puterea, simţea nevoia s-o înlăture din viaţa publică… Recunoştea în argumentele scrise de el întorsături de frază de-ale Venexianei. Ei îi fusese mereu teamă de Astrid. Dacă i-ar fi luat locul în patul Decanal?

Se gândi că releul de chin pe care i-l preparase surorii ei fusese insuficient. Apoi îşi spuse că trebuia să-i vorbească lui Mordec’hai Diaz… Era singurul care-i putea face pe boshi să-i dezvăluie ce informaţii înmagazinau din apropierea cuplului Decanal… Printre altele, era sigură că Ivor angajase un luptător-umbră care să scotocească registrele Venexianei şi că aflase din ele toţi parametrii releului lansat de Astrid asupra surorii ei.

Iar relaţia luptătorilor-umbră cu boshii, era lucru ştiut, tindea de multă vreme spre simbioză. De altfel, Oreste şi Cassandra fuseseră călăuziţi prin boshi până în Pantelleria, tot de nişte luptători-umbră.

Războiul de asasini s-a declanşat deja, se gândi. Fără să-l fi declarat Nizar…

Dădu să citească mai departe scrisoarea lui Ivor şi dădu pagina dar, chiar în acel moment, simţi că trebuie să se oprească. Din câte băgase de seamă,

epistola se termina pe următoarea jumătate de pagină, dar, caligrafia lui Ivor devenise brusc mai rotunjită, mai relaxată.

E un semn. Vrea să mă capaciteze să citesc mai departe fără nici un fel de suspiciuni, îşi spuse Astrid.

Îşi aminti de frasalul cu care Maxim îl ucisese pe Umberto, acum câteva decenii. Era o otravă cu care unsese scrisoarea; se absorbise în sânge şi-l ucisese după ce blocase enzimele care asigurau transportul oxigenului în celule. Umberto asistase în direct la propria sa moarte: fără să aibă vreun organ dereglat, simţise cum se sufocă, deşi aerul îi intra cu uşurinţă în plămâni, inima îi bătea liniştită, iar creierul părea să-i reacţioneze normal. La început, avusese senzaţia că ochii îi iau foc. Apoi, i se făcuse cald, inima începuse să-i bată grăbită, iar el respirase din ce în ce mai adânc, fără efect.

Plec! formulă Astrid lapidar cu Glasul de vortex şi nu mai aşteptă ca Rebecca să-i răspundă.

Despături songduul din pelerină, îi făcu un nod complicat, după care suflă asupra lui. Asta o s-o înveţe minte pe Venexiana. De acum încolo, n-o să evite numai să se gândească la *Astru care plănuia s-o ucidă*; simpla menţionare a numelui surorii ei sau evocarea ei trecătoare îi va da chinuri de nesuportat.

Desfăcu songdu cu un gest brutal. Era gata.

Ce e? percepu chemarea Cassandrei.

Astrid se apucă să împăturească iarăşi songdu. Iscodi vortexul şi, în ultimul moment, se gândi *Ihag thong*. În vortex Astrid Merovingi trebuia să lase pe mai departe impresia că citeşte scrisoarea lui Ivor.

Lansă capcana în câmp şi termină de înnodat songduul, şi trase cu urechea la Glasul de vortex a Cassandrei.

Bine! Aşteaptă! îi răspunse aceasta. *O să trimit pe cineva după tine... Vei lua calea boshului...*

Astrid puse panglica înnodată în pelerină şi ordonă în câmp deschiderea rafturilor cu haine. Ştia de la Cassandra că frigul de pe Terra Naevata era insuportabil. Îşi privi pelerinele, aliniate pe suporturile din os. Aş putea să-mi imaginez un sigiliu-vortex care să-mi ţină de cald, îi trecu prin cap şi se apucă să se auto examineze.

Când îi era frig? Cum îi era frig? Ce i se întâmpla când îi era frig? Cum reacţiona când îi era frig?

Părea simplu... Un câmp care s-o însoţească mereu, care să ţină de cald.

Auzi un clefăit şi răsuci brusc privirea. La timp ca să vadă peretele din camera ei cum se desfăcea, lăsând să curgă şiroaie de lichid alburiu pe podeaua acoperită cu muşchi verde. Un luptător-umbră păşi în încăpere, aproape la fel de plat ca un calcan.

— M-a trimis Cassandra, îi spuse cu o voce excesiv de coborâtă, în timp ce trupul i se clătina într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi fost gata-gata să se dilate..

— Cum de-ai ajuns atât de repede? surâse Astrid. Erai aici spuse ea, apăsat şi privi la lichidul adunat pe podea.

— Nu-ţi face probleme, zise luptătorul urmărindu-i privirea în câteva minute, muşchiul o să-l absoarbă pe tot. Eşti gata?

— Da, răspunse Astrid şi se uită plictisită la

pelerinele pe care n-avea să le mai poarte niciodată. De unde ştia oare Cassandra că Astrid era în pericol? Nu-şi dădea seama cum se făcea de luptătorul-umbră fusese într-atât de aproape… Poate că primise misiune permanentă de la Cassandra s-o supravegheze…

— Bun, zise luptătorul şi scoase dintr-un buzunar un pliculeţ dintr-o membrană extrem de fină. Ai vreun pahar, numai al tău cu care bei?

Astrid îi făcu semn către masa de machiaj. O sondă translucidă cu suc de portocale, pe jumătate golită, părea să se piardă printre recipientele cu farduri şi parfumuri. Luptătorul-umbră întinse pliculeţul către ea.

— Vrei să torni acest praf în pahar? Mi-ar lua prea mult timp să mă depliez…

Astrid luă plicul, îl desfăcu şi-l turnă în sucul de portocale.

— Ce e aici?

— Un derivat de calypsol. Otrava tradiţională Sommers. E pentru ochii celor din Landsraad…

Astrid se încruntă. Ivor dorise s-o otrăvească. Cassandra dorea să lase impresia că Astrid plecase de frica unei otrăviri puse la cale de Sommers. Ce însemnau toate astea?

— Crezi că ajung nişte suspiciuni ca să se declare un război de asasini? ghici ea în timp ce dizolva praful în paharul cu suc de portocale.

— Nu eu cred. Cassandra crede. Eu doar o ascult. Mergem? întrebă bărbatul şi întinse mâna spre ea.

Astrid îl apucă de mână, zidul se căscă iarăşi, după care simţi că e gata-gata să adoarmă. Îi mai

pulsă în minte un singur gând: şi dacă praful pe care l-am pus în pahar nu are nici un fel de efect?

*

Nizar se cufundă în vortex. Făcu semn spre Ivor şi Venexiana să nu fie întrerupt, apoi baleie câmpurile care îi scăldau pe Mordec’hai, pe Oreste şi pe Cassandra.

Mord se afla în saloanele Ghildei; vorbea în toate sferoidele 3D din Decanat despre defecţiunea Brenda Atreides şi Messaoud Harkonnen. Abia terminase cu subiectul Astrid Merovingi: sora mai mică a cuplului decanal dispăruse din Edificiul Superior şi nimeni nu era în stare să dea relaţii despre ciudatul eveniment. Mordec’hai Diaz se ferise să facă multe speculaţii, însă o ştire despre Oreste Sommers fusese inserată imediat după ce el vorbise despre Astrid.

Venexiana se întreba dacă această apropiere era întâmplătoare. Simţi o undă de greaţă cum o parcurge, gândindu-se la numele surorii ei. *Să nu-mi amintesc de ce vrea Astrid să-mi facă*, îşi spuse, dar o nouă undă de slăbiciune îi parcurse trupul şi o făcu să se oprească brusc.

Se uită la Ivor şi la Nizar. Păreau să nu fi remarcat nimic. Erau atenţi la comentariul lui Mord, care spunea că lumea vorbea deja despre calypsolul găsit în paharul cu suc de portocal din dormitorul lui Astrid. Venexiana ştia foarte bine că Ivor îi trimisese o scrisoare cu frasal surorii sale. Ei doi doriseră s-o omoare. Dar Sommerşii ce doreau? Iar Mord, oare ce avusese de gând?

Venexiana se încovoie brusc. O durere ascuţită îi străpunse abdomenul.

— Ce e? se răsuci Ivor.

— Nu ştiu, spuse Venexiana. Nu-mi dau seama.

— Te-ai gândit iarăşi la lucrul acela?

— Nu.

— Atunci? întrebă Ivor şi trase cu ochiul la Nizar.

— Nu ştiu, spuse Venexiana şi se uită în sferoidul 3D.

Mord continua să vorbească despre cei doi fugari. Subiectul devenise calul de bătaie al emisiilor şi al jurnalelor scrise; pictografiile lor fuseseră lipite în toate localurile publice şi pe străzi, sferoidele publicitare expuneau date despre ei la fiecare zece minute. Decanul se întreba dacă nu cumva, în cazul special al Brendei şi al lui Messaoud, n-ar fi fost cazul să încalce prevederile legale şi să promoveze în vortex un registru special în care să figureze cei doi, astfel încât să fie depistaţi fără întârziere.

Mord tocmai amintea de manevrele administraţiei, de specialiştii în vortex care se lansaseră de-a lungul circuitelor informaţionale, de boshii scotociţi de experţii Ghildei şi de militarii ce efectuau salt după salt în amplificatoarele de vortex. Totul, cu un unic scop: capturarea celor doi spioni care lucrau pentru agresorii necunoscuţi. Dar toată lumea înţelegea că salturile n-aveau cum s-o scape din vedere pe Astrid Merovingi. Tuturor li se părea ciudat faptul că prinţesa Merovingi fusese otrăvită cu un drog Sommers după ce, era lucru ştiut, relaţiile dintre ea şi Cassandra deveniseră extrem de apropiate. Otrăvită cu un drog Sommers

şi dispărută din boshul ei...

Cine putuse s-o scoată de acolo?

Asta se întreba şi Venexiana, şi Ivor, şi Rebecca, mai ales că scrisoarea cu frasal a primilor doi era de negăsit. Când intraseră în camera prinţesei Astrid, singurul lucru bizar care le atrăsese atenţia fusese dulapul cu haine. Era deschis, dar nici o pelerină nu lipsea. Ca şi cum Astrid ar fi plecat în grabă, sau, mai degrabă, ca şi cum s-ar fi răzgândit în ultimul moment să mai ia haine cu ea.

Ciudat! Oricum, Mord continua să comenteze dispariţia celor doi nondecizionali, ca şi cum problema prinţesei Astrid era ceva ce trebuia muşamalizat. Ca şi cum Brenda şi Mess ar fi fost o ştire *lhag thong*.

De data asta, Venexiana simţi că se sufocă. Se ridică brusc în picioare şi se îndreptă spre ferestrele boshului ca şi cum ar fi dorit să le deschidă larg. Un reflex moştenit de dinainte de *kyewa.*

— Astrid! articulă ea, iar durerea îi perforă măruntaiele.

— Ce e cu Astrid? se întoarse Ivor.

— Numele ei! Acum, e *doar* numele! *Doar* numele ei!

Nizar se apropie şi el de Venexiana. Adulmecă aerul din încăpere. Scotoci în câmp. Nu găsea nimic.

— Eşti sigură că numele ei e releul? întrebă.

— Absolut. Putem controla, dacă vrei... _

— Câmpul e gol, remarcă Nizar.

— De când s-a apropiat de Cassandra, câmpurile prinţesei au fost din ce în ce mai greu de citit,

spuse Ivor.

— În regulă. Să aşteptăm, zise Nizar şi se uită iar în apele lucioase ale sferoidului 3D.

Brenda Atreides şi Messaoud Harkonnen sunt singurul fir care ne poate conduce la agresorii din Dispersie. Iar ei sunt ascunşi undeva în apropierea noastră...

Asta spunea Mord. Dar, pentru Nizar, în vortex, se vădeau adevăratele gânduri ale ghildarului. În primul rând, Mordec'hai Diaz nu ştia bine ce însemnau datele pe care pusese mâna coborând în hala Tleilaxu; din această cauză, se silea să-i capaciteze pe cei doi fugari ca să citească din ei, eventual, ceea ce aflaseră deja.

Avea de gând să facă asta în contul lui? Pentru Ghildă? Sau pentru dinastia Sommers?

O face pentru el însuşi şi pentru Cassandra, îşi răspunse Nizar şi continuă să-l studieze pe Mord. Deocamdată îi urmărea în câmp pe cei doi, incapabil să-i localizeze corect. În schimb, îi asalta cu o sumedenie de informaţii-capcană ţesute abil, care nu lăsau Brendei şi lui Mess decât o singură şansă. Cea de a colabora cu el.

Trebuie să mă grăbesc, se gândi Nizar. Altminteri, Mord o să-i capteze definitiv.

Nizar comută câmpurile către boshii din Edificiul Superior. Limburile mentale se rostogoliră printre culoare, balustrade şi uşi, pătrunzând insidios în apropierea lui Oreste, retras în încăperile sale. Se gândea la scrisoarea pe care i-o trimisese Astrid Merovingi. O citise într-un sigiliu-vortex, după care scrisese cele aflate pe o folie Shiga, ca să-şi poată permite să le uite liniştit. Foliile zăceau acum lângă

el, acoperite cu scrisul lui mărunt, dar Oreste se detaşa de ele, gata să nu le mai acorde atenţie. Din acest moment, îşi va permite să se lase citit în câmp. După cum învăţase de la Cassandra Septimus, cea mai scurtă cale pentru uitare era scrisul. Îţi permitea să stochezi informaţii de care mentalul se putea debarasa. Scrutătorul care te invada n-ar mai fi descoperit decât că erai preocupat de ceva. Dar, ce era acel ceva, n-ar fi putut s-o spună.

În scurt timp, Oreste începuse să parcurgă faldurile câmpului, încercările lui erau vane: n-avea cum să străpungă secretul legiunilor. La fel ca şi Mord, n-avea cheile prin care să utilizeze codurile Terraei Naevata. Oreste nu putea decât să exploreze norii de informaţii-capcană care îl îndepărtau de fiecare dată de accesul la suprafaţa geroasă.

Nizar îl abandonă. Ce o făcuse pe Astrid să colaboreze cu el? Tleilaxu se temuse dintotdeauna de fraţii mai puţini vârstnici ai Decanilor – îndepărtaţi de la putere, erau tentaţi să perturbe bunul mers al lucrurilor.

Îşi aminti de releul de chin la care făcuse aluzie Venexiana şi iscodi iarăşi câmpul. Era în continuare gol. Unde îşi ascunsese Astrid fasciculul de vortex? N-avea cum să-şi dea seama. Poate că Venexiana se înşela?

Vortex! Nizar ajunse chiar în proximitatea Cassandrei, ascunsă în plasa unui sigiliu-vortex. Scria ceva pe o hârtie. Bătrânul se strecură, aidoma unui fluture, cât mai aproape de umărul Maicii şi încercă să citească ce scria. Fără folos.

Sigiliul-Vortex lansa un snop de raze luminoase ce se ordonau după schema unui filtru abia vizibil, făcând imposibilă citirea literelor.

Brusc, Nizar simţi o prezenţă străină care interfera câmpurile Cassandrei. Îşi imagină că era un registru de protecţie suplimentar lansat de Bene Gesserit în jurul sigiliului. În scurt timp însă, constată cum blocuri informaţionale întregi erau substituite din mentalul ei. Pachete de date asemănătoare cu cele pe care le poseda ea, luau locul unor câmpuri de memorie recentă ce erau aspirate undeva în vortexul general.

Ce naiba? se încruntă Nizar. Urmări blocurile de memorie ale Cassandrei care păreau să se adune undeva deasupra Edificiului Superior.

Locul! Trebuie să aflu unde e locul în care se asamblează toate datele astea! îşi spuse.

Se precipită, scotocind în pachetele de informaţii şi în vibraţiile remanente pe care le lăsau printre zidurile palpitânde ale Edificiului. A avut nevoie de câteva minute până să localizeze câmpul în care pachetele de date extrase din mintea femeii se aglomerau din nou, redevenind un sistem coerent.

— Cuplează-mă la boshul tău, spuse Nizar agitat, făcându-i semn lui Ivor.

Decanul se grăbi să acorde receptorii sferoidului 3D de pe birou la câmpurile în care evolua Nizar.

— Încarc?

— Aşteaptă! Îţi spun eu când! răspunse bătrânul preocupat. Era schimonosit, avea gura întredeschisă, iar saliva i se adunase la colţul buzelor.

Cassandra e devalizată de informaţii fără ştirea

ei. Am descoperit un aliat nesperat, sau un inamic pe care trebuie să-l capacitez? îşi reformulă Nizar reflexiile. Mda. O să vedem noi cine îi dă ghes Cassandrei… Se asigură că pachetele de informaţii erau cuplate corect la sferoidul 3D şi părăsi faldurile câmpului.

— Încarcă! îi ordonă lui Ivor.

*

Primul lucru pe care îl făcu după ce reveni din efortul scrutării fu să-l întrebe pe Decan:

— Eşti sigur că luptăm de unii singuri împotriva Sommerşilor?

— Da. De ce întrebi?

— Cineva se foloseşte de un câmp foarte subtil împotriva Cassandrei. Îi parazitează memoria. I-o umple cu date eronate despre trecutul recent.

— O fi Ghilda? N-am aflat nimic de la ei… Dacă o spionează, înseamnă că ne ţin partea...

— Ghilda nu ţine partea nimănui. Dar, nu cred că sunt ei… Cassandra Sommers are mulţi duşmani.

— Dispersia?

Nizar trase aer adânc în piept şi se uită ţintă în candelabrele elastice ce palpitau discret. Răspândeau o lumină difuză ce se reflecta în zidurile umede şi calde.

— Dispersia. Sau *alte* Bene Gesserit.

Tăcură cu toţii, iar Nizar, ca de obicei, comandă deschiderea luminii în acvariu. Peisajul marin îl liniştea – sepiile mai ales, îl calmau: unduitoare, lente, dar care puteau acţiona fulgerător.

Erau exact ca el. Bătrânul cu părul rar pe care îl

luau peste picior nondecizionalii. Cei care îl porecliseră *Hârca*.

— Eşti sigur că n-au reuşit să spargă codul de acces în Terra Naevata?

— I-am scrutat cu atenţie. Bâjbâie încă! De altfel, secretul codului este cheia noastră de boltă. Textul Conservării se sprijină pe acest secret păstrat cu sfinţenie.

— Fie şi numai pentru atât, şi tot aş putea să-l destitui pe găinarul de Mord! se enervă Ivor. De ce a trebuit să intre în hala Tleilaxu? De ce a trebuit să facă tot tărăboiul legat de dispariţia lui Astrid? Ce are de câştigat din relatarea fugii Harkonnen-Atreides?… Aş putea dovedi oricând că arestarea lui nu s-a făcut din motive personale…

— Ivor are dreptate, Nizar, interveni Venexiana. De ce să nu-l arestăm pe ghildar? Dacă îl terminăm acum, i-am termina pe toţi…

— La fel aţi zis şi când aţi trimis scrisoarea către Astrid… continua Nizar.

Venexiana se prăvăli brusc pe podea, zvârcolindu-se.

— Hei! ţâşni Nizar în picioare şi se apropie de ea.

— Numele… gemu ea. Nu-i mai pronunţa numele!

Amândoi bărbaţii scotociră în vortex, dar nu găsiră nici cea mai mică urmă a vreunui releu de chin. Ca şi data trecută, Venexiana îşi reveni rapid şi se ridică, păstrând urmele atacului doar în trăsăturile schimonosite de durere. Lacrimile îi umpluseră ochii albaştri. Se aşeză în fotoliu şi comandă un curent de aer mai puternic. Dar ventilatoarele mecanice de Ordos se încăpăţânau

să se învârtă cu aceeaşi turaţie. Numai să nu se mai gândească la… Numai să nu se mai gândească la…

Nizar simţi încotro derivau gândurile ei şi interveni imediat:

— Linişteşte-te! Se ridică şi-i arătă apa întunecoasă a Mediteranei care se întindea la infinit în jurul acvariului. Nimeni n-a aflat încă de tunelurile ce se deschid în Terra Naevata. Sommerşii nu ştiu la ce folosesc legiunile despre care citesc în foliile Shiga din hală. Şi habar n-au pe unde se află cei doi defectori. Noi îi putem găsi înaintea lor. O vom face şi-i vom învăţa să le spună Sommerşilor ceea ce vrem *noi* ca Sommerşii să afle!

Îl opri o violentă chintă de tuse care păru să unduiască ferestrele bombate ale acvariului. Ivor dădu din cap, înţelegător:

— Înţeleg că vrei să-i înhăţăm în tuneluri. O misiune prin amplificatorul de vortex, nu?

— Amplificatorul, da! Dar îi vom căuta doar noi trei. Fără nimeni altcineva.

— Nu solicităm ajutorul operatorilor Ghildei?

— Ghilda? O vom ţine deoparte! se repezi Nizar. N-am reuşit încă să aflu cine ţine partea lui Mord, ca să-i evităm!

— Am putea să vorbim cu Dendros… sugeră Venexiana.

— Aţi făcut-o deja, replică Nizar, zâmbind subţire. Dendros sunt eu.

*

Oreste examina hala Tleilaxu peste umărul lui Mord. Urmărea cadrele, când stabile, când trepidante, după cum se deplasau operatorii prin încăperile dintre paravane. Când şi când, în cuvele de sunet se auzeau ordinele lui Blaiberg, alternând cu strigătele nervoase ale lui Mord.

— *Unde-au putut să dispară?*

Mord opri microdiskul-bosh şi dădu imaginile înapoi. Modifică unghiurile de vedere, anclanşă amplificatoarele de detalii periferice, scăldă totul într-o baie de infraroşii. Nu obţinu nici un rezultat. Era imposibil să găseşti un indiciu cât de mic că Mess şi Brenda s-ar afla pe undeva prin sală.

— Au reuşit să fugă, iar eu nu-mi dau seama pe unde! plesni Mord cu palma în tastele chihlimbarii din faţa sa.

— Potoleşte-te! Nici tipul ăla, Vojen îl cheamă, nu? Nici el n-a reuşit să-şi dea seama pe unde au ieşit! îl temperă Oreste.

— Vojen e un prost! S-a lăsat indus în eroare de capcanele unui prăpădit de hoţ de buzunare…

— Spuneai însă că i-ai prins în vortex pe Mess şi Brenda, îi atrase Cassandra atenţia lui Mord.

— Îi am sub observaţie. Pot să-ţi spun la ce se gândesc, în fiecare secundă. Ştiu pe unde se află. I-am capacitat deja. Dar nu reuşesc să aflu cum de s-au introdus în vortexul Landsraadului şi cum îl perturbă. Şi nu-mi dau seama pe unde au părăsit hala.

— Unde se află ei acum?

Mordec'hai pufni plictisit, ridicând ochii în tavan:

— Conform vortexului, Brenda şi Mess sunt la opt mile depărtare de Edificiu. În plină Mediterană, pe

fundul mării…

— Cum adică, pe *fundul mării*? Unde anume, *pe fundul mării*? într-un bosh, sau cum?

Mord ridică din umeri şi porni iarăşi microdiskul cu înregistrarea din hală. Cassandra şi Oreste se aplecară spre sferoidul 3D sorbind din ochi imaginile trase în laborator dar, în timp ce el murmura în barbă cuvinte de neînţeles, sora lui simţea cum mintea i se blochează încet-încet. Avea senzaţia că plaje înguste din minte îi sunt extrase discret de o prezenţă străină. Cu toate acestea, câmpurile proximale de alertă nu indicau nimic deosebit.

Erau Merovingi? Lansau un atac prin vortex?

— Mord? şopti ea într-o parte.

Mord apăsa însă pe taste, trăgând cu coada ochiului în sferoid. Se uita în continuare, din ce în ce mai nedumerit, la imaginile din sala Tleilaxu. Retrăia totul, senzaţie cu senzaţie, mirosul de *Chlorella* inclusiv, descărcat periodic de microdiskul-bosh în care copiaseră descinderea.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Oreste văzându-şi sora cum se aşază în fotoliul din faţa acvariului, ţinându-şi capul în mâini.

— Nu ştiu… e ca şi cum cineva ar aspira date din spiralele mele…

Mord se scutură şi adulmecă aerul:

— Câmpurile de alertă?

— Nimic! Nici un semn! remarcă Oreste în locul Cassandrei.

Mord iscodi pereţii, apoi se cufundă pentru scurt timp în vortex, studiind efluviile câmpului distal pe care îl lansase asupra Cassandrei tocmai din Syrta.

Dar fasciculul cu semnalele sale era gol. Încheiase substituţia pachetelor de memorie recentă ale femeii.

— Ceva în neregulă? se interesă iarăşi Oreste.

— Nu. Cassandra e obosită doar, replică Mord.

— Spune-mi! Nizar poate să ajungă la Mess şi la Brenda? întrebă Oreste deodată.

— Aici e problema. Şi Nizar şi Ivor ştiu să ajungă fizic la ei... Le vor stoarce vortexul. Vor afla cum stăm noi...

— Mda. Vor afla cât de rău stăm, constată Oreste.

— Eşti îngrozitor, Oreste! exclamă Mord. Ai atins cea mai bună poziţie la care poate visa un Decan în opoziţie, şi tu spui că stai rău! Eşti la doi paşi de secretele câmpului, fără să apelezi la serviciile Tleilaxu, şi tu spui că stai rău!

— Bine, bine, lăsă Oreste să-i cadă palma pe birou.

— Problema e alta. Merovingii vor afla cum stăm, iar noi nu vom mai şti dacă ce extragem din câmpurile celor doi e adevărat sau nu!

— De ce nu blochezi accesul în registrele lor? se enerv Oreste.

— Nu-i am în faţa ochilor! Nu stau faţă în faţă cu ei! Poate că spoturile astea despre care noi zicem că sunt Brenda şi Mess, nici nu mai sunt ei, de fapt. Poate că Nizar i-a copiat într-un vortex capcană pe care ni-l plimbă pe sub nas. Trebuie să-i am lângă mine dacă vrem să le compunem un câmp aşa cum dorim!

— Atunci?

— Atunci, mai urmărim o dată imaginile, stabili

Mord.

Coborârea în hala Tleilaxu. Ordinele lui Blaiberg. Hărţile. Bazinul cu *Chlorella pluricellularae*. Pânzele de păianjen. Strănuturile lui Mord şi Blaiberg. Apoi, gros-planurile. Hala văzuta de sus. Hala văzută din colţul stâng. Hala văzută de la rasul solului. Cizmele tipilor din echipă care clefăiau prin noroiul amestecat cu pelicula cenuşie de lichid secretată de podea.

— Opriţi-vă! exclamă brusc Cassandra. Era un plan general în care, la un ordin al lui Mordec'hai, înţepeniseră cu toţii. Priviţi hârtiile din capătul sălii! spuse Cassandra, arătând cu degetul un punct situat între paravanele albe, aproape de iazul îngheţat.

Unul dintre oamenii lui Blaiberg se retrăgea lent, obstruând cu corpul său intrarea prin care se deschidea în sală canalul ce ducea la anticariat.

Imediat, colile întinse pe jos se rotiră uşor, patinând abia perceptibil pe gheaţa de lângă iaz.

— Încă o dată… murmură Cassandra.

Reluară secvenţele. Ghildarul lui Blaiberg astupând intrarea. Hârtiile centrate de amplificatorul de detalii din sferoid. Mord care apăsa pe taste, magnificând imaginea.

Rotirea uşoară a hârtiilor.

— Curentul de aer, înţelese Oreste. Gaura prin care au ieşit Mess şi Brenda e pe undeva prin dreptul hârtiilor…

Mord pufni neîncrezător:

— Un tunel? Asta să fie ieşirea spre Terra Naevata?

Capitolul XVII

Minciunile spuse la adăpostul gândurilor de mascare, lhag thong*, sunt tot o formă a Mântuirii, spune Scriptura Schimbărilor. Această Mântuire este explicabilă prin relaţia de supunere faţă de vortex, pe care o impune minciuna* lhag thong.

Legiunea Tengri nu păstrase din Scriptură decât această ultimă prevedere. Restul versetelor li se păreau figuri de stil care îţi permiteau, la sfârşitul lecturii, să înţelegi acest lucru simplu: că trebuie să priveşti dincolo de aparenţe. Această doctrină, asemănătoare celei a Vorbitorilor pentru Peşti, este motivul pentru care Decanatul i-a considerat pe Tengri drept aliaţii Dispersiei aruncaţi pe întinderile Terraei Naevata.

ÎN ZIUA DE SIIDARAZAI, spulberaseră un brund răzleţit al inamicilor, la sud-est de Sidi-Ferruch, în apropierea unei rafinării acoperite de troiene cenuşii. O dată ajunşi la adăpostul zidurilor de gheaţă ale aşezării Sohere, Kildare se năpustiră asupra adversarilor ucişi sau făcuţi prizonieri şi le jupuiră tegumentele elastice, ca de cauciuc. Apoi le extraseră spiralele dispuse pe trunchi în cercuri concentrice ce emanau raze metalice rectilinii pe membre şi pe cap.

Îşi petrecură cele câteva ore care urmară trecându-şi sub piele vortexurile individuale ale

Soherilor, după cum îi învăţau cei doi străini, care mergeau de la unul la altul şi le arătau cum şi în ce fel trebuie făcut ca să fie siguri că vor intra în registrele de comunicare ale inamicilor. Până seara, căpătaseră accesul la comunicaţiile şi legăturile legiunii adverse, captându-le parolele şi itinerarele. Emiseră şi ei în registre primele semnale hipobass, iar mătcile adverse le răspunseră.

La doar şase ore după victorie, brundul advers nu mai era compus decât din oameni fără vortex, inexistenţi în câmp. Pentru ei, aerul devenise sălbatic, neperforat de informaţie. De acum, Highlanderii erau stăpâni pe igluurile şi comunicaţiile lor.

Numai capcanele de vânt nu le înălţaseră: semnalele zmeielor de vânt Kildare ar fi fost copiate în câmp de Soheri, care foloseau drept generatoare de energie morişti de lemn. Ar fi fost un fleac pentru scrutătorii lor să-şi dea seama că cei care se dădeau drept Soheri erau de fapt Highlanderi. Şi aşa trebuise să îndepărteze suspiciunile Shalawei, o matcă Soheră, care, neînregistrând în câmp semnalele moriştilor generatoare de energie, îi întrebă de ce nu se încălzesc. Ossian îi răspunse că doreau să se adăpostească într-un ued situat mai aproape de brundul central Soher, unde îşi vor ridica propriul brund. Până atunci, aveau să se încălzească cu *lichiba* ars în igluuri.

Era o zi însorită. Ossian emise în vortex pachete întregi de informaţii false, care codificau distrugerea brundului Winnonei. Treaba asta îi luă

mai bine de două ore, după care îi făcu semn mătcii că puteau porni.

Brundul îşi începu urcuşul anevoios, îndreptându-se către oaza Ouargla, pe care o părăsise cu câteva zile în urmă. Era amplasată undeva în faţa lor, dincolo de munţii înzăpeziţi. Văzduhul era senin şi nemişcat. Zgomotele produse de Highlanderi se înşurubau în liniştea deşertului. Se târau printre troiene, de-a lungul conductelor ce duceau spre *tehang-thang*-ul nordic.

— Nu-i bine deloc, comentă Tuath. Vine iarăşi furtuna.

Winnona ridică din umeri. Ar fi fost de mirare să nu fie uragane în anotimpul Sayal. Privi în viziera de sticlă pictată de Ossian. Cotele topografice vizibile se suprapuneau peste planurile făcute de scrutător. Undeva, îndărătul înălţimilor ce se ridicau în faţă, pâlpâiau spoturile ce marcau aglomerarea Soherilor din brundul mătcii lor majore.

— Vijelia vine dinspre est, spuse Tuath, adulmecând aerul liniştit încă.

— Cu atât mai bine. Avem în viziere poziţiile Soherilor. Să vină vijelia şi vom ataca! zise matca.

— Ţie cum ţi se pare? se întoarse Tuath spre Ossian.

Ossian nu răspunse. Le făcu semn să aştepte. Târându-se în fruntea brundului, îşi ridică viziera de sticlă pictată şi se opri lângă vârful unui *chörten* afundat în zăpadă. Se concentră asupra semnalelor care pulsau în vortex.

— Ghazalla e în câmp. Scrutează. A scrutat şi în

timp ce comunicam cu matca Soheră, zise el într-un târziu.

— Nu-i rău deloc. Winnona se înfăşă în pelerina din blană de leu alb. Înseamnă că pentru Ghazalla noi nu mai existăm.

— Corect, confirmă Ossian. Am surprins mesajele ei către scrutătorii Kildare. Transmite tuturor că brundul Winnonei a fost distrus.

Reflex, se uitară toţi trei către Gwenn şi Fingal. Avansau alături de ceilalţi, înconjuraţi parcă de o carcasă de aer fierbinte, uleios… Erau într-un sigiliu-vortex creat de Ossian.

Matca pufni în râs:

— De acum, noi o vom intoxica pe venetică.

— Mda… venetica, surâse Ossian, ironic, şi-şi trecu mâinile prin părul rar. Să fim atenţi însă la ce comunicăm în interiorul brundului. Ghazalla ne poate identifica la cea mai mică greşeală.

— Pe trimişii lui Bhagavan i-ai cercetat? se mai interesă matca.

Ossian şi Tuath îi priviră pe cei doi străini. Abia mergeau prin zăpadă. Dacă i-ar fi lăsat pe *tchang-thang*, ar fi murit, cu siguranţă. De ce oare trimisese Bhagavan nişte soli atât de neobişnuiţi cu dunele de zăpadă?

— I-am cercetat, zise Ossian. Le e frig. Le e frică să se depărteze de brund. Făcu o pauză, după care spuse, ţuguind buzele. Mă întreb dacă sunt chiar trimişii lui Bhagavan. Prea sunt neputincioşi.

Matca ridică din umeri. Ajunseseră pe o culme de unde în depărtare, spre nord, se vedea carapacea de gheaţă albastră ce acoperea Mediterana. Paakul marin era străbătut de reflexe turcoaz ce

păreau să se oprească în macaralele înţepenite pe ţărmul îngheţat.

— Supraveghează mai ales câmpul lui Gwenn! spuse Winnona. Vreau ca din sigiliul-vortex să nu iasă nici măcar un parazit ordonă matca, după care întoarse capul într-o parte şi începu să adulmece aerul.

— Scirocco! spuse Tuath liniştit, întinzând mâna spre est, pe deasupra conductelor ruginite.

Cerul se înnegurase iarăşi, ca în urmă cu doar două zile. Pete lichide, cenuşii, se întindeau peste bolta senină.

În câteva ore, viscolul va fi peste ei.

*

Furtuna nu întârziase. Era, după cum estimase Tuath, un sirocco, mult mai uscat decât simunul, cu fulgi de zăpadă mai mici, ca nişte minuscule proiectile de gheaţă tăioasă ce li se repezeau în obraji. Rafalele vântului îi răsuceau în toate părţile.

Ossian trebui să strige ca să acopere vuietul viscolului:

— La două mile nord-est. Pe coastă. Acolo este brundul central Soher!

— Asta nu e aproape de golful Oran? îl întrebă Tuath. Nu e locul pe care ni l-a sugerat Ghazalla ca fiind un bun adăpost?

— Ba da, îi spuse Winnona întorcându-se, încercând să străpungă cu privirea spre locul pe care i-l indica scrutătorul. Inutil. Nu vedea decât vârtejuri de zăpadă îngheţată. În schimb, dacă privea în sticla preparată de Ossian, spoturile

Soherilor se vedeau cât se poate de clar. Era suficient să te îndrepţi către punctele pe care ţi le indica viziera, ca să nu te rătăceşti.

— Ai supravegheat sigiliul-vortex? se interesă matca. Mai mult decât de Soheri, mi-e frică de o figură din partea lui Gwenn şi a Ghazallei…

— Nici o problemă. Nici Gwenn, nici Fingal nu pot ieşi din sigiliu…

— Bine, aprobă Winnona şi ordonă fixarea capcii şi coborârea vizierei monoculare. Spoturile Soherilor aşteptau undeva, departe, dincolo de trombele de zăpadă… Zalele de oţel se strânseră în jurul corpului mătcii, moletierele de aluminiu îi presară muşchii, rachetele i se fixară în legături. Privi peste umăr. Spoturile adversarilor patinară în lături, ca luate de curent, înlocuite fiind de punctele gălbui ce marcau propriii ei legionari.

Brundul aştepta, mascat de trombele de zăpadă huruitoare.

Ar fi putut să comunice cu ei într-un registru mascat de Ossian, dar ea preferă să le vorbească. Vocea omenească era dovada puterii. Ossian insista chiar ca matca să discute cât mai des cu supuşii ei; după el, glasul exprimat verbal constituia legătura naturală dintre o matcă şi brundul ei.

— Avem de tras în ţeapă o matcă majoră! strigă Winnona. Din embrionii pe care i-am eclozat putem face nişte adevăraţi Kildare Dar asta se va întâmpla numai după ce ne vom odihni… după această ultimă bătălie din *tchang-thang* ! Vă promit că dacă această incursiune reuşeşte, ne aşteaptă cel puţin o lună de Shabbash! Nimeni şi

nimic nu ne va tulbura repaosul binemeritat!

Se uită la Ossian; el înclină din cap, imperceptibil, asigurând-o că ecranase registrele de acces în brund. În locul tiradei mătcii, atât Ghazalla cât şi Sohera, n-ar fi putut capta decât un câmp de substituţie uriaş. Un brund în întregime fals.

Fără nici un alt cuvânt, Winnona se răsuci şi porni prin nămeţi. Brundul se puse în mişcare în urma ei, aplecându-se pentru a se strecura printre rafalele de vânt care le săltau pelerinele.

Nu trecură mai mult de câteva minute şi terenul începu să coboare în pantă. Brundul se îngrămădi spre fundul uedului. Se scurgea ca un covor de pete negre, viermuinde, prin zăpada afânată, spulberată de palele vijeliei.

Ţinură fundul văii, printre curenţii de aer care zbârnâiau ca nişte corzi întinse de arc, prelingându-se pe sub sloiurile de gheaţă suspendate. Se împiedicau lovindu-se de blocurile cenuşii şi îşi zdreleau degetele în colţurile tăioase de stâncă ce îi despicau până la os. Aerul vuia, doldora de zăpadă.

— Ai ceva în vortex? răcni Winnona spre Ossian şi gura i se umplu cu nenumărate bobiţe de gheaţă ascuţită.

Îndoit de mijloc, Ossian se propti cu picioarele în bolovănişul de gheaţă, gata-gata să alunece. Se adăposti sub o plombă de zăpadă întărită. Negă cu un gest scurt. Vortexul era gol.

Uedul urca lin spre nord. Undeva în faţă, dincolo de o conductă dezafectată, se afla oaza Ouargla. Cea din care porniseră în Micul Jihad împotriva

Soherilor, aflată în mâna acestora, acum. Totul părea o pildă din Scriptura Schimbărilor.

Winnona aşteptă ca întreg brundul să ajungă pe terenul plat şi le făcu semn către unul dintre pilonii de susţinere ai conductei uriaşe. Era un loc relativ sigur, adăpostit de scrutătorii inamici. Comunicaţiile lor vor fi ecranate acolo de betoanele speciale ale construcţiei vechi, de dinainte de *kyewa,* ba chiar de dinainte de *gaslii...*

Se repeziră cu toţii în urma mătcii, strecurându-se aplecaţi printre palele vântului. Cerul părea că se fărâmase şi că le cade în cap cu totul, fragmentat în miliarde de fulgi tăioşi de zăpadă.

— Eşti sigur că am ajuns unde trebuie? strigă Winnona la Ossian, abia reuşind să acopere huruitul vijeliei. Se chiora în viziera monoculară, în care vibrau spoturile lucioase ale inamicilor.

Ştie că am ajuns, dar îi e frică, gândi Ossian.

— Am ajuns. Ne mai despart cinci sute de iarzi de oază! strigă el şi făcu semn cu bărbia spre Ouargla.

Matca încuviinţă şi clătină capul într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi dorit să se asigure că spoturile Soherilor rămâneau pe loc.

Îi e frică de încălcarea Scripturii şi de spiralele pe care le-am schimbat, îşi spuse scrutătorul.

— Putem străbate cinci sute de iarzi în trei minute? se interesă Winnona.

— Vrei să lansezi ignipectoare? o întrebă Ossian. Ea dădu din cap că da. Masculul continuă: Nu cred că e bine. Îşi vor reveni până să ajungem noi în brund. În plus, o să ratăm efectul surpriză.

Buzele mătcii se acoperiseră cu o pojghiţă

lucioasă. O usturau. Nepăsătoare, Winnona îşi strivea buza inferioară între dinţi.

— Tuath? se răsuci ea către masculul dintâi.

Tuath examină nămeţii cenuşii, văluriţi, care păreau că susţin viscolul greu, gata să plesnească din cauza presiunii.

— Eşti sigur de poziţie, Ossian? întrebă Tuath.

— Absolut!

— Fără ignipectoare! hotărî şi Tuath. Pe vijelia asta, o să ne putem apropia de ei suficient ca să nu le rămână nici o şansă!

Winnona se uită de la unul la altul, zgâlţâită de răbufnirile viscolului. Se înclină într-o parte. Fâşiile de păr blond îngheţat îi scârţâiau sub descărcările vântului. Dădu să se întoarcă, dar se opri la jumătatea mişcării:

— Tu nu eşti un luptător, Ossian! Prefer să rămâi la coada atacului, cu mintea bine deschisă în vortex… Oricine încearcă să comunice cu Ghazalla – îl tragi în ţeapă! Fără discuţie! Vreau s-o pun în faţa unui fapt împlinit! Şi după aia, mai vedem noi.. Îi smulg eu eclozorul ăla nenorocit care i-a permis să se încrucişeze cu Highlanderi! O străină!… O blestemată de Bene Gesserit

Se răsuci şi porni către zidurile invizibile de care îi despărţeau cei cinci sute de iarzi. Comandă deschiderea capei, controlă armele şi viziera monoculară. Apoi, testă câmpul.

Era cu desăvârşire gol. Doar pachete de date meteorologice extrase direct din atmosferă şi vortexul bâzâi conţinând cotele terenului. Îi făcu semn lui Tuath să se apropie de ea.

— Oare ce face Ghazalla acum? îl întrebă şi se

zgâi în ochii lui.

— Ce e? făcu el, neînţelegător şi dădu să se retragă din faţa privirii scotocitoare a mătcii, fără să reuşească.

— Nimic. Vroiam doar să mă asigur că Ossian face treabă bună.

O luă din loc. Era satisfăcută din cauză că ochii masculului dintâi nu mai sclipeau la auzul numelui mătcii majore. Ossian n-o minţise, totuşi – reuşise s-o îndepărteze pe matca majoră de urmele lor din câmp.

Continuă să avanseze, cu paşi din ce în ce mai mari. După un timp, printre ochiurile vijeliei se văzu mai întâi o umbră. Cenuşie. Densă. Surmontată de siluetele zvelte ale turnurilor generatoare de energie.

Brundul Kildare iuţi pasul. Zidurile deveneau din ce în ce mai clare printre cortinele de zăpadă. Se auzi primul ţiuit, vag, pierdut în desimea siroccoului. Imediat, o dâră albastră, strălucitoare, străpunse volutele vijeliei, vibrând.

Un arc electric pe fondul mat, murdar. Apoi, încă una, ţâşnind dintre moriştile de lemn.

— Cu zidurile astea înalte, pot lansa câte ignipectoare au chef! se auzi vocea Corei.

Prima încărcătură spulberă omătul la o sută de iarzi în dreapta. Se auzi bufnetul înăbuşit, se simţiră undele de aer cald ca nişte lame fierbinţi, dar asta a fost tot.

Traseră şi ei, din fugă. Încărcături criogene care sfâşiară aerul chiar deasupra brundului. Zidurile au fost împroşcate cu sfere minuscule, înţepenindu-i pe Soherii loviţi, prăvălindu-i ca pe nişte statui

casabile din sferoid. Aerul de deasupra lor devenise dens şi vâscos; gerul din jur se asemăna cu o saună de acum.

Atunci căzu şi cea de-a doua încărcătură de ignipector, în ultimele rânduri ale brundului Kildare. Codaşii zburară în zăpada afânată, pe jumătate arşi, apoi efluviile care îţi luau respiraţia, mai grele decât aerul, îi făcură pe cei din faţa lor să plonjeze cât puteau de repede sub stratul alb, protector.

În primele rânduri, Gwenn îngenunche automat şi proiectă spre zid o încărcătură explozivă, copiind întocmai mişcările unui legionar aflat la o aruncătură de băţ în stânga ei. Estimă efectul loviturii ei cu ochi maţi şi se ridică o dată cu masculul, luând-o la fugă drept înainte.

Plesnetele armelor portabile biciuiau tot mai des în viscol. Dinspre Kildare, un snop de brizante străpunse vijelia perforând zidul din blocuri de gheaţă.

Deja se vedeau unii pe alţii. Jerbele criogene ale Highlanderilor brăzdară aerul, lăsând dâre albe, orbitoare, ca nişte panglici azvârlite peste zidul de incintă. Alţi Soheri se prăvăliră de pe zidurile de gheaţă.

— Crăpaţi odată zidul ăsta! urlă Winnona.

Primul rând de Kildare îngenunche, proiectând încărcături brizante care ricoşau în pereţii protectori ai brundului. O rafală cu miezuri de fontă încinsă se revărsă dinspre Soheri, spulberând primul rând al Highlanderilor. Burţile despicate, vortexurile zbârnâind, cu firele smulse şi sângele aburind care se scurgea în zăpadă.

— Am zis să crăpaţi odată zidul ăsta!

O nouă dâră de ignipector, albastru electric, sfârâi pe deasupra Scoţilor. Masculul din faţa lui Gwenn se repezi să se afunde cât putea el de repede sub straturile superficiale de zăpadă. În urma lui, Gwenn şi Fingal păreau că se înşurubează ca nişte peşti hăituiţi în neaua spulberată de vânt, copiindu-i mişcările la unison.

— O să ne asfixiem aici! Crăpaţi dracului odată zidul ăsta împuţit! strigă matca.

Aruncătoarele de brizanţi plesniră iarăşi, sec, în timp ce încărcătura de ignipector se înşuruba în vrie, spre ei. Ca o frunză uscată.

Şi în acel moment, zidul de incintă al Ouarglăi se prăbuşi, iar Highlanderii se repeziră înainte.

*

Brundul Soher ardea de câteva minute bune.

— Unde-i căţeaua aia? Unde-i matca majoră? răcnea Tuath invârtindu-se printre turnurile înalte din piele. Două dintre ele se prăvăliseră în zăpadă, iar elicele de lemn din interiorul lor ardeau, răspândind un miros acru.

Highlanderii se năpusteau asupra igluurilor, izbindu-le cu berbecii din oţel; aprindeau încărcături la intrarea lor şi le aruncau în aer. Atacul îi surprinsese pe Soheri în timpul băii tradiţionale – stăteau liniştiţi la taifas pe marginea rezervorului fierbinte, în faţa unor carafe mari din corn, pline cu bere. Practic, singurii care apucaseră să riposteze fuseseră santinelele şi, imediat după căderea zidurilor, Highlanderii îi masacraseră peste

tot pe unde îi prinseseră. Doar ici-colo, în brundul devastat, mai erau pungi de rezistenţă în care se luptau Soheri buimaci.

— Unde-i scârba aia? urla Winnona de pe marginea bazinului ritual. O fac sclava cui mi-o aduce!

Se auzi o deflagraţie şi silozurile cu orz se făcură una cu nămeţii. Praful de *tsampa* se ridica precum ceaţa din jurul corturilor. În timp ce Kildare doborau restul moriştilor generatoare de energie, un grup de igluuri zbură în sute de bucăţi colţuroase din gheaţă.

— Ossian! Ossian! striga Winnona. Vezi în vortex! Unde e ascunsă lepra aia?

— E plin de paraziţi! Furtuna! răspunse Ossian din spatele mormanelor de piei din mijlocul brundului.

Matca îşi smulse viziera monoculară de sub coif şi o azvârli în zăpadă. Chiar atunci, din partea de nord a brundului, din apropierea staulului în care erau înghesuite caprele-de-zăpadă, se ridicară urale. Urmară strigăte ascuţite, iar zvonul se răspândi:

— Fingal şi Gwenn! Au pus mâna pe *ea*! Fingal şi Gwenn!

Highlanderii începuseră să chiuie şi să ţopăie, făcând loc celor doi, care o îmbrânceau printre igluurile sfărâmate pe prizoniera lor.

Fingal şi Gwenn? emise Winnona către Ossian. *Nu i-ai făcut să fie copiile lui Muldar?*

Ossian se scutură şi căută în câmp semnalul lui Muldar. Îl descoperi, stins, aproape îngheţat, printre blocurile de gheaţă ale zidului spulberat.

Kildare se îmbulzeau în jurul mătcii de culoare. Păşea pe cât putea de dreaptă printre ghionţii şi scuipăturile ce cădeau asupra ei din toate părţile.

Winnona îl privea pe Ossian cu buzele strânse, oarecum mirată. Acţiunile celor doi aveau să crească primejdios în cadrul brundului; vor reuşi, probabil, să atragă mulţi susţinători, iar Ghazalla atât aştepta: să-i vadă majoritari ca să poată dirija şi acest segment al legiunii care până atunci îi scăpase de sub control. Asta, cu condiţia ca…

— Rahat! şuieră Winnona. Din spatele ei, Tuath ridică neputincios din umeri.

Răcnetele răguşite ale Highlanderilor se auzeau din ce în ce mai tare, obligând-o pe matca majoră Soheră să îngenuncheze în faţa mătcii Kildare.

— Ai să săruţi piciorul învingătoarei! rânji Gwenn şi privi ironic la Winnona, după care o trânti în zăpadă pe femela cu piele măslinie. Sohera se întinse cu faţa în jos şi împlini ritualul înfrângerii, aşa cum era înscris în Scriptura Schimbărilor. Întinse braţele drept în faţă şi îşi cufundă faţa cu totul în zăpadă, apoi îi cuprinse gleznele în mâini, ca şi cum s-ar fi agăţat de două bare ca să nu cadă în gol.

— Winnona îmi spune, strigă Gwenn, că aşteaptă alegerea voastră ca să hotărască ce-i de făcut cu cioroaica!

Matca făcu un efort ca să-şi menţină spiralele la aceeaşi intensitate luminoasă. Scroafa asta… scroafa asta… era o nouă palmă pe care o dădea prescripţiilor din Scripturi! Iar legionarii înghiţeau totul pe nemestecate! Erau încântaţi că li se oferea posibilitatea de a decide ei în locul mătcii şi

scandau numele Winnonei.

Uralele tunară în brund. Fie că legionarii erau cei ce dispuneau de soarta mătcii înfrânte, fie că Winnona lua hotărârea, legiunea Soher se va îndrepta către o dezagregare sigură. Era o lege cuprinsă în Scripturi, care n-avea cum să fie încălcată, slavă lui Bhagavan, îi trecu prin minte Winnonei.

— S-o lăsăm pe matcă să decidă, totuşi! zâmbi Ossian către oamenii care scandau numele Winnonei, făcând ca aclamaţiile legionarilor să crească în intensitate.

Gwenn izbucni în râs şi aplaudă demonstrativ către Ossian. Winnona zâmbi. Clipi scurt spre Ossian care reuşise s-o scoată din impas, după care privi cu dispreţ la matca plină de sânge, care tresărea de durere la picioarele ei.

Punctaj mare, trăsături suplimentare de vortex, gândi Winnona. Asta, doar dacă Schimbările nu-i prindeau din urmă.

— O vom suspenda lângă bazin! decise matca. Aşa cum au făcut străbunii noştri când au obţinut prima victorie sahariană!

Arbaletele lansară încărcături luminoase. Legionarii izbiră lăncile între ele. Apoi se răspândiră în brund şi începură să înalţe zmeiele de vânt. După câteva minute, aburii urcau iarăşi din rezervorul central al brundului.

Brusc, Ossian se holbă, îşi schimonosi buzele într-un rictus şi ciuli urechile. Winnona profită de vacarm şi întrebă în şoaptă:

— Ghazalla?

Scrutătorul clătină din cap şi aruncă o privire

spre Fingal şi Gwenn. *Tuath!* ordonă matca în vortex.

Suntem cu toţii aici! chicoti Gwenn. De ce nu vorbeşti cu Winnona, Tuath? Hai, spune-i!

N-am avut ce face, Winnona! se scuză Tuath.

N-a avut ce face, Winnona! se pisici Gwenn*. Credeaţi că nu ne-am păstrat nici o rezervă? Nici un registru mascat? Chiar când am fost copiile lui Muldar, Ghazalla m-a citit…*

Matca zâmbi către legionari făcând semn celor care încălzeau apa bazinului. Încercă să lanseze o perdea de gânduri *Ihag thong*, dar se gândi că era deja prea târziu.

— Spune, Ossian! Cât de multă lume e aici, cu noi? întrebă ea, făcându-l pe Ossian să-şi treacă palma pe deasupra cheliei. Respiră adânc, şi spuse:

— Măcar să comunicăm în câmpul proximal, zise el. Să nu care cumva să fim auziţi…

Are dreptate, Winnona! Dacă ne aude cineva? Dacă se află de secretul nostru, atât de bine păzit? Era Fingal, care comunica în tonuri mieroase. *Ce anume ai auzit în registre, Ossian?*

Am surprins o comunicare între legiuni, începu Ossian. *Din legiunea Caruselambra, cineva tocmai emite un mesaj către un receptor dintr-un brund Durstor…*

Serios? O comunicare între legiuni? Exact ce te interesa pe tine, Winnona! se prefăcu Fingal interesat.

Mătcii îi îngheţase zâmbetul. Se uită la cei doi străini care, ca de obicei, stăteau la doi paşi de ea.

— Ce înseamnă asta?

Masculul cel slab ridică din umeri:

— Nu-l lua în seamă pe Fingal şi întreabă-ţi scrutătorul cine cu cine comunică!

Cine cu cine comunică? Din Scandinavia în Sirius?

Exact! confirmă Ossian. *Din Scandinavia în Sirius. Îi explică cum păstrătoarea Gwenn a capturat-o pe Moolah, matca majoră Soheră…*

Păstrătoare?! căscă Winnona ochii.

Cel puţin, aşa susţine emiţătorul din legiunea Caruselambra. Vorbeşte cu Vărsătorul din Sirius, dintr-un brund Durstor, conchise Ossian şi zâmbi larg către Highlanderii care o aclamau pe Winnona.

Eh? Ai căpătat răspunsul la întrebarea ta? formulă Fingal şi porni alături de Gwenn în mulţimea care o târa pe matca majoră Soheră. Gata s-o ridice între ţăruşii din mijlocul brundului.

Winnona dădu să-l privească pe străin, dar, pentru prima oară de când venise în brundul ei, îl văzu cum evită s-o privească în ochi. Îşi acoperise faţa cu faldurile pelerinei şi se prefăcea că îşi caută un loc în care să se adăpostească împreună cu tovarăşa lui.

*

Ghazalla percepu în câmp anxietatea străjii, îi simţi gândurile formulate rapid şi, în sfârşit, îl auzi strigând:

— Cine e acolo?

O dată cu întrebarea, matca majoră înregistră cum Highanderul îşi armă arbaleta, aţintind-o spre ea prin cortinele de fulgi de zăpadă.

— Sunt Ghazalla, spuse ea, apăsat.

Sunetul moale al cuvintelor se strecură prin ninsoarea liniştită. Câmpurile celor doi se intersectară, iar matca majoră simţi cum straja de pe parapetul de gheaţă se relaxează. Instantaneu fluxul de veghe ce străbătea linia santinelelor coborî cu câteva praguri. Trei praguri, stabili Ghazalla, apreciind comunicările subliminare care luau naştere între pândari.

— Am să ies din brund. Cu Llewellyn, adăugă ea, înregistrând o nouă creştere, cu un prag, a fasciculului de câmp dintre santinele.

O creştere acceptabilă, zâmbi satisfăcută. Nu acordă o importanţă deosebită ieşirii mele.

— Vrei să te mai însoţească cineva? întrebă santinela.

— Nu. Am să merg doar cu scrutătorul. Pentru orice eventualitate, iată traseul nostru!

Se concentra, oferind santinelelor itinerarul pe care îl va parcurge cu Llewellyn în jurul brundului. Încrezători, pândarii înregistrară în vortex minusculul nor de informaţii emis de Ghazalla în timp ce ea ieşea pe *tchang-thang.*

Erau obişnuiţi cu plimbările ei. Discuţii ca cea de mai sus se repetau cu regularitate de ani de zile, precedând ieşirile mătcii majore în jurul brundului central în fiecare seară, indiferent de vremea de afară.

Câmpul santinelelor coborâse la nivelul de veghe. Ghazalla zâmbi, constatând că învăţase bine lecţia Vărsătorului; un mascul Bene Gesserit, rătăcit cine ştie cum tocmai în Sirius, care o învăţase cum să-i manipuleze pe legionari.

„Obişnuieşte-i cu obiceiurile tale! Fă-i să creadă că nu te abaţi cu nici o iotă de la ele! Va fi cel mai bun ascunziş... Vor crede că te afli acolo unde le-ai spus că eşti. E un lucru care o să-ţi folosească.”

Ghazalla porni, şchiopătând, prin ninsoare. Ordonă în vortex înfăşarea pelerinei de blană şi, după câteva secunde, ajunse pe panta molcomă ce cobora spre Mediterana. În spatele ei, Llewellyn mai aruncă o privire către zidul de incintă şi-i făcu semn mătcii: puteau să-şi schimbe direcţia.

O luară spre sud, exact după cum afişaseră în pachetul de informaţii oferit santinelelor. Lăsară în dreapta staulul cu capre şi corturile pline cu nutreţuri de *Chlorella* uscată. Se auzi urletul unuia dintre câini – abia reuşea să străbată văzduhul îngheţat. Ajunseseră la distanţă sigură de brund.

Ghazalla scrută vortexul: datele bazale ce pulsau în el arătau că se aflau la 200 de iarzi de zidul de incintă; santinelele erau din ce în ce mai puţin atente la ei. Fluxul le coborâse cu încă două praguri. La mai bine de o jumătate de milă în spatele lor, se întindea ţărmul acoperit de blocuri de gheaţă. Înspre est, Cyrenaica pustie, iar la sud se vălureau dunele moi ale înălţimilor Caudalae, ca o turmă îngheţată.

Dinspre acestea din urmă trebuia să-şi facă apariţia trimisul Vărsătorului, cu ultimele instrucţiuni.

— Eşti pregătit, Llewellyn?

Scrutătorul încuviinţă şi izolă în câmp trupul şi mentalul mătcii majore, aspirând datele fizice, pulsiunile mentale şi toate gândurile ei. Avea deja un întreg pachet de informaţii circumscris în

vortex, un pachet care umplea cam zece minute de plimbare şi discuţii contrafăcute între ei doi.

Nu-l va lansa decât când îl vor întâlni pe emisarul Vărsătorului.

Llewellyn îşi creă apoi sieşi o izolare, aspirând propriile date şi frânturi de idei, pe care le delimită în câmp. În sfârşit compuse un spaţiu gol, etanş, pe care îl făcu să emită date bazale: vânt, ninsoare, ger. Aici, în această nişă goală din câmp îl vor găzdui pe trimis. La adăpost de simţurile santinelelor.

Era partea cea mai grea a misiunii sale de scrutător. Era mai simplu să izolezi două persoane preînregistrate decât să circumscrii un spaţiu gol, lipsit de suport material.

— Vine! şopti Ghazalla, adăpostită în nişa imaginată de Llewellyn.

Scrutătorul percepu efluviile prezenţei care se apropia. Mai erau doar câteva secunde şi, trimisul Vărsătorului se va concretiza chiar între ei, venit tocmai din nord, din Sirius.

Emisarul se materializă brusc pe zăpada moale; în mai puţin de o clipă, picioarele i se afundară în nea, imediat după ce încheie concretizarea completă. Llewellyn îl înconjură cu nişa goală de câmp, care începu instantaneu să emită datele fizice locale.

— Grăbeşte-te! îl somă Ghazalla, nerăbdătoare.

Llewellyn lansă cele două prezenţe false, el şi matca, ce începură să evolueze în vortex ca şi cum şi-ar fi continuat plimbarea. Concomitent, se înconjură etanş în câmpul de izolare împreună cu Ghazalla.

— E în ordine? întrebă scrutătorul.

Ghazalla examină fluxul de veghe. Nici un prag în plus.

— E în ordine.

Pentru câteva secunde, o priviră amândoi pe nou-sosită. Ascultător, vortexul încărca deja datele ce lansau falsa deplasare a copiilor din vortex. *Ele* deveniseră de acum accesibile oricărui spion.

Llewellyn îşi reveni primul din stupoare şi controlă încă o dată câmpul. Erau izolaţi. De nedepistat.

— Totul e în regulă, le asigură pe Ghazalla şi pe nou-venită. Le privi atent, crezând că nu vede bine din cauza fulgilor de zăpadă care se răsuceau în aer. Dar nu încăpea nici o îndoială: mesagerul trimis de Vărsător era copia fidelă a Ghazallei.

Înaltă, cu pielea închisă la culoare, cu faţa prelungă, cu părul negru, lucios. Învelită în aceeaşi pelerină de blană neagră. Aceleaşi buze răsfrânte şi ochi cu sprâncenele ridicate, care îi dădeau un aer de mirare continuă. Iar când au început să meargă, acelaşi târşâit al piciorului drept: urma războiului de acum şase ani cu legiunea Fouta-Djalon, pe platoul Tombuctou.

— Sunt Bratnah, din brundul Vadhastra. Sunt Amforă. Sunt o apropiată de-a Vărsătorului.

Ghazallah şi Llewellyn se priviră. Era cel mai înalt rang care îi vizitase vreodată. De regulă, veneau Maici tinere, acolite, Izvoare, sau Păstrătoare ale Apei – nici unele, nici altele însă, nu făceau decât să transmită mesajele Vărsătorului.

Bratnah era investită însă cu capacitate de decizie, ca orice Amforă. Avea dreptul să acţioneze

conform propriilor ei concluzii, pentru binele comun al Ordinului.

— Bun venit, Bratnah! spuse Ghazallah, împreunând palmele în faţa pieptului.

— N-avem mult timp, zise Bratnah. Situaţia s-a agravat. Ordinul bănuia că simpla eliberare de vortex nu este suficientă. Vortexul trebuie distrus. Vărsătorul i-a localizat pe cei ascunşi în spatele câmpului: grupul Al Bokar, care sprijină din toate puterile existenţa vortexului. Am fost trimisă tocmai pentru a le împiedica acţiunile… în plus, sora duşmancei noastre de moarte a părăsit fieful familiei şi s-a refugiat la Vorbitorii pentru Peşti… Amândouă pretind că acţionează din motivaţii Bene Gesserit.

Bratnah se oprise şi făcu o mudrah simplă, verificând izolarea conversaţiei. Păru mulţumită, pentru că zâmbi discret.

— Grupul Al Bokar?

— Grupul Al Bokar! răspunse Bratnah, răspicat, arcuind sprâncenele şi mai mult. Llewellyn! Cum estimezi că vor evolua evenimentele în viitoarele săptămâni?

Llewellyn o privi pe Ghazalla fără să înţeleagă ce era cu interogatoriul la care îl supunea Bratnah. Matca îi făcu semn să răspundă.

— Am trimis deja mesaj Ordinului… începu el. Legiunea Highlander va trece Mediterana după ce va căpăta statutul de legiune migratoare. Va spulbera legiunea Spree. Va stabili contact de război cu Tengrii. Am luat legătura şi cu Păstrătorii strecuraţi în aceste legiuni pentru a face planuri comune, recită Llewellyn.

— Exact acelaşi lucru ni l-a transmis şi Gwenn, din brundul Winnonei. La fel a plănuit şi Ossian, scrutătorul lor, deşi nu este dintre ai noştri.

Llewellyn o privi cu coada ochiului pe matca majoră. Gwenn sărise peste condiţionările ierarhice şi comunicase direct cu Ordinul. Trecând peste Ghazalla. Ştiau că Gwenn este releu direct cu Sirius şi că este ambiţioasă. Ştiau şi că Ordinul încurajeaza concurenţa. Dar Gwenn depăşise de mult limitele acceptabile al competiţiei. Cumva ar fi trebuit să aibă grijă de ea, dacă doreau să-şi păstreze posibilităţile de ascensiune în Bene Gesserit. Iar figura pe care i-o montaseră în peşteră, când trebuise să se retragă din faţa Corei, sau cea de acum câteva ore, când o deconspiraseră în faţa lui Ossian şi a Winnonei, nu păreau să-i reteze nici cum din elan.

— Ossian, care este un tradiţionalist al Scripturilor, gândeşte exact ca voi, accentuă Bratnah.

Nu trebuise să folosească nici o particularitate a Glasului ca să se înţeleagă reproşul din vocea ei. Lucrând-o în acest fel pe Gwenn, părea ea să le comunice prin subsens Bene Gesserit, Ghazallah şi Llewellyn deschiseseră o portiţă către secretele Ordinului…

— Ossian, continuă ea, acţionează ca un rebel. Schimbă spiralele, amestecă brundurile între ele, ca şi cum mult aşteptata zi a contopirii legiunilor ar fi venit deja. Ca şi cum războaiele îi vor măcina pe tradiţionalişti, iar legiunile ar fi pe punctul de a fi desfiinţate.

— Vortexul este plin de semne, se apără

Llewellyn. Doar nu crezi că *noi* l-am condiţionat pe Ossian să procedeze astfel?

— L-aţi învăţat pe Tuath să-i spună despre releul de chin… Iar Ossian a făcut-o, sublinie Bratnah.

— Nu văd de ce te-ai supărat, interveni Ghazalla. Ossian putea să afle şi singur toate astea… Câmpurile sunt pline de mesajele pe care le schimbă Păstrătorii între ei, stabilim cu ei cum să ne dispunem în luptă pentru a-i lăsa pe tradiţionalişti să se ucidă între ei, alegem care sunt legiunile care pot declanşa un Mic Jihad, şi aşa mai departe… Şi, chiar dacă l-am fi anunţat noi pe Ossian, el nu face altceva decât să acţioneze conform principiilor noastre! Semnele din câmp ne arată că, oricum, vremea noastră se apropie…

— Când va veni vremea noastră, o întrerupse Bratnah, asta numai Bene Gesserit o ştie. Nu voi! Credeţi că Astrid Merovingi, tovarăşa Prinţesei cu 99 de trupuri, a fugit întâmplător din castelul ei? Credeţi că întâmplător s-a refugiat la Vorbitorii pentru Peşti?

— Degeaba vorbeşti, Bratnah! insistă Ghazallah. Semnele nu se înşală! Victoria este aproape.

— Semnele suntem noi, dacă nu ştiai atâta lucru! i-o reteză Bratnah. Semnele din câmp şi alegerea momentului suntem noi!

— Cu toate astea, n-avem nici o legătură cu modul neortodox în care acţionează Ossian! se grăbi Llewellyn să se justifice.

— Aveţi legătură cu lucruri mai grave! De care Ossian habar n-are! îl opri Bratnah. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că între Ghazalla şi Gwenn poate să existe un conflict, dacă nu l-aţi fi

capacitat pe Tuath să-i convingă de releul de chin!

Llewellyn înghiţi în sec. Ghazallah aştepta, fără să dea vreun semn de nelinişte. Era sigură că Bratnah nu venise degeaba cu înfăţişarea ei de împrumut. Cineva luase deja o decizie în locul lor. Indiferent ce ar fi făcut sau ce explicaţii ar fi dat, zarurile erau aruncate.

— Aş vrea să-mi spui ceva, Llewellyn! Eşti scrutător şi n-ai voie să greşeşti! Cu care Păstrători comunicaţi? Cu Tengri? Cu Spree? Llewellyn dădu să răspundă, dar Ghazalla îl apucă de mână. Prin ce câmp comunici cu ei? Prin cel care transmite acum în brund că tu şi Ghazalla faceţi o banală plimbare în *tchang-thang?...*

— Ce vrei să spui? interveni matca.

Bratnah se opri şi se răsuci brusc spre copia ei. Un gest îndelung exersat alături de instructoarele bătrâne. Întrebarea Ghazallei avusese o nuanţă de agresivitate, iar mişcarea lui Bratnah nu făcu altceva decât să dizolve ascendentul mătcii.

— Voi credeţi că Spree şi Tengri sunt în Europa. Credeţi că fraţii Păstrători îi ţin acolo, pe loc, ca să vă aştepte pe voi să treceţi Mediterana. Numai că lucrurile nu stau aşa. Tengri au traversat marea pe gheaţă şi se apropie de Sahara. De fapt, se află la mai puţin de o zi depărtare de brundul tău, Ghazallah. Bratnah îl privi pe Llewellyn dintr-o parte. Tu ce părere ai?

— Ne-au minţit? Păstrătorii ne-au minţit? Au avut curajul să înşele Ordinul?

— Nu ei! Nu ei! Al Bokar sunt cei care ne-au înşelat! Tot ei au umplut şi câmpul de semne care prevestesc sfârşitul vortexului... Despre cei doi

străini ajunşi în brundul Winnonei, ce ştiţi? se mai interesă ea.

— Nimic, recunoscu Llewellyn, lăsând umerii în jos.

Bratnah pufni, plictisită.

— Vă scapă din vedere o grămadă de lucruri.

— I-am urmărit de când au apărut în brund. Gwenn a stat şi ea cu ochii pe ei, zise Ghazalla. Dar nici ea nu şi-a dat seama ce vor… Nu ştiu decât că s-au pus de-a curmezişul planurilor noastre…

— De-a curmezişul planurilor *tale*! sublinie Bratnah. Tu ai vrut să-i spulberi pe Massai, iar ei au insistat să angajaţi Micu Jihad cu Soherii.

— Tu ştii cine sunt cei doi?

Bratnah o privi cu coada ochiului şi spuse, plină de ea:

— Sunt dirijaţi de Al Bokar! Nu le ies din cuvânt! Sunt duşmanii Bene Gesseritului.

Îşi reluară mersul prin zăpada afânată. Zgomotul de fond al deşertului se auzea ca un mormăit surd.

— Şi atunci? se miră Llewellyn. Cu cine am comunicat tot timpul?

— Vărsătorul nu ştie. Din cauza asta, Ordinul scrutează acum în vortex după interlocutorii voştri. Poate să fie doar un simplu câmp, cum este cel care ne maschează acum pe noi, dar nimic nu e sigur. Iată de ce am venit. Pentru un timp, vom lăsa lucrurile să meargă după cum o doresc Al Bokar.

— Nu înţeleg, zise Ghazallah. Ce se întâmplă cu Păstrătorii Tengri care au ajuns atât de aproape fără să comunice cu noi? Ce legătură au cu toate

astea?

Bratnah nu răspunse. Încercarea… încercarea Ordinului, deduse Llewellyn. Cine ştie de cât timp urmăreau Preacucernicele Maici toate inconsecvenţele de care le pomenise Bratnah!… Legiunile africane ţineau legătura cu false legiuni care, pasămite, se deplasau prin Europa, iar legiunile reale din Europa comunicau cu cine ştie ce copii Kildare şi Soher, contrafăcute în câmp.

Aşa cum stăteau acum şi cele două femele. Faţă în faţă. Două copii fidele.

Oare cine erau aceşti Al Bokar, atât de puternici?

— Îţi voi lua locul, Ghazalla… spuse Bratnah. În ciuda libertăţilor pe care ţi le-ai permis, ai trecut de încercările specifice statutului de Păstrătoare. N-am mai fi ce suntem dacă am bloca toate iniţiativele individuale – cu alte cuvinte, fiţi atenţi la ce-o să mai facă Gwenn, înţelese Llewellyn subsensul Bene Gesserit. Nici iniţiativele ei nu sunt blocate! Te vei duce în Sirius, să te pui la dispoziţia Păstrătorului. Eu însă, în calitate de Amforă, trebuie să depăşesc încercările statutului meu. Am venit să dau piept cu Păstrătorii adevăraţi ascunşi în rândurile legiunii Tengri… Cei cu care voi n-aţi putut să comunicaţi… Am venit să ţin piept legiunii Tengri, în fruntea legiunii Kildare Highlanders…

Adică, să vezi cine ni se pune de-a curmezişul, se gândi Llewellyn, dar nu spuse decât:

— Va fi o-încercare grea. Vrei să restabileşti legătura între compartimentele Bene Gesserit?

— Vreau să restabilim legătura, Llewellyn! împreună! accentuă Bratnah şi porni prin zăpadă, şchiopătând.

— Cât timp mai ţine câmpul de izolare? întrebă Ghazalla.

— Două minute... două minute şi jumătate, cel mult, răspunse Llewellyn.

Bratnah încrucişă mâinile pe piept, aşteptând. Se auzea „Ursul Negru”, imnul legiunii. Cimpoaiele din brund se tânguiau printre fulgii de zăpadă.

— Llewellyn? întrebă Bratnah.

Scrutătorul pregăti câmpurile ce conţineau falsele proiecţii în vortex, gata să le retragă într-o zonă inaccesibilă, o dată cu plecarea Ghazallei. Apoi, schimbă cele două pachete de izolare în vortex, înconjurând-o pe Ghazalla cu acel câmp care circumscria nimicul.

Bratnah porni către zidul de incintă. Târa piciorul drept după ea. Abia mergea. O să şchiopătez ca tine. Şi, fii atentă în Sirius. S-ar putea să te trezeşti cu Gwenn pe cap, acolo!

Imnul suflat în cimpoaie se stinse. Bratnah se mai uită o dată spre Ghazalla. Era pregătită.

— Acum! ordonă Bratnah.

Llewellyn decuplă câmpurile false, simţind cum Ghazalla este aspirată din vortex spre Sirius. Ca o cascadă de *dul ta.*

— Nu s-a petrecut nimic, Llewellyn, spuse Bratnah, liniştită, şi făcu un semn vag către brundul Winnonei. Subsensul Bene Gesserit era evident: Ossian era focalizat pe ei. Tu şi Ghazalla, reluă ea, n-aţi făcut decât să turnaţi gaz peste foc, oferind lui Ossian registrul de acces la comunicarea dintre Caruselambra şi Durstor.

Tăcând, o luă şontâc-şontâc către brund, prin zăpada moale.

Capitolul XVIII

Un basm foarte vechi povesteşte că un mascul a plecat în căutarea izvorului fericirii. L-a căutat de trei ori câte şapte ani, urcând pe munţi, străbătând câmpiile de dinainte de kyewa *şi bătând cetăţile de piatră. Văzând că nu găseşte izvorul, a hotărât într-un târziu să se întoarcă acasă.*

Nu mică i-a fost surpriza când, dând să intre pe poartă, a simţit că păşeşte printr-o baltă pe care n-o putea vedea şi a auzit un şiroit pe care, oricât de mult s-a străduit să-l descopere, părea să nu vină de nicăieri.

Era izvorul fericirii, care aştepta la intrarea în curtea lui.

La fel s-a petrecut şi cu trupele Dispersiei. Decanatul le căuta dincolo de staţiile de frontieră, dar Vorbitorii pentru Peşti străbăteau de fapt Terra Naevata, la adăpostul legiunilor create de Bene Tleilaxu.

Duşmanul se află totdeauna în coasta ta; nu trebuie să-l cauţi cine ştie unde, spunea o zicală din Arrakis, numai că după kyewa, *multă lume uitase de Arrakis…*

RÂSETELE UMPLEAU BRUNDUL OUARGL. Furtuna se domolise şi, cu excepţia străjilor, toţi legionarii intraseră în apă. Ossian scrutase în câmp preţ de două ore: legiunea Soheră, lipsită de matca

majoră, căzuse pradă raidurilor Highlanderilor. Câteva sute de legionari reuşiseră să iasă din împresurare şi se repeziseră cu planşele de vânt peste gheaţa Mediteranei. Probabil că se vor ascunde la triburile de vânători la copcă sau pe insulele părăsite, cine ştie?

Singura lor scăpare era să intre într-un sigiliu-vortex pe care să nu-l mai părăsească vreme de ani de zile de acum încolo.

Matca majoră Soheră nu avea nici măcar acest noroc. Fusese agăţată de doi ţăruşi pe marginea bazinului ritual şi, susţinută de mâini şi de picioare, atârna cu faţa în jos la aproape un iard deasupra zăpezii. Dedesubtul trupului ei gol, expus gerului de mai bine de o zi, zăceau azvârlite într-un talmeş-balmeş spiralele vortexului extras de sub pielea ei măslinie. *Moolah a fost capturată... Moolah a fost capturată...* comunicau registrele, neîncetat.

Gwenn se strecură în apă. Căldura apei îi stârni irizările vortexului. Întoarse capul spre Fingal.

Fingal clipi de câteva ori şi se lansă într-o suită de gesturi bizare cu degetele. Câmpul plesnea de tensiunea scrutărilor. Ossian era cu ochii pe ei, Ghazalla la fel, iar Păstrătorii şi releele Ordinului din celelalte legiuni urmăreau cu sufletul la gură întâmplările din nordul Saharei. Kildare erau pe cale să dobândească însemnele de legiune migratoare. Deja simplul fapt că Gwenn şi Fingal puseseră sub semnul întrebării metodele Ghazallei îşi avea importanţa sa. Se vor întreba cu toţii dacă Păstrătoarea Highlander era o persoană într-atât de sigură pentru Ordin, deşi atinsese rangul de

matcă majoră. În definitiv, Preacucernicele Maici nu dăduseră încă nici un fel de instrucţiuni de trecere la acţiuni directe, dar Ghazalla o făcuse de la sine putere.

Gwenn semnaliză şi ea prin limbajul digital. Ce le-ar fi fost de folos? Cel mai avantajos ar fi fost să dezvăluie planul Ghazallei prin care dorise să se descotorosească de brundul Winnonei. În mare parte, era un brund tradiţionalist, însă Gwenn, releul Ordinului, se afla acolo. Poate că Ghazalla dorea s-o înlocuiască pe Gwenn cu cineva care să-i fie credincios? Oricum o luai, Ghazalla greşise…

Fingal încuviinţă şi spuse cu glas tare, aşa ca să-l audă toată lumea:

— Te pomeneşti că Ghazalla dorea să scape de noi şi pentru asta a vrut să distrugă întreg brundul?

Câteva capete se întoarseră spre ei, dar Fingal se cufundă în apă şi începu să înoate. Căldura îi străpunse oasele armate cu fibre de oţel, iar unghiile impregnate cu cristale de diamant i se înroşiră.

Vocile legionarilor umpleau aerul de deasupra bazinului. Gwenn ieşi din apă, se scutură şi o luă prin zăpadă către matca Soheră. Se opri la un pas de ea, îşi încrucişă braţele peste sânii susţinuţi de rotocoalele vortexului şi examină trupul prizonierei.

Degetele lungi, terminate cu unghii ascuţite, dublate cu cârlige de oţel. Braţele mult prea solide, prevăzute cu fascicule musculare suplimentare, specifice Soherilor, care utilizau o sumedenie de arme de aruncare. Capul oval, cu trăsături

alungite, acoperit de păr negru, sârmos, cu fire lucioase ce reţineau căldura.

De ce îi croise Bhagavan astfel? Erau la fel de ciudaţi ca străinii care îşi petreceau timpul, de o bună bucată de vreme, în apropierea Winnonei. Masculul era slab ca un ţâr, iar femela era pufoasă, ca o pâine de *tsampa* proaspăt scoasă din *kang.* Doi duşmani de-ai Ghazallei, care cine ştie cum, ajunseseră în brund... Acum, stăteau în faţa unui foc de *lichiba* şi tremurau, neputincioşi. Oare ce mai puneau la cale?

Dacă sunt duşmanii Ghazallei, poate că ne-ar putea ajuta, îşi spuse Gwenn şi aruncă un ochi spre cele două mătci minore care se scăldau. Surâse din colţul gurii şi trase un bobârnac în rana vie de pe şoldul Soherei. Moolah icni scurt, iar Highlandera o luă la fugă spre bazin şi se aruncă în apă. Înotă pe sub undele calde şi ieşi chiar în faţa Winnonei. O întrebă, fără nici un fel de introducere:

— Şi acum? Ce planuri ai? Cât a mai rămas din brundul ei? întinse ea un deget către Cora.

Winnona simţi cum toate privirile se aţintesc asupra ei. Pierduse situaţia din mână încă de când Gwenn evitase înfruntarea cu Cora. În plus, ieri, după ocuparea Ouarglăi, avusese confirmarea faptului că Bene Gesserit era o legiune foarte întinsă, răspândită peste tot, gata să surpe poziţia unei mătci minore dintr-un brund periferic.

De altfel, chiar şi acum, susţinătorii lui Gwenn din brund, deşi puţin numeroşi, se uitau la ea, gata să sară oricând în ajutorul tinerei femele.

De ce ai lăsat să se întâmple toate astea Bhagavan? se întrebă Winnona şi trase cu coada

ochiului la tradiţionalişti. Ossian îi spusese demult că cel mai bun lucru era să declanşeze un conflict deschis. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Cu trecerea timpului, sprijinitorii lui Gwenn deveneau din ce în ce mai insolenţi, iar tradiţionaliştii îşi pierdeau încrederea, văzând că Winnona nu acţionează hotărât.

Poate că venise momentul reglării conturilor?

Îi numără din ochi pe membrii brundului Corei. Erau doar o mână de oameni. Practic, nu mai constituiau un brund. Singurul risc era ca Gwenn să nu devină cumva matcă minoră, dar Cora părea destul de sigură pe ea. Oricum, Winnona nu mai putea să amâne confruntarea cu ticăloasa de Gwenn.

— Nu-i treaba ta să ştii ce am de gând cu brundul Corei! replică Winnona ambiguu. Membrii celuilalt brund începură să vocifereze, dar matca nu-i luă în seamă. Cât despre restul planurilor, continuă ea, ne vom întâlni cu Ghazalla şi vom stabili împreună ce e de făcut... *dacă nu cumva a aflat deja*... adăugă matca într-un câmp accesibil lui Gwenn.

Încă te descurci... îi replică femela, tot în Glas de vortex, dar pentru cât timp? Îi spuse cu voce tare, astfel încât s-o audă toţi:

— Vei ţine cont deci de deciziile Ghazallei. O vei face chiar şi acum, după ce ai văzut că a fost dispusă să ne sacrifice pe toţi ca să scape de o inamică de-a ei?

Winnona păru că se clatină, dar Gwenn se cufundă iarăşi în apa aburindă, înregistrând în vortex expresia de mirare a mătcii şi încordarea

legionarilor.

Vrei să vorbim într-un registru separat? o împunse Gwenn pe Winnona şi-i iscodi pe străini. Dar ei nu dădeau semne că ar fi interesaţi de disputa din brund, sau se mascau foarte bine.

Îţi imaginezi că poţi să mă şantajezi? replică matca.

Ossian interveni şi el: N-ai ce să negociezi cu ea, Winnona! Las-o în pace!

Cum vreţi! ameninţă Gwenn şi se lăsă să alunece în apă până în apropierea unui mascul imens. Cork era cunoscut de toată lumea pentru nehotărârea sa.

— Spune-mi, Cork! începu Gwenn. Ai simţit vreo diferenţă când purtai vortexurile Sohere? Erai altfel decât atunci când purtai spiralele Kildare?

Întrebarea îi amuţi pe toţi. *Trebuia s-o terminăm de atunci, din peşteră*, se auzi Glasul de vortex al lui Ossian.

Lasă-mă! mormăi Winnona în tonuri bass, ca şi cum ar fi dorit să evite să fie auziţi. Dar era prea târziu. Deja Gwenn alesese registrele de comunicare şi toată lumea din brund le putea descoperi imediat. Pe lângă Kildare, prietenii ei din celelalte legiuni; poate chiar şi misteriosul emiţător din Durstor… *Scrutează vortexul târfei!* îi ordonă Winnona lui Ossian. *Vezi ce se întâmplă în câmpurile ei!*

Gwenn încercă să zâmbească spre Winnona, când simţi brusc cum se sufocă. Dădu să tragă aer adânc în piept, dar avu senzaţia că i se opreşte în beregată. Şuieră de câteva ori, simţind cum încet-încet îşi revine.

Îl întrebă iarăşi pe Cork:

— Spune, Cork! Ce diferenţe au fost?

De data asta începu să tuşească. Nu mai avea aer, iar zumzetul din brund păru să se accentueze. Ce naiba se petrece? se întrebă şi scrută vortexul.

Atotputernice Bhagavan! Nenorocitul de Ossian, şi nenorocita de Ghazalla! îşi spuse, simţind cum ochii îi ies din orbite. Era un releu de chin! Totul era să-i reziste! Totul era ca ceilalţi să descopere releul în vortex, să vadă ce făcuse Ossian cu femela care o capturase ieri pe Moolah, matca majoră Soheră…

— Diferenţe? păru Cork încurcat. Nici una. Nu mi s-a părut că spiralele Sohere mă fac să fiu altfel… De fapt, Ossian ne-a spus doar că trebuie să emitem comunicări scurte. Dar eu nu fac niciodată comunicări lungi ca să-mi dau seama de diferenţe…

— L-aţi auzit? se răsuci Gwenn spre legionari, recăpătându-şi suflul. Ar fi avut chef să se repeadă cu unghiile în beregata scrutătorului, căci numai lui îi venise ideea nenorocită de a-i lua aerul, dar era mai bine ca ceilalţi să-l vadă de ce era în stare. L-aţi auzit pe Cork? N-a simţit nici un fel de diferenţă, apucă Gwenn să strige înainte să se clatine, cu plămânii bubuindu-i din nou. Respira din ce în ce mai repede şi se uita, îngrozită, către Fingal.

— Ce e? o întrebă masculul.

Ar fi putut să-i spună că păţeşte toate astea din cauza câinelui de Ossian, puiul docil din mâinile Winnonei, sau ar fi putut să-i spună că totul se datora singurei idei deştepte pe care o avusese

Tuath în toată viaţa lui. O idee care nu-i aparţinea, însă. O idee pe care i-o transmisese Ghazalla, citi ea în câmp. Dar se abţinu şi spuse:

— Nu ştiu. Mă sufoc. Gwenn privi scurt către Ossian, într-un gest cu subsens Bene Gesserit. Abia atunci simţi cum masculul cel slab devine atent: căuta în vortex, încercând să înţeleagă ce i se întâmplă femelei care se sufoca. Află aproape imediat şi, aplecându-se spre tovarăşa lui, îi strecură ceva la ureche. Oricum, pricepu Gwenn, nici unul dintre ei n-avea de gând să-i ia partea. Erau împotriva Ghazallei, dar asta nu însemna că erau aliaţii ei…

Ossian scruta vortexul aşteptând să vadă cât de mult avea de gând Gwenn să întindă coarda.

Eu sunt aici, simţi el penetrarea discretă a lui Fingal. Ca un cap care se iţea prin crăpătura dintre blănurile igluului.

Suntem aici şi noi, se fandosi Gwenn, dar scrutătorul simţ spaima dindărătul comunicării ei. Îi ignoră pe amândoi rebelii şi studie vortexul Ghazallei. Era gol, neocupat. Vibra bazal, fără ca matca majoră să emită vreun semnal către Gwenn sau spre oricine altcineva.

— Spune, Cork! îl înghesuia Gwenn. N-ai limbă? Când purtai însemnele Sohere, nu mai erai Cork? îl tot întreba ea, dar se întrerupse într-o sacadă de tuse.

E de una singură, anunţă Ossian. E necapacitată. Ghazalla nu o sprijină.

Să nu care cumva să te liniştească povestea asta, Winnona! îi atrase atenţia Gwenn*. Sunt decisă să merg până la capăt pe mâna mea!*

Concomitent, buzele ei rosteau cu un timbru mecanic:

— Erai sau nu erai tu, Cork?

Se opri iarăşi, înecându-se.

Masculul se uită dintr-o parte în alta. Nu-l ajuta nimeni. Nu întâlni decât priviri mate. Gwenn părea să se liniştească atâta timp cât nu vorbea, până şi Cork simţea asta – cu toate astea, citea în ochii ei că n-avea de gând să se oprească. De ce naiba îl alesese tocmai pe el? Căutând un răspuns, privi în vortexul femelei şi ce văzu acolo îl îngrozi. Dacă, din cauză că vorbea cu ea, i se întâmpla şi lui ce păţea Gwenn? Se retrase imediat din câmp şi răspunse, ca să scape cât mai repede de ameninţarea releului de chin:

— Tot eu eram! Eram Cork! Cork!

Ai auzit, Winnona? Gwenn continuă în spectru audibil:

— Dar tu, Finnegan? Tu ce poţi să-mi spui? Ce zici de toată brambureala asta? Schimbaţi vortexul! Reintroduceţi vortexul! *Ce crezi că o să-mi răspundă Finnegan, Winnona?* formulă ea în câmp, utilizând frecvenţe bass, ca un vaier subteran.

Dar nu era decât o gândire *Ihag thong* prin care încerca să-şi alunge teama de a nu muri în timp ce tot mai mulţi legionari căutau în câmpul ei, descoperind releul de chin. Murmurele lor crescuseră în intensitate.

Fingal se apropie de Gwenn şi o strânse de umeri. Selecţionă un alt registru de acces:

Ţine-o tot aşa, Gwenn! Îi ai în mână! Nu-i slăbi nici măcar o secundă!

— De ce nu răspunzi, Finnegan? îl îmboldi Gwenn, aproape sfârşită.

Masculul pufni în râs şi se uită la legionari. Le-o arătă pe Gwenn şi strigă:

— Miroase a bere! Bucuria victoriei… prea multă bere!

Gwenn zvâcni brusc. Palma ei sună umed pe obrazul masculului.,

— Hei!? Ai înnebunit de tot? Potoleşte-o, Fingal! strigă Tuath.

De ce să mă potolească? întrebă Gwenn în bass. Apoi continuă cu voce ascuţită, tăioasă şi rea:

— Am băut prea multă bere, zici! Nu mai ştiu ce fac, asta vrei să zici! Dar tu, dacă eşti atât de proaspăt, de ce nu-mi răspunzi odată? Erai sau nu erai tu atunci când ţi-ai schimbat spiralele?

— Nu ştiu unde vrei să ajungi, Gwenn! În Scripturi, lucrurile astea sunt explicate clar…

— În Scripturi?!… Despre Scripturi vorbeşti?!… se prefăcu Gwenn oripilată. Să-ţi spun ceva, Finnegan! Sunt destul de mulţi cei care nu mai cred în Bhagavan şi în Scripturile lui!

Se înecă, simţi că ia foc şi îşi roti privirile holbate dintr-o parte în alta.

— Încâlci regulamentele, Gwenn! o întrerupse Winnona, sigură pe ea. Dacă nu te opreşti imediat, am să te…

Gwenn nu o mai asculta. Fingal emitea iarăşi în vortex, zgândărindu-şi femela: *Sunt îngroziţi! Ossian e cu urechile cât roata carului în câmp, dar nu surprinde în brund nici o reacţie de sprijin pentru Winnona… Nu te opri! Acum e momentul nostru! Legionarii au descoperit releul de chin…*

Se opri brusc, realizând că ceva era în neregulă. Comută în registrele distale ale vortexului, în timp ce Gwenn, ca dirijată de cine ştie cine, se apropiase de Finnegan şi făcea pluta, lovind apa cu picioarele, ritmic, precum un automat neuns. Privea în gol şi continua să rostească aceleaşi cuvinte, ca şi cum ar fi fost pradă unei capcane verbale din câmp:

— Bhagavan şi Scripturile sale… Bhagavan şi Scripturile sale…

Ossian simţi şi el că ceva scăpase de sub control şi penetră în câmpurile distale. Nu găsi nimic, deşi Gwenn continua să vorbească şi să se mişte în gol.

Dă-mi registrul ei de acces! îi ceru Ossian lui Fingal. *Dacă vrei s-o salvăm, dă-mi registrul ei de acces!*

Fingal clătină din cap şi se lansă în explorarea câmpului dislocat. Ossian se afla şi el prin apropiere, ciocnindu-se de chei şi coduri necunoscute.

Nu poţi intra, Ossian! Fără mine, nu te descurci aici! întrerupe releul de chin!

Dă-mi drumul să intru odată! Până nu scăpăm situaţia din mână!

Gwenn gâlgâia amuzată, frecându-se de Finnegan:

— Bhagavan şi Scripturile sale…

Brusc, Fingal percepu efluviile Ghazallei. Se aflau aici, în brund, deasupra bazinului. Un câmp aproape solid, ca nişte cabluri ce mânuiau membrele lui Gwenn.

Ai surprins-o, nu-i aşa, Fingal? îl chemă Ossian în vortex. *Ai surprins-o?*

Nu i-a răspuns. Să-i fiarbă bine, şi pe el, şi pe nenorocita de Winnona! Să vadă, înainte de toate, ce avea Ghazalla de gând!

Ce doreşti, Ghazalla? intonă el în tonuri hipobass.

Winnona îşi scutura părul, nervoasă, împrăştiind aburii din jur. Figura îi dispăruse aproape de tot îndărătul irizaţiilor verzui ale spiralelor de pe obraji.

Nu e Ghazalla! E câmpul rezervat de Ghazalla, dar nu ea e cea care comunică! sesiză Fingal şi se grăbi să-şi izoleze senzaţia în câmpul dislocat.

Ossian abia dacă avu timp să perceapă mirarea lui. Cineva se folosea de codul de câmp al Ghazallei... De ce? Dădu să comunice cu Fingal, dar acesta îşi spunea: sunt pe noi. Bene Gesserit e pe noi.

E rău, Fingal, nu-i aşa? îl încercă Ossian din nou. Nu primi nici un răspuns. Cineva se luptă pe seama noastră, nu înţelegi? Suntem piesele lor de joc... Lasă-mă să te ajut!

Nu am nevoie de ajutor!

— Gwenn! încercă Ossian s-o liniştească şi-i făcu semn Winnonei să se pregătească de ce era mai rău. Nu vrei să amânăm totul pe mâine?

— De ce să amânăm? întrebă Gwenn cu voce groasă, împiedicată. De ce să nu rezolvăm totul acum?

Nu Ghazalla e cea care te dirijează! lansă Fingal neliniştit. *E altcineva! Opreşte-te mai bine!*

Dar Gwenn nu era dispusă să ia pe nimeni în seamă. Gwenn sau cel care o dirija. Se apropiase de Finnegan şi-l îmbrăţişa.

— Nu vrei să-mi spui, Finnegan! Vă întreb pe ceilalţi, atunci, se răsuci ea spre legionarii din brund. Căţeaua asta de Soheră, cu vortexul ei extras, mai este ea însăşi, sau ce mai e acum?

Gwenn îl abandonă pe Finnegan şi ţâşni afară din bazin, abia suflând. Răspândind aburi groşi, ca şi cum ar fi fost un gheizer cilindric, se apropie de matca prizonieră:

— Spune! Ce simţi acum, când nu mai ai vortex?

Moolah săltă capul cu greutate, privi la Gwenn şi o scuipă drept între sâni.

Nu Ghazalla te dirijează. Nici tu! Eşti condusă de altcineva! interveni Fingal, se apropie de Gwenn şi dădu s-o tragă înspre iglu. *O dirijează altcineva!* emise el către întreg brundul.

— Eşti fricos, Fingal! zise Gwenn cu voce rugoasă, ca şi cum ar fi vorbit cu Glas de vortex. Legionarii se scuturară, nepricepând o iotă din ce zicea. De ce a trebuit să le spui acest lucru? Zilele noastre se apropie!

Cum naiba îi reuşeşte hipobass în audio? se întrebă Winnona.

Habar n-am. Habar n-am.

O mai înţelege altcineva în afară de noi?

Nu. N-o mai înţelegea nimeni. N-o înţelegeau câtă vreme scotea nenorocitul ăla de hipobass în spectru audio. Poate doar cei doi străini să fi reuşit s-o urmărească – o iscodeau amândoi, cu o curiozitate nedisimulată, ca şi cum ar fi trebuit să povestească altcuiva tot ce vedeau.

— Vreau să spun, răcnea Gwenn, că nu sunt obligată să lupt alături de tine numai pentru că avem acelaşi model al vortexului Poate că aş fi

preferat să fiu aliata căţelei ăsteia de Moolalt. Poate că mi-ar fi plăcut, de fapt, s-o snopesc în bătaie pe Cora!

Ultima frază o spusese cu timbru normal, aşa că au înţeles-o toţi.

— Asta e prea mult! izbucni matca brunetă şi sări din apa fierbinte fără ca Winnona s-o poată opri.

Capitolul XIX

Pivotul întregii dispute era Terra Naevata, îşi dăduseră seama membrii grupului Al Bokar. Dacă puneau mâna pe legiuni, într-un răstimp de câteva zile aveau să pună Decanatul cu botul pe labe. Nu există altă metodă pentru a deschide accesul în vortexul special decât să-l declami, să-l citeşti, cunoscându-i semnificaţia... Acesta era motivul pentru care Decanii, care avuseseră acces la Textul Conservării, uitau cum să se folosească de legiuni.

Şi, cum nici unul dintre Al Bokari nu putea să scoată sunete, au ajuns la concluzia că era necesar să iniţieze pe cineva care să citească Textul în locul lor.

Singurii care o puteau face fără ca situaţia să scape de sub controlul Al Bokarilor erau Messaoud şi Brenda.

MESSAOUD HARKONNEN ciuli urechile. Pe lângă huruitul continuu al benzilor rulante, se strecura, distant, o voce şoptită:

— Mess! Messss!

A crezut că îl chema Brenda. O privi. Respira regulat, răsucită bizar pe planşeul călduţ şi moale al boshului. Dormea dusă.

— Mess! Nu te speria! auzi el iarăşi.

Simţi cum îi îngheaţă măruntaiele şi-i veni să

strige, dar vocea potolită continuă:

— Fii liniştit, sali Mess! Sunt prietena ta... *Simţi* că sunt prietena ta, nu-i aşa?

Muşchii lui Messaoud se relaxară, inima i se încălzi, bătând mai rar. Creierul i se limpezea, treptat, de parcă s-ar fi cufundat într-o cadă fierbinte.

— N-o trezi pe Brenda! Doar acesta e micul nostru secret, nu-i aşa? continuă şoapta. Se auzi un râs discret, cu o tonalitate joasă, apoi vocea urmă: E micul nostru secret. Deocamdată, Brenda nu trebuie să afle nimic. Abia mâine dimineaţă, când se va trezi, îi vei spune şi ei... Când vei şti *ce* şi *cât* să-i spui...

— De unde vorbeşti? întrebă, în sfârşit, Messaoud. Tot în şoaptă.

— Sunt cu trei niveluri sub tine. Într-o cameră laterală. Glasul marcă o pauză, oftând, apoi, continuă. Vino să ne întâlnim, Mess! Totdeauna m-ai dorit! Şi când doreai să-i ceri jurnalul lui Fenring, grăsanul, o făceai pentru că ştiai că vei afla despre mine acolo...

— Mă interesa mai mult ce e cu mine şi cu Brenda... încercă să explice Mess, dar vocea îl întrerupse:

— Nu minţi! De unde ştii tu ce doreai?

Mess se ridică în picioare fără să provoace nici cel mai mărunt zgomot. Aruncă o privire spre benzile care transportau spiralele către fundul halei. Nu reuşea să pună un chip pe voce pe care o auzea atât de clar. Dar o mai ascultase, era sigur de asta încercă să-şi dea seama de unde vorbea.

Nu avea cum. Mergând, auzea răsuflarea acelei

femei cum se deplasa o dată cu el pe coridor.

— Nu trebuie să pierzi timpul cu fleacuri, Mess! Coboară odată! Sunt atât de nerăbdătoare! reluă şoapta.

— Ah! exclamă el şi se scărpină pe obraz, uluit. Eşti Cassandra Sommers, nu-i aşa?

În loc de răspuns, auzi un râs potolit. Ca o minge de catifea.

— Ce cauţi tu aici, după mine?... Sunt un nondecizional din Landsraad. Locuiesc pe strada 28, dacă ştii ce înseamnă asta... Faci o glumă? întrebă el în timp ce cobora scările.

— Ei! Haide, haide, Mess! murmură glasul. Ţi-am spus că vreau să împărtăşim un mic secret!

Mess coborî restul scărilor fără să mai spună nimic. Privi iscoditor de jur-împrejur. Nu văzu pe nimeni. Pentru o clipă, îşi imagină că visează, însă senzaţia liniştitoare pe care o mai simţise îl străbătu din nou. Era bine. El era Messaoud Harkonnen. Cassandra Sommers îl căuta, gata să-l facă părtaş la un secret. Chinchin potenţat, lupte ilegale în noroi, trafic cu spirale halucinogene de Suez, putea să-i propună orice. Accepta orice, cu ochii închişi.

— Unde eşti, Cassandra?

— Aici. În stânga ta. Hai, intră! Nu-ţi fie frică!

Messaoud deschise uşa din spatele căreia se auzea vocea şi intră într-un salon îngust. Un sferoid 3D era aprins, iar alături de el, receptorul unui telefon încrustat cu fildeş de focă bâzâia desprins din stativul său, zvâcnind ritmic.

— Sunt la telefon, insistă şoapta.

Mess ridică receptorul şi spuse, absurd:

— Messaoud Harkonnen la telefon!

Realiză că se purtase ridicol şi se înroşi, dar vocea continuă liniştitoare:

— Îţi mulţumesc că m-ai ascultat întocmai, iubitule!

Era vocea femeii după care înnebuneau toţi bărbaţii din Edificiile Inferioare. Blonda cea slabă, cu ochii verzi. Păcat că nu erau şi băieţii de faţă, să vadă cât de lejer discuta el, Mess, cu Cassandra Sommers! Ar fi putut chiar s-o…

— Nu fi vulgar, Mess! Ştiu că mă placi, dar nici chiar aşa.. Poate doar după ce-ţi voi împărtăşi secretul, poate atunci doar să-ţi fac o surpriză! Numai ţie! îi întrerupse Cassandra gândurile

— Scuzaţi-mă, doamnă! zise el, reverenţios. Eu…

— Eşti scuzat de la bun început, sali Mess! accentuă ea şi Mes realiză că îi auzise tot timpul vocea ca şi acum când ţinea receptorul lipit de ureche. Dori să-l aşeze în furcă, pentru a-şi confirma raţionamentul, dar vocea Cassandrei îi răsună imediat între oasele craniului, ca şi cum s-ar fi aflat cu *totul* în capul lui:

— Să nu faci asta, Mess! Ai dedus corect! Sunt în tine! oftă ea languros. Sunt în tine. Prin vortex. Dar mai avem nevoie de telefonul ăsta.

Sferoidul Ghildei se acoperi brusc cu imaginile 3D ale Saharei, distrăgându-l pe Messaoud de la glasul care i se prelingea în creier. Se auziră în surdină acordurile unei Simfonii (Mess n-avea de unde să ştie că era a III-a de Beethoven[10]), apoi

[10] Beethoven a trăit cu mult înainte de *kyewa*, într-o vreme în care câte un singur om (!) se ocupa de produs o piesă muzicală. Din cercetările efectuate, reiese că Beethoven ar fi trăit undeva în Ammeria

imaginea dispăru la fel de brusc pe cum apărase, lăsând doar muzica să se ridice din difuzor. Dar asta nu dură decât câteva clipe – în locul imaginii apăra un titlu, scris în caractere sobre:

Textul Conservării

Receptorul pe care Mess îl ţinea la ureche emise un vuiet neîntrerupt. Un răpăit se suprapuse peste zgomotul de fond – era un sunet pe care Mess iarăşi nu avea cum să-l recunoască – sacade de ploaie, întrerupte când şi când de şuierături înalte.

— Ştiu că îţi place, sali Mess! repetă vocea. Auzi acum lucruri pe care ar dori să le audă orice magistrat Decanal! Gândeşte-te! Nici măcar soţul meu subsumat n-a auzit vreodată ce auzi tu acum, deşi jinduieşte după acest lucru de tare mult timp, de pe vremea când încă mai avea un corp al lui, vizibil până şi în sferoidele Ghildei… Dar să nu anticipăm! Avem un mic secret noi doi. Un secret la care nici soţul meu subsumat nu are acces dacă pricepi ce vreau să spun…

— Nu înţeleg…

— E încă prea devreme.

Pagini întregi începură să defileze nebuneşte în sferoidul 3D înşurubându-se instantaneu în creierul lui Messaoud Harkonnen. Cuvinte, propoziţii, fraze, paragrafe – erau cu toate aspirate avid de creierul

---

şi în Euross (există o piesă, pe care mulţi dintre noi au ascultat-o, denumită Roloou var Beethoven, şi care, aparent, se referă la acest om special, denumit pe atunci „compozitor”). În ce priveşte cuvântul Simfonie, nu putem spune decât că este un termen denumind o piesă muzicală de mare anvergură, respectând nişte reguli structurale deosebit de constrângătoare

lui, în timp ce receptorul îi vuia profund în ureche.

Mess strânse ochii şi se scutură. Nu el era cel căruia i se petreceau toate astea. Ce se zvonea despre Cassandra Septimus Sommers? Că era femeia cu 99 de trupuri? Ce dorise ea să spună despre soţul ei subsumat?

— Mess! Sunt încă cu tine, Mess!

— Messaoud Harkonnen la telefon! răspunse el, buimac. Eşti chiar Cassandra Septimus Sommers?

— Şşşşt! Într-un fel, sunt Cassandra Septimus Sommers, şuşoti receptorul. Dar, te implor!... *Cassandra Sommers* te imploră! Fii atent, Mess! Nu mai închide ochii! Pentru secretul nostru, numai al nostru, nu mai închide ochii!

Doamne! Femeia asta revărsa sex prin cablurile, sferoidele şi membrana aia! Revărsa sex, care îi picura lui în ureche, acum! Ca o limbă de carne adevărată ce se iţea din receptor, direct în ureche, unde făcea rotocoale umede.

— Eşti deplasat, Mess! Doar mă iubeşti, nu-i aşa? Mă iubeşti mult, nu-i aşa? scânci vocea.

Messaoud privi în jur, asigurându-se că e singur. Nu dorea s-o rănească pe Brenda, şi acum ştia că *trebuia* să-i spună Cassandre lucrul acela care, în mod sigur, ar fi supărat-o pe *descendenta Casei Atreides*...

Descendenta Casei Atreides... Plecată de pe Caladan şi înstăpânindu-se peste Arrakis, dând naştere unui profet şi unui Împărat-Zeu... De unde ştiu eu toate astea? se întrebă Mess.

Cassandra tuşi în aparat, ca şi cum ar fi fost încurcată:

— Mă iubeşti mult, nu-i aşa?

Messaoud şopti pe cât de încet putea:

— Da, Cassandra! Te iubesc mult, Cassandra! Dintotdeauna. De când te-am văzut cum stăteai picior peste picior la…

— Şi eu te iubesc, Mess! îl întrerupse vocea. Tot în şoaptă dar cu un aer de urgenţă, care îl făcu pe Mess să se clatine. Te iubesc tare mult, numai că aş dori să câştigăm timp… pentru Dumnezeu, Mess! Crezi că se poate? murmură ea cu vocea uşor răguşită. Ţi-am spus că sunt dispusă să-ţi acord un favor după ce terminăm…

Mess aprobă din cap. N-o s-o mai întrebe de unde aflase el că Brenda era descendenta unei Case Mari.

— Să-i dăm drumul, zise el, abia ţinându-şi răsuflarea.

Textele. Vuietul. Simfonia. Messaoud Harkonnen cu ochii căscaţi în sferoid. Şi apoi, întrebările Cassandrei Al Bokar, urmate fără pauză de răspunsurile sacadate ale lui Mess, emise în câmp.

— Vortexul paralel?

Câmpul extins care înmagazinează structura şi funcţia legiunilor.

— Legiunile?

Legiunile sunt modelul Decanatului.

— Funcţionalitatea! Spune-mi mai departe despre funcţionalitatea lor, iubitule!

— Oh, Cassandra! Aproape că te simt! spuse Messaoud, greoi. Brusc, reveni la tonul serios şi spuse, scandând: *Capitolul ocult XX! Inamicii primesc transfer prin vortex la o legiune. Decanatul primeşte transfer prin vortex la o legiune adiacentă. Vortexul…*

— Citeşte mai frumos, iubitule! Frumos… mmm. Curgătoor… gemu lung Cassandra Al Bokar. Ooh, Mess! Citeşte.. Oooh! Citeşte, Mess!…

Duşmanii vor fi condiţionaţi de legiunea care i-a captat. Decanatul va fi condiţionat de legiunea care l-a captat. Secretul e să ştii să mişti legiunile pe hartă. Să faci să ajungă una lângă alta acele legiuni care oglindesc perfect trupele beligerante. Să înveţi să înmulţeşti populaţia legiunii Decanatului, dacă duşmanul este numeros. Să înveţi să înzestrezi legiunea Decanatului dacă duşmanul este puternic. Să ştii să legi Decanatul la legiunea care va învinge. Legiunile sunt tiparul în care curge dezvoltarea Decanatului!

— Aaah… Imago Mundi, dragule! Pronunţă, te rog, dupa mine: Imago Mundi! şopti Cassandra Al Bokar, după care făcu pauză lungă. Respiraţia ei agitată se linişti.

Imago Mundi.

Vocea Cassandrei înghiţi în sec.

— Perfect, iubitule… mmh… Vortexul? întrebă ea, sec de astă dată, cu un aer serios.

Menţine conexiunea. Ce face legiunea face şi inamicul. Ce face legiunea face şi Decanatul.

Vuietul din telefon se întrerupse brusc. Sferoidul Ghildei se stinse. Cuva de sunet care răspândea armoniile Simfoniei a III-a tăcu şi ea, iar uşa lucioasă a salonului se dădu de perete: afară, se vedeau benzile rulante care transportau spiralele legiunilor din Sahara.

— Mai eşti acolo, sali Mess?

Messaoud dădu din cap, strângând receptorul în mână.

— De acum, eşti cuplat la Al Bokar, îi spuse ea, satisfăcută.

— Nu eşti Cassandra Sommers, articulă Messaoud liniştit.

— Nu. Nu sunt *chiar* Cassandra Sommers. Sunt sora ta din vortex. Dar, ca să fiu sora ta, trebuie să ne ajuţi pe noi, egalii tăi din vortex, sali Mess! Vei fi momeala noastră. Pe păcătoasele Bene Gesserit ascunse în Sirius nu le putem pescui cu legiuni inventate în vortex, aşa cum am păcălit Decanatul… Pe Vărsătorul Bene Gesserit, de pildă, nu-l putem pescui decât cu oameni din carne. El ştie că Dumnezeu este inventat şi nu poate crede decât în oameni în carne şi oase… Pricepi ce-ţi spun eu, Mess?

Nu-i răspunse. Harkonnenii şi Atreides au fost mereu inamici ireconciliabili, gândea el.

— Mai eşti acolo, sali Messaoud?

Glasul Cassandrei se auzea acum doar din telefon. Senzaţia care părea că-i topeşte creierul, cea care îl ţinuse până acum câteva minute, se dizolvase.

Cassandra nu mai era în el.

Mess se înroşi şi spuse, încurcat:

— Da, doamnă… Mă tem că v-am vorbit necuviincios, mai devreme. De fapt, am gândit necuviincios… aş vrea să nu mă înţelegeţi greşit…

Cassandra Al Bokar pufni într-un râs sănătos.

— Nu-ţi face griji, Mess! Harkonnenii cu care am mai vorbit m-au obişnuit cu alt fel de a vorbi… Un strămos de-al tău a vrut odată să-mi violeze un predecesor, ştiai? În plus, tu ai citit, aşa că eşti scuzat. Hmm! Pot avea certitudinea că vei mai citi

din Text când o să mai fie nevoie?

— Fiţi convinsă! răspunse Messaoud, ca un om de lume. Zâmbea de circumstanţă, aplecând uşor capul, deşi nu avea cum să fie văzut.

— Şi vei lupta alături de noi împotriva Decanatului? Împotriva legiunilor? Împotriva Bene Gesseritului?

— Puteţi avea încredere în mine, doamnă!

— La fel mi-a spus şi un alt strămoş de-al tău, înainte să mă încarce cu un gaz exploziv şi să mă trimită într-un conclav Bene Gesserit…

Mess făcu o pauză. Se străduia să-şi găsească cele mai nimerite cuvinte. Într-un târziu, se hotărî:

— Mi-este greu să calific acţiunile unui om pe care nu-l cunosc, chiar dacă îmi este rudă.

Cassandra râse aprobator.

— De ce nu-mi spui pe nume? îl întrebă. Suntem egali de acum, sali Mess!

— Cum doreşti, *Cassandra*! accentuă el, coborând vocea.

— În regulă. Eşti de acord să facem o mică verificare?

— Te ascult, Cassandra. E corect cum îţi spun acum? Sau poate că ar fi mai bine să-ţi spun Cassandra Al Bokar?

Ea râse, dar nu i-a satisfăcut curiozitatea. Ca şi cum Messaoud n-ar mai fi avut nevoie de explicaţii suplimentare. Îl întrebă scurt:

— Secretul?

Secretul sunt legiunile. Legiunile sunt secretul.

— Aşa e… Imago Mundi, confirmă Cassandra, după care continuă, jenată: ţi-am rămas datoare cu ceva…

Mess rămase pe gânduri. Apoi exclamă:

— Ah! Promisiunea pe care mi-ai făcut-o la început!... Nici să nu te gândeşti! Eşti scuzată de la bun început!

Clanc! – Cassandra închise telefonul. Messaoud aşeză cu grijă receptorul în furcă şi ieşi pe platforma lucioasă din fanoane prelungi de sub care izvorau benzile rulante.

— Vortexuri! strâmbă el din nas, cunoscând de acum valoarea pur decorativă a spiralelor.

Textul nu o spunea clar, dar pentru el, care îl citise asistat, totul devenise limpede. De la *kyewa* încoace, indivizii încasaseră baterii întregi de manipulări genetice. Printre ele, şi capacitarea repetitivă a cortexului limbic. Mediatorul de exteriorizare, cheia de acces în vortex adică. Aflată în posesia oricărei fiinţe omeneşti care trăia sub autoritatea Decanală. Găselniţa Ghildei, Dumnezeul pentru care selecţionaseră linii genetice de excepţie, pentru care iniţiaseră războaie şi distruseseră planete întregi – le scăpa acum printre degete, utilizat de Bene Tleilaxu şi aflat în posesia Decanatului...

Oricum, spiralele erau doar praf în ochi. Nu aveau nici o legătură cu puterea de explorare în câmp. Era o simplă problemă personală, ca şi văzul, auzul, şi mirosul. Depindea de cum erai construit şi cum te educai.

— Doamne, ce harababură e acolo sus, pe Terra Naevata! spuse Mess cu glas tare.

Urcă ultimele trepte şi ajunse înapoi la intrarea în terminal. O privi pe Brenda cum dormea pe planşeul călduţ şi elastic, parcurs ritmic de o

contracţie umedă, ca un val. Inconştient, desfăcuse picioarele. „E chiar stupid…” îşi duse Messaoud la capăt gândul despre legiunile plimbate pe hartă de puterea Decanală, în funcţie de interesele ei…

— Iar tu nu eşti elegantă deloc! spuse el în şoaptă, aranjând coapsele femeii.

Capitolul XX

Mordec’hai Diaz credea că melanjul oferit de Dendros îi deschidea poarta puterii. El îşi imagina că a alege între variantele de viitor expuse de melanj era sinonim cu controlul asupra semenilor săi.

Asta ne arată cât de precare sunt judecăţile noastre. De altfel, însuşi Mord şi-a dat seama de limitările pe care le avea melanjul, după ce faptele expuse aici se terminaseră de mult. Cel mai mult îl măcina întrebarea: „Cum de nu mi-am dat seama că adevărata sursă de putere o reprezintă posibilitatea de a trăi aceeaşi realitate cu mai multe trupuri?” Se gândea mereu că încercase să controleze mişcările Cassandrei Septimus Sommers şi că niciodată nu fusese sigur cu câte dintre replicile ei se întâlnise. De fapt, fusese mereu dificil să-şi imagineze ce se petrece în boshul ei privat, printre cuvele axolotl din care se ridicau nenumărate Cassandre.

CASSANDRA se afla în boshul ei privat, printre cuvele axolotl. Împăturea songduul după tipicul unui vechi nod marinăresc de Caladan, lumea apelor nesfârşite. Undeva în vortex, pe Terra Naevata, Astrid îi citea mesajul emis de panglica foşnitoare: *Crezi că Tengri sunt urmaşii Dispersiei?* Cassandra despături brusc songduul, semnalizând

încheierea comunicării, şi se uită la cinci din replicile ei, ieşite din cuve. O aşteptau cu toate pe o a şaptea, care trebuia să se întoarcă din Syrta, de la *vizita* făcută lui Mord.

— Crezi că Mord nu şi-a dat seama că de fiecare dată se duce o alta la el? întrebă una dintre replici, după ce Cassandra pusese panglica la o parte.

— Asta ştie deja. Dar nu ştie despre asta... spuse Cassandra şi arătă către plasa de vortex suspendată de tavanul boshului. Nu ştie că ne-am apucat să copiem în vortex întâlnirea. Nu ştie că facem efortul să păstrăm amintirile acestei întâlniri.

— Ciudat, remarcă o a treia, de ce lucrează în acelaşi fel cu fiecare dintre noi?

— Vrea să ne capaciteze pe toate. Să fim dependente de el.

— Şi suntem?

— Cred că da. Ne-a agresat cu un vortex deosebit de subtil.

— Sexul? Ţi se pare că sexul este o motivaţie subtilă?

— Suficient de subtilă cât să ne perturbe în momentele cheie...

Uşile de la intrare se clătinară uşor, după care se deschiseră.

Candelabrele vibrară discret, iar luminile boshului pâlpâiră de câteva ori la rând. O altă replică intră în încăpere şi se aşeză la masa acoperită cu o carapace extinsă de ţestoasă.

— Mulţumesc, le zise celorlalte, în timp ce se aşeza şi făcu semn spre plasa de vortex de deasupra. Ştie... Mord ştie că suntem mereu altele.

Se întreabă cât de multe suntem şi, dacă va ajunge să ne capaciteze vreodată pe toate. Este îngrijorat că nu capătă acces la câmpul boshului de aici, să ne motiveze, definitiv, pe toate.

— Ah, făcură celelalte şase, la unison. Una dintre ele, cea care îl vizitase pe Mord cel mai recent, continuă: Şi-a dat seama că a contrafăcut scrisoarea lui Astrid în contul nostru?

— Nu. E convins că Astrid a părăsit Edificiul datorită intrigilor sale. E convins că războiul de asasini o să înceapă din cauza planurilor sale. Crede că ideea cu scrisoarea i-a venit chiar lui…

— Asta e bine, zise cea care îl vizitase pe Mord ultima, făcându-le pe celelalte să ridice din umeri. Ele unele pierduseră legătura cu manevrele ghildarului.

— Nu începem? întrebă una dintre ele.

— Ba da, spuse nou-venita şi se cuplară toate la vortexul care le păstra amintirile ultimelor zile, nealterate. Cinci dintre ele exclamară şi-şi duseră palmele la gură, concomitent.

— Cine este moarta din Edificiul Geb'el Tariq?

— Ea, întinse mâna ultima venită, arătându-le o cuvă goală.

— Credeam că ai trimis-o să se sfătuiască cu Oreste…

— Nu. Am trimis-o să moară. Aşa doreşte Mord. Noi vrem să declanşăm un război de asasini cu Merovingii. El ştie ce trebuie făcut pentru ca acest război să izbucnească.

— Crezi că am putea să vedem într-un sferoid ce se petrece în iatacul Cassandrei Optimus din Geb'el Tariq? întrebă una dintre ele.

— O clipă. Să acopăr vortexul.

Sferoidul 3D se aprinse în tonuri verzui, umede, ca şi cum lichidele de sub membranele sale amniotice s-ar fi amestecat cu tuş. Apoi boshul înscrise primele imagini din iatacul Cassandrei Optimus, fiica oficială a cuplului Sommers. Până acum patru ore stătuse alături de celelalte, în cuvă, aşteptând să crească alături de congenerele ei, gata să-l ia în căsătorie pe fiul unic al cuplului, Oreste VI.

Cea pe care o vedeau acum n-avea să fie niciodată perechea lui Oreste VI. Un firicel de salivă i se uscase pe obrazul stâng, dar în rest, avea figura liniştită. Cei care intraseră în iatacul ei spuneau că murise în somn, fără chinuri.

Printre ei, medicul souk, care râcâia cu o lamă fină de sticlă pielea de pe bărbia Cassandrei Optimus. Puse lama într-o taşcă de piele, după care culese saliva uscată cu o spatulă de lemn.

— Am să studiez toate probele astea, dar sunt sigur deja că fata a fost ucisă cu extract de frasal…

— Merovingii, spuse în şoaptă unul dintre şambelanii Casei Sommers. Ei folosesc extract de frasal, iar Decanul îl cultivă în grădinile sale scufundate. Face obiectul unei atenţii speciale…

— Exact, încuviinţă medicul.

— Nu anunţăm luptătorii-umbră? întrebă şambelanul. Dacă Merovingii au otrăvit-o pe Cassandra Optimus, înseamnă că au început războiul de asasini.

— Au început un război de asasini fără să-l declare? întrebă medicul.

Un şambelan ridică din umeri, medicul souk se

retrase într-un sigiliu-vortex, iar replicile din boshul privat al Cassandrei îl pierdură din vedere.

— Îl anunţă pe Oreste. Vrea să ceară instrucţiuni, comentă una dintre ele.

Aşteptară, preţ de câteva clipe. Telefonul sună aproape imediat, dar nici una nu-l deschise. În schimb, ultima venită din Syrta emise cu Glas de vortex:

Am văzut în sferoidul Ghildei, Oreste. Cassandra Optimus este moartă. Ce mai aştepţi?

Răspunsul soţului ei întârzia. *Crezi că au atacat înainte să se declare războiul de asasini?* se interesă el, în sfârşit.

Dacă nu eşti sigur, aşteaptă rezultatele analizei medicului, răspunse Cassandra. *Oricum, ceea ce s-a petrecut la Geb'el Tariq a fost preluat de vortex. Iar Mord va face tapajul necesar. Landsraadul şi magistraţii vor afla cât se poate de rapid că fata noastră a fost ucisă cu extract de frasal. Iar Nizar Al Awad n-o să aibă de ales. Va declara el însuşi războiul, fără să ne mai consulte...*

Se făcu linişte. Auzeau cu toate fâsâitul de fond al câmpului, liniştit ca valurile refluxului urcând pe ţărmuri.

Cassandra... începu Oreste, tărăgănat, care dintre fetele noastre era? se hotărî el să termine fraza.

Replicile se uitară unele la altele. Nici una nu ştia. Niciodată nu ţinuseră cont de originalele din cuve. Erau fiinţa comună a Ordinului Bene Gesserit şi ediţiile princeps n-ar fi făcut altceva decât să le încarce emoţional şi să le distragă de la adevăratele scopuri.

E doar o replică, emise una dintre ele. *Doar nu-ţi imaginezi că aş fi trimis-o la moarte pe adevărata noastră fiică?*

În vortex păru să se audă un suspin de uşurare, iar după câteva clipe, sferoidul 3D îl înscrise pe medicul souk ieşind de sub sigiliul-vortex. Se adresă şambelanului, cu voce imparţială:

— Nu facem nimic. Aşteptăm.

Replicile din boshul privat al Cassandrei se ridicară de la masă ca la un semn şi se îndreptară cu paşi măsuraţi către cuvele lor. Sferoidul 3D se stinse treptat, una dintre cuve se deschise, iar o altă Cassandra Septimus păşi afară cu gesturi oarecum nesigure, îşi privi copiile şi se cuplă la vortex. Preţ de câteva clipe, zâmbi. Apoi, figura păru să i se prelingă, pentru a deveni în scurt timp la fel de rece ca atunci când părăsise cuva.

— Deci vom avea război, spuse ea, iar celelalte o aprobară. Se uită la songdu şi întrebă, micşorându-şi ochii: Astrid respectă înţelegerea?

— O respectă, sosi răspunsul.

— Ştiţi, totdeauna m-am întrebat dacă Tengrii sunt Dispersia. Dar şi mai important mi s-a părut să aflu dacă surori de-ale noastre n-au scăpat de furia Cassandrei Secundus.

— Ai câteva ore la dispoziţie ca să încerci să găseşti răspuns la aceste întrebări, zise una dintre replici, trăgând deasupra sa membranele amniotice ale cuvei.

Se făcu linişte. Replica aşteptă ca toate cuvele să se inactiveze, după care spuse:

— Am câteva ore ca să reuşesc să vă conduc pe toate… Cu condiţia să găsesc butoanele pe care

trebuie să apăs.

Se concentră asupra vortexului din tavan, izola ultimele fraze şi le şterse. Exact aşa cum procedase şi Mordec'hai Diaz cu pachete întregi de amintiri din mentalul congenerelor ei.

*

Vadhastra nu era un brund ca toate celelalte. Săpat într-un gheţar amplasat la poalele munţilor Sirius, Vadhastra era un brund fix, inamovibil. Aici se adunaseră Preacucernicele Maici, refugiindu-se din calea Cassandrei Secundus, reînfiinţând Ordinul Bene Gesserit, prin sedentarizarea unei legiuni. Scopul lor era distrugerea vortexului, care se dovedise o altă investiţie mentală deficitară din partea Ordinului.

Locul nu fusese ales întâmplător. Protejaţi dinspre nord nord-est şi nord-vest de masivul muntos impracticabil, legiunea Durstor avea totodată sub supraveghere dealurile şi dunele de zăpadă care se întindeau către *tchang-thang*-al Wallach: albe şi strălucitoare, se pierdeau cale de sute de mile în zare, până la plăcile de gheaţă care acopereau Pontul.

Practic, brundul era inaccesibil. În plus, Vadhastra era mascat de un câmp de izolare ce emitea permanent semnale false. Nici cei mai experimentaţi scrutători nu puteau afirma că Durstor nu se mişcă, nu cucereşte şi nu devastează Valea Istrului şi *tchang-thang*-ul Wallach. Pe de altă parte, Maicile alcătuiseră fluxuri dislocate de vortex cu care asigurau

comunicaţiile între Vadhastra şi partizanii lor răspândiţi în legiunile Terraei Naevata.

Ca oricare altă acţiune petrecută în vortexul dizlocat, saltul Ghazallei nu fusese detectat de nici unul dintre miile de scrutători din legiuni. Matca majoră se concretizase într-una dintre nişele săpate în interiorul gheţarului, o încăpere slab iluminată de spiralele încastrate în pereţii lucioşi.

— Bine ai venit în Vadhastra! o întâmpinase o bătrână slabă şi înaltă, înfăşată în nelipsita aba neagră. Era o Proctor Superior, recunoscu Ghazalla însemnele de pe aba. Se apropiase de ea şi îi atinse fruntea cu mâna dreaptă. Murmură ceva, iar matca recunoscu vocabulele fără sens ale Jurământului de început. Eşti gata? încheie ea şi se răsuci neaşteptat de elastic pentru vârsta ei. Consistoriul nu s-a întrunit încă. Te aşteptăm cu toţii. Vrem să aflăm din gura cuiva care a fost la faţa locului ce se petrece în dunele Sahariene. Bratnah te-a pus la curent, nu? o întrebă ea, văzându-i trăsăturile nesigure.

Ordinul nu mai este ce a fost, gândi bătrâna în aşa fel încât Ghazalla s-o citească. Vortexul simplifică lucrurile prea mult. Cunoştinţele şi regulile de comportament ascuns ajung la îndemâna oricui. Uite că acum femeia asta trebuie să treacă, prin Ceremonia Jurământului de început, fără să ştie subtilităţile Glasului sau să-şi poată controla măcar muşchii feţei.

— Mulţumesc, Maică! spuse Ghazalla, gata să continue cu răspunsul la Jurământ, dar interlocutoarea ei o opri cu un gest brusc:

— Nu e încă momentul să-mi răspunzi! O s-o faci

de faţă cu ceilalţi… Se opri şi-i mai spuse: Sunt Sarah Kanut Vander, Proctor Superior.

Apoi o luă pe culoarul săpat în gheaţă.

După câteva minute, ieşiră pe pasarela suspendată deasupra văii, dominând întinderile acoperite de nea. Sarah remarcă sec:

— Zăpada asta ondulată îmi aminteşte de Arrakis… Ai auzit de Arrakis? Ghazalla tăcu semn că nu, iar Maica ridică din umeri.

Nu-i nimic! Ai să-ţi aminteşti în seara asta… E de necrezut cât de repede trebuie să parcurgem iniţierile acum, după *kyewa…*

Nimic din ce face Ordinul nu este întâmplător, reflectă Ghazalla. Sunt doar o Păstrătoare a Apei, dar Consistoriul are nevoie de informaţiile mele. Nu-mi pot arăta asta direct, aşa că vor să-mi spulbere trufia ca să-mi arate de ce sunt în stare…

— Crezi? zâmbi Sarah peste umăr şi se opri, sprijinindu-se de balustrada pasarelei, acoperită de gheaţă. Dacă asta crezi, atunci priveşte!

Brundul se întindea pe verticală, în sus şi în jos, pe sute de iarzi, alcătuit din mii de nişe iluminate ce se întrevedeau prin gheaţa străvezie. Iar în străfundurile gheţarului, Ghazalla ghici sutele de mile de coridoare, şi miile de iarzi cubi de saloane şi încăperi săpate în gheaţă.

— Crezi că mai trebuia să-ţi spulberăm trufia şi în altfel? se interesă Sarah. Consistoriul spulberă totdeauna trufia Păstrătorilor până ce ei să ajungă în saloanele de la interior, surâse ea şi o luă din loc.

Matca râse. Intrară în corpul gheţarului, într-un culoar lunecos ce şerpuia în trepte spre sala în

care era adunat Consistoriul. Un cilindru imens săpat în miezul brundului, cu bănci îmbrăcate în piele dispuse sub forma unui amfiteatru. Câteva zeci de Maici şi tot pe atâţia legionari aşteptau aşezaţi, în jurul unei estrade în formă de rotondă. Pe estradă, în mijlocul unui grup de bătrâni, Maica Reverendă Ursula şi Vărsătorul – primul mascul care ajunsese în fruntea Consistoriului Bene Gesserit.

Maica Reverendă avea faţa complet acoperită de gluga abei. Era cocârjată şi mâinile îi tremurau. Vărsătorul era tânăr, era îmbrăcat tot în aba neagră, numai că îşi ţinea capul descoperit. Era un blond cu părul creţ şi ochi spălăciţi.

— Să coborâm, spuse Sarah.

Ghazalla o luă printre rândurile de bănci, coborând în mijlocul amfiteatrului. Se străduia să şchiopăteze cât mai puţin, simţindu-se examinată de membrii Consistoriului. Ordonă în vortex închiderea pelerinei şi a moletierelor de duraluminiu ce zăngăneau la fiecare pas, stârnind ecouri.

— Ea este Ghazalla, începu Sarah. Matca majoră a legiunii Kildare Highlanders. Legiunea ei dobândeşte chiar acum statutul de legiune migratoare, în Africa de Nord, conform regulamentului din Scripturi, încheie ea, făcând o mudrah de verificare a faldurilor câmpului.

— Care este situaţia de pe teren? întrebă abrupt un legionar aflat în primele rânduri ale amfiteatrului. Firul *guvernor* suspendat la şaizeci de iarzi deasupra lor se aprinse brusc, iluminând sala. Ca şi cum ar fi fost declanşat de vocea

legionarului.

Amforă, sau Retortă? se întrebă Ghazalla, privindu-l.

— Amforă, bineînţeles! replică Maica Reverendă Ursula. O simplă Retortă nu-şi permite să tulbure astfel atmosfera Consistoriului.

Izbucniră cu toţii în râs, făcând ca firul *guvernor* să pâlpâie violet.

— Cel care ţi-a pus întrebarea este Moynihan, fost scrutător în legiunea Dinwiddie. Moynihan n-a putut să respecte niciodată regulamentul Consistoriului. E prea impulsiv, explică Sarah, strângând din buze.

Dinwiddie? se strădui Ghazalla să localizeze legiunea, dar Vărsătorul o întrerupse cu o nouă întrebare:

— Deci? Care este situaţia în Africa de Nord?

Ghazalla se dădu într-o parte şchiopătând şi îi îmbrăţişă pe toţi cei din sală cu privirea.

— Legiunea mea este bazată în Cyrenaica, pe ţărmul Mediteranei. La sud de noi, către Tamanrasset şi la sud-vest, spre Ouargla, sunt resturi de brunduri Massaoua, pe care Soherii le-au spulberat cu două săptămâni în urmă. La vest, pe înălţimile Sidi-Ferruch şi în jurul oazei Ouargla, se află legiunea Soher. În plină dezagregare. Doar câţiva legionari răzleţi au reuşit să părăsească Sahara şi să se îndrepte peste mare, cu planşele de vânt. Winnona. Matcă minoră în legiunea mea, a capturat matca majoră a Soherilor – apucă să-l vadă pe unul dintre însoţitorii Vărsătorului cum se apleacă către el şi-i şopteşte ceva. Vărsătorul dădu de câteva ori din cap. Îi povesteşte despre

afacerea cu Gwenn? se întrebă Ghazalla şi aşteptă să se încheie intervenţia după care continuă: Practic, Soherii sunt înfrânţi! Sfârşiţi!… Intenţia noastră era să străbatem Mediterana pe gheaţă. De data asta, ajunsesem la aceeaşi concluzie cu tradiţionaliştii din legiune – Ghazalla râse scurt, iar ochii Vărsătorului sclipiră veseli către unul dintre însoţitorii săi. Aveam de gând să înfruntăm legiunea Spree în Alpii Maritimi. După o consultare prealabilă cu Păstrătorii Spree, bineînţeles!… încheie matca.

— Deci convingerea voastră este că Spree sunt în Alpii Maritimi, spuse Maica Reverendă Ursula.

— Am comunicat cu ei în vortexul dislocat. Ei ne-au spus unde se află. Iar scrutătorii obişnuiţi ai legiunii, tot acolo i-au localizat.

— Despre Tengri ce ştiţi? se interesă Moynihan din nou.

— Sunt în Pannonia. Cu hergheliile lor, răspunse Ghazalla.

— Mda… hergheliile lor din Pannonia, repetă Vărsătorul Dar ştii de ce am trimis-o pe Bratnah în locul tău, nu?

Ghazalla avu o ezitare, apoi zise:

— De ce întrebi? Ştii că am aflat de ce ai trimis-o pe Bratnah… Mi-a spus şi ea câte ceva despre o altă dispunere a legiunilor… Problemă este: va reuşi ea să încurce socotelile grupului Al Bokar? Şi cu ocazia asta, va suporta ea încercarea?

Membrii Consistoriului murmurară agasaţi, iar Vărsătorul întinse degetul către ea:

— Corect, Ghazalla! E bine să nu te fereşti să-mi spui ce-ţi trece prin cap. Mă face să am încredere

în tine…

Firul *guvernor* răspândi un halou verde-luminescent. Matca lansă, cu o nuanţă de reproş:

— De ce nu ne-aţi spus că n-am intrat în legătură cu adevăraţii Spree? De ce nu mi-aţi transmis că n-am stabilit corect poziţia legiunii Tengri, că hergheliile lor au trecut Mediterana şi că sunt gata să atace poziţiile noastre din Cyrenaica?

Vărsătorul surâse şi păşi spre Ghazalla. Avea ochii într-atât de albaştri, încât părea albinos. Trecând pe sub un candelabru de os, matca îi remarcă pielea mult prea bronzată. Când se apropie de ea, văzu că are o cicatrice în formă de stea sub orbita dreaptă.

— Să vă spunem toate astea? Pentru ce? întrebă Vărsătorul.

Ghazalla sesiză o mişcare discretă de aba în spatele lui: era Maica Revemedă Ursula care îşi aranjase mânecile, uitându-se ţintă la cei doi.

— Dacă ne-aţi fi spus din timp, am fi putut să-i blocăm pe Al Bokar…

— Crezi? Nu sperai cumva ca Ordinul să te sprijine?

— Poate că da.

— Crezi că Bene Gesserit este organizaţie filantropică?

Spree? Caruselambra? Spandau? se întrebă Ghazalla despre originea Vărsătorului, în timp ce acesta dădea din cap, ascultând şoaptele însoţitorului său. Brusc, îl întrerupse şi se adresă mătcii:

— N-ai ghicit. Sunt Varig estic. Din încordarea feţei sale, matca înţelese că se lansase în

comunicare eliptică. De altfel, el continuă, aparent fără legătură: Crezi că trebuia să ne salvăm indivizii răspândiţi în teritoriu?

Subsens: ar fi trebuit să le comunicăm informaţiile pe care le aflasem?

Se uită la Vărsător. Însoţitorul lui îi vorbea din ce în ce mai precipitat în ureche. „Da, da, da!” îl aproba Vărsătorul.

— Nu ştiu dacă trebuia să vă salvaţi prozeliţii. Probabil că dacă aţi fi făcut-o, n-aş mai fi acceptat să intru în Ordin… răspunse Ghazalla, ambiguu, dar Vărsătorul îi făcu semn să mai aştepte. Sarah o atinse pe umăr şi îi strecură:

— Comunicarea…

Însoţitorul Vărsătorului se înroşise la faţă, vorbind din ce în ce mai precipitat, cu acelaşi şopotit din care nu se înţelegea nimic clar. Se opri brusc, iar Varigul se uită drept în ochii mătcii:

— Ai avut dreptate! Ai răspuns corect! Ştii ce s-a petrecut în Sahara? Matca ridică din umeri. Hergheliile Ullei Mingre forţează chiar în acest moment intrarea în brundul în care se află Bratnah. Fostul tău brund, Ghazalla… Sunt însoţite, reluă el, întorcându-se brusc spre Maica Ursula, de o tânără slabă iască… O blondă palidă, răsărită din regatul de sub gheaţă… Astrid Merovingi o cheamă şi e sora celei mai mari duşmance a noastre…

Preţ de câteva clipe, Vărsătorul şi Maica Reverendă se ţintuiră cu privirea. Ghazalla dădu să formuleze un gând, dar se opri în ultimul moment. Maica îi ascunde ceva, pricepu ea.

— Spree nu mai există! interveni Moynihan, excitat. Revărsarea Tengrilor i-a amestecat cu

zăpada!

Llewellyn! se gândi Ghazalla. *Ce s-o fi întâmplat cu Llewellyn?*

— M-ai înţeles acum? întrebă Vărsătorul. Ai auzit până acum de această Astrid Merovingi?

Matca dădu să-i răspundă că nu, dar Vărsătorul se uita cu coada ochiului la Maica Ursula. Bătrâna nici nu se clinti măcar După câteva secunde, zâmbi larg către Ghazalla:

— Vărsătorul vroia să-ţi atragă atenţia asupra Al Bokarilor zise ea, cu voce plată. Au reuşit să pătrundă în vortexul dislocat şi sunt în plină ofensivă. Sunt porniţi să distrugă Terra Naevata. În plus însă, Vărsătorul mă bănuieşte că am date despre Astrid Merovingi, dar că i-am refuzat accesul la ele…

— N-are rost să discutăm asta acum… Dacă n-aş fi intrat în vortex în timp ce tu operai cu registrele din Cyrenaica, n-aş fi aflat nici până astăzi de existenţa acestei prinţese în legiunea Tengri.

— Ar fi fost mult mai bine, stabili Ursula şi coborî de pe estradă.

— De unde ziceai că vine? se trezi Ghazalla că întreabă.

— Din Regatul Scufundat, zise Maica Reverendă.

Vărsătorul îşi ţuguie buzele şi întrebă:

— Mă rog… problema e: ce urmăresc Al Bokarii când burduşesc vortexul cu informaţii inventate? E o întrebare la care eşti cea mai în măsură să răspunzi, se uită el spre Ghazalla şi formulă în hipobass: S-a modificat recent comportamentul scrutătorilor?

Nu, răspunse Ghazalla.

S-au modificat accesele în câmp?

Nici atât.

Ai putea deduce cu cine aţi vorbit dintre Spree şi Tengri?

În vortex figurau semnăturile Păstrătorilor cu care comunicam de obicei. Gwenn nu ne-a atras atenţia asupra nici unei inadvertenţe.

— Eşti sigură? întrebă el brusc, verbal.

Ghazalla păru că se clatină. Întrebările şi răspunsurile se încărcaseră în extensiile proximale ale câmpului ei. Ideile se strecuraseră printre sinapsele imateriale ale vortexului. Câmpul ei se reorientă în spaţiu, îşi schimbă geometria, gata să facă faţă provocării lansate de interogatoriu…

Nici o informaţie în plus faţă de ce îşi amintea Ghazalla fără efort. Comunicaţiile decurseseră fără să se schimbe, mereu.

De când acţionează grupul Al Bokar? ceru Ghazalla o informaţie suplimentară, folosind frecvenţele distorsionate. Dar firul *guvernor* era sus, luminos, gata să decodifice semnalele distorsionate… Dacă Al Bokarii se infiltraseră atât de profund în vortex, n-ar fi fost nici o problemă pentru ei să capteze firul din brundul Vadhastra.

Consilierul Vărsătorului urmărise privirile întrebătoare ale Ghazallei şi le percepu subsensul: *Accesul în gheţar este controlat*, o asigură el.

La fel ca în vortexul dislocat? îi zgândări matca în hipobass.

În loc de răspuns, Vărsătorul râse limpede. Continuă:

— Nu ştim cum acţionează grupul Al Bokar. Nu ştim dacă falşii scrutători nu simt cumva un vortex

autonom, în stare să răspundă, sau dacă nu sunt nişte indivizi adevăraţi care discută direct cu noi, dându-se drept scrutătorii sau releele pe care le căutăm…

— Vărsătorul vrea să spună, îi luă vorba din gură Maica Ursula, că de câteva săptămâni bune n-am făcut altceva decât să constatăm progresul acţiunilor lor.

Mai spune! Ce altceva bizar s-a mai întâmplat în ultimul timp! o invadau cu imbolduri bass în timp ce discutau liber cu ea. Comunicare în vortex mascată de o conversaţie banală.

Câmpul proximal al Ghazallei se arcui ca un inel Moebius pe care alergau ideile pompate de Consistoriu: povesteşte faptele recente petrecute în legiune, orice lucru cât de cât ciudat, neobişnuit…

Gwenn! Gwenn! se grupară sinapsele imateriale ale câmpului, iar Ghazalla se cufundă în norul propriilor amintiri. O posibilitate părea să se contureze în snopul de artificii aprins de parcurgerea gândurilor. Se gândi: Şi dacă o acuz pe Gwenn din cauza contradicţiilor dintre noi două?

Nu fi stupidă! interveni Maica Ursula în hipobass. Bene Gesserit sunt deschise competiţiei între membri…

Dacă Gwenn, începu Ghazalla, dacă Gwenn acţionează sub pavăza individualismului permis de Preacucernicele Maici, captată fiind de altcineva? Dacă acel altcineva este grupul Al Bokar? emise matca în timp ce rostea o replică prin care indica cotele brundului ei din Cyrenaica.

Amfiteatrul zumzăia de conversaţia la care nu mai era nimeni atent. Câmpul, în schimb, era cufundat în linişte. Nici o formulare nu-l tulbura. Consistoriul luase în considerare de mai multe ori varianta Gwenn. Gwenn captată de Al Bokar.

Nu pot băga mâna în foc pentru Gwenn, începu Moynihan, *dar nu dispun de mijloace care să ateste captarea ei. E greu să trasezi o linie şi să zici: de aici încolo, tipul ăsta e manipulat. Dincoace, tipul nu face altceva decât să-şi manifeste individualitatea...*

Apoi se porniră să emită cu toţii. Un vacarm sinaptic, mascat de cuvintele *Ihag thong*, fără sens, pe care le pronunţau. Reluau vechile întrebări, cele cărora nu catadicsiseră să le dea niciodată răspuns, sau, după cum constata matca, încercau să şi le ascundă unii altora.

Este câmpul autonom? întrebă Vărsătorul*. Sau este generat în permanenţă de creatorii săi?*

Adică de Al Bokar? se repezi Moynihan.

Al Bokarii n-au legătură cu generarea câmpului, interveni Maica Sarah. Atât legendele cât şi explorările noastre ne arată că regatul scufundat este cel care generează câmpul...

Iar ei au trimis-o şi pe Astrid...

Şi dacă Al Bokar sunt faţada regatului scufundat? întrebă Ghazalla. Totul seamănă cu foile unei cepe care ascund miezul... Credeam că inamicii noştri sunt tradiţionaliştii, dar văd că, de fapt, tradiţionaliştii sprijină un punct de vedere Al Bokar, şi anume divinizarea vortexului... Iar în spatele divinizării vortexului, constat că stă altceva: autonomia vortexului, dorită tot de Al Bokar.

Vrei să spui că Al Bokar, la rândul lor, sunt doar masca regatului scufundat, nu-i aşa?

Nu ştiu, zise Ghazalla. *Dar am să vă relatez un fapt verificabil. Cineva trimite noile trăsături de vortex legiunilor şi brundurilor învingătoare… Legionarii spun că e vorba de Bhagavan.. Eu vă întreb acum: cine e?… Cineva reactualizează Scriptura Schimbărilor, include în ea mereu obiceiuri noi şi regulamente.. Cine e?*

Crezi că o face Al Bokar? o întrebă Ursula. *Unde au aşteptat ei până acum, până să se manifeste?*

Maica Superioară dădu să mai întrebe ceva, dar consilierul Vărsătorului o opri brusc, cu un gest brusc. Îşi făcuse palmele pâlnie şi le lipise aproape de urechea ei. Instantaneu, ceilalţi închiseră ochii şi sondară câmpul. Ghazalla încercă să-i imite fără folos. Sarah se apropie de ea, grăbită, şi-i şopti:

— Cuplează-te la vortexul meu! îţi ofer accesul în câmp…

Vortex! O panoramare în perspectivele chimice din mentalul Ghazallei. Matca o zări pe Bratnah, în brundul pe care îl condusese până acum câteva ore. Discuta cu Păstrătorii Apei din legiunea Tengri. *Vorbea* cu ei în viu grai, nesusţinut de câmp Privind-o, membrii Consistoriului aprobau din cap, mecanic stând aşezaţi pe băncile tapisate cu piele. Când şi când, exclamau miraţi.

Ghazalla se străduia s-o vadă pe Bratnah cât mai bine, când Maica Sarah îi şopti, nervoasă:

— Pregăteşte-te s-o primeşti pe Bratnah în tine!

Membrii Consistoriului intrară brusc în agitaţie. Se strânseră în mijlocul estradei şi o chemară pe matcă în mijlocul lor. Moynihan se apropie primul

de ea, cu ochii închişi, o luă de mână şi o trase după el. Ghazalla se grăbea să se ţină după Moynihan, şchiopătând.

— Ce se întâmplă?!

— Taci! strigă Vărsătorul repezindu-se în urma celor doi. Întinde-te pe jos! îi arătă mătcii estrada îngheţată, acoperită cu piei de capră-de-zăpadă şi blănuri de leu alb. Vărsătorul făcu semn consilierului său care se năpusti pe estradă şi o trânti pe Ghazalla pe spate.

— N-auzi să te întinzi?

Muşchii i se încordară spasmodic. O magmă fierbinte îi umplu măruntaiele, îi umflă intestinele, inima şi plămânii. Capul îi era inundat cu un aer fierbinte ce i se strecura sub craniu prin, ochi, gură şi urechi.

— N-o lăsa să se mişte! O pierdem pe Bratnah! strigă Vărsătorul.

Consilierul se lăsă cu toată greutatea asupra mătcii, dar mâinile şi picioarele ei continuau să-i fasciculeze, făcând să zboare aşchii de gheaţă din estradă. Strigă, incontrolabil; presiunea îi crescuse nebuneşte sub piele, gata să-i spulbere trupul în bucăţi. Tegumentele ranforsate se întinseră, gata să plesnească în fâşii sângerânde, ca un cearşaf umed.

— Linişteşte-te! Vei deveni Amforă! o încurajă Sarah.

— N-o mai lăsaţi să se mişte! Fixaţi-i picioarele până n-o sparge în bucăţi pe Bratnah! lovi Vărsătorul cu palma în gheaţă.

Sarah se aruncă şi ea asupra Ghazallei, apucându-i moletierele de duraluminiu. Matca îşi

făcuse mâinile gheare şi râcâia gheaţa.

Îşi simţi creierul perforat de o grămadă de informaţii: cunoştinţele acumulate de Bratnah. Revedea ungerea ei ca Păstrătoare a Apei, ca Retortă, apoi ca Amforă, revedea planurile prin care luase legătura cu acoliţii Bene Gesserit răspândiţi pe Terra Naevata, transmisiile mascate din vortexul dislocat, dar, mai ales, îşi văzu propriul trup sfârtecat în mijlocul brundului din Cyrenaica.

Lângă ea, o femeie butucănoasă, cu ochii oblici, şi o tânără fragilă, care dârdâia în ciuda pelerinelor de blană aruncate peste ea. Se tot uita undeva în sus şi părea să se întrebe de ce îi e frig. Ţinea în mâna stângă o panglică songdu.

Am încercat să luăm legătura cu fraţii Kildare, spunea un legionar ghemuit la capul ei, în zăpada brundului. *Nu i-am găsit niciodată în câmp, deşi Bene Gesserit ne-au dat asigurări că matca lor majoră este Păstrătoare a Apei… Tu eşti aceea?*

Ursula se schimonosi. Făcu un semn scurt către Vărsătorul Varig. Discuţia pe care o percepeau cu toţii era falsă. Era un releu Tengri lăsat în vortex.

— Vreau să-i atrageţi pe pista asta! Să-i faceţi să creadă că am intrat în plasa lor! scrâşni Maica Superioară. Să scoatem de la ei cât putem..

Nu sunt Ghazalla. Sunt doar o copie de-a ei, răspunse Bratnah. *Sunt trimisă de Vărsătorul Bene Gesserit*.

— Opriţi-vă aici! ordonă Ursula. Lăsaţi-le timp să se gândească la lucrul ăsta…

Legionarul de la capul lui Bratnah se uită de jur-împrejur, buimac. Arăta de parcă ar fi dorit să

ceară sfatul cuiva, dar femeia butucănoasă de lângă el îi făcu semn să continue.

Bene Gesserit, zici? Ele ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi Păstrători? De ce n-am putut să luăm legătura?

Preacucernica Maică îşi scutură capul. Asta e o întrebare *Ihag thong*, îşi spuse, ne mint, asta fac! Gluga abei îi descoperi capul. Era foarte tânără. Dacă avea treizeci de ani. Părul lung şi blond, iar ochii – ei bine, ochii aveau o culoare nefirească... Erau extrem de albaştri. Dar, deşi era tânără, tremura mai tare decât o bătrână.

— Ne induc în eroare! spuse.

Cum să luăm legătura, întreba Bratnah*, când informaţiile mele spun că ar fi trebuit să vă aflaţi în Pannonia, iar Spree în Alpii Maritimi?*

Pe Spree i-am distrus cu o lună în urmă.

Ei bine, Kildare au discutat şi ieri cu Păstrătorii Spree... Au făcut împreună planul general de luptă. Aveau de gând să treacă Mediterana şi să stabilească un contact de război cu voi, în Pannonia...

Linişte. Câteva secunde de linişte în care nu se auziră decât elitrele montate pe zmeiele înălţate din brund. Dintr-un iglu, câţiva Tengri se repezeau afară cu recipientele de siderit. Un legionar cu ochii oblici punea pe foc planşele de vânt în timp ce alţii conduceau fiinţele acelea bizare cu patru picioare şi gâtul lung în staule, gonind afară caprele-de-zăpadă.

Stii ce o să urmeze, spuse deodată femela Tengri. N-am cum să evit... Părea încurcată şi nu-şi găsea cuvintele, dar Preacucernicei Maici n-aveau

cum să-i scape intonaţiile Ihag thong. Ştii că n-a sosit momentul încă să facem publice aranjamentele noastre.

N-ai de ales, Ulla! răspunse Bratnah, gâfâind.

Perfect! Să ieşim din brund, atunci!

Bratnah era deja cufundată în trupul şi mintea Ghazallei. Dar ceea ce prima nu sesizase, cea de-a doua, ajunsă deodată Amforă Bene Gesserit, realiză imediat: Ulla Mingre e perechea lui Gwenn! Ulla Mingre e perechea lui Gwenn!

Şi dacă Al Bokar se foloseau de Bene Gesserit în totalitatea lor, şi nu doar de indivizii izolaţi pe care îi captau?

Dacă Al Bokar creaseră tot: vortex, legiuni, Scripturi, ba chiar şi Bene Gesserit?

*

Winnona fu surprinsă să vadă câtă lume ţinea partea lui Gwenn în înfruntarea cu cealaltă matcă minoră.

Cele două se rostogoleau în apropierea bazinului cu apă fierbinte, încurajate de legionarii care se îmbulzeau în jurul lor. Erau chiar prea mulţi cei care o susţineau pe Gwenn!

— Ce naiba se întâmplă, Ossian?

Scrutătorul urmărea lupta absent. Gwenn reuşise s-o azvârle pe Cora în rezervor şi se aruncase după ea în apă, stârnind un val de chiote.

— De ce ţin cu scârba asta? întrebă Winnona din nou.

Ossian dădu să răspundă, dar un urlet îl întrerupse. La câţiva iarzi în dreapta lui, Fingal

lovea nebuneşte cu mâna în zăpada bătută.

— Hai odată, Gwenn! Hai! răcnea el, dar Cora îşi plonjase unghiile ca nişte căngi în burta femelei, despicându-i pielea întărită cu polimeri elastici. Zvâcnea, insinuându-se din ce în ce mai adânc pe sub spiralele ce coborau înspre şoldurile femelei. Gwenn îşi dăduse capul pe spate şi ţipa cu fiecare încordare a mătcii.

Winnona abia se abţinu să nu izbucnească în râs.

— Scapi de o simplă femelă, îi atrase atenţia Ossian, dar rămâi pe cap cu o matcă duşmănoasă... în cel mai fericit caz...

— Cora respectă tradiţiile... Şi nici n-o s-o mai sprijine pe Ghazalla de acum încolo...

— Ghazalla nu mai este decât în vortex... Nu ea a provocat întâmplarea de adineauri. A fost cineva care emitea ca şi cum ar fi fost Ghazalla, dar nu era Ghazalla!

Un nou urlet îi întrerupse: Cora îşi smulsese mâna de sub pielea lui Gwenn, smulgându-i cu totul o spirală împreună cu o fâşie de tegument ranforsat. Matca o lăsă apoi să cadă în apa caldă, răspândind o peliculă de sânge uleios pe suprafaţa bazinului.

Zbârnâind, spiralele şerpuiră elastic în aburii groşi. Gwenn se încovrigă de durere, înghiţind o gură de apă. Tusea îi zgâlţâi corpul pe jumătate lipsit de spirale. Părea un animal prins într-o capcană din sârmă.

Cora râse gros şi-şi dădu drumul cu toată greutatea asupra femelei, sufocând-o. Apoi începu să-i smulgă vortexul din teaca de piele. Gwenn se zbătu, împroşcând stropi în toate părţile.

— Ai zis că spiralele n-au nici o importanţă! rânji Cora Poftim! Te scap de ele!

— Aşa merită! Aşa merită! răcneau tradiţionaliştii, în timp ce Cora o cufunda iarăşi pe Gwenn sub apă.

Numai că, matca strigă brusc de moarte şi se prelinse şi ea în apa aburindă. Preţ de câteva secunde, i se mai văzu părul negru cum pluteşte la suprafaţa bazinului, după care, braţul femelei zvâcni printre rotocoalele de aburi şi-i trase capul la fund.

Pentru o vreme, se auzi doar bolboroseala bulelor de aer care se ridicau la suprafaţă. Apoi, Gwenn ţâşni dintre aburi şi trase o gură de aer. Se căţără anevoie pe marginea rezervorului şi se uită după Cora care se mişca anapoda, încercând să scoată capul din apă. Abia dacă reuşi să se îndrepte şi îi văzură cu toţii operculele smulse sau sfâşiate, prin care se scurgeau lichidele nutritive, roşii. *Chlorella,* ca un nămol cărămiziu, pe jumătate digerat. Înflorea o dată cu sângele, ca o garoafă filmată rapid, diluându-se în apa fierbinte.

— Parcă ar fi o scroafă spintecată! şuieră Gwenn. Sângerează şi varsă haleala…

Unul dintre masculii Corei nu mai rezistă şi, urlând, se repezi pe marginea bazinului la femelă. Ca la un semnal, toţi cei care se ţinuseră deoparte se năpustiră în învălmăşeala care se pornise, împărţind lovituri în dreapta şi în stânga.

— Opriţi-vă! strigă Winnona când îl văzu pe Finnegan cum apucă o toporişcă, gata s-o arunce în Tuath. Acesta se feri însă şi comandă în vortex cea mai apropiată centură. Cork se năpusti asupra

lui Fingal şi-l izbi cu pumnii.

— Sunteţi nebuni! strigă Winnona. Am ajuns în ziua pe care o aşteptam de atâta vreme! Am devenit legiune migratoare.

Tuath, încins deja cu centura pe care o comandase în vortex, ridicase spada deasupra capului şi se apăra de loviturile care cădeau din toate părţile. Leşuri începuseră să plutească la suprafaţa apei fierbinţi. Urlete se auzeau de pretutindeni. La intrarea într-un iglu, Tuath retezase capul unui mascul ce scanda numele Ghazallei. Fingal împunse cu spada pe unul dintre susţinătorii mătcii minore.

— Repede! îl strigă Winnona pe Ossian. Unde sunt trimişii lui Bhagavan? Barem pe ei să-i punem la adăpost!

Scrutătorul se uită în dreapta şi în stânga, dar nu-i văzu. Întreg brundul fusese cuprins de învălmăşeală, iar pe cei doi parcă îi înghiţise pământul.

— Nu sunt! Nu ştiu unde sunt! strigă el ca să acopere urletele ce se ridicau dintre igluuri.

Brusc, cerul se aprinse; dârele galbene ale rachetelor de semnalizare brăzdară văzduhul şi brundul se ilumină. Fluxul de veghe al santinelelor crescu brusc cu câteva praguri, strigătele lor de Jihad se auziră în clar. Încăierarea se întrerupse brusc.

Dintre igluuri îşi făcură apariţia trei aghiotanţi ai Ghazallei. Cu ochii înfundaţi în orbite, erau plini de pete închegate de sânge şi aveau hainele în dezordine, rupte.

— Unde este matca? se repeziră ei printre

legionarii surprinşi. Unde este matca voastră?

Proptită de unul dintre bolovanii de care amaraseră zmeiele pentru vânt, Winnona ţinea încă în mână spada cu însemnele brundului. Unul dintre aghiotanţi se apropie de ea şi puse genunchiul în pământ:

— Legiunea Kildare nu mai e! Toate brundurile noastre au fost spulberate.

— Aţi înnebunit? I-am distrus pe Soheri! Uite-o pe matca lor majoră! Le făcu semn spre corpul suspendat al prizonierei. Mâine am de gând s-o predau Ghazallei…

— Ghazalla nu mai este matcă. A sfâşiat-o Ulla Mingre între patru animale uriaşe acum şase ore. Dintre toţi Kildare, n-am mai rămas decât noi, cei de faţă! Tengrii ne-au şters din vortex…

Highlanderii se uitară năuci, unii la alţii.

— Nu se poate, interveni Ossian. Ştiam că Ghazalla a dispărut. Dar că Tengrii se află aici… Am scrutat în vortex şi am văzut clar: Tengrii sunt încă în Europa. Mai mult, ca să ajungă aici, Tengrii ar fi trebuit să treacă peste Spree şi să angajeze Micul Jihad cu ei!

Aghiotanţii plecară iarăşi capul:

— Hertha, fosta matcă majoră Spree, o spală acum pe picioare pe Ulla Mingre. Nici Spree nu mai sunt! Sfârşiţi cu toţii…

Ca şi noi,.

Ossian se răsuci spre Winnona şi depărtă mâinile, neputincios:

— Nu înţeleg. Totul era clar. Amplasamentul legiunilor, itinerarele, contactele de război…

— Vortexul a devenit autonom, spuse unul dintre

aghiotanţii Ghazallei. Autonom şi conştient. Ne-a servit, tuturor, o situaţie falsă.

— Cum adică, *conştient*? se încruntă Ossian.

— Vortexul gândeşte, zise unul dintre aghiotanţi, oarecum nesigur. Spuneţi, schimbă el vorba, n-au venit cumva doi străini în brundul vostru?

— Ba da!

— Unde sunt?

— Nu ştim… Au dispărut. Până acum câteva minute încă erau aici, zise Ossian. Ce e cu ei?

— Ghazalla ne-a spus, înainte să ne trimită încoace, că sunt trimişii vortexului… Ei ar trebui să ştie ce se petrece şi dacă legiunea noastră mai are şanse. Chiar nu putem să dăm de ei?

— Nu, fir-ar să fie! Nu! oftă Ossian.

Winnona îi puse o mână în piept şi îl întrerupse:

— Cât de departe sunt Tengrii de noi? îi întrebă pe aghiotanţi.

— La patru ore de mers întins. Dar, dacă e să se deplaseze cu brundurile, nu fac mai puţin de opt ore. Câţi sunteţi aici?

— O sută şaptesprezece… spuse Winnona, nesigură.

— O sută zece, accentuă Gwenn dintr-un colţ, scăzând rapid numărul cadavrelor întinse pe jos.

— O sută nouă… remarcă Ossian când leşul unui legionar se răsuci la suprafaţa bazinului. Oricum, ce importanţă are? Nu vom mai fi legiune decât dacă ne găsim un adăpost bine mascat în vortex unde să reproducem şi să educăm embrionii din eclozoare… Nu ne-a rămas decât să fugim spre sud. Brundurile Sohere îi vor reţine pe Tengri o vreme, dar după asta, vor avea cale liberă până la

Atlantic.

Se răspândiră cu toţii în igluuri, precipitaţi. Îşi adunau hainele şi armele, pornind imediat, fără să-i mai aştepte pe întârziaţi. Incinta brundului era străbătută de un zumzăit insistent. Aburii se ridicau netulburaţi din bazinul gol.

Să scape de tăvălug! Se strecurau la adăpostul întunericului ca nişte hoţi, printre sloiurile de gheaţă zdrobită. Se foiau încoace şi încolo, fără să se uite unii la alţii.

— Nenorocită ziua când am schimbat pentru prima oară vortexurile! se tângui Tuath. Ne risipim, Bhagavan!

Matca se uită de jur-împrejur. Brundul se disloca. Se mistuia în vortex. Fluxul de veghe al străjilor era nul.

— Ne pregătim de plecare! îi spuse ea lui Ossian.

Intrară toţi trei în iglu, îşi strânseră îmbrăcămintea, puseră armele în rucsacuri, Tuath îşi luă ultimele rezerve de chinchin, azvârliră de-a valma în raniţe câteva cutii de *Chlorella* uscată, o pungă cu *tsampa* şi armele cele mai uşoare. Vortex! Moletierele de duraluminiu se închiseră strâns pe gambe, centurile li se fixară în talie, rachetele de zăpadă li se agăţară de tălpi.

Ieşiră şi scoaseră din rasteluri planşele de vânt şi despăturiră velele.

— Câmpul e autonom, Ossian, ai înţeles? spuse matca. Vortexul a scăpat de sub control…

Ossian clătină din cap:

— Nu cred! Nu pot să cred! Trebuie să fie cineva în spatele acestui câmp! L-au denumit autonom numai pentru că n-au fost în stare să descopere

cine era îndărătul lui…

Tuath îi urmărea speriat. Ridicase un anemometru: vântul bătea către sud cu peste treizeci de noduri. Potrivi velele pe catargele planşelor. Întrebă, nesigur:

— Nu scrie în Scripturi că „spiralele sunt însemnele legiunilor”?… Cum să ne mai slujească Bhagavan când noi l-am batjocorit, schimbând spiralele? E numai răzbunarea vortexului…

— Aşa scrie în capitolul XXX, *Descrierea Legiunilor*, îl aprobă Ossian şi verifică vela. Se urcă pe planşă şi înălţă catargul.

Winnona îşi săltă rucsacul în spate şi se clătină de câteva ori, făcând planşa să se mişte cu totul. Vântul umflă vela, şi zăpada sfârâi sub tălpicea de lemn. Era perfect. Putea pleca.

— Recipientele *alaya!* îl făcu ea atent pe Tuath, masculul dintâi, şi deschise cufăraşul din spatele planşei.

Tuath şi Ossian se repeziră şi se întoarseră în mai puţin de un minut cu braţele pline cu recipientele de siderit. Le puseră în planşă şi ieşiră din brund, lunecând pe zăpada *thang-thang*-ului.

*

— Ce facem? întrebă Fingal o dată ajuns în iglu.

Aburind de sânge, cu spiralele rupte de care atârnau bucăţi uscate de piele, Gwenn ridică din umeri:

— Nu ştiu… Nu înţeleg cum de-au ajuns Tengrii aici, când vortexul ne spunea că se află în Pannonia. Sunt de câţiva ani buni releu şi ştiu să

sondez vortexul! Atât vortexul obişnuit, cât şi cel dislocat. Iar pe Tengri i-am urmărit totdeauna cu multă atenţie. Erau în Pannonia, ţi-o jur!

Fingal se încruntă şi îşi încordă gâtul, ca şi cum ar fi încercat să perceapă un zgomot îndepărtat.

— Eu cred că numai cei doi străini pe care i-a găzduit Winnona poartă toată vina pentru tot... Unde au dispărut?

— Cine ştie? Gwenn se încruntă şi-i spuse lui Fingal, fără frică, de parcă aerul ar fi fost sălbatic şi nimeni n-ar fi putut să le culeagă spusele din faldurile câmpului. Ştii... cred că cei doi erau aliaţii noştri, deşi nu mi-au ţinut partea pe faţă. Erau duşmani ai Ghazallei, care s-a dovedit a fi duşmanca mea... Duşmani ai Winnonei, care era duşmanca mea.

Fingal râse:

— Ce vrei să spui, Gwenn? Dacă noi nu suntem nici tradiţionalişti de-ai Winnonei, nici Bene Gesserit, atunci ce suntem?

— Nu ştiu! Am să încerc să aflu. Lasă-mă să comunic cu fraţii noştri prin câmpul dislocat.

Sondă fasciculele de vortex în care se cufundau Păstrătorii. Erau cu desăvârşire goale, spre deosebire de celelalte ocazii când o legiune se mistuia în vortex; în mod normal, ar fi trebuit să surprindă un potop de transmisiuni. Gwenn se cufundă mai adânc în vortex. Baleie fasciculele, emise codurile de recunoaştere şi parolele, dar nu primi nici un răspuns.

— Nu pricep ce se întâmplă. Hai să încercăm şi afară din iglu!

Ieşiră. Brundul era din ce în ce mai întunecos.

Departe către sud, pe buza uedului, câteva vele ecosez decupau crepusculul violet. Zmeiele fuseseră coborâte, generatoarele de energie erau tăcute, iar silozurile din piele aşteptau cu intrările căscate, exhalând un miros acru de bălegar ce ardea mocnit. Abia dacă se mai auzea zvonul vocilor Highlanderilor ce fugeau spre sud.

— Ei? se interesă Fingal.

— Nu pot să stabilesc nici o legătură. Parcă ar fi morţi cu toţii, îi zise Gwenn.

Deodată, cei doi zăriră o umbră care se strecura pe marginea bazinului. Se opri, aruncă o privire spre staulul în care bocăneau caprele-de-zăpadă, după care sări în îngrăditură, se apropie de unul dintre animale, scoase cuţitul şi îl spintecă. Abia dacă se auzi un behăit scurt care se stinse într-o gâlgâitură. Străinul tocmai se pregătea să-i scurgă sângele într-un burduf când Fingal îl strigă:

— Hei! Cine eşti?

Silueta întoarse capul şi ţâşni în picioare, armând arbaleta cu un zgomot metalic:

— Sunt Lllewellyn! Scrutătorul Ghazallei…

Păstrez totdeauna apa de izvor, emise Fingal în vortexul dislocat. Răspunsul nu întârzie: *Cel mai bine e s-o îngheţi, până te asiguri că nu este otrăvită.*

Llewellyn lăsă arbaleta în jos. Gwenn se apropie de el:

— Ce se petrece, Llewellyn? Sunt releul Ordinului, dar parcă aş fi năucă. Nu reuşesc să contactez pe nimeni.

— Gwenn, nu-i aşa? o recunoscu Llewellyn. Abia dacă reuşi să-şi mascheze expresia de silă când ea

îi făcu semn că da. Continuă, mirat: N-aţi primit mesajul de la Vadhastra? Legiunea Durstor l-a transmis vreme de două ore non-stop: „De azi, Bene Gesserit nu mai comunică decât prin viu grai. Vortexul este împănat cu date false şi se află la îndemâna unui grup advers, care ne intoxică. Feriţi-vă de Al Bokar şi fiţi atenţi la Astrid Merovingi. S-ar putea să ne fie inamică.”

— Al Bokar? Sunt tradiţionaliştii din brunduri?

— Nu. Al Bokar sunt vortexul.

Gwenn simţi cum o stranie bucurie o invadează, fără să-şi dea seama de ce. Era ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva petrecut tare demult, ceva care aştepta doar cuvintele lui Llewellyn pentru a i se aşterne limpede în minte.

— Cine e Astrid Merovingi? întrebă ea.

— Nu ştiu. Astea au fost toate explicaţiile… E clar doar că vom stinge focurile. Vom înceta orice formă de luptă împotriva Scripturilor şi vom încerca să ne mistuim în vortex până vom găsi o nouă modalitate de comunicare.

— Asta înseamnă sfârşitul legiunii, remarcă Gwenn şi zâmbi, înseamnă că de acum înainte nu mai suntem decât nişte legionari înfrânţi… Putem fi ucişi de oricine ne întâlneşte. Iar fără matcă majoră, dezordinea legiunii creşte şi nu ne vom putea reuni… remarcă ea dar, cu toate că vorbea despre lucruri îngrozitoare, o bucurie fără margini îşi făcea loc tot mai bine în sufletul ei.

— Ai uitat că asta şi-a propus Bene Gesserit? o smulse Llewellyn din reflexiile ei. Ai acceptat să intri în vortex pentru că şi tu doreai să creezi indivizi neprotezaţi de vortex. Este încercarea

finală la care ne supune Vărsătorul înainte de Marele Flux în care îi vom îneca pe toţi cei ce recurg la câmp!

Fingal îşi îngustă pleoapele şi-l privi dintr-o parte pe scrutătorul Ghazallei.

— Vrei să spui că Vărsătorul ne-a îndepărtat deliberat de vortex?

— Aşa cred. Cunoaşteţi esenţa Bene Gesserit. Realitatea, *Sidpa*, scoate ce e mai bun din noi şi ne împinge de la spate ca să ne atingem ţelul. De ce să ne opunem?

Gwenn şi Fingal se holbară la Llewellyn. Îl ştiau că este Păstrător al Apei. Dar ce predica el acum contrazicea învăţătura primită de cei doi în vortex. Pentru Gwenn, asta nu era decât o dovadă în plus că trebuie să se bucure.

Dar încă nu ştia de ce trebuie să se bucure. Se hotărî să-i dea ghes lui Llewellyn, să afle mai mult:

— Mi se pare că ce ne povesteşti tu nu seamănă cu ce am aflat din vortex de la Preacucernicele Maici. Catehismul prin câmp spune cu totul altceva. Noi modelăm *Sidpa*...

— Noi?! Să modelăm *Sidpa*? Catehism prin câmp?!

Încremeniseră toţi trei şi se uitau unii la alţii. Gwenn se gândi: poate că din cauza asta n-o înghiţeam pe Ghazalla. Noi şi ea doar am crezut că suntem membrii aceluiaşi Ordin!

— Cine v-a recrutat pe voi? se încruntă Llewellyn.

— Am fost contactaţi prin vortex... spuse Fingal.

— Vrei să spui că n-aţi fost recrutaţi prin contact direct? Cum îl cheamă pe cel care v-a explicat

primul despre Bene Gesserit?

Gwenn şi-l amintea foarte bine. O voce liniştită, care alungea mult silabele. Nu striga niciodată. Îşi spunea Leto Atreides şi pretindea că subsumează întreg câmpul; spunea însă că acelaşi câmp trebuia distrus. Leto le spusese că vor lucra pentru Bene Gesserit. Pentru Vadhastra. Mintea lui Gwenn începu să lucreze febril.

De ce nu le trimisese Vadhastra nici un mesaj?

— Ei? Vrei să spui că nu ştii cine v-a contactat primul? insistă Llewellyn.

— Cei din Vadhastra v-au lăsat să vă descurcaţi de unii singuri, nu-i aşa? răspunse Gwenn tot cu o întrebare.

— E vorba de o încercare, Gwenn!

— Eu zic că noi *nu* suntem materialul perisabil al Bene Gesseritului. Nu-i aşa, Fingal?

Masculul o aprobă.

— Leto îl chema pe cel care ne-a recrutat pentru Ordin, îi spuse Gwenn brusc lui Llewellyn.

— Leto? Zeul-împărat?

— Chiar el…

— Leto a făcut tot ce i-a stat în putere ca să distrugă Ordinul Bene Gesserit!… Ce sunteţi voi?!

Ochii lui Llewellyn se căscaseră, neîncrezători, privind de la unul la altul.

— Suntem supuşii lui, zise Gwenn după câteva clipe. Supuşii lui Leto Atreides.

— Noi n-am fost niciodată de aceeaşi parte, spuse Llewellyn.

— Nu. Niciodată n-am luptat de aceeaşi parte a baricadei, recunoscu Gwenn, zâmbitoare, şi-i făcu semn lui Fingal s-o urmeze.

Se răsuciră amândoi pe călcâie şi scoaseră din rastel două planşe de zăpadă. Le trântiră pe jos, pregătindu-se de plecare. *Leto nu ne va lăsa de izbelişte în Sahara, aşa cum făcea Bene Gesseritul.* Cine era acest Leto care îi făcuse să creadă că aparţin Bene Gesseritului?

Am fost urechile lui în Ordin, se gândi Gwenn şi ridică vela care se umflă imediat sub bătaia vântului. Se simţea bine, fără să-şi dea seama de ce, când se gândea că ea şi Fingal fuseseră utilizaţi atât de multă vreme de el. Avea impresia abia acum că devine părtaşă la exercitarea unei puteri adevărate, cea care o atrăsese dintotdeauna la jocurile cu Ordinul Bene Gesserit.

Dacă le era tuturor frică de Preacucernicele Maici, atunci înseamnă că trebuia să fie terorizaţi de Leto Atreides, care le spulberase pe Maici. Iar ea, Gwenn, era instrumentul lui Leto Atreides.

— Noi n-am fost niciodată aliaţii tăi, Llewellyn! strigă Fingal în timp ce planşa împinsă de vânt aluneca afară din incinta brundului. Niciodată!…

Se îndepărtară, lăsându-l pe Llewellyn, uimit, în staulul cu capre-de-zăpadă.

Capitolul XXI

Noi, Maicile Bene Gesserit, am ignorat tocmai adagiul care ne-a făcut să ne unim şi să acţionăm împreună. „Nu e nevoie să plănuieşti îndeplinirea lucrurilor corecte pentru că ele ajung să se împlinească de la sine.”

IVOR, VENEXIANA ŞI NIZAR se aşezară în fotoliile amplificatorului de vortex. Senzorii de cristal ieşiră din spătarele de muşchi şi din rezemătoarele tapisate cu pielea călduţă a boshului – aduceau cu un lan de grâu minuscul ce creştea accelerat, înfăşându-i şi înţepându-i cu mii de ace. Chingile ce îi înfăşau păreau un hibrid între algele marine albastre şi viermii de pământ – le alunecară pe braţe, mâini şi picioare, fixându-i, în timp ce o plasă de sferoid le acoperi creştetul, basculând cu lentoare dintr-o fantă a fotoliului.

— Coifurile! ordonă Ivor.

Îşi potriviră vizierele, verificară vizibilitatea în lumină normală şi în UV, măriră unghiul de vedere. Încet-încet, vizibilitatea crescu, iar în faţa ochilor le apărură culoarele şi camerele spaţiului de referinţă.

— Mănuşile!

Îşi mişcară mâinile în coridorul virtual ce se concretiza o dată cu trupurile lor reproduse în vortex. Treptat, replicile lor deveneau substanţiale,

concomitent cu încăperile spaţiului de referinţă.

Brusc, simţiră dedublarea ce marca sfârşitul copierii: senzorii îi captaseră, iar câmpul tocmai încheiase procesul de materializare a carcaselor ce vor efectua salturile. Apucară obiectele răspândite pe culoarele *skye trug*, le examinară cu atenţie până ce reconstituiră cât de mult erau obiectele şi cât de mult era *pagtchags* – propria lor memorie ce le parazita simţurile.

Ridicară obiectele de pe culoar: un pahar, câteva chei, arbaletă şi un sferoid al Ghildei – le răsuciră, le dădură de la unu la altul, controlând presiunea cu care copiile din câmp le strângeau în mână.

— Cizmele!

Tropăiră pe loc, stând în fotoliu, făcând să se învârtă covorul rulant de sub tălpile lor. Concomitent, începură să se deplaseze în spaţiul de referinţă: avansau pe culoare, pivotau în dreptul încăperilor, întindeau mâinile înmănuşate, apucau clanţele *skye trug,* iar uşile din spaţiul de referinţă se deschideau. Răsuceau capetele acoperite de coifuri şi examinau colţurile camerelor în care intraseră, pardoselile şi nişele luminescente. Într-un sfârşit controlară ecranele-vizieră. Se mai mişcară încoace şi încolo în spaţiul de referinţă, după care Ivor conchise:

— Copiile ne sunt fidele, zâmbi el. Cum sunt culorile voastre?

— Nuanţe clare, dădu Nizar din cap.

— Vizibilitatea?

— Douăzeci şi cinci de metri profunzime. Două sute zece grade deschidere angulară, confirmă Venexiana.

— Perifericul?

— Detaliile sunt mai slabe dincolo de câmpul vizual normal. Nu sunt alte probleme.

— În regulă. Salt în tunel!

Comutară amplificatorul, iar imaginea din coif se schimbă, în locul spaţiului de referinţă, apărură tunelurile lungi ce porneau din hala de sub Edificiul Inferior.

În ultimele zile, Sommerşii trimiseseră luptători-umbră în suitele Decanale şi uciseseră câţiva magistraţi, dar nu reuşiseră să intre încă în saloanele Tleilaxu, în ciuda tentativelor repetate. Nizar le trimisese mesaj după mesaj, amintindu-le că războiul se consuma între cele două Case Decanale, şi nu între Sommerşi şi Tleilaxu, dar nici Oreste, nici Cassandra, nu catadicsiseră să-i răspundă. Pentru ei, Tleilaxu erau sprijinitorii dinastiei în exerciţiu, deci inamici.

Cu toate astea, nu-i penetraseră. Scopul şi secretul legiunilor le era inaccesibil încă, iar foliile de Shiga preluate din laboratoarele Tleilaxu, deşi studiate zi şi noapte de Mordec'hai Diaz, nu le lămuriseră mare lucru.

Nimeni nu bănuia relaţia Imago Mundi care funcţiona între Decanat şi Terra Naevata. Nimeni nu bănuia că Dendros, directorul Ghildei, era totuna cu Nizar al Awad.

Ofensiva Sommersilor şi a aliaţilor lor ajunsese într-un punct mort. Merovingii continuau să stăpânească toate pârghiile din Decanat. Singurul lucru care îi rămăsese neclar Decanului în exerciţiu era locul de refugiu al lui Astrid. Pricepuse că fusese călăuzită prin boshi de luptătorii-umbră ai

dinastiei Sommers, un motiv în plus să accepte fără reţineri hotărârea lui Nizar de a declanşa războiul de asasini. Dar unde îi duseseră sora? Nizar nu era în stare să zică.

„Lucrurile par încurcate la prima vedere”, îi explicase lui Ivor. „Sunt prea multe centre de interes. Mord nu joacă cartea Ghildei. De câte ori vine să-mi spună ce se mai întâmplă, îmi vinde abia jumătate din ce află. Mi se pare ciudat că face asta când vorbeşte cu Dendros… Ştie foarte bine că Dendros se pricepe să citească boshii, şi că nu e o problemă pentru el să vadă cât de mult îi umple cu registre false. Aşa că ştiu că Mord nu respectă interesele Ghildei. Pe de altă parte, nu joacă nici cartea Cassandrei Sommers. Ştiai că i-a înlocuit nenumărate pachete de memorie?

„Mord? Nu -i susţine pe Sommerşi?”

„Mord îl susţine pe Mord! A substituit blocuri de informaţie din mentalul Cassandrei Septimus… protectoarea sa. Adevăratele ei amintiri sunt în Syrta acum. Într-un sigiliu-vortex clădit de Mord.”

„E un prost”, stabilise Venexiana. „Să nu-mi spui despre Cassandra că n-a aflat chestia asta… Altfel, la ce şi-ar mai ţine replicile în cuve?”

Nizar clătină din cap:

„Cine ştie cât de mult controlează Cassandra din ce i se întâmplă?”

„Cassandra controlează tot”, replică Ivor. „Nu uita că a fost în stare să-şi ucidă o copie axolotl a fiicei sale, numai ca să declanşeze un război de asasini…”

„Momentan, văd că Mord o controlează. Total.”

„Cum o fi făcut?” se băgă Venexiana.

Nizar tuşise de două ori şi continuă, cu voce răguşită:

„A şters elementele care alimentau orgoliul din mentalul ei. Se poate spune că Mord controlează anumite decizii ale Cassandrei, dar nu pe toate…”

„Şi nu-l poţi împiedica s-o mai facă?” întrebase Ivor.

„Ba da. Dar mă întreb dacă ne e de folos…”

„De ce nu? Câtă vreme Cassandra şi Mord nu s-ar înţelege, asta n-ar fi decât în folosul nostru.”

„Mda…” Nizar rămase pe gânduri, după care pocni din degete şi continuă: „Trimite un ucigaş-asasin împotriva ei, dar fă în aşa fel încât să-şi rateze lovitura!”

„Poftim?!” se zgâi Ivor la bătrân.

„Fă cum îţi spun eu! Cassandra Septimus, care se învârte printre noi *de la un timp încoace*, trebuie să cadă la pat şi să trimită printre noi o altă replică din cuvă. O replică neprocesată mental de Mord…” explică Nizar şi zâmbi către Ivor şi Venexiana. „Aţi priceput? Câtă vreme sunt adormite în cuve, minţile lor sunt inaccesibile vortexului lui Mord. O altă Cassandra decât cea preparată mental de el ne-ar fi de folos ca să ştim dacă ele îi ripostează…”

Decanul o privi pe Venexiana.Ea îi făcu un gest discret, iar Ivor îl chemă în vortex pe generalul Kofflach.Îl întrebă pe Nizar: „Crezi că un mesaj din partea lui Dendros l-ar convinge pe Kofflach să accepte rolul unui luptător-umbră?”

„Cel mai mult o să-l convingă câteva porţii de melanj…” remarcă Nizar şi ieşi din bosh.

Întrevederea cu Kofflach nu durase mai mult de

cinci minute. Din momentul în care simţise mirosul de scorţişoară ce se ridica din biroul lui Ivor, generalul admisese fără multă vorbă că Sommerşii încălcau autoritatea decanală şi pe a Ghildei. Se interesase doar dacă Merovingii îl vor informa ei pe Dendros despre ceea ce trebuia el să facă, sau dacă această sarcină îi va reveni chiar lui, lui Kofflach.

Râzând în sinea sa, Ivor îşi luase sarcina asupra lui, iar Kofflach căzu de acord să monteze un atentat ratat împotriva Cassandrei Septimus. Părerea lui era că cel mai bun produs era tot un derivat de esenţă de frasal, cum era cel care o ucisese pe Cassandra Optimus la Geb'el Tariq.

Apoi plecă din boshul Merovingilor.

„Să vedem cum o s-o mai şantajeze acum Mord...” spusese Ivor.

„Mare ghinion că nu şi-a moştenit poziţia în Decanat”, remarcă Nizar, gânditor. „Mord e un om valoros. S-a ridicat prin propriile puteri. Din cauza asta crede că-şi poate permite orice. Respectul faţă de ierarhie se moşteneşte, din păcate. Nu pot spune acelaşi lucru despre inteligenţă, fir-ar să fie!”

„Bizar!”, se miră Venexiana. „Cum de s-a pretat Cassandra la acest joc?”

Nizar nu-i răspunse. Cuplul decanal era replica în oglindă a lui Mord. Ei moşteniseră tocmai respectul faţă de ierarhii. Îi privi. Doi soţi respectând un set de tradiţii rigide.

Plonjă iarăşi în vortex, urmărind celelalte câmpuri ale lui Mord. Un insucces total, acum. Nu contacta decât blocuri de date banale, ca şi cum

Mordec'hai ar fi fost un subiect exemplar al Decanatului, fără să aibă legătură cu nici un complot.

Adevăratele câmpuri ale lui Mord erau bine ecranate. Cel mai probabil, erau produse în proprietatea lui din Syrta, în acelaşi loc de unde erau secretate amintirile de împrumut ale Cassandrei.

„Dacă nu-i poţi depista câmpurile, de unde eşti atât de sigur că n-a descoperit secretul legiunilor?" întrebase Venexiana.

„Nici unul dintre codurile de acces în câmpurile speciale nu a fost forţat. N-au încercat să iasă afară, pe Terra Naevata, n-au încercat nici să trimită pe altcineva care să studieze exteriorul în locul lor…"

Ivor surâse trist: „Înseamnă că avem un punct slab."

„Un punct slab?"

„Da. Astrid. Cine ştie unde se află… Cine ştie dacă nu lucrează pentru Sommerşi, chiar acum, şi dacă ei n-au montat o intrigă teribilă doar ca s-o trimită pe Terra Naevata?"

Se auzi un oftat de durere; Ivor şi Nizar întoarseră imediat capul. Venexiana se îndoise din şale şi se apucase cu mâna de marginea biroului îngust din fanoane. Tresărea spasmodic, ca şi cum i-ar fi venit să vomite.

„Ce e?" se sperie Ivor.

Nizar le făcu semn amândurora să tacă. Păru să adulmece aerul din bosh, apoi spuse:

„Nu-i mai pronunţa numele! Nu de faţă cu Venexiana!"

*

Nu le rămăsese decât să-i capaciteze pe cei doi defectori: Brenda Atreides şi Messaoud Harkonnen. Nizar scosese din vortexurile secrete Tleilaxu ascendenţa lor genetică. Proveneau amândoi din linii genetice speciale, care odată făcuseră obiectul încrucişărilor Bene Gesserit. Pe vremea aceea, cu mult înainte de *kyewa,* Preacucernicele Maici se străduiau să obţină Profetul, pe Kwis'atz Haderach. Fusese un eşec. Din linia Atreides se ridicase Împăratul-Zeu, care aproape că spulberase Ordinul, în timp ce Harkonnenii fuseseră imposibil de controlat: luptaseră totdeauna cu o furie fără margini împotriva Bene Gesseritului.

Acum, se gândea Nizar, poate că cei doi puteau fi de folos Decanatului. Sommerşii aveau o Bene Gesserit printre ei, iar cei doi se dovediseră, genetic, a fi duşmani neîmpăcaţi ai Ordinului... Ce era mai simplu decât să iei părtaş un coate-goale, spunându-i că însuşi suzeranul lui are nevoie de el? Ce era mai simplu decât să-i explici unui nondecizional că locul lui nu era în Landsraad, câtă vreme purta un nume ilustru pe care, oameni nepricepuţi îl dăduseră uitării?

Trebuia ca Brenda şi Mess să fie încărcaţi, burduşiţi de false informaţii pe care să le poată scuipa oricând dinastiei Sommers în numele unui ideal nobil...

Gemenii Decanali şi Nizar începură să avanseze prin tunelul Tleilaxu. Nizar programase în ecranul-vizieră indicatorul de câmp al lui Messaoud. Spotul

lui luminos pâlpâia din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropiau de Terminalul vortexului Saharian.

— Salt la bifurcaţia Passero-Cyrenaica! ordonă Ivor.

Imaginile culbutară în coif, în timp ce replicile erau proiectate prin vortex spre locul unde tunelul se împărţea în două. Imaginea se stabiliză, iar ei priviră către cele două culoare cilindrice cu pereţii umezi, pulsând, plini de vene uriaşe ce plesneau de sânge. Compărară spoturile din viziere.

— Cyrenaica! ordonă Ivor.

Spotul se intensifică la următoarea materializare a celor trei Nizar spuse că Mess şi Brenda nu se puteau afla altundeva decât în Terminal, dar Ivor nu-l băgă în seamă şi începu să caute prin camerele de vizionare ale Terraei Naevata.

Imaginile din coifuri se schimbau din ce în ce mai frecvent pe măsură ce efectuau salt în camerele ce se deschideau în tunel. Cu toate acestea, intensitatea spotului se menţinea puternică doar în tunelul principal.

— Ai avut dreptate, Nizar! Sunt în Vortex Terminal, recunoscu Ivor. Ne vom concretiza la cotul tunelului. De acolo, o să avem sub control toată zona.

Noile imagini din coifuri. Tunelul care se deschidea larg în sala imensă. Huruitul benzilor rulante. Jos, în hală, se auzeau vaierele unităţii Tleilaxu ce producea spirale pentru legiunile din Cyrenaica şi Tripolitania: Kildare, Massaoua şi Soher, după cum citise Nizar în sferoidele 3D. Bătrânul studie cu atenţie însemnările pe care şi le

făcuse înainte de plecare. După cum le spusese celor doi gemeni Decanali, avea de gând să urmărească dacă unitatea Tleilaxu care producea spiralele respecta situaţia reală de pe teren…

— Să nu avem erori! spuse Nizar, care nu se gândea decât la o eventuală inadvertenţă între producţia spiralelor şi punctajul atins de legiunile respective. Dacă totul concorda, va elabora noi capitole pentru Scriptură, în care va include Micile Jihaduri, răspândindu-le apoi la exterior. Şi, ca de obicei, va menţiona în paragrafele nou incluse acele fraze-cheie ce induceau condiţionările ulterioare ale legiunilor.

Ce nu ştia el era că ceea ce vedea acum în vortex era situaţia din Africa de Nord de acum o lună şi că Vortex Terminal era conectat la acea situaţie depăşită.

Avansară câteva zeci de metri, păşind pe loc în fotoliile din amplificator. Ajunseră pe pasarela care înconjura hala de jur-împrejur. Spotul devenise roşu-strălucitor. Mess şi Brenda ar fi trebuit să fie undeva foarte aproape.

Îi văzură. Cu două niveluri mai jos, pe o platformă mult ieşită din zid, suspendată deasupra benzilor rulante pe stâlpi noduroşi, acoperiţi cu un clei translucid ce se prelingea spre podea.

— Salt! ordonă Ivor.

Plonjară în câmpul proximal şi, instantaneu, spoturile din vizieră dispărură, fiind înlocuite de cei doi. Se aflau în câmpul vizual al gemenilor Decanali şi al lui Nizar, la mai puţin de cinci metri depărtare.

Brenda şi Mess tresăriră – dădură să ţâşnească

pe lângă copiile în vortex, dar nu făcură altceva decât să se răsucească dintr-o parte în alta, buimaci.

— Sunt Decanus Maximus Pantelleriae Superior et Interior utque Terra Naevata! tună vocea lui Ivor în hală, acoperind huruitul benzilor rulante.

La comanda din vortex, capa albă i se desfăcu, descoperind spiralele complicate şi însemnele de pe centură. Mess şi Brenda se întoarseră către el şi îl priviră năuci.

— Ivor învingătorul… exclamă Brenda în şoaptă.

— Ştim că sunteţi fideli dinastiei! răsună din spatele lor vocea lui Nizar. Oameni de nădejde, pe care, din păcate, i-am neglijat. Locul vostru nu este în Landsraad! Tleilaxu simţi o ezitare în câmpul lui Mess, ca o suspiciune neformulată, dar nu făcu decât s-o înregistreze în câmp ca s-o studieze mai târziu. Se decise s-o atace mai întâi pe Brenda. Ştiai că te tragi dintr-o familie ducală, Brenda Atreides?

Tresăriră amândoi, Brenda, uluită, iar Mess, circumspect. *Ca şi cum ar fi ştiut ce semnificaţie are numele Atreides. Să fi ajuns Sommerşii înaintea noastră? Sau Mordec'hai?*

Deocamdată îl priveau atent pe Nizar. Încarc totul pentru recitire! îşi spuse el.

— Familie… familie ducală? bâigui Brenda.

— Exact! spuse Venexiana. Cât despre Mess, strămoşii lui au fost baroni puternici în Imperiul Corrino. Au stăpânit pământuri cu mult mai întinse decât toate Edificiile Decanale…

Vocea lui Nizar era plină de suişuri şi coborâşuri, iar Mess recunoscu inflexiunile Glasului – altădată

o armă în exclusivitatea Preacucernicelor Maici. *Îl pot citi ca pe o carte deschisă*, se bucură Mess de ce îl învăţaseră Al Bokar. *Ne vrea părtaşi la lupta lui împotriva Sommerşilor. Ce doreşte să propună?*

Îi sesiză însă nesiguranţa. Accesul în vortexul dobândit de la Al Bokar era blocat, dar poate că tocmai asta îl uluia pe bătrânul Tleilaxu. Mess lăsă să-i scape un gând *Ihag thong* – uimire amestecată cu frică – şi simţi cum Nizar se relaxează.

Nu pentru mult timp. După câteva secunde, iscodirile lui îi învăluiră iar pe amândoi.

— A fost greşeala noastră, a dinastiei, că nu v-am căutat de mai multă vreme, adăugă Venexiana. Probabil că din cauza asta aţi fost tentaţi să daţi crezare lui Oreste… Poate că, de fapt, adăugă ea mieroasă, sunteţi de acord cu mobilizarea generală pe care o propune Oreste…

Ne consideră o pastă pe care pot s-o modeleze cum doresc, gândi Mess. Cu atât mai mare va fi surpriza lor… Zise:

— N-nu… nu! De ce să fiu de acord cu Oreste Sommers? Baron, spuneai? făcu el pe prostul şi se uită la Nizar.

— Da. Iar Brenda se trage din Leto şi Jessica Atreides. Duci de Caladan şi protectori de Arrakis. Locul vostru este în Edificiul Superior, nu în Landsraad!

Brenda respiră precipitat şi-l privi pe Mess. Oare asta dorise să-i spună pe strada 28, atunci când?… Se uită şi ea la Venexiana şi o asigură:

— Am câştigat atât de multe războaie cu amplificatorul de vortex! De ce să fim de acord cu Oreste Sommers care vrea să ne trimită să murim

pe staţii?

Lui Nizar i se păru că observă o mirare trecătoare pe chipul ei, ca şi cum n-ar fi vorbit cu cuvintele ei; reflex iscodi vortexul lui Mess. Era gol. Venexiana şi Ivor surâdeau deja către Brenda, Nizar se relaxă iarăşi, dar simţea că ceva e în neregulă. De unde avea Mess un vortex atât de bine ecranat?

De altfel, Mess vorbea ca şi cum ar fi avut acces la releele gemenilor Decanali.

— Cetăţenii preferă amplificatoarele. Cine mai ştie să-şi folosească trupul ca să lupte? Direct, fără copii?

Ivor aprobă cu un gest scurt şi-i făcu semn lui Nizar să continue. Sesiză nesiguranţa din poziţia lui. Umerii îi erau mult prea aduşi în faţă, în atitudinea semantică de alertă Tleilaxu.

— Din păcate, îşi drese bătrânul vocea, acum aveţi o problemă. Prietenii voştri din Landsraad şi Mordec’hai sunt pe urmele voastre şi n-au de gând să se lase cu una cu două… Ce vrei să spui? se opri el văzând-o pe Brenda că se pregătea să vorbească.

Nu scoase un cuvânt însă. Ca şi cum cineva ar fi călcat-o pe picior. Scotoci rapid în câmp după semnalele remanente ale Sommerşilor. Negativ. În afară de sondele Tleilaxu şi de dârele ideatice lăsate de cei doi, aerul din tuneluri era sălbatic*. Cine i-a capacitat? Aşa să se fi născut ei?*

Nu credea. Deşi, îşi spuse, un Harkonnen îţi rezerva oricând surprize. Un Harkonnen putea semna un pact cu predecesorii şi succesorii ce-i purtau numele. Un Harkonnen putea să organizeze

şi un complot întins pe zeci de generaţii, numai şi numai ca în final să obţină câştig de cauză…

— De fapt, atât Sommerşilor cât şi lui Mordec'hai Diaz le e frică de voi, preluă Venexiana. Pentru că aţi văzut tunelurile de sub Edificii, de care ei nici nu ştiau până acum câteva zile. Le e frică pentru că, în afara noastră şi a voastră, nimeni nu mai ştie ce e cu tunelurile astea. Le e frică pentru că au de-a face cu un Harkonnen şi cu o Atreides.

— Invidia… sublinie Ivor, deşi simţea şi el sclipirea din ochii lui Mess. Se feri să-l penetreze prin vortex. Dacă era plin de sonde false?

Se examinară preţ de câteva clipe. Mess hotărî că era momentul să reacţioneze ca un nondecizional plin de sine – nu asta doreau cei din faţa lui? – şi să le adoarmă suspiciunea. Lansă un snop de gânduri bine mascate, de care era sigur că vor fi înregistrate, cu ecranaj cu tot. Să-i facă să creadă că aşa era profilul lui în registru.

Spuse:

— Eu şi Brenda n-am înţeles ce-a vrut şmecherul de Mord cu noi… Parcă am făcut cine ştie ce, dar am văzut eu, e un biet nondecizional care abia dacă ştie să ţină furculiţa în mână! Norocul lui că a ajuns în Edificiul Superior, unde a cunoscut-o pe Cassandra, că altfel, zău dacă ştiu vreo femeie care să fi vrut s-o facă cu el… Eu cu asta mă ocup în Landsraad, ştiţi… L-au apucat nervii aşa, din senin, când tot ce-am făcut a fost să fur câteva bare pe strada 28…

Îşi opri tirada aici, lansând câteva gânduri remanente, la fel de bine ecranate: înjurături la adresa lui Mord. Cei din faţa lui îl vor crede un bun

utilizator al câmpului, atât şi nimic mai mult… Oricum, nu era cazul să exagereze.

— Tu ce părere ai despre Mordec'hai? îi dădu Venexiana ghes Brendei.

— Păi… cum a zis şi Mess. Nu cred că-i mare lucru de capu' lui…

— Mda… Din păcate, reluă Ivor, nu puteti reveni în Edificiu. Nu acum. Nici chiar noi nu vă putem proteja. Suntem în război de asasini cu Sommerşii, iar ei ar profita ca să lanseze zvonul că dinastia în exerciţiu colaborează cu inamicul. Îşi drese şi el glasul, cum o făcuse Nizar mai devreme şi continuă: Dar vă putem ajuta în alt fel. Mai ales că suntem *siguri* că ne veţi sprijini…

A accentuat pe cuvântul *sigur,* îşi spuse Mess.

— În plus, adăugă Venexiana zâmbind protector, din vortex reiese că Brenda Atreides aşteaptă un copil… veţi avea neapărată nevoie de sprijinul nostru.

În loc de răspuns, Brenda lăsă ochii în jos, mimând jena cu gesturi care nu-i aparţineau. Însă nici unul dintre cei trei nu reuşi să-i descopere releul din câmp. Nizar se grăbi să continue:

— Singurul loc de refugiu este afară, în Terra Naevata. Nu mă îndoiesc că aţi aflat destul de mult despre suprafaţa Decanatului. Acolo veţi fi la adăpost…

— Afară?! La adăpost?!

— Exact! O să vă găsim un loc în legiunea Kildare Highlander. Nimănui n-o să-i treacă prin cap să vă caute acolo.

Vor să ne încarce pagtchags *cu tipare false şi să ne trimită în Terra Naevata. Apoi ne vor lăsa în*

mâna Sommerşilor să ne citească. Noi vom fi pagtchags *pentru Sommerşi şi Mord. Vom fi ochii lor falşi.*

Ce altceva putea să însemne faptul că Al Awad dorea să-i ascundă în legiunea Kildare? Highlanderii veniseră cu două sute de ani în urmă de peste paakul marin şi nu obţinuseră niciodată statutul de legiune migratoare. Acum câteva zile se păruse că vor dobândi acest statut după ce îi înfrânseseră pe Soheri, dar apăruseră Tengri de peste mare şi le spulberaseră brundurile.

Dorea Nizar să-i trimită într-o falsă legiune Kildare? Sau dorea să scape de nişte martori periculoşi? În Sahara stăpâneau acum Tengrii, cum ar fi putut să-i adăpostească Highlanderii?

Vortexul se limpezi. Primul lui raţionament părea cel mai apropiat de adevăr. O să-i trimită într-un brund fals, astfel încât, iscodindu-i, Sommerşii şi Mord să citească numai „iepuri”…

— O vom condiţiona pe Winnona, explică Nizar, o matcă minoră Kildare, iar ea o să vă primească în brundul ei de la Ouargla. Veţi fi în siguranţă.

Ouargla! Mess o aflase de la prietenii şi egalii săi, de la Al Bokar – Ouargla se afla în mâinile Tengrilor de treizeci şi şase de ore! De ce *naiba* se oprise Nizar tocmai asupra Highlanderilor?

— E cea mai bună soluţie, întări Venexiana, iar Brenda şi Mess încuviinţară. Nu vreţi să vă oferim câteva informaţii despre ce se întâmplă *cu adevărat* pe afară?

Cei doi încuviinţară ca nişte automate.

*

Mess şi Brenda se angajaseră în tunelul ce pornea dinspre Terminal spre Ouargla. Nizar îi condusese în spatele halei, iar ei se prefăcuseră surprinşi când le arătă deschiderea circulară din zid. Din noaptea în care Messaoud fusese captat de Al Bokar, ţesătura de tuneluri ce pornea din Pantelleria Inferioară nu mai avea secrete pentru el sau pentru Brenda.

Porniseră spre Ouargla urmând sfaturile Merovingilor, deşi ştiau că la capătul drumului nu-i putea aştepta ce li se promisese. Cât de mult îl parazitase pe Decan grupul Al Bokar? Mess n-o aflase încă.

— Vom ieşi în gerul ăla nenorocit de la Ouargla. Poate că Al Bokar ne va contacta ca să ne dea noi instrucţiuni, spuse Brenda înfăşurându-se în capa de blană pe care i-o oferise Venexiana.

— Au făcut o alegere ciudată, comentă Messaoud. Nu-mi pot explica de ce au recurs la nişte brunduri distruse de câteva zile Planul lor e vizibil cu ochiul liber… Vor ca Mord să afle că ne-au recomandat legiunea Kildare ca refugiu… numai că legiunea Kildare nu mai există!

Continuară să avanseze până ce tunelul se deschise în alt terminal. Coborâră pe fundul halei, se strecurară printre peroanele închise la culoare şi urcară pe banda marcată cu însemnele:

OUARGLA

Brenda îl făcu atent pe Mess la etichetele ştanţate în piele de pe spiralele transportate pe

banda rulantă. Înscrisul era cât se poate de clar: TRĂSĂTURI NOI KILDARE. DE INCLUS ÎN SPIRALELE NOI. DESTINAŢIA: OUARGLA.

— Poate că doresc să angajeze un război cu Oreste, bazându-se pe nişte legiuni inexistente… Sau te pomeneşti că ce ştim noi e fals? Dacă Highlanderii, de fapt, există încă?

Messaoud se strâmbă:

— Highlanderii nu mai există. Ştii foarte bine. Se uită la etichetele de pe spirale, silabisi inscripţia de pe ele şi ridică din umeri. Numai Al Bokar ne pot desluşi ce se petrece.

*

— Totul merge strună, stabili Nizar. Spiralele sunt produse conform situaţiei de pe Terra Naevata – făcu o pauză şi sondă vortexul. Viziera se umplu de tabelele ce se suprapuneau peste imaginea sălii. Mda… Sunt corespunzătoare mişcărilor de trupe de pe Terra Naevata.

Ivor examină spiralele fine care răspândeau o lumină verzuie. Le atinse uşor, provocând o salvă de descărcări electrostatice.

— Kildare au un model incitant, spuse Venexiana. Poate că n-ar strica să-mi înlocuiesc vortexul cu un model Kildare într-o bună zi!

— Lasă prostiile! îi întrerupse Nizar. Trebuie să-i urmărim pe Kildare bine de tot. Sper să-i păcălim pe Sommerşi, să se cupleze la Massai sau la Soheri în preziua luptei decisive… Noi, sublime el, ne vom ataşa legiunii Kildare şi vom avea toate atuurile de partea noastră. Cel puţin, aşa afirmă curbele de

evoluţie din câmpul paralel. Highlanderii sunt în ascensiune…

— Eşti sigur, îl întrerupse Ivor, că Sommerşii n-au mirosit mişcarea noastră de acum?

— N-aveau cum. Nu posedă încă registrele de acces în această extensie. Dar n-o să treacă mult şi vor descoperi codurile de intrare. Vor pune mâna pe cei doi defectori, îi vor stoarce ca pe lămâi şi vor afla că le-am recomandat drept adăpost legiunea Kildare…

— Mi s-au părut ciudaţi, interveni Venexiana. Harkonnen şi Atreides, vreau să spun. Nu mi s-au părut suficient de… nu ştiu…

— Suficient de umili? o privi Nizar.

— Mda… Umili. Nu erau umili, nu păreau deloc speriaţi de noi. Parcă ne-ar fi aşteptat să venim. Iar el, Messaoud, părea că îşi maschează vortexul extrem de bine.

— N-ai de unde să ştii ce fel de om e, stabili Nizar. Oricum ar fi, voi studia cu atenţie întrevederea noastră după ce ne întoarcem în Edificiu. Până una alta însă, am avut grijă să las un „iepure” în mentalul lui Harkonnen. O capcană pentru cine se mai întâmplă să-l studieze. E un pachet de date din care se deduce că mă aştept ca Sommerşii să penetreze în vortexul Terraei Naevata. Când îi vor studia pe cei doi defectori, Oreste şi Mord vor fi conştienţi de faptul că eu, Nizar Al Awad, i-am îndopat cu date fiindu-mi frică totodată de scotocirea lor pe aici. E un „iepure” deosebit de subtil. O să-i facă să creadă că, de teamă, i-am încărcat cu date false pe Harkonnen şi Atreides. Hai să vă arăt!

Nizar ordonă salt într-una dintre încăperile de vizualizare ale Terraei Naevata. Aprinse uriaşele sferoide 3D şi începu să studieze zona de coastă a, Cyrenaicii.

— Iată cotele din Cyrenaica!

Cinci mile depărtare de ţărm. Zece mile. Cincisprezece mile. Brundurile erau la locurile lor, aşa cum erau prezentate şi în câmpul paralel. Kildare la nord, aproape de Mediterana. Soher la sud, înspre TamanrasseL Massaoua între ele, înconjurând Ouargla.

— Puneţi-vă în locul lui Sommers! îi îndemnă Nizar. Un „iepure” te întâmpină în câmpul pe care îl panoramezi. Iar „iepurele” îţi spune: lui Nizar îi e frică de tine. Îi e frică să nu descoperi acest câmp. Apoi, Sommers va privi la cotele brundurilor. Va vedea că Highlanderii sunt împinşi către mare de Massai şi Soheri. O să se întrebe: de ce i-a ales oare tocmai pe ăştia, care au o poziţie atât de proastă? O să pună informaţia cap la cap cu „iepurele” pe care i l-am lăsat în câmp şi o să gândească: Nizar a vrut să mă păcălească. Nizar a vrut să mă facă să cred că îi preferă pe Kildare. Deci, eu *nu* trebuie să-i aleg pe Kildare!

— E cam complicat, constată Venexiana.

— Oreste *este* complicat, zâmbi Ivor. Al naibi să fiu dacă Oreste n-o să gândească aşa cum a zis Nizar! Şi crezi că-i va alege pe Massai? Ar fi cel mai avantajos pentru noi. Dintre toţi, ei sunt în scădere de formă…

— Oreste nu cunoaşte rutina Imago Mundi. Oreste este complicat, iar Mord este raţional. După ce Oreste o să argumenteze de ce nu trebuie aleşi

Highlanderii, Mord o să se apuce să evalueze legiunile. Aparent, la o evaluare făcută de necunoscători, Massaii stau cel mai bine… Sunt bine amplasaţi, sunt numeroşi, în plus, îşi pot alege legiunea duşmană: fie pe Kildare, fie pe Soheri… Sunt cei mai maniabili, ca să zic aşa! Pentru un novice în ale Terraei Naevata sunt cei mai avantajoşi… Orice jucător de *clef de voûte*, i-ar alege pe ei. Numai că pe Terra Naevata nu merg regulile de la *clef de voûte*!

— Şi dacă Sommerşii vor refuza lupta? se băgă Venexiana.

— Acum? După ce am declanşat războiul de asasini? se miră Nizar.

Ivor îi făcu semn Venexianei să stea liniştită. Lucrurile vor merge după cum plănuise Nizar. Ca să fie siguri de distrugerea Sommersilor nu mai trebuia decât s-o găsească pe Astrid.

Era un lucru pe care nu-l putea rosti însă în apropierea Venexianei.

Capitolul XXII

După cum scrisese Scytale, „puternic este cel care obţine ce vrea fără să mişte un deget…”.

Scytale înţelegea să laşi semne din cuvinte, ici-colo astfel încât să-i pui în mişcare pe ceilalţi. Se pare că se baza pe un text mai vechi decât documentele Bene Tleilaxu elaborat de Pico dela Mirandola cu mult înainte de Era Ghildei, text denumit „De Vinculus Vinculorum”.

Punând mâna pe administrarea vortexului, Tleilaxu a elaborat legea vortexului paralel, constând în modalităţile după care se decidea cuplarea oponenţilor (de regulă, Decanatul şi Dispersia) la legiunile din Terra Naevata. Criteriile după care se decideau aceste cuplări erau capacitatea de ecloziune şi de reproducere a legiunilor, productivitatea lor în manufacturarea armamentului, capacitatea lor de a genera energie şi poziţia ocupată premergător unui Mic Jihad…

Aceste cuplări aveau loc în conformitate cu zicala lui Scytale. Fără să mişte un deget, Tleilaxu conduceau Decanatul numai din cuvintele cu care puneau vortexul în mişcare.

— ÎI AM PE AMÂNDOI ÎN VORTEX! strigă Mord. Înţepeniră cu toţii. Imaginea e perfectă, reluă el. Aduceţi hărţile! Vreau să văd unde se află Ouargla!

Mordec'hai Diaz ştia foarte bine unde e Ouargla,

numai că nu găsise altă propoziţie *Ihag thong* prin care să-şi mascheze nervozitatea. În amplificatorul de vortex din Syrta se cuplaseră treizeci de inşi… în primul rând, Mord se întreba dacă imaginile pe care le vedea în câmp nu fuseseră preparate special pentru el.

Sau dacă nu cumva erau accesibile oricui. Dacă le văzuseră şi ceilalţi?

Cât timp Burt umbla în căutarea hărţilor, Mord se lansă în studiul pachetelor de memorie ale Cassandrei. Când venise în Syrta, alături de Oreste şi de ceilalţi, i se păruse că se poartă cu totul altfel decât ar fi trebuit. Era ca şi cum condiţionarea la care o supusese cu câteva zile în urmă se dusese de râpă.

Profitase de un moment în care se holbau cu toţii în imaginile Terraei Naevata, înscrise în sferoidul 3D, şi pusese pe limbă câteva grame de melanj.

Câte Cassandra Sommers or fi? se întrebă. *Cât de eficace or fi ele în a scăpa de condiţionări?*

Îi parcurse codurile de acces în memorie. Erau blocate, aşa cum le lăsase chiar el. De fapt, tot ceea ce înregistrase de atâtea ori, când fuseseră numai ei doi în suită, se afla la loc sigur, în fişierele colecţiei sale. Nici acestea nu aveau coduri de acces cunoscute.

Spre mirarea lui însă, ultimele jocuri amoroase dintre ei doi pluteau libere, oarecum în proximitatea câmpului paralel. Adică exact în calea registrelor de acces ce baleiau posibilităţile de intrare în Terra Naevata.

Cu un efort minim, sau pur şi simplu din greşeală, le-ar fi putut vedea oricine.

Scotoci prin melanj, după variantele care îl aşteptau. Majoritatea îl făcură să se simtă speriat. Oreste era cel care ajungea să controleze situaţia în seara asta. Mord alese varianta în care ascensiunea lui Oreste în următoarele minute părea cea mai puţin probabilă şi se rezemă de fotoliu, aşteptând cuvintele lui Burt.

— Poftim! spuse Burt, exact după cum prevăzuse Mord. Ouargla!

Îi indica un punct situat undeva în Cyrenaica. Mord se relaxă dintr-o dată. Oare Burt să fie cel care deschisese codurile? se întrebă. Provincialul ăsta cu accent de Feodossya era tare ambiţios; poate că îi lansase un avertisment: „Îţi cunosc codurile. Te pot vinde, când vreau, fie dinastiei Sommers, fie lui Dendros…”

Mord se uită de la Burt la Cassandra şi înapoi. Suficient de concentraţi, singurul lor gând părea să fie cel de a intra în Terra Naevata. Cassandra, mai ales, părea foarte interesată să vadă dunele îngheţate de afară. Probabil că se temea ca Astrid să nu lase un semnal prea evident în vortex.

Poate că e o altă replică din cuvă a Cassandrei, îşi spuse Mord, una pe care n-am apucat s-o capacitez. Se concentră asupra blocurilor ei de memorie: continuau să plutească în calea oricui ar fi încercat să pătrundă în Terra Naevata. Se uită la petele ei de pe gât. Erau la locul lor, dar asta nu constituia nici un fel de dovadă – poate doar un motiv suplimentar de suspiciune pentru Oreste.

Îi veni inima la loc. Descoperi codul imaginilor pe care le vedea. Era activat de particularităţile celui ce îl parcurgea. Cheia câmpului era chiar Mord.

Poate că deşteptul de Nizar era cel care i-o copsese! Poate că vroia să-l atenţioneze că i-a copiat direct din colecţia de fişiere. Poate că vroia să-i spună că Tleilaxu erau în continuare pe fir.

Vroia oare să negocieze cu el?

Mordec'hai se linişti. Dacă Bene Tleilaxu îi lansau un semnal prin care doreau să iniţieze o negociere, însemna că el unul se afla pe drumul cel bun.

— Ouargla e situată excentric faţă de dispunerea legiunii Highlanderilor, constată el, aruncând ochii pe hartă, respectând cuvintele pe care i le turna melanjul pe buze…

— Excentric?! se miră Oreste, după cum se aşteptase Mord. E chiar pe coastă! Nu ştiu cum naiba… Kildare sunt deosebit de puternici… Cum de s-au lăsat prinşi cu spatele la mare?

— Poate că i-au împins Massaii, spuse Burt, aparent plictisit.

— Ce-ar fi să iscodeşti câmpurile proximale? i-o reteză Mord, din ce în ce mai sigur pe el. Să nu ne trezim cu unii care ne observă chiar acum…

Se prefăcu atent la harta din faţa sa. Mda. Totul decurgea conform variantei pe care o selecţionase, conştientizat de melanj despre cum se vor desfăşura lucrurile. Ce-ar fi putut face Oreste ca să preia ascendentul în această seară?

Mord se concentră asupra hărţii. Kildare ocupau 250 de mile de coastă, Ouargla inclusiv. Massaii ocupau partea de sud Cyrenaicii, dedesubtul Highlanderilor, iar la sud de tot, în jurul oazei Tamanrasset, era legiunea Soher.

Burt are dreptate, gândi Mord. Burt a început să aibă dreptate prea des.

Se sperie. Gândul acesta îi răsărise spontan în minte. Nu-l întâlnise printre posibilităţile baleiate de melanj…

— Cine să ne supravegheze aici, Mord? întrebă Oreste deodată, scoţând de pe cap casca de câmp. Proprietatea ta îmi pare extrem de bine sigilată.

Asta figura în melanj, iar lui Mord îi reveni inima la loc.

Zâmbea ca un copil. Cum să-i spui că Bene Tleilaxu intrase în colecţia de fişiere din Syrta? Cum să-i spui că Nizar Al Awad avea înregistrări pe care le făcuse probabil în direct, chiar aici, în Syrta, înregistrări în care el şi Cassandra…

— A început războiul de asasini, Oreste! Cine poate să ştie ce asasini specialişti în perforarea vortexului are Ivor?

Amplificatorul de vortex era amplasat în spatele parcului. Adăpostit sub o perdea de liane şi orhidee exuberante, parfumate. Emiţând şi absorbind câmpuri ce îşi schimbau permanent lungimea de undă, după un tipar aleatoriu. Operatorii Ghildei deveniseră experţi în manipularea imaginilor din vortex. Ceea ce în coiful lui Mord apărea sub forma unei imagini coerente, pentru oricine din afară avea forma unei parazitări continue a vortexului, precum delirul unui schizofrenic.

Tleilaxu vrea să negocieze cu mine, îi trecu iarăşi lui Mord prin cap.

— Oare n-am trecut la treabă prea târziu? întrebă Oreste.

— Cum ai fi vrut s-o facem mai devreme? Abia am pus mâna pe datele Bene Tleilaxu. Ţi-e frică din cauză că Merovingii i-au contactat pe Mess şi

Brenda?

— Bineînţeles, se strâmbă Oreste. Sunt sigur că i-a condiţionat deja.

— Uite ce e, Oreste! Sunt cu vortexul pe ei de o bună bucată de vreme. Şi eu sunt sigur că Ivor şi Nizar i-au condiţionat deja. Dar spune-mi! Tu-i crezi în stare pe ăştia doi să-şi mascheze condiţionarea?

— Vorbim despre un Harkonnen şi o Atreides! spuse Oreste, răspicat.

— Eu spun că vorbim despre doi nondecizionali…

— Oreste vrea să spună, interveni Cassandra, că Mess şi Brenda au fost condiţionaţi necinstit. Nizar lucrează cu Textul Conservării în mână. Cine ştie ce baliverne le-a băgat în cap?

Nici frazele spuse de ea nu apăreau în situaţia descrisă de melanj. În plus, vocea ei părea pătrunsă de o tărie ce contrasta vizibil cu condiţionările la care o supusese Mord. Ghildarul iscodi rapid în câmpurile ei. Conţineau, în continuare, capacitarea lui.

Atunci, ce se *întâmpla* cu vocea ei?

— Avem şi noi creiere! ripostă Mord. Avem creiere şi datele problemei, arătă el spre dosarele de pe foliile de Shiga.

— Da, aprobă Oreste. Avem creiere, dar ei au Textul ăla prăfuit! Au Terra Naevata pe care se pot sprijini, în timp ce noi acum o vedem pentru prima dată.

— Crede-mă, Oreste! Textul a fost compus imediat după *kyewa*! Între timp, am perfecţionat vortexul, am înălţat Edificiile şi am pus la punct amplificatorul de vortex. Noi, Ghilda! Ce crezi că

puteau să facă, pe vremea Textului, pe care noi să nu-l putem dezlega acum?

— Rutina Imago Mundi! replică Oreste, sec.

Mord se prefăcu nesigur pe el şi scrută iarăşi vortexul. Pachetele de memorie ale Cassandrei se aflau tot acolo, ca nişte coloane explicite la intrarea în câmpul Terraei Naevata. Oreste se zgâia la Mord, aşteptând răspunsul.

— Rutina Imago Mundi… repetă Mord. Tu crezi în ea? Crezi că ea guvernează Terra Naevata? Dacă a fost lăsată acolo doar ca să ne împiedicăm de ea? Tu chiar crezi că legiunile luptă în locul nostru şi ne atrag în trena acţiunilor lor?

— Legionarii sunt de patru ori mai numeroşi decât cetăţenii Decanatului. Copiindu-ne, parcurg exhaustiv posibilităţile de evoluţie ale Imperiului. Tot ceea ce nu putem sau nu alegem să facem este transformat pe Terra Naevata în ceea ce legiunile ştiu să facă. Totul este convertit în război. Suntem conţinuţi în legiuni!

— Exagerezi! Vrei să spui că legiunile ne scrutează pe noi?

— Nu e nevoie să ne scruteze. Doar epuizează variantele şi oferă soluţia optimă.

Mord se învârti în scaun şi privi spre grădină. Simţea mirosurile acrişoare şi proaspete ale vegetaţiei. Oreste vorbea despre Imago Mundi ca şi cum ar fi fost un altfel de melanj. Controlabil până la ultima consecinţă.

— Îi creditezi cu prea multă putere, spuse.

— Da? Atunci de ce Scripturile lor se schimbă periodic? De ce sunt puşi să urmeze nişte Scripturi care ajung să se contrazică unele pe altele? Nu ca

să ne atragă pe noi pe drumul cel mai avantajos?

Mord ridică din umeri. Cassandra se ridică de pe scaun şi avansă printre fotoliile ocupate cu militari conectaţi la câmp. Firele ieşeau din spătare ca nişte snopuri de grâu înainte să-i perforeze, iar curelele din alge mixate cu viermi axonali le preluau impulsurile motorii, cuplându-i la vortexul-proteză, la Ghilda Extinsă.

— Legionarii nu fac *război* din cauza Scripturii, spuse Cassandra. Ai văzut, Oreste, că au fost *condiţionaţi* de la bun început, genetic şi enzimatic. Asta îi împinge să acţioneze. Şi să poarte război.

Sublimase cu Glasul exact cuvintele care îl puneau pe Mordec'hai pe jar. În subsens Bene Gesserit, asta însemna un îndemn pentru ghildar să intre şi să modeleze vortexul pe care celelalte Cassandra Sommers îl credeau inviolabil. Cât de curând, se va preface doborâtă de condiţionarea lui, moment în care îi va scăpa o frântură de informaţie despre plasa suspendată de tavanul boshului ei privat.

Mda. O să trebuiască s-o controleze şi pe *această* Cassandra, aşa cum făcuse şi cu replicile ei din cuvă.

— E aşa cum spui tu, admise Oreste. Numai că războaiele lor sunt reconvertite în fapte reale aici, în Edificii. Căpătăm răspuns la problemele noastre din cauza Jihadurilor lor…

— *Căpătăm* răspunsuri? întrebă Cassandra, subliniind cu Glasul pentru Mord. Cine suntem cei care căpătăm *răspunsuri*?

— Dinastia în exerciţiu… Nizar Al Awad, zise

Oreste.

— Nu crezi că *aş* fi ţinut minte asta, Oreste? De pe vremea când Sommerşii au avut puterea Decanală?

Remarcară cu toţii că vorbise la persoana întâi. Ca şi cum, pentru ea, Oreste n-ar fi reprezentat decât un balast.

— De unde să ştiu ce ţii tu minte? replică el şi aruncă o privire scurtă către Mord.

Uşa amplificatorului glisă într-o parte, lăsând să intre boarea răcoroasă şi umedă din seră. Intrase Blaiberg, gâfâind.

— Am localizat Ouargla! E la 45 de kilometri sud-vest de Syrta. E ca pe hartă… la est de Sidi Ferruch şi la nord de Tamanrasset. Oamenii noştri au ajuns acolo…

— Perfect! Cine ocupă oaza? întrebă Mord.

— Legiunea Kildare, confirmă Blaiberg.

— Vezi cum se leagă lucrurile? se întoarse Mord să-l privească pe Oreste.

— Se leagă chiar prea bine.

— Hmm! pufni Mord spre Blaiberg. Decanul în opoziţie este speriat de existenţa unei alte rutine, alta decât Imago Mundi. Una care ar conţine toate evenimentele din Decanat. Îşi imaginează că în timpul *kyewa* s-au pus la punct tehnici care să controleze evenimentele până la ultima fărâmă de consecinţă.

— O tehnică ce ar permite să se afle şi ce facem aici? îşi micşoră Blaiberg ochii.

— Eventual.

— Ştiu eu? se întrebă grăsanul şi se lăsă să cadă pe o sofa care tresări sub atingerea lui. Am mai

auzit teoria asta la Tleilaxu, înţelegeţi? Cum ar trebui să arate un recipient într-atât de amplu încât să ne conţină şi pe noi? N-ar trebui să ne spioneze pe noi, chiar în contul nostru? Tleilaxu pretind că lucrurile se văd cel mai bine din afară… Despre asta vorbeaţi?

— Da.

— Tleilaxu n-au reuşit să probeze un astfel de sistem. Eu stau de mult timp cu ochii pe ei şi vă spun că n-au făcut-o. Oricum, cel mai important acum este ca oamenii noştri să iasă din tunel şi să putem să evaluăm situaţia!

— Măcar de nu te-ai înşela! spuse Oreste, resemnat.

— Ghilda nu s-a înşelat niciodată. Nu sunt singurul care încearcă să-i prindă pe Tleilaxu pe picior greşit.

Era o nouă ieşire din varianta oferită de melanj. Mord se uită la Cassandra. Oreste e prea lipsit de energie ca să ajungă să controleze situaţia, îşi dădu el asigurări. Voi ocupa poziţia oficială de consilier mai uşor decât mi-am imaginat. Totul e să reusesc odată s-o capacitez pe Cassandra. Pe toate Cassandrele! sublinie el, dar simţi iarăşi un ţurţure de gheaţă care i se strecura prin măruntaie.

Nici aceste gânduri nu făcuseră parte din panorama dată de melanj.

— Ieşim la Ouargla! anunţă comandantul patrulei cuplate la amplificator.

Militarii începură să se agite sub pachetele axonale ce îi ataşau la fotoliile moi. Baletul bizar. Tropăiau, întindeau mâinile, întorceau capul, se

strigau în coifuri. Strigătele lor – ca şi cum ar fi vorbit pe nas.

Sferoidele 3D înscriau imaginile de pe Terra Naevata. Erau primele întinderi acoperite de nămeţi pe care le vedeau alţi magistraţi în afara lui Nizar şi a Decanului în exerciţiu. Reflex, se apropiară cu toţii de ţesuturile corneene ale sferoidelor 3D, curioşi să vadă care era prima imagine interzisă pe care aveau s-o vadă.

Erau zăpezile Saharei sub un cer cenuşiu, câteva grupuri de oameni mergând în şiruri şi suprafaţa plată a Mediteranei de gheaţă.

*

Oreste întinsese harta pe una dintre mese. Comandă închiderea ferestrelor. Verdeaţa umedă a grădinii dispăru îndărătul sferoidelor opace. Dăduseră liber tuturor. Înăuntru nu mai rămăseseră decât Mord, Cassandra, Oreste, Blaiberg şi Burt.

Patrula care efectuase salt nu decelase nici un fel de capcane în Terra Naevata. Doar blocurile de informaţie utilitară de la intrarea în vortexul paralel. Lui Mord i se întări impresia că Nizar îi lăsase doar lui „iepurele” din câmp – pachetele de amintiri ale Cassandrei, plutind la intrarea din vortexul Terraei Naevata.

Privi peste întinderea dunelor de zăpadă. Burt avansa liniştit, aplecat de mijloc, prin nămeţii Saharei. Se întoarse să îl privească aşa cum era în amplificator: Burt păşea stând în fotoliu, mult aplecat în faţă, ca o broască buimacă, pregătindu-

se să sară.

— Iată situaţia de pe teren! spuse Mord, radios.

Se uitară la imaginile pe care le capta Burt. Terminase de cartografiat brundul şi acum îi cerceta resursele şi capacitatea de luptă, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l includă în rutina Imago Mundi. Efectua scurte transferuri de câmp, scotocea cotloanele oazei: igluurile, punctele de pază, întăriturile, depozitele de armament, zmeiele generatoare de energie, silozurile pentru orz, rastelurile cu planşe de vânt, staulul cu capre-de-zăpadă şi depozitele din corturile de piele.

— Încărcaţi! spuse Burt cu voce egală, stând în fotoliu.

Mord ordonă în vortex aprinderea sferoidelor Ghildei. Copia lui Burt se concretiză în spatele unui parapet de gheaţă. Din noua sa poziţie, brundul de la Ouargla se vedea ca într-o căldare cu pereţii lucioşi.

— Focalizează pe Mess şi Brenda! îi şopti Mord.

Imaginea din sferoide derapă, încadrându-i pe cei doi. Pe marginea unui bazin de aproximativ 30/20 de metri, dincolo de o baltă în care creşteau colonii de *Chlorella,* Mess discuta cu Winnona, matca minoră Highlander, iar Brenda trăgea dintr-o pipă cu chinchin.

Mord se apropie de fotoliul lui Burt.

— Acţionează microfonul! Vreau să aud ce vorbesc acolo, în brund!

Pierdut în savana de axoni şi alge ce răsărea din fotoliu, Burt dădu din cap. Imaginea din sferoide intră în tangaj, iar cuvele de sunet emiseră o hărmălaie stranie, din care, periodic, se ridicau

voci distincte. După câteva clipe, se auziră voci aglomerate, ascuţite.

— Îmi pare rău, se scuză Burt. Nu pot să obţin probe mai bune de atât. Distanţa e mare, iar zgomotul de fond e puternic.

Pentru exemplificare, întinse microfonul într-o parte şi culese şuierul jos al vântului ce aluneca peste dunele de zăpadă.

— În regulă, Burt! răspunse Mord.

„... veţi sta în igluul meu!” încheie vocea ascuţită artificial a Winnonei.

„Mulţumim!” se auzi vocea piţigăiată a lui Mess.

În pauza care urmă, se mai auzi doar clipocitul apei din rezervor, amestecându-se cu forfota vocilor din brund. Aburii pufoşi se ridicau netulburaţi. În fundul oazei nu bătea vântul.

„Nu intraţi în apă?” se interesă Winnona. Mess şi Brenda se priviră scurt. „E bine în bazin. Lăsaţi pelerinele şi veniţi.”

Mordec’hai îl opri pe Burt:

— În regulă. Ajunge... Nu ne mai interesează... Pe moment!

Vocile piţigăiate se stinseră. Sferoidele 3D îi înscriau acum pe cei doi defectori cum comandau în vortex deschiderea pelerinelor. Tremurau. Se cufundară rapid în masa de aburi groşi, după care plonjară în bazin. Un tip slab şi chel se apropiase între timp de Winnona şi-i strecura ceva la ureche.

— Cum procedăm de acum încolo? întrebă Blaiberg, deschizând o punguţă de piele din care extrase o pulbere asemănătoare chinchinului.

Oreste bătu cu degetul în hartă:

— Voi ce părere aveţi?

— Ne cuplăm şi noi la legiuni? răspunse Cassandra cu o întrebare, privind spre Mord, ca şi cum i-ar fi cerşit aprobarea. El se grăbi să întrebe:

— Nizar i-a contactat pe amândoi fugarii, nu-i aşa? Vrea să-i pună la adăpost, nu-i aşa, Burt?…

Doamne! Frazele astea nu figurau în variantele descoperite de melanj!

Burt răspunse cu vocea înfundată de coiful ce îi acoperea figura:

— Da. Nizar a stat multă vreme de vorbă cu ei. Când i-au contactat Merovingii…

— Deci Nizar i-a îndrumat către o legiune pe care o poate controla, interveni Cassandra şi puse degetul pe hartă în dreptul oazei Ouargla.

Lui Mord i se păru că percepe un tremur în vocea ei. Reflex, priviră cu toţii la imaginile culese de Burt din brund. Masculi şi femele viermuiau în apa fierbinte, stârnind bulgări de aburi. Vortexurile le luceau, gălbui. Aveau acelaşi model bizar cu toţii, în benzi late. Bărbatul slab şi chel care îi vorbise Winnonei iscodea în vortex. Din curiozitate, Mord deschise un acces către faldurile câmpului controlate de legionar.

Perfect! Gwenn stă mult mai rău. Ne concentrăm asupra ei. S-o scoatem din rahat… De tine o să ne folosim doar ca să privim… auzi Mord Glasul de vortex al bărbatului. Oare cu cine comunica? Se uită cu coada ochiului la Cassandra. Părea nesigură. Stătea în fotoliu, oarecum chircită.

— Şi dacă Nizar vrea să ne facă să credem că legiunea Kildare este sub controlul său? se interesă el, mai mult ca să câştige timp să vadă ce se petrece cu ea.

— Crezi că, de fapt, doreşte să ne îndrepte către ceilalţi? Către Massai, sau Soheri?

— Tleilaxu sunt fiinţe complicate, zise Mord. Raţionamentele lor sunt ca nişte foi de ceapă: o concluzie maschează o altă concluzie, care maschează o altă concluzie. Făcu o pauză şi-l privi pe Burt. Care e secretul Terraei Naevata, Burt?

— Nizar i-a spus lui Messaoud că totul e să cuplezi trupele beligerante la legiuni. Să ştii cum să alegi la ce legiune ataşezi Decanatul, şi la ce legiune ataşezi inamicii Decanatului…

— Spuneţi-mi, îl întrerupse Mord, dacă aţi fi Ivor, v-aţi cupla la legiunea Kildare ca să-i înfrângeţi pe Sommerşi?

Oreste şi Cassandra priviră iarăşi la hartă. Şi Massaii, şi Soherii erau net avantajaţi faţă de Kildare. Highlanderii semănau cu un om dezechilibrat pe marginea unei prăpăstii, gata să fie zdrobit de presiunea celorlalte legiuni.

— Blaiberg, reluă Mord, înscrie în sferoide caracteristicile celor trei legiuni! Aparent, totul pledează împotriva Highlanderilor. Poziţia… faptul că Merovingii sugerează că-i controlează, itinerarele nesigure ale legiunii, după cum le afişează vortexul recent. La o judecată sumară, nu poţi conchide decât că nu trebuie aleşi pentru captare.

— Ţi se pare că totul este prea evident? întrebă Oreste.

— Da. Pentru un Tleilaxu, lucrurile sunt prea evidente. E ca şi cum ne-ar da totul mură-n gură. Dar sunt sigur că ei n-au anticipat că vom descoperi rutina Imago Mundi. Sunt sigur că vor să

ne-o vândă prin gura lui Mess şi a Brendei…

— Cu alte cuvinte, afirmi că trebuie să ne cuplăm la Kildare, totuşi, spuse Oreste.

Chiar că e în mâna mea! se gândi Mord, recunoscând o frază expusă de melanj.

— Deocamdată nu afirm nimic, zise. Deocamdată nu vreau să înghit pe nemestecate povestea asta.

— Şi cât ai de gând să mai întârzii? ridică Oreste tonul brusc. Cumva trebuie să acţionăm! Războiul de asasini a început. Războiul cu Dispersia e în curs. Cât crezi că mai putem să amânăm?

Nu figura în melanj! îşi spuse Mord. Asta nu figura în melanj!

— Amânăm până ce aflăm totul despre rutina Imago Mundi.. Încercă să dirijeze el discuţia spre făgaşul dezvăluit de mirodenie Din ce văzuse, Oreste ar fi trebuit să spună acum: *Asta poate să dureze o grămadă.*

Mord înghiţi în sec, pregătindu-se să asculte politicos răspunsul care întârzia.

— E prea mult, Mord! i-o reteză Oreste. Te-oi fi pricepând la descifrări, dar eu sunt Decan în opoziţie şi mă pricep să hotărăsc! E o calitate pe care am moştenit-o genetic şi pe care părinţii mei mi-au educat-o tot timpul! Rolul tău, Mord, sublinie el, este să-mi oferi toate datele pe care le ai, ca să pot acţiona cât mai rapid!

Ieşiseră cu totul din variantele oferite de melanj. Mord o iscodi pe Cassandra. Figura îi era neclintită. Blaiberg pufăi, gros. Oreste continua să-l ţintuiască cu privirea, din ce în ce mai sigur pe el.

— Nu ne vom cupla la Kildare, Mord! continuă

Oreste, tărăgănat. Aşa ai lăsat să se înţeleagă că ar fi mai bine, dar eu *ştiu* că nu trebuie să facem astfel. Eu ştiu ce mecanisme raţionale are Tleilaxu. De mic am fost învăţat cu tertipurile lor.

Gândeşte, gândeşte, gândeşte! se străduia Mord să găsească o soluţie, dar Oreste nu mai putea fi oprit:

— Nu ne vom cupla la Kildare, dar nici la Soheri, nici la Massai! Vreau să facem o singură mişcare, ca să-i rezolvăm pentru totdeauna pe toţi adversarii noştri! Atât pe Merovingi, cât şi pe cei din Dispersie!

— Eşti nebun! Nebun de legat! explodă Mord. Abia am afla care este rolul legiunilor! Abia am aflat cum să sărim peste capcanele vortexului din Terra Naevata!

Oreste zâmbi subtil.

— Înseamnă că bănuieşti la ce mă gândesc!

— Nu bănuiesc! se enervă Mord*. Ştiu* la ce te gândeşti! Vrei să efectuăm o dublă cuplare!

— Dacă n-aş fi fost educat de alţi Sommerşi, probabil că m-ai fi uluit, Mord. Din păcate, raţionamentele tale sunt extrem de previzibile. Făcu o pauză. Tu descifrezi, dar eu hotărăsc, sublinie el. Într-adevăr, va fi o dublă captare. Noi, cuplaţi la Tengri! Merovingii şi duşmanii externi cuplaţi la o legiune anonimă din Terra Naevata!

— E nebunie curată… Habar n-avem ce reguli trebuie respectate la o asemenea captare…

Oreste se relaxă şi ridică bărbia. Părea că adulmecă efluviile acrişoare ce izvorau din vegetaţia serei.

— Bineînţeles că e curată nebunie… Altfel, cum

am putea câştiga? se întrebă, după care continuă: Ne vom cupla la Tengri, îi vom obliga la un marş forţat peste Europa şi Mediterana, iar ei îi vor zdrobi pe legionarii la care îi vom cupla pe Merovingi şi pe duşmanii Decanatului…

Îi privi pe ceilalţi. Cassandra îşi umezea buzele. Blaiberg îşi subţiase gura. Doar Mord îşi păstra cumpătul.

— Prostii! Cum îţi imaginezi că-i vei face pe Merovingi să se comporte ca o legiune? Sau ca extensia unei legiuni, ceea ce e cam acelaşi lucru?

— Cuplându-i la legiuni, Mord! Cuplându-i la legiuni! în definitiv, şi Merovingii sunt cuplaţi la Terra Naevata, nu? Voi nu credeţi că noi toţi suntem conţinuţi de legiuni, dar eu ştiu că Tleilaxu n-ar fi scăpat asemenea ocazie să treacă pe lângă ei! Ei n-ar mai administra vortexul, dacă nu le-ar oferi toată puterea! De fapt, cu toţii suntem cuplaţi la Terra Naevata! Problema e că, acum, noi vom hotărî cine la ce se cuplează! Iar pe Merovingi îi vom cupla în final la Dispersie!

— N-am întâlnit nicăieri maniera asta de lucru, bătu Mord cu palma în foliile de Shiga aduse din laboratorul Tleilaxu. Simţea că discuţia îi scăpase complet de sub control. Exact după cum citise în variantele melanjului pe care tot încercase să le evite.

— Există totdeauna lucruri pe care le faci pentru prima dată, nu? Doar n-o să lăsăm tot caimacul bătrâneilor ălora de acum nouă secole, de după *kyewa*...

Mord strânse din dinţi. Nu era nevoie s-o privească pe Cassandra ca să-şi dea seama că

savurează victoria asupra celui care îi dominase o replică axolotl, chiar aici, pe gazonul din faţa amplificatorului. Burt se prefăcea atent doar la detaliile brundului pe care îl scruta, iar Blaiberg mesteca, absent, pulbere de chinchin.

Cu toţii însă simţeau că Oreste nu mai era fleţul cu care se obişnuiseră.

— Ştiu eu? se întrebă Mord. Abia dacă am învăţat cum funcţionează Terra Naevata. Cum crezi că-i putem lega pe Merovingi de trupele Dispersiei?

— Tu descifrezi, Mord. Tu descifrezi pentru ca eu să pot conduce! Înţelegi? îl scotoci Decanul cu privirea. Înţelegi?

— Inamicii din Dispersie…

— Termină odată cu inamicii din Dispersie! izbucni Oreste. Nu trebuie decât să aşteptăm un atac de-al lor! O traiectorie a cărei ecuaţie s-o rezolvăm! Pe urmă, o să urcăm cu vortexul paralel de-a lungul traiectoriei, îi găsim originea şi cuplăm câmpul Terraei Naevata la origine! Apoi ne cufundăm în vortex şi caracterizăm tot ce e în bătaia lui! Ne vor cădea în mână…

— Vortexul face singur toate astea, explică Mord în şoaptă. Parcurge ca o molimă ce îi oferi! Dar cum o să fim noi exact acolo unde vor ataca ei?

Oreste îi răspunse, silabisind:

— Prin am-pli-fi-ca-toa-re! îi vom întâmpina cu trupe trimise prin amplificator.

— Nu ştiu să folosesc vortexul paralel pe distanţe mari, încercă Mord.

— Ai altă soluţie?

Oreste se aşeză în fotoliu şi se chiorî în

sferoidele Ghildei. Mess se bălăcea ca un copil în brund, în timp ce Brenda Atreides privea pierdută în abur. Oreste o surprinse pe Cassandra cum o examina atent. Brenda era o Atreides… Jessica Atreides, una dintre stră-stră-bunicile ei, fusese Preacucernică Maică. Cassandra o căuta pe Brenda oare de stigmate Bene Gesserit? Spuse cu voce tare:

— Pare corect… cu mulţi *dacă*, dar corect. Cu o coordonare bună, n-avem de ce să dăm greş!

— Nu coordonarea e problema, spuse Mord. Dacă nu voi depăşi capcanele vortexului paralel?

— Cum crezi că poţi pune altfel mâna pe putere? întrebă Oreste

— Vortexul are prea multe funcţii. Nu ştiu dacă o să le pot descifra pe toate!

— Să-ţi spun ceva, Mord! se aplecă Oreste către el. Lucrez cu tine pentru că eşti cel mai bun! E primul lucru pe care l-am învăţat de la ai mei! Alege-i pe cei mai buni şi oferă-le tot ce vor, cu condiţia să te slujească! Cassandra se culcă cu tine din aceleaşi motive… Mord tresări, dar Oreste zâmbi subţire. Nu e nevoie să mă contrazici! Doar nu-ţi imaginezi că n-am circuite de control în câmp… în plus, dacă vrei să te linişteşti, gândeşte-te că poate n-ai întâlnit-o pe acea Cassandra pe care o ţin numai pentru mine… Nu te mira, Mord! Şi tu, şi eu, dorim acelaşi lucru! Şi tu eşti dispus la compromisuri pentru a pune mâna pe poziţia la care râvneşti! Eşti cel mai bun, şi o să faci tot ce ştii ca să obţii pentru mine tripleta asta: Merovingi – Dispersie - o legiune neputincioasă! Ai înţeles?

Mord dădu din cap. Cassandra rămăsese stană

de piatră, ca şi cum discuţia avea loc undeva tare departe de ea.

— Bine, Oreste, răspunse Mordec'hai după o pauză. Ce facem dacă Merovingii se vor cupla la Tengri înaintea noastră?

— Cât timp Nizar trăieşte, nu vor face aşa ceva! Ei habar n-au că ştim atât de mult despre Terra Naevata. Pe Tengri sau pe Spree îi vor păstra pentru confruntarea cu Dispersia. Nu vor avea curajul să-i capteze ca să lupte cu noi!

Mord se scărpină în creştet şi se uită în sferoidele ce afişau Ouargla. Brundul ieşise din bazin. Sute de corpuri care emanau aburi se mişcau încoace şi încolo printre sloiurile lucitoare, îndreptându-se către igluuri. Mord trase iarăşi cu urechea la vortexul cheliosului care intra într-un iglu, în urma Winnonei: *Fingal, Fingal! Lăsaţi prostiile! Vreau să stimulaţi un Massai!* emitea el.

Mord ar fi vrut să asculte mai departe, dar vocea lui Oreste acoperi comunicarea din brund:

— Ca să avem sorţi de izbândă însă, trebuie să mimăm că le-am căzut în plasă. O să-i alegem pe Massaii ăştia pe care ni-i dau ei pe tavă! Toate informaţiile pe care ni le-au dat vor să ne facă să deducem că trebuie aleşi Massaii. Cuplează-ne, momentan, la Massai, dar păstrează grosul pachetelor de vortex pentru Tengri, şi totul o să meargă strună!

Mord clipi de câteva ori, în semn de acceptare. Totuşi mai întrebă:

— Şi dacă Merovingii vor avea aceeaşi idee?

Oreste se apropie de Burt şi-l bătu pe umăr:

— Burt! Poţi efectua salt înapoi! Se răsuci spre

Mordec'hai şi îşi înăbuşi zâmbetul. Ghildarul era buimac. Dacă Merovingii vor avea aceeaşi idee, o să se aleagă praful de toată lumea! Aşa că n-avem de ales!

Capitolul XXIII

...dar Imago Mundi nu era suficientă. Pentru a putea dirija evenimentele, trebuia ca atât trupele Decanale cât şi inamicii lor să fie subîmpărţiţi în cohorte. Ulterior, cohortele erau ataşate brundurilor ce alcătuiau legiunile. Aceasta era subrutina Tomos.

Bene Tleilaxu spuneau că aici începea adevărata artă, fără de care Imago Mundi nu te putea duce nicăieri. Calculele preliminare urmăreau să determine în câte module putea fi spartă, de pildă, armata inamică. Aceluiaşi raţionament îi erau supuse apoi şi trupele Decanale.

Era momentul în care interveneau membrii liniei Al Awad. Ei cunoşteau exhaustiv Terra Naevata, iar rolul lor era să găsească legiunile adiacente care se potriveau cel mai bine situaţiei de pe teatrul de luptă. Se proceda la cuplare, astfel încât Decanatul să se ataşeze legiunii care, în momentul confruntării decisive, avea sorţii maximi de izbândă.

VOCEA CASSANDREI AL BOKAR abia dacă se auzea dintre blănurile negre întinse pe *kang*-ul fierbinte:

— Sali Harkonnen! Poţi vorbi?

Mess făcu eforturi ca s-o înţeleagă. De afară se auzeau zgomotele brundului: paşii santinelelor scârţâind prin zăpadă, behăiturile rare ale caprelor

de zăpadă, elitrele ce zbârnâiau la înălţime, pe zmeiele de vânt.

Focul pocnea ritmic în *kang*. Din igluul alăturat, de care îl despărţea pe Mess un coridor îngust, se auzeau murmurele masculilor care o însămânţau pe Winnona. Tot de acolo se ridica şi volbura liniştită a sângelui pompat de femele în receptaculele *alaya*.

Mess iscodi fluxul de veghe dintre străji. Avea un prag extrem de scăzut. Îşi afundă capul între pernele pufoase şi şopti:

— Mă auzi, Cassandra?

— Foarte bine. Ce spune capitolul XXIV al Textului, surata 23-26?

— Când vortexul se închide pe sine însuşi, precum Ouroboros,

Emiţătorul devine spaţiu de cercetat pentru sine însuşi.

Când vortexul devine circular, aidoma lui Ouroboros,

Puterea lui se suspendă ireversibil.

— Ai reţinut corect, sali Harkonnen! suflă Cassandra cu voce îngrijorată. Aşa spune Textul… Oreste? întrebă ea, ridicând glasul numai puţin.

— Bună seara, sali Mess! Mă recunoşti, nu-i aşa?

— Te-am recunoscut, Oreste Al Bokar, zâmbi Mess.

— A trebuit să luăm rapid legătura cu tine… E pe cale să se petreacă, în fapt, ceea ce ai citat Cassandrei acum câteva clipe. Sali Oreste, subsumat mie, vrea să aplice strategic această mişcare ca să-l distrugă pe sali Ivor Merovingi. Practic, doreşte să lege o legiune la dinastia

Merovingi şi apoi la noi, la Al Bokar. Oreste habar n-are că în acest fel va încovoia vortexul… Căci noi suntem vortexul. Mă urmăreşti?

— Înţeleg.

— Dacă sali Oreste reuşeşte, atunci noi toţi, prietenii şi egalii tăi, sali Harkonnen, vom fi loviţi în punctul vital. Suntem vortexul devenit autonom. Sali Oreste închide cercul cu ajutorul legiunilor din falsa Terra Naevata, care suntem tot noi. Mă urmăreşti?

— Acest lucru nu trebuie să se întâmple! accentuă în şoaptă Cassandra Al Bokar, nelăsându-i timp lui Mess să răspundă.

— Te întrebi, probabil, ce rol urmează să primeşti, reluă vocea joasă a lui Oreste Al Bokar.

— Îmi tot pun această problemă din momentul în care Ivor şi Nizar ne-au îndrumat aici, la Highlanderii despre care ştiam că nu mai există. În ciuda estimărilor mele şi a datelor culese din câmp, am descoperit la Ouargla o legiune prosperă, puternică, care e într-adevăr în stare să spulbere legiunile adiacente: Soher şi Massaoua… dar nu m-am grăbit şi am aşteptat comunicarea cu voi. Acum am aflat: această legiune pe care am descoperit-o la Ouargla sunteţi voi.

— Şi tu eşti Al Bokar, sali Harkonnen. Această legiune eşti şi tu. Aproape…

Mess păstră tăcerea vreme de câteva clipe. I se părea mai nimerit să nu spună nimic.

— Ai făcut foarte bine, continuă Oreste. Şi ai dedus bine. Tot ce vezi în jur e numai creaţie. Dar trebuie să uiţi acest lucru, orice s-ar întâmpla!

Reflex, Mess privi într-o parte şi în alta. Era

înconjurat de lucruri ce pulsau de viaţă. Auzea oftaturile din igluul alăturat, pompele de sânge, străjile mergând prin zăpadă, zbârnâitul elastic al vântului şi zumzetul elitrelor generatoare de energie. Se întrebă dacă nu cumva boshii nu lipseau doar din falsa Terra Naevata… Poate că în cea reală existau şi boshi.

— Cu excepţia Brendei, tot ce vezi în jur este invenţie a vortexului. Adică a noastră, accentuă Oreste Al Bokar abia auzit. Mă crezi?

— Te cred.

— E cea mai reuşită lucrare pusă la cale de când am devenit autonomi. Este, de fapt, spaţiul care ne va găzdui pe noi toţi. Spaţiul Al Bokar. Imperiul nostru, după care tânjim încă de la *kyewa*.

Messaoud ciuli urechile ca să înţeleagă mai bine cuvintele bizar intonate în incantaţii bass. Mintea i se relaxă, iar Textul Conservării îi defilă în minte.

— Mai eşti acolo? se auzi vocea lui Ivor Al Bokar.

— Mai sunt. Mi se pare din ce în ce mai mult că sunt un membru al grupului. Lucrurile mi se limpezesc…

— Ah, am ştiut tot timpul că avem noroc cu tine, continuă Ivor serios. Ei bine, cu toate că te afli într-un spaţiu inventat, vortexul îl asimilează şi lucrează cu el conform regulilor cuprinse în Textul Conservării. Secretul legiunilor se aplică şi într-o Terra Naevata falsă…

— Înţeleg, aprobă Mess pe nerăsuflate, făcând ca atmosfera de *cealaltă* parte să se destindă. Urmă, fără pauză: am înţeles tot ce implică spusele voastre! Pricep care este scopul grupului Al Bokar, spuse Mess aproape fără să-şi dea seama cum.

— Este şi grupul tău, Mess! şopti Cassandra.

— Mulţumesc, Cassandra. Mulţumesc. Aş vrea să ştiu însă ce legiune doreşte să capteze domnul Sommers? Mă refer la ce subsumat, la Decanul în opoziţie, bineînţeles.

De *dincolo*, se auziră voci în hipobass. Răspunsul Al Bokarilor se făcea aşteptat şi fu rândul lui Mess să întrebe:

— Mai sunteţi acolo?

— Ne surprinde rapiditatea cu care asimilezi, sali Harkonnen dacă-mi permiţi... spuse Cassandra cu voce unduioasă. Ai înţeles neaşteptat de repede că sali Sommers poate opera cu legiuni care nu există... care fiinţează doar în spaţiul inventat de noi. Eşti gata să ne asculţi mai departe, sali Messaoud?

De ce îmi vorbesc aşa? se întrebă. De ce *trebuie* să îmi vorbească aşa?

— Sunt gata.

— Sommers nu va avea altă soluţie, reluă Oreste Al Bokar. Va acţiona conform intenţiilor lui Merovingi şi se va cupla la legiunea Massaoua. Decanul va riposta, se va cupla şi el la legiune, cel mai probabil la Kildare. Războiul de asasini o să devină tot mai violent pe măsură ce legiunile se vor înfrunta în Terra Naevata, ceea ce va forţa mâna lui sali Sommers. El o să pună în aplicare planul pe care l-a elaborat cu Mord: se va cupla la Tengri şi va ataca imediat binomul Merovingi-Kildare. Va ataca decisiv, cuplând binomul la ceea ce ei denumesc „Dispersie” adică la noi...

— Pricep. Cuplând „Dispersia” la legiunile din falsa Terra Naevata, Sommers o să vă cupleze la

voi înşivă.

— Exact. Prima mişcare în confruntarea dintre dinastii aparţine lui Sommers. Acesta este lucrul pe care trebuie să-l împiedici. Stopează cuplarea lui sali Sommers cu Massaii!

Vocea deriva cu lentoare spre bass şi hipobass. Un mormăit din ce în ce mai rugos şi mai grav îi vibra în urechi, întrerupând tirada lui Oreste Al Bokar. Vocile de dincolo se estompau din ce în ce, absorbite în zgomotele uzuale ale brundului.

Messaoud se sprijini în cot şi încercă să străpungă întunericul cu privirea. Deocamdată nu întrevedea decât o manieră de a bloca demersurile lui Oreste Sommers. Dar trebuia să se mişte foarte repede.

*

— Acolo, în ţara voastră, n-au loc niciodată războaie? întrebă Winnona.

Brenda nu răspunse. Îi masa spatele. Mâinile ei frământau pielea albă, coborând de pe umeri pe şale, provocând scântei ce plesneau sec de-a lungul spiralelor.

— Iar tu eşti aşa de moale! Winnona întinse o mână şi apucă gamba Brendei, strângând-o evaluativ. Ca masă, corespunzi, dar eşti prea moale. O femelă trebuie să fie puternică. Pe lângă război, ea trebuie să poarte şi copii în pântece!

Brenda continua s-o maseze. Lent şi eficace. Cum făcuse de atâtea ori, pentru câteva bare, în Edificiul Inferior.

— E bine ce-mi faci tu, spuse matca. Şi noi

obişnuim s-o facem, dar nimeni nu se pricepe la fel de bine ca tine.

— Relaxează-te! Nu te mai gândi la nimic! spuse Brenda.

— Da… e tare bine… remarcă Winnona din ce în ce mai toropită. Brenda se sprijini cu toată greutatea pe spinarea ei care pocni ca un vreasc. Ştii, spuse matca, după o noapte întreagă de însămânţare, nu poţi să fii tocmai odihnită.

Brenda se uită la Messaoud. Winnona tărăgăna cuvintele. Era timpul să înceapă să-i invadeze vortexul cu semnale false după cum plănuiseră. Într-un fel, avuseseră mare noroc. Doi legionari Kildare reveniseră dintr-o misiune în uedul Bruria situat la şase mile spre est, şi aduseseră veşti care puseseră pe jar întreg brundul: legiunea Massaoua încerca să se apropie de paakul marin şi intenţiona să traverseze Mediterana.

Un lucru ciudat atrăsese atenţia Highlanderilor, după ce cei doi legionari le povestiseră cum decursese misiunea lor. Din cele ce le aflaseră, Massaii evitaseră, secole de-a rândul, să angajeze Micul Jihad cu celelalte legiuni. Era însă şi mai bizar că şi Winnona şi Ossian erau dispuşi să nu lupte cu Massaii.

Era o decizie care le convenea de minune Mess şi Brendei. Fusese un noroc că se aflaseră acolo chiar când Fingal şi Gwenn reveniseră de pe *tchang-thang*. Cel mai mult, ei şi-ar fi dorit să-i opună pe Highlanderi Soherilor, după cum le sugeraseră Al Bokar.

— Câte generaţii ai eclozat până acum? întrebă Brenda.

Concomitent, Mess se cufundă în vortex, structurând câmpurile pe care dorea să le servească Winnonei.

— Douăsprezece, răpunse ea, şi căscă.

— O grămadă de Highlanderi, râse Messaoud potolit şi se cufundă cu totul în câmp. Îi pompa în minte imaginea a sute de Kildare falşi care, năuciţi, umblau din loc în loc. Matca oftă, ca într-un vis urât.

Mess înregistră în câmpurile proximale ale mătcii primele pachete de date. Ca orice legionar, avea afecte rudimentare. „Prea puţine spirale… Multe războaie… vortex prea puţin împodobit… modelul spiralelor nu oglindeşte nici pe departe efortul depus de legiune…”

Exact cum prevăzuseră! Câmpurile cu care o invada pe Winnona evocau gânduri reflexe, condiţionate de structura enzimatică cu care fuseseră înzestraţi legionarii. Conforme cu educaţia transmisă de generaţii întregi prin Scriptura Schimbărilor. Trebuia ca Highlanderii să lupte cu nişte duşmani pe potriva lor, şi aceia nu puteau să fie decât Soherii.

Matca se întoarse pe o parte, ca şi cum ar fi dorit să spună Brendei ceva. Mâinile acesteia se insinuau cu lentoare însă, alunecoase, la subsuorile ei… Iar în acel moment, percepu şi gândul care îi dădea răspuns frustrărilor pe care Mess le alimentase în ultimele minute. Era un gând abia vizibil, asemănător unei păreri, creat de Mess, dar care Winnonei îi păru plămădit de ea însăşi.

Abia atunci se înmuie complet între mâinile Brendei, zâmbind. În vis, vedea brundurile Kildare

spulberând legiunea Soher, mistuind-o în vortex.

Numai că atunci, Ossian scrutătorul se năpusti în iglu, cu veşti de la doi dintre legionari.

— Massaii! începu el. Massaiii sunt la câteva mile depărtare de noi, iar Gwenn şi Fingal au angajat un contact de război cu ei...

Capitolul XXIV

La scurt timp după kyewa*, toată lumea pronunţa cu evlavie numele lui Dumnezeu: Bene Gesserit, Tleilaxu, Dinastiile Decanale, Ghilda, Magistraţii şi nondecizionalii din Landsraad. Cu numai două secole mai târziu singurii care mai discutau cu evlavie despre Dumnezeu erau nondecizionalii.*

După alte şase secole, Bene Gesserit opera cu noţiunea de Dumnezeu ca şi cum ar fi fost o necunoscută de introdus într-o ecuaţie. La fel făceau şi Tleilaxu, iar motivul era vortexul, pe care şi Ordinul şi Tleilaxu îl identificau cu divinitatea.

Tleilaxu şi Bene Gesserit o făceau din interese diplomatice. Singurii care o făceau din convingere erau Al Bokar, ultimii intraţi în scenă. Ei se considerau însă manifestare divină întru vortex.

ULLA MINGRE descălecă şi se îndreptă spre matca Soheră care rămăsese suspendată între cei doi ţăruşi. O împinse uşor, făcând-o să se balanseze. Îngheţase sloi. Îi dădu un bobârnac peste un sân, provocând un sunet ascuţit, ca şi cum ar fi lovit o bucată de sticlă.

Întreg brundul se înveseli, servil, la gestul Ullei. Matca majoră se răsuci anevoios, părând că se poticneşte în faldurile de grăsime care o îmbrăcau. Strigă:

— Îmi place aici! Cum se cheamă locul ăsta?

— Ouargla! răspunse Chong Norr, scrutătorul ei.
— Ouargla… fie! Ridicăm brundul aici!

Privirile îi căzură asupra trupului însângerat al Corei. Cu spiralele smulse sau rupte, iţindu-se prin pielea sfâşiată, îngheţase într-o poziţie bizară. Semăna cu o păpuşă de cârpă azvârlită la gunoi.

Ulla făcu semn spre Chong Norr.

— Aia de acolo n-are vortexuri deloc, arătă ea spre Soheră. Asta de-aici le mai are doar pe jumătate. Brundul acela spulberat pe care l-ai descoperit tu nu mai are vortexuri deloc. Ce părere ai?

— Nu cred că au avut aceeaşi idee ca noi *jetsun kuchog*! Scrutez de ani de zile în vortex! Suntem unica legiune care a făcut acest pas! Ticăloasele Bene Gesserit au vrut prea mult dintr-o dată…

— Oare?! Ochii ei vii sclipiră printre pleoapele umflate de grăsime. Îi făcu semn masculului să supravegheze ridicarea iurtelor.

Îl privi în timp ce se îndepărta. Mai înalt decât Tengrii obişnuiţi, ras în cap, i-ar fi plăcut să-şi petreacă timpul numai cu el. Dar Ulla era matcă majoră, pe când Chong Norr era doar unul dintre cei mulţi cu care se acupla în perioada fertilă.

Ulla urmări ciuful de spirale din oţel ce se ridica din ţeasta rasă a lui Chong Norr. Masculul imaginase un model bizar al spiralelor: sobru, dar având totodată o tuşă de orgoliu, exprimat prin ciuful lucitor de pe cap.

Ca la orice Tengri, condiţionarea mentală a Ullei şi a lui Chong Norr era mai laxă decât a altor legionari. Pentru ei, atât Scripturile cât şi preceptele Bene Gesserit nu constituiau decât o

limitare a opţiunilor, o îngrădire a posibilităţilor de acţiune.

Era un lucru cu care Tengrii, mai orgolioşi decât orice alţi legionari poate, nu aveau cum să fie de acord. Şi ei călătoriseră prin ceruri, iar mare parte din fraţii lor rămăseseră undeva tare departe, dincolo de pătura neagră care se umplea noaptea cu stele. Tengrii spuneau că, de fapt, fraţii lor trăiau pe o podea aflată la mare înălţime, în saloane uriaşe, pline de lumină. Într-o noapte, cu mult înainte de *kyewa*, fraţii Tengrilor din ceruri se strânseseră la sfat. După ce hotărâseră că trebuie să zboare şi mai departe decât saloanele acelea, lăsaseră cu toţii să le cadă suliţele în podea în semn de aprobare. Găuriseră podeaua şi, pe acolo, se vedea lumina din saloane. Tengrii spuneau că stelele erau acele găuri prin care vedeau lumina.

Ulla Mingre se întreba deseori de ce fraţii lor din ceruri nu le mai vorbiseră niciodată. Poate că uitaseră de ei? Uitaseră că trebuia să le distrugă pe ticăloasele Bene Gesserit de pe întinderile dunelor de zăpadă? Poate că şi acolo, în ceruri, trebuia să lupte cu vrăjitoarele. Poate că fraţii lor găuriseră podeaua cerurilor înainte să plece în urmărirea blestematelor în aba neagră.

Poate că nu se vor reîntâlni decât după ce şi unii şi alţii le vor fi înfrânt pe Bene Gesserit.

Ulla o privi pe tânăra care îşi spunea prinţesă Merovingi. O chema Astrid. Ea îi povestise că până şi sub gheţuri existau Bene Gesserit; de fapt, era una singură, dar avea 99 de trupuri. O să vină şi vremea lor! Să distrugă vortexul mai întâi, apoi să le distrugă pe vrăjitoare, aşa cum o pusese să jure

mama ei, fosta matcă majoră Tengri.

— Mătcile minore! La mine! strigă Ulla şi se grăbi să ajungă pe marginea rezervorului din mijlocul brundului. Astrid împăturise un songdu, aşa cum obişnuia şi matca deseori, iar acum sufla în el. Oare ce urare făcea?

Vrea s-o ucidă pe sora ei din brundul de sub gheţuri, se gândi Ulla.

Mătcile descălecară şi se repeziră în jurul ei.

— De ce nu fierbe apa din bazin?

Le privi pe rând. Galbene, scunde, croite otova. Abia aşteptau ca Ulla să greşească pentru a-i lua locul. În numele aceluiaşi individualism care îi făcuse pe toţi să se răzvrătească împotriva vortexului.

— Vom ţine sfat după-amiază, le spuse.

Le examină pe rând. Învăţase să le ştie după cum îşi ornamentaseră corpul cu spirale.

Jum Mingre, sora ei cea mică, îşi alesese zigzaguri ce coborau de pe sânii plaţi, îi înconjurau ombilicul şi se contopeau în fulgere ce păreau să-i străpungă coapsele şi gambele groase. Era cea mai sălbatică dintre mătci.

T’ang Ore, cu cercurile ei concentrice, lua deciziile cele mai rapide, iar Sima, cu spiralele ei înmănuncheate în mase compacte, era cea mai puternică dintre toate. Din ce ştia Ulla, Sima era cooptată de Bene Gesserit cu rangul de Păstrătoare a Apei şi îl făcuse scăpat pe Llewellyn, scrutătorul Kildare, lăsându-l să ducă mai departe mesajul confreriei.

Pe ea, Ulla o va ucide prima când va începe lupta împotriva blestematelor în aba. Cu cât mai repede

o va face, cu cât mai repede vor lua legătura cu fraţii lor din ceruri.

Poate, îi trecu Ullei prin minte un gând fulgerător.

— Ne vedem la sfat! le spuse şi o luă la pas prin brund. Zmeiele ce captau vântul zăceau într-o rână, crăpate, pe parapetul de gheaţă al incintei. Se simţea deja mirosul de *lichiba* ars în iurte. Matca aruncă o privire către caii strânşi în ţarcuri. O zări pe Astrid, prinţesa cea slabă. Arunca songduul între animale, ca şi cum n-ar mai fi avut nevoie de el.

Matca majoră se uită încă o dată la trupul moartelor. Fără vortex, precum Gom, sora geamănă a Ullei, ucisă de o mână de tradiţionalişti rătăciţi în legiune; se întâmplase cu 13 ani în urmă, când îi sfâşiaseră tegumentele şi o rupseseră în bucăţi în apropierea izvoarelor Eniseiului.

— Proşti! scuipă Ulla în zăpadă. Jum! îşi strigă sora. Vreau ca femelele astea să fie îngropate cu onoruri!

Matca minoră veni în fugă printre igluurile năruite, privi la cele două cadavre şi încuviinţă.

— Aşa vom face, *jetsun kuchog!* [11]

Kumâsul o ameţise pe Ulla. În zăpada de lângă bazin, Chong Norr se lupta cu un sclav Spree.

Trupurile masive ale celor doi masculi se rostogoliră pe pojghiţa de gheaţă, până în apropierea focurilor care marcau spaţiul de luptă. Spreeul îşi zvâcni capul în faţă, încercând să-şi

[11] Urmează lacună în text.

împlânte coarnele în burta lui Chong Norr, dar acesta ţâşnise într-o parte, evitând lovitura.

Ulla ar fi vrut să sară în picioare, aidoma celorlalţi, să chiuie şi să aplaude, dar se abţinu. Pe chipul unei mătci majore, nimeni nu trebuia să fie în stare să citească nimic. Privi cu coada ochiului la Astrid, aşezată la picioarele lecticii ei. Înnoda un songdu. Era al treilea pe ziua de azi. Cât de multe urări era în stare să facă Astrid? Şi, mai ales, ce ura? Chong Norr pretindea că Astrid făcea altceva; poate că aşa comunica ea cu vreun aliat rămas în regatul de sub gheţuri, deşi nici un scrutător nu reuşise să descopere prin vortex vreo comunicare de-a prinţesei. Nu găsiseră decât câmpul cu care ea sperase să reziste la ger. Nu-i era de niciun folos.

Se auzi un urlet. Chong Norr sărise, lovind circular cu piciorul în gâtul legionarului german. Matca simţi cum creierul îi ia foc când îl văzu pe masculul Spree împleticindu-se ca beat. Puse la gură burduful de kumâs şi sorbi de câteva ori.

Chong Norr se răsucise şi tocmai pompa o serie de pumni în burta celuilalt, ridicând tot brundul în picioare. Strigătele nu mai conteniră până ce capul împodobit cu coame al masculului Spree nu se afundă cu totul în zăpadă.

Chong Norr ridică braţele victorios, privind spre Ulla cu ochi lucioşi. Matca îi zâmbi, iar el se apropie de lectica aşezată pe zăpadă. Pentru o clipită, privirea îi alunecă asupra lui Astrid, iar prinţesa desfăcu songduul cu un gest brusc, pe jumătate mascat de pelerina de blană primită în dar de la Ulla.

Câţi or fi văzut-o? se întrebă matca şi blestemă în gând tradiţiile Tengri. În seara care urma, n-avea cum să fie însămânţată; trebuia să se menţină pură. Iar aici nu încăpeau discuţii legate de preceptele din Scripturi. Alcătuirea fiziologică a legiunii o va împiedica să se acupleze acum cu Chong Norr. Ar fi putut s-o facă doar dacă renunţa la eclozor.

Şi dacă Astrid era o spioană Bene Gesserit? se întrebă matca şi se apropie de ea, mângâindu-i părul blond, şuviţe. Chong Norr pusese un genunchi în zăpadă, privind spre Ulla. Ea se ridică şi-i făcu semn s-o urmeze în iurtă. Astrid se ridică şi ea, pornind în spatele mătcii. Era din ce în ce mai frig, iar uralele din brund se auzeau tot mai încet. Jum Mingre aştepta la intrarea în iurtă. Deschise perdelele grele din blană cu un gest prea brusc, după cum i se păru Ullei.

Chong Norr se duse direct spre butoiul cu apă. Îşi scoase centura, desfăcu moletierele, le aşeză pe patul mătcii şi îşi dădu drumul în apa rece. Vortexul încins de efort îi îngheţă, oasele impregnate cu fier îi zvâcniră din cauza frigului. Era bine.

Astrid se aşeză lângă *kang* şi deschise uşiţa din os lăcuit. Vârî lopăţica de lemn în mormanul de bălegar uscat şi azvârli o grămadă în foc.

— Cum dormiţi, acolo, în regatul de sub gheaţă? o întrebă Ulla, brusc.

Astrid închise uşiţa şi scoase de sub faldurile pelerinei un alt songdu.

— Avem nişte saloane mari, cu ferestre vii deschise spre mare...

— Ferestre? Vii? Spre mare? se miră Ulla.

Astrid dădu din cap şi se uită pe sub sprâncene la Chong Norr. Degetele ei lungi păreau să facă parte din altă conversaţie. Care erau semnele după care recunoşteai o Preacucernică Maică? se întrebă Ulla şi îşi aminti de învăţăturile primite de la Surlap Mingre, mama ei. Până una alta însă, Chong era fascinat de mişcările degetelor prinţesei Astrid.

— Ferestrele sunt deschizături în pereţii saloanelor. Marea e apa nesfârşită de sub gheaţă.

— Şi ferestrele sunt vii?

— Da. Şi ferestrele, şi iurtele, absolut tot. Sunt Ghilda Extinsă, indivizi care au ales liniştea nemişcării. *Spros med*, adică. Li se mai zice şi boshi.

— De ce trăiţi acolo? întrebă Ulla, dar nu ascultă răspunsul prinţesei. Îşi aminti de gheţurile Mediteranei, acoperite cu troiene, şi se încruntă. Troienele de pe paakul marin semănau cu munţii ei de baştină, uriaşi, numai că erau mult mai mici. Odată, o prinsese o avalanşă într-o trecătoare din munţii Pamir şi o acoperise zăpada vreme de câteva ore. Se sufocase. Şi fusese beznă.

Ulla se încruntă şi trase cu privirea la Chong Norr. Dacă Astrid îşi bătea joc de ei? Bene Gesserit se jucau deseori cu vorbele. Surlap o învăţase că, pentru Preacucernicele Maici, jocul cu cuvintele era denumit însămânţare.

— Aveţi lumină în saloanele alea ale voastre? întrebă Ulla.

Chong Norr zâmbi. Degetele lui Astrid păreau să danseze, înnodând songduul.

— Lumina ne este dată de candelabre iluminate cu gazele exhalate de boshi.

— Gaze exhalate. Boshi. Aha, dădu Ulla din cap, fără să înţeleagă.

Chong Norr se uita la ea. Se mai cufundă o dată în apa rece din butoi, apoi ţâşni afară şi se aruncă direct pe *kang*-ul fierbinte înfofolindu-se în pături.

— În regatul tău de sub gheaţă, legiunile nu se luptă între ele? se interesă matca. Chong Norr deveni brusc atent, iar Astrid păru să încremenească cu mâna ridicată în dreptul obrazului. De câte ori trebuia să-i explice Ullei? Uite, acum o împiedica să-i transmită Cassandrei Septimus răspunsul corect. Da, legiunea Tengri avea legături cu Dispersia. Da, legiunea Tengri avea ceva de împărţit cu Ordinul Bene Gesserit, care se afla amplasat undeva prin Afryss de Nord, într-o zonă cunoscută sub numele de Cyrenaica.

Simţi privirea amândurora aţintită asupra ei. Îşi aminti de disputele Merovingi-Sommers, de conflictul mocnit dintre Bene Tleilaxu şi Ghildă şi de zvonurile care circulau pe seama tovarăşei ei, Cassandra Septimus. Reflex, îi copie gestul pe care i-l remarcase în timpul discuţiei din sferoidele Ghildei: cu degetul mare şi arătător, îşi masă rădăcina nasului. Imediat, fruntea i se descreţi.

Ulla tresări imperceptibil. Astrid spuse:

— Luptele noastre sunt altfel. Ne folosim de cuvinte, mai ales. Ne folosim de cuvinte şi de vortex. În plus, nu există legiuni stabile. Oamenii cei mai puternici le vorbesc celor mai puţin puternici, iar aceştia din urmă aleg pe cine să urmeze. Nu mai e nevoie de luptă armată, pentru

că oamenii puternici văd cât de mulţi sunt cei care îi sprijină. Învingător e cel care convinge căt mai mulţi inşi să i se supună. E clar că dacă ar urma un război, să zicem, cel care are mai mulţi adepţi ar câştiga…

— Şi dacă cei doi oameni puternici au adepţi în număr egal?

— N-am auzit să se întâmple niciodată aşa ceva. De regulă, un om puternic se ajută de alţi oameni puternici, care îi recrutează pe oamenii mai slabi, astfel încât raportul de forţe să fie evident…

— Deci voi credeţi că cei mai numeroşi câştigă, remarcă Chong Norr.

— Da.

— Şi dacă cei mai puţini numeroşi sunt mai viteji? Sau dacă cei mai puţin numeroşi au dreptate?

— Dreptate nu are decât cel care ştie să folosească vorbele mai bine.

— Atunci, întrebă Ulla, de ce au vrut să te ucidă pe tine?

— Ca să nu ucidă mai multă lume, într-un război cum e cel pe care îl purtaţi voi. E mai economic.

— Tu nu ştii să te foloseşti de cuvinte?

— Ba da. Numai că eu îi învăţam pe alţii ce să spună. La noi e pace continuă, spuse Astrid, deşi, când a trebuit să părăsesc Edificiul, existau oameni care doreau să provoace un război după regulile voastre. Numai că noi nu scoatem toată lumea la luptă. Ne alegem ţintele din legiunile duşmane şi trimitem oameni special antrenaţi ca să-i ucidă. Pe acei oameni îi cheamă asasini sau luptători-umbră şi sunt respectaţi, cu toate că, de fapt, prea rar

ştim cine sunt ei. Fratele meu, de pildă, nu discută decât prin vortex cu cei care îi sprijină Casa, cât să se asigure de loialitatea lor. Iar dacă războiul de asasini a început în Edificii, sunt sigură că Ivor nu i-a văzut încă. Un proverb spune că singurii asasini pe care apuci să-i vezi sunt cei care te ucid sau cei care apucă să te scoată din ghearele morţii. De altfel, luptătorii-umbră îşi fac un titlu de onoare din a nu fi simţiţi decât de victimele lor sau de cei pe care îi salvează… Sunt o armată de umbre…

Tăcu. Chong Norr se încruntase şi o examina pe Ulla. Se gândea că un astfel de război era mult mai dificil de purtat. Era un război pentru laşi.

— Tu crezi că oamenii voştri sunt satisfăcuţi de pacea asta? întrebă deodată matca.

— Nu ştiu. Ştiu doar că aşa i-am obişnuit.

— Şi dacă aşa v-au obişnuit Bene Gesserit? o fixă Ulla cu privirea. Astrid nu reacţionă nicicum. Spuse:

— Bene Gesserit sunt specialiste în războiul cuvintelor, aşa e. Nizar Al Awad, care este Tleilaxu şi inamic al Maicilor, spune că Bene Gesserit sădesc cuvinte şi gânduri. Astrid reflectă preţ de câteva clipe, după care continuă: S-ar putea ca noi să luptăm astfel din cauza Maicilor. S-ar putea chiar ca multă lume să fie Bene Gesserit fără s-o ştie…

Chong Norr izbucni în râs.

— Ăsta e un lucru sigur, aici, pe Terra Naevata. Bene Gesserit sunt doar câţiva legionari şi Maicile din Vadhastra. Restul doar îşi imaginează că sunt Bene Gesserit. De fapt, ticăloasele îi şi numesc pe aceştia din urmă, acoliţi. Vortexul îi păcăleşte pe

cei care nu ştiu să se folosească de el.

— Chiar şi pe cei care ne iscodesc acum şi te aud ce vorbeşti? îl fixă Astrid cu privirea şi îşi îngustă pleoapele. Ulla recunoscu o manevră *lhag thong*, dar Chong Norr muşcă din nadă. Pentru el, Astrid era doar o prinţesă slabă, neajutorată, care murea de frig şi nu vedea prea bine. O întrebă:

— Doar nu-ţi imaginezi că iurta Ullei nu este într-un sigiliu-vortex?

Matca se scutură, nervoasă. Carnea îi tremură, ca piftia, iar spiralele i se colorară în tonuri albastre.

— De unde ştii că ne iscodeşte cineva?

Astrid ridică din umeri. Sondase vortexul şi acum câteva ore şi simţise prezenţa bizară care înconjura legiunea Tengri. Crezuse că este Cassandra, dar cu ea, lucrurile erau clare: stabiliseră că vor vorbi doar prin songdu. Le ajungea acest fel de a comunica, aşa că ceea ce simţise în vortex era altceva.

Să fi fost rămăşiţele Bene Gesserit despre care vorbise Chong Norr? Cine ştie! Totul era ca ea să emită prin songdu informaţia asta cu rămăşiţele Ordinului, refugiate în Terra Naevata, dar cei doi Tengri n-o lăsau în pace.

Chong Norr înghiţi în sec. Ulla se uita la songdu pe jumătate înnodat. Ce tot făcea Astrid cu el? Poate că îi iscodea, de fapt. Din câte auzise din câmp, Bene Gesserit hotărâseră să nu mai comunice decât prin viu grai. Să renunţe la vortex, care li se părea extrem de nesigur acum. Iar Astrid, până acum cel puţin, nu se folosise de vortex.

Şi dacă Astrid era Bene Gesserit? Era un lucru la

care Ulla se gândea tot mai des.

— Poate că era mai bine să vă aliaţi cu Bene Gesserit? întrebă Astrid.

— Ca să înlocuim vortexul şi Scriptura cu Ordinul lor strict şi cu cărţile lor? răspunse scrutătorul tot printr-o întrebare. Ca să înlocuim războiul cu celelalte legiuni cu un război discret, dar perpetuu, aşa cum e cel pe care îl purtaţi în brundurile voastre de sub gheţuri?

— Eu cred că mai avem de purtat un singur război! îl întrerupse Ulla brusc şi sorbi kumâs din burduf.

— Un singur război? se miră Astrid. Dar trăsăturile îi rămăseseră îngheţate, făcând-o pe Ulla să tresară iarăşi. Astrid semăna cu ce îi povestise Surlap despre blestematele de Maici.

— Un singur război, repetă matca şi se şterse pe gură cu dosul palmei. Stropii de kumâs i se prelinseră pe bărbie şi alunecară între sânii ca două farfurii, sfârâind pe spiralele calde. E un război la care mă gândesc de când am devenit matcă majoră. Un război la care nici măcar Surlap Mingre, mama mea, nu s-a gândit. Ştii la ce mă refer, Chong Norr…

Scrutătorul clătină din cap, gânditor:

— Nu cred că e lucrul cel mai bun pe care putem să-l facem..

— Ba da, Chong! Tu însuţi ai spus că ai perceput de câteva ori în câmp originea vortexului. Următoarele operaţiuni, le vom declanşa împotriva celor care generează câmpurile. Îi vom distruge şi astfel le vom lipsi pe mătcile noastre minore de motivul de a complota, iar pe tradiţionalişti îi vom

lipsi de vortex... Se uită lung la Astrid. Nici un muşchi nu i se clintise pe figură, deşi vortexul era născut acolo de unde venea ea. Poate că asta era misiunea ei? Matca simţi că trebuie s-o încolţească şi o întrebă: De asta ai venit aici, Astrid? Ca să supraveghezi distrugerea vortexului?

Astrid rămăsese stană de piatră, cu degetele înfăşurate în panglica galbenă a songduului.

— Nu, spuse. Am fost obligată să fug. De unde să fi ştiut că plănuieşti distrugerea vortexului?

— Nu cred că genitorii vortexului nu ştiu ce gândeşte o matcă de pe Terra Naevata!

— Nici asta nu ştiu. Nu sunt nici aliata Ghildei, nici a Bene Tleilaxului.

— Poate că te-au însămânţat cu vorbe, ca Bene Gesserit. Poate că tu eşti ochiul prin care se uită la mine. Poate că eşti un martor inocent.

Chong Norr închise ochii, neîncrezător, şi o întrerupse pe Ulla:

— Să distrugem vortexul? Doar nu-ţi imaginezi că cei care îl generează sunt o simplă legiune?

— Ce importanţă are ce-mi imaginez? Nu mă interesează ce-mi imaginez! Ştiu doar că generatoarele de câmp trebuie distruse şi, o dată cu ele, şi creatorii lor. Cum ţi se pare, Astrid? o ţintui matca brusc cu privirea. Ai să mă sprijini?

— Nu văd cum te-aş putea sprijini eu...

— Atunci n-ai să mi te opui? N-ai să-i anunţi pe ai tăi ce am de gând să fac?

— Personal, n-am s-o fac.

Chong Norr ţâşni dintre blănurile de pe *kang.* Se uita uluit la matca majoră. Ochii îi ieşiseră din orbite.

— Nu poţi să faci aşa ceva, Ulla! Fură o privire către Astrid. De data asta, matca înregistră dansul extrem de scurt pe care tânăra îl făcu din degete şi văzu norul de nesiguranţă care străbătu fruntea lui Chong.

— Sunt matcă majoră şi am s-o fac, Chong Norr! Te pomeneşti că Astrid a sădit în tine cuvinte Bene Gesserit…

Masculul clipi des, speriat parcă. Se uita de la Astrid la Ulla şi înapoi. Astrid râse.

— Am vorbit prea puţin ca să apuc să sădesc în tine ceva, îi spuse, dar Chong era atent la Ulla de acum. Degetele lui Astrid încremeniră.

— Nu ştii ce faci, spuse el, privind la Ulla. Crezi că legiunea noastră îi poate răzbi pe creatorii vortexului?

— Uite-te la ei! o arătă ea pe Astrid. Se războiesc cu vorbe şi sunt slabi. Crezi că mai ştiu să se înfrunte făţiş?

Se întinse după pipa de os, plină cu praf de chinchin. O aprinse, se înfăşă cu gesturi potolite în pelerina de blană şi ieşi afară din iurtă, lăsându-l buimac pe Chong Norr. Frigul din brund năvăli printre pieile ridicate de la intrare, făcându-l să se zgribulească. Îşi micşoră ochii şi se uită la Astrid. Până să apară ea în brund, nu fuseseră niciodată probleme între el şi matca majoră.

— Să fii într-adevăr o Bene Gesserit? o întrebă.

— Nu, îi răspunse Astrid, dar degetele ei se lansaseră deja într-o pantomimă vehementă, care atrăgea privirile lui Chong Norr ca un magnet.

Capitolul XXV

Se spune că Tengrii au creat o confrerie, denumită a „Vânătorilor Liberi”, şi că adevărata ei piatră de temelie a fost pusă de Surlap Mingre, mama Ullei. Surlap a fost singura fiinţă umană cooptată de Al Bokar înaintea lui Mess Harkonnen şi a Brendei Atreides, fapt care a avut loc cu o lună înainte de crearea „Vânătorilor Liberi”. Asta ne face să credem că „Vânătorii Liberi” din zilele noastre sunt descendenţii grupului Al Bokar, despre care multă lume afirmă că n-au existat niciodată, de fapt.

PEREŢII DE GHEAŢĂ AI ÎNCĂPERII ÎNCEPURĂ SĂ VIBREZE. Ghazalla tresări şi aruncă o privire pe fereastra translucidă spre dunele de zăpadă imaculată ale câmpiilor Wallach.

Cutremur! se gândi în timp ce ţâşnea în picioare.

Ieşi în coridorul ce conducea spre Consistoriu. Gheţarul se clătina din ce în ce mai tare. Ghazalla alunecă pe treptele lucioase, abia reuşind să rămână în picioare. La următorul pas, o durere ascuţită îi săgetă glezna, dar uită imediat de ea şi se repezi îngrozită în tunelul care trepida.

Brund stabil! îi trecu prin cap. Brundurile sahariene nu riscau nimic în cursul cutremurelor. Nu-ţi trebuia mai mult de câteva clipe ca să scapi ieşind din iglu.

Fu cât pe ce să dea nas în nas cu Sarah, care ieşea dintr-un coridor secundar, buimacă, trăgându-şi aba peste cap.

— Hai la Consistoriu! îi strigă, făcându-i semn să se ia după ea.

Ghazalla dădu să păşească pe treptele de gheaţă învelite în lână bătucită, dar o nouă zguduitură o trânti pe jos, făcând-o să alunece la vale până în apropierea lui Sarah. Vibraţiile încetară brusc.

— Salonul Consistoriului e cel mai sigur. Pe aici, seismele au replici nenumărate…

Ghazalla o aprobă şi se ridică, dar buzele i se mişcară, fără ca ea să se poată opune:

— Eşti sigură că e un seism obişnuit? Dacă l-a programat cineva?

Sarah zâmbi şi se strecură pe lângă Ghazalla, coborând.

— Asta a fost Bratnah… comentă ea şi o luă la pas. Numai Bratnah poate să fie atât de suspicioasă…

Porniră pe culoarele întortocheate din pereţii cărora se desprinseseră bucăţi de gheaţă. Din celelalte tuneluri săpate în gheţar se auzeau vocile distante, înfundate, ale confraţilor. Îşi continuară drumul, ajungând într-un scuar circular în care se deschideau numeroase culoare. Era plin de Preacucernice Maici şi de legionari. Firele *guvernoare* din tavan răspândeau o lumină violetă, difuză.

— Sarah? Bratnah? se ridică o voce din aglomeraţie.

— Aici, răspunse Sarah, recunoscându-l pe

Moynihan.

— Ciudat! spuse Moynihan. Senzorii vortexului n-au înregistrat nici un semn premonitor al cutremurului.

— Eşti sigur?

— Absolut! dădu Moynihan din cap. Sarah se întoarse şi o privi pe Ghazalla. Poate că ai avut dreptate, păreau să spună ochii ei. Poate că a fost un cutremur programat. Hai în Consistoriu! sugeră Moynihan.

Chiar atunci, câmpul proximal al Ghazallei se umplu de semnalele care chemau gradele superioare Bene Gesserit în salonul cel mare. Torentul de informaţie îi străpunse vortexul şi, până să înţeleagă ce se petrece, corpul ei începu să meargă şchiopătând, îndreptându-se direct către unul dintre culoarele despre care ea una habar n-avea unde duce.

— Să nu mai pierdem timpul! mai apucă să audă din spate vocea lui Sarah, diluată în zvonul discuţiilor.

Abia ajunseră în salonul cel mare când cutremurul se porni din nou. Gheaţa scârţâi, zidurile scrâşniră, iar firele *guvernoare* ce iluminau amfiteatrul zbârnâiră, pâlpâind haotic. Larma legionarilor crescu, iar fluxul din vortex se ridică brusc cu câteva praguri.

Gorm? întrebă scurt Vărsătorul în timp ce cobora grăbit printre bănci.

— Nimic! Nici un semn premonitor, răspunse o legionară slabă, cu ochii piezişi.

Ai văzut? păru să zică Moynihan, uitându-se la Sarah. Ghazalla privea de jur-împrejur la firele

guvernoare care sfârâiau strălucind orbitor. Urmă o salvă de mişcări verticale care îi azvârli pe toţi la sol. Ghazalla căzu lângă Sarah şi-i văzu preţ de o clipă chipul crispat de durere. Brusc, simţi cum i se forma un gând vag şi, înainte să poată formula fraza în minte, se auzi spunând:

— Să blocăm vortexul! Să dezafectăm spiralele din gheţar!

Răspunsul se făcu simţit imediat. Amforele şi Retortele umplură vortexul cu date şi locaţii. Instantaneu, în câmpul ei se perindară imagini fulgurante, încrucişări de linii cu reperele topometrice ale spiralelor din gheţar, zigzaguri luminoase ce perforau zidurile reci ale brundului. Prizele de informaţie răspândite la exteriorul gheţarului şi pe culoare, oscilară în câmpuri, structurându-se în schelăria subtilă a informaţiilor ce alcătuiau brundul Vadhastra.

Clic! Clic! Clic! se închideau căile de acces. Cu toate acestea, seismul nu contenea.

— Ei sunt aici! strigă Vărsătorul. Al Bokarii sunt aici!

Cutremurul crescu în intensitate, confirmând parcă spusele Vărsătorului. Gheaţa pârâia în timp ce zidurile se deschideau în falii prin care mormane de zăpadă afânată se revărsau în amfiteatru. Spiralele plesneau pe rând ca nişte bice înainte de a se desprinde aidoma unor şerpi moleşiţi din pereţii strălucitori.

— Câţi suntem? strigă Vărsătorul.

— Tot Consistoriul. Plus Ghazalla… Sau Bratnah, cum vrei să-i spui!

— Perfect! Câmpul dislocat este pregătit?

Preţ de câteva secunde nu se mai auziră decât zidurile care se măcinau între ele şi blocurile de gheaţă lucioasă care se spărgeau cu zgomot de sol. Apoi, dintr-un colţ al amfiteatrului, treptat invadat de întuneric, se ridică vocea lui Gom:

— Avem acces în câmpul dislocat.

— Salt! ordonă Vărsătorul, iar Ghazalla simţi iarăşi durerea cumplită, ca atunci când o primise pe Bratnah. Corpul părea că i se sfărâmă. Senzaţii şi amintiri i se perindară prin faţa ochilor, ideile i se structurară în sisteme pe care nu le bănuise vreodată, după care realiză cum este aspirată într-un sorb uriaş.

Dispari, Chong! Numai dispari de aici! mai auzi ea vocea ameninţătoare a lui Gom Mingre, în hipobass.

Ghazalla simţi în jurul ei pâlpâirea prezenţei străine numite Chong, ca o pană fină. Nu putea să fie decât Chong Norr, cel pe care îl cunoscuse din Bratnah cu doar câteva minute înainte de a fi răstignită de caii Tengrilor. Pentru cine spiona el acum?

Ghazalla simţi cum trupul i se înşurubează ca un fuior de ceaţă printre sălile şi tunelurile brundului Vadhastra, ţâşnind apoi în aerul liber de deasupra câmpiei Wallach, însoţită de amintirea fugară a lui Chong, care spiona pentru…

Apoi totul redeveni la fel cum fusese mai înainte. Buimacă, Ghazalla se uită de jur-împrejur şi văzu aceleaşi ziduri de gheaţă ale Vadhastrei. Vărsătorul se holba de la unul la altul. Într-un târziu, după ce spiralele din pereţi prinseră să ilumineze din nou, o căută din priviri pe Gom.

— Nu putem pleca, zise el.
Gom încuviinţă şi făcu semn de jur-împrejur.
— Al Bokar sunt aici, zise ea. Al Bokar sunt aici şi blochează accesele în faldurile câmpului…

*

Gwenn simţi prima răcoarea podelei şi tresări. Se sprijini pe coate şi se uită de jur-împrejur. Era într-o iurtă mare şi înaltă. Un foc de *lichiba* mocnea într-un *kang* lat. Lângă *kang*, un butoi din lemn umed. Fingal, ameţit, îşi scutura capul, iar lângă el, un mascul puternic, cu spiralele strânse pe creştet ca într-un ciuf metalic, îl examina neîncrezător.
Abia atunci o zări Gwenn pe femela uriaşă care stătea pe *kang*. De fapt, îşi spuse, nu era o femelă. Era matca majoră Tengri, Ulla Mingre, cea care o ucisese pe Ghazalla, cea care îşi trimisese legionarii pe urmele resturilor Kildare din *tchang-thang.* Îi prinseseră cu o seară în urmă. De ce oare îi adusese numai pe Fingal şi pe ea în iurtă? Unde erau ceilalţi Kildare care fuseseră prinşi o dată cu ei?
Masculul Tengri îl stropi pe Fingal cu o cană de apă, dar partenerul lui Gwenn tot nu-şi revenea. Gwenn se apropie de el şi-l ajută să se ridice.
Gwenn se răsuci şi o privi pe Ulla. O aştepta să deschidă vorba, dar matca Tengri se mulţumea să se uite la ei, la fel de curioasă ca şi Chong Norr. Părea să se întrebe: la ce-mi sunteţi voi de folos? Era înaltă, butucănoasă şi părea învelită în straturi exuberante de grăsime – avea ochii piezişi şi pielea galbenă, cu un desen complicat al spiralelor care

străluceau verzui.

E o capcană, îşi spuse Gwenn. Ulla reacţionă ciudat, sondând vortexul. Abia atunci realiză Gwenn liniştea nefirească din iurtă. Brundul părea părăsit, sau, intui ea deodată, *izolat* în câmp. Cineva ocupase faldurile câmpului şi-i ţinea acum pe cei patru sub puterea sa.

— Nu poate fi decât o capcană! spuse Gwenn, rotind privirea de jur-împrejur.

— Pusă la cale de Bene Gesserit? întrebă Ulla.

— Cine ştie? se întrebă Gwenn. Oricine ar fi nu a lăsat semnale în câmp.

— Cum să lăsăm semnale în câmp, sali Ulla, se auzi o voce răguşită de sub plafonul de piele al iurtei, când noi suntem câmpul?

Matca majoră Tengri simţi cum îngheaţă. Cea care vorbise avea vocea ei. În iurtă se lăsă iarăşi liniştea nefirească de mai devreme.

— Eşti o ticăloasă de Bene Gesserit! scrâşni matca. Nenorocita de Astrid te-a pus pe urmele mele…

— Greşeşti! Nu sunt Bene Gesserit, şi n-am nevoie de Astrid ca să te găsesc, oriunde te-ai afla! Eu sunt tu, sali Ulla. Tu eşti eu. Sunt Ulla Al Bokar. Sunt vortexul. Sunt aici, în Pannonia, ca şi oriunde altundeva…

Sunt aici, în Pannonia, ca şi oriunde altundeva…

Gwenn păru să se clatine. În Pannonia? Se apropie de rafturile de lemn sprijinite de pereţii de piele ai iurtei şi dădu la o parte perdelele vişinii din catifea care le acopereau. Nu descoperi decât nişte cărămizi ciudate, asemănătoare blocurilor de gheaţă din care erau făcute igluurile. Dar erau

făcute dintr-o substanţă foşnitoare, uscată, care mirosea a clei de oase. I se păru că blocurile pe care le vedea erau alcătuite din numeroase pielicele strânse laolaltă, una peste alta…

Oricum, vocea pe care o auzea nu se ridica dintre rafturi.

— Degeaba mă cauţi, sali Gwenn!. Urăşti vortexul, nu-i aşa? Făcu o pauză şi, înainte să fi aflat răspunsul, continuă: Toţi patru urâţi vortexul… Din cauza asta v-am pus faţă în faţă tocmai aici, în Pannonia.

Ulla Al Bokar tăcu, iar în iurtă se lăsă liniştea. Densă ca o pâslă..

Bliink! Luminile vortexului prinseră să strălucească. Ulla începu să adulmece aerul, din ce în ce mai uluită.

— Gom! exclamă ea. Gom, sora mea geamănă! A fost aici.

— Nu ştiai că Gom a fost Bene Gesserit? se auzi vocea.

— Minţi cu neruşinare! Gom a fost asemenea mie! Suntem fiicele lui Surlap Mingre, iar Surlap Mingre a păstrat mereu amintirea fraţilor noştri din ceruri! Noi le urâm pe ticăloasele Bene Gesserit, care au fost dintotdeauna duşmancele noastre!…

— Cine sunt fraţii voştri din ceruri, Ulla? Ce ştii tu despre ei? De ce nu mai încearcă să ia legătura cu voi? De ce v-au lăsat să luptaţi de unii singuri cu celelalte legiuni şi cu instrumentele oarbe ale Bene Gesseritului?

Ulla se uită la Chong Norr. Dar el părea să nu-şi dea seama ce se petrece. Cât despre ceilalţi doi, erau Kildare! La ce ajutor se putea aştepta din

partea lor, câtă vreme un Tengri, masculul ei dintâi, nu era în stare s-o ajute?

— Fraţii voştri din ceruri nu există, Ulla. Ştiai că lumea îi cunoştea sub numele de Dispersie? Ştiai că sunteţi ultimele rămăşiţe ale Dispersiei, Ulla? Ştiai că aţi fost lăsaţi aici, pe Terra Naevata, ca să ajungeţi să purtaţi odată războiul contra celor ce ţi-au spulberat fraţii din ceruri? Acel moment a sosit. Intră în vortex, şi-ţi vei răzbuna milioanele de fraţi ucişi de cei din regatul de sub gheţuri şi de Bene Gesserit!

— E o capcană! o avertiză Gwenn. E doar o capcană!

— Gom te-a trădat, Ulla, insistă vocea ce cobora din tavanul iurtei. Iar asta nu e nici o capcană. Priveşte în vortex. Noi te putem ajuta…

Oasele celor patru legionari vibrau din cauza vocii care li se înşuruba ca o turbină imensă în corpuri. Ulla dădu să mai spună ceva, dar un sentiment inexplicabil o făcu să aştepte următoarele cuvinte ale Ullei Al Bokar.

— Trebuie să-i distrugem pe cei ce generează vortexul şi Scripturile, continuă Ulla Al Bokar.

Ulla Mingre simţi cum cuvintele replicii ei din vortex o conving, dar chiar atunci auzi Glasul de vortex al lui Chong. *Eşti în câmpul lor. Ei sunt grupul Al Bokar. Au focalizat un fascicul de vortex asupra ta*.

— O să ne ajutaţi, intrând alături de noi în vortex! Intrând în vortex, îi veţi distruge pe cei care generează vortexul! continuă Ulla Al Bokar, dar vocea care îi patina în tonalităţi bass contrasta cu cuvintele rostite, îngrozindu-i pe cei patru.

Nu te speria! Fasciculul lor îţi penetrează câmpurile. Fasciculul lor îţi descarcă senzaţia de frică direct în creier. Stăpâneşte-te!

— Voi l-aţi trimis pe Leto II Atreides să vorbească cu mine? întrebă deodată Gwenn.

— Vrei să vorbeşti şi acum cu Leto II? îi răspunse Ulla Al Bokar, tot cu o întrebare.

— Vreau dovada că sunteţi cei care m-aţi contactat dintru început…

Se făcu linişte deplină. Se mai simţiră doar gândurile Ullei Mingre, matca majoră de lângă ei, care spuneau că Leto II fusese inamicul dintotdeauna al fraţilor ei din ceruri. Aşa îi spusese mama ei, Surlap.

— Cât de sigură eşti de acest lucru? se auzi o altă voce, aspră revărsându-se din tavan.

— Leto II!… exclamă Gwenn şi se ghemui pe podeaua din bârne de lemn a iurtei. Îşi reveni aproape imediat şi întrebă: Voi i-aţi trimis pe cei doi în brundul Winnonei?

— Da. Mess şi Brenda au fost trimişi de noi. *Dintotdeauna!* sublinie vocea, enigmatic.

Gwenn o privi pe Ulla.

— Unde suntem? o întrebă.

Matca se înfoie toată, gata să-i dea un răspuns aspru, dar brusc se făcu mică, de parcă vortexul ar fi inundat-o cu o senzaţie de teroare incontrolabilă.

— De ce nu-i răspunzi? întrebă vocea Al Bokar.

— Suntem… Suntem în Pannonia, articulă Ulla, înfricoşată.

Fingal şi Chong Norr rămăseseră stană de piatră. Gwenn îşi reveni prima însă. Vocea lui Leto II o liniştise, de parcă ar fi aşteptat ani de zile ca s-o

audă.

Ce oferiţi în schimb? întrebă ea cu Glas de vortex.

— Vă oferim să fiţi ca noi, răspunse vocea rugoasă a lui Leto II. Să trăiţi în vortex. În Terra Naevata nu vor rămâne decât trupurile voastre subsumate, fără să ştie de copiile voastre evadate în spaţiul Al Bokar.

— Fără corpuri? întrebă Gwenn.

— Fără corpuri! aprobă Ulla Al Bokar, în timp ce semnalele din câmp ale lui Leto II se estompau, ca suflate de o boare călduţă.

— Problema e, reluă Ulla Mingre recăpătându-şi stăpânirea de sine, problema e că doream să ne eliberăm de vortex aşa cum ne ştim!

Simţea în câmpurile proximale pulsiunile neîncrezătoare ale celorlalţi. Spaima lor de a rămâne fără corpuri. Regretul lor după mesele care le potoleau foamea, după apa pe care o beau când erau însetaţi, după somnul care îi odihnea, după dragostea care se consuma în igluuri şi în iurte.

— Adică nu vom mai fi în… în… încercă Gwenn să se explice.

— În Terra Naevata? o ajută Ulla.

— …în Terra Naevata pentru a savura victoria. Merită oare să evadăm în spaţiul Al Bokar fără trupurile noastre?

Opreşte-o pe Gwenn! spuse Chong Norr. Opreşte-o! Poate să ducă totul de râpă.

Fingal şi Ulla o priviră pe Gwenn. Mai-mai că le venea să-i dea dreptate.

Opreşte-i odată!

— Eu una aş prefera să rămân în Terra Naevata,

să văd cum este să câştigi…

Câmpurile se umplură de un vacarm profund, ca vuietul unui cutremur. Ulla Al Bokar le bombarda vortexul cu fascicule de condiţionare. Le vorbea şi mai jos decât hipobass, îngrozindu-i cu cuvintele ei care nu se înţelegeau decât în parte.

Nu pierde ocazia, Ulla! Acceptă acum, cât Gwenn e înfricoşată! Nu asta ai dorit tot timpul? Nu asta a dorit şi Surlap de la tine?

— Pare să fie totuşi o propunere serioasă! spuse Ulla Mingre pe nerăsuflate.

Câmpul Al Bokar se relaxă brusc.

— Ai luat decizia corectă, sali Mingre, se auzi Ulla Al Bokar. Să-ţi spun ce ai de făcut, iar cine o să vrea, o să te urmeze… Noi vom declanşa ofensiva împotriva regatului de sub gheaţă. Tu vei împiedica accesul ticăloaselor Bene Gesserit în zona asaltului…

Spune da, Ulla! Spune da!

— În regulă, spuse matca Tengri. Nu cred că putem alege ceva mai bun.

Firele *guvernoare* din iurtă se încălziră subit, emanând aburi roz-portocalii. Ca un zâmbet Al Bokar.

— Vei începe prin a bloca Vadhastra, poarta de intrare a Bene Gesseritului în Terra Naevata. Dacă blocăm acest brund, Ordinul nu va putea să mai facă prozelitism în Decanat. Îl vom obliga să acţioneze doar în câmpul dislocat. Iar acolo vom fi noi, aşteptându-i. Sigilând întreg Decanatul împotriva lor…

*

— Ulla este de partea lor! spuse Gom, ieşind din câmp. I-am recunoscut semnalul din vortex.

— Şi? întrebă Vărsătorul, obosit. În ultimele două ore, ridurile de pe fruntea bronzată i se adânciseră.

— Tocmai au sigilat terminalul vortexului nostru, spuse ea, îmbrăţişând cu privirea zidurile Vadhastrei.

Vărsătorul se ridică, zgribulindu-se şi se apropie de marginea încăperii.

— Bizar, spuse el. Şi noi, şi Al Bokar, dorim eliberarea de vortex şi de Scripturi. De ce oare doreşte Al Bokar să ne ţină deoparte?

Gom ridică din umeri. Se aşeză pe estrada de gheaţă. Se uită la spiralele brundului ce luceau în tonuri palide şi la ecranele sparte ale unor sferoide 3D pe care Preacucernica Sarah le adusese din depozitele brundului, doar-doar ar fi putut găsi o ieşire din Vadhastra. Nu reuşiseră însă să facă nimic. Strămoaşele lor conduse de Jehanne Butler, luptaseră împotriva acestor maşini şi bine făcuseră.

— Probabil că doresc să fie singurii stăpâni ai spaţiului pe care îl inventează… zise ea şi ridică din umeri.

— Bizar, repetă Vărsătorul. Loc este suficient. Pentru toţi… Ce crezi? Astrid ne-a copt-o? în definitiv, ea a sprijinit totdeauna poziţia Cassandrei Septimus. Cu alte cuvinte, a fost mereu împotriva noastră…

— Nu mi s-a părut să fi auzit despre Al Bokar.

— E suficient să fi auzit Cassandra. Dacă ea ştia, se putea folosi de Astrid în calitate de martor

inocent…

— Cine ştie? se întrebă Gom, scuturându-şi coama de păr negru. Noi suntem din carne. Al Bokar sunt vortex. Cassandra din ce o fi, cu atâtea trupuri pe care le ţine în cuvele axolotl?

— Poate că e Tleilaxu. Poate că Al Bokar sunt Tleilaxu, de fapt.

— Cine ştie? făcu Gom, iarăşi.

Vărsătorul o privi pe femela Tengri. O Amforă care îşi spionase sora în contul Bene Gesseritului. Releul care îi urmărise pe Gwenn şi Fingal cum lucrează pentru Al-Bokar pas cu pas, până ce aceiaşi Al Bokar s-o descopere şi să-i pună la cale uciderea la izvoarele Eniseiului. Un complot subtil, dus la capăt de mâini tradiţionaliste, în plin brund Tengri. Grupul lui Jum, sora mai mare a lui Gom, profitase de debandada ce însoţise invadarea Samoedei şi o ucisese pe Gom.

Bene Gesserit se aşteptau însă la asta şi o aspiraseră în câmpul dislocat, în timp ce cuţitele complotiştilor îi sfâşiau spiralele. Lăsase în urmă o carcasă goală din carne şi se scursese în corpul pregătit s-o găzduiască. O femelă Ang, scundă, brunetă, cu păru lins şi cu ochii ceva mai puţin bridaţi decât ai Tengrilor.

— Ce facem? Le spunem celorlalţi? se interesă Gom întinzând mâna către culoarele ce se deschideau în Consistoriu.

— Le spunem! stabili Vărsătorul. Îşi trase pelerina pe umeri şi coborî de pe estradă, urmat de Gom.

Îi aşteptau cu toţii. Retorte, Amfore şi Păstrători ai Apei.

— Suntem blocaţi, începu Vărsătorul fără introducere. Al Bokar au înconjurat Vadhastra şi sunt semne că vor să declanşeze criza finală prin care să distrugă vortexul şi Scripturile.

— Nu putem părăsi brundul prin alte porţi ale câmpului? se interesă Ghazalla.

— Nu. Toate porţile sunt acum în stăpânirea lor.

— Înţeleg, spuse Ghazalla. Cum sunt dispuse grupurile lor?

— Există două spaţii, începu Gom. Unul real, pe care îl ştim cu toţii. Celălalt este copia primului; fiecare dintre noi are o replică în el, iar Al Bokar îl oferă acum spre studiu Decanatului în locul realei Terra Naevata. Decanatul a căzut în plasa lor şi îl examinează, crezând că tot ce vede acolo are loc, în fapt…

— Nu pricep de ce e Decanatul interesat atât de mult în legiuni. Ce scop au cu ele? Le-au oferit câmpurile şi Scripturile, iar acum le studiază continuu…

— Nu ştiu, spuse Vărsătorul şi se strecură printre blocurile de gheaţă prăvălite din tavanul coridorului.

Se apropie de o spirală şi o atinse, crescând intensitatea luminii din culoar. Silueta lui înaltă se încovoiase, iar părul creţ i se strânsese în inele slinoase, albicioase.

— Tare mă tem că Al Bokar nu va distruge Decanatul. Vor doar să-i împiedice să mai dirijeze legiunile. Al Bokar au încă nevoie ca Decanii să genereze vortexul.

— Ştiu eu? Ghazalla părea nesigură. Practic, există acum un teritoriu aflat în întregime la

dispoziţia noastră. De ce să nu profităm de…

Gom ţâşni brusc în picioare, întrerupând-o. Îşi puse mâinile la urechi şi închise ochii. După câteva secunde, şopti:

— Poarta Vadhastrei s-a deschis. Cineva penetrează câmpul…

Preacucernicele Maici sondară undele, încercând să detecteze cine era nou-venitul. Nu au avut timp să-şi dea seama ce se petrece, pentru că, în tunelurile străbătute odată de trenuri, se auzi vocea tunătoare a lui Ivor Al Bokar:

— Suntem aici!

Capitolul XXVI

Ghildarii obişnuiau să spună că vortexul este reîncarnare pe orizontală. Aşa cum Samskara înseamnă să vagabondezi între un trup şi altul de-a lungul timpului saltul în vortex înseamnă să vagabondezi între replicile propriului trup, de-a lungul spaţiului.

PE FRATELE LUI VOJEN ÎL CHEMA IAN şi era subordonatul direct al lui Kofflach. Era un ins scund, slab, brunet, un adevărat Dansator-Faţă, racolat (spuneau unii) sau comandat prin contract (după cum spuneau alţii) de Dendros de la Bene Tleilaxu. Ca orice Dansator-Faţă, avea un control desăvârşit al musculaturii sale, de la fibrele cele mai puternice, până la fasciculele cele mai fine care îi comandau mimica.

Cavităţile sale pleurale şi abdominale deveniseră – ca în cazul tuturor Dansatorilor-Faţă – rezervoare pe care le puteau umple sau goli cu secreţiile, gazele şi lichidele pe care le avea mereu asupra sa: butelii plate cu gaze sub presiune, rezervoare elastice pline cu lichid şi baloane amniotice secretânde.

Oasele lui erau mai elastice decât ale unui nou-născut, permiţându-i oricând să se aplatizeze sau, din contră, să se dilate, lucru la care îl ajutau şi sus-numitele lichide şi gaze. Nu se folosea decât de arme albe şi de otrăvuri; pe acestea din urmă le

avea în permanenţă asupra lui, într-un organ special conceput de Tleilaxu: guşa omnimurti, ce îi înconjura gâtul, deschizându-se unidirecţional în cavitatea bucală printr-un sistem de valve ce împiedicau autootrăvirea lui Ian.

A lui Ian sau a oricărui alt luptător-umbră.

Cunoştea boshii ca nimeni altul, fiind în stare să se prelingă de-a lungul organelor lor vitale fără să le provoace cea mai mică perturbare şi fără să fie simţit de nici un om, ghildar sau nu, oricât de versat ar fi fost în scrutarea câmpului. De altfel, multă lume vorbea despre un pact semnat între asasini şi boshi, însă realitatea era cu mult mai prozaică. Cele două colectivităţi se foloseau una de cealaltă – o simbioză sau mai degrabă un parazitism al asasinilor pe seama boshilor care nu renunţau la doctrina *spros med* în ruptul capului. În fond, a fi parcurs de un asasin care te părăsea pentru a ucide sau a fi ucis, era un eveniment pe care îl puteai contempla şi de la care aveai de învăţat o grămadă despre lume.

Ian aştepta de două zile ascuns în zidul exterior al boshului privat al Cassandrei Septimus Sommers. Ordinele lui Kofflach fuseseră cât se poate de precise. Generalul avea nevoie de moartea unei anume Cassandra, pe care Ian se învăţase s-o recunoască fără dificultate după anumite semnale din vortex. Era stigmatizată de spaima pe care o trăsese Mordec'hai Diaz în momentul în care constatase că pierde teren în faţa lui Oreste şi, deşi acea Cassandra transferase informaţia în vortexul tuturor congenerelor ei, semnalul cel mai puternic se afla tot în ea.

Ian marcase acel semnal care o localiza mereu pe acea Cassandra care îl interesa. Ea trebuia să dispară. Nu ştia de ce şi nici nu se interesase ce motive îl împinseseră pe Kofflach să-i dea acest ordin. Era un luptător-umbră, un ghildar care ştia căile boshului, un Dansator-Faţă conceput să ucidă.

Era într-o zi de Madai, la mai puţin de două saptămâni după ce se declanşase războiul de asasini dintre dinastii, când Cassandra marcată ieşi din cuvă, gata să se deplaseze prin Edificiu.

Iniţial, nu remarcă crisparea de pe chipurile replicilor sale. Ian însă o constată imediat, dar ştiind că frica lor nu avea legătură cu misiunea sa, nu îi acordă atenţie. Îşi pregăti doar releele de vortex, pentru a înregistra conversaţia replicilor. Un Dansator-Faţă nu ucide niciodată fără să nu-şi ia astfel de măsuri. Ghildarii sunt suspicioşi şi se pot oricând interesa despre modul în care a decurs asasinatul pe care l-au comandat.

— Bună dimineaţa, începu Cassandra pe care trebuia s-o elimine Ian. Ce-aţi mai aflat?

Una dintre copii făcu semn cu bărbia către songdu.

— Am comunicat cu Astrid. În Terra Naevata se află urmaşe de-ale Bene Gesseritului. Cassandra Secundus nu le-a distrus pe toate. Până mai deunăzi se aflau într-un brund stabil, denumit Vadhastra. Ceva le-a gonit însă de acolo. Astrid a încercat să le contacteze, dar n-a reuşit.

Cea pe care o urmărea Ian din grosimea peretelui boshului se lumină la faţă. Impresia lui a fost că ea atâta aştepta, dar se rezumă să-i

înregistreze reacţia în câmp, fără să dea nici un fel de interpretare acestui fapt. Ghildarii superiori n-aveau nevoie de părerile lui. Cât timp nu ucidea, un luptător-umbră era la fel ca şi boshul în care se ascundea: un practicant *spros med*, care nu se implica în acţiune.

— Cât de multe sunt? întrebă Cassandra care trebuia eliminată.

Nu i se răspunse imediat. Aşezate în jurul mesei din carapace verzuie, celelalte o iscodiră, nesigure.

— Ce se întâmplă? le întrebă.

— Nimic, îi răspunse cea care petrecuse afară ultimele ore. Vroiai să ştii cât sunt de multe? Sunt vreo treizeci. Le conduce un bărbat… Un legionar Varig. Un Vărsător.

— Născut în zodia… începu Cassandra marcată de Ian.

— Nu. Vărsător e un titlu imaginat de refugiate.

— Ah, spuse ultima ieşită din cuvă şi se uită la limbile din os ale boshului, ce se roteau cu lentoare pe peretele palpitând. Avu o presimţire neagră şi privi în tavan, la vortexul suspendat. Celelalte îi urmăriră privirea fără să schiţeze nici un gest. În vortex era silentium absolut.

— Bine, le zise într-un târziu. Asta e. Acum trebuie să ies.

— Succes! Ai căpătat răspunsurile la întrebările pe care ţi le puneai? o întrebă una dintre replici.

— Da, se miră Cassandra. N-aţi citit în vortex?

— Tocmai că am citit. N-am găsit nici un răspuns pe care să-l fi înregistrat. Erau doar amintirile tale.

— Doar amintirile mele… da. Când voi reveni, voi înscrie totul acolo în vortex. Acum trebuie să ies,

repetă ea şi se ridică de la masă. Se opri, se uită la congenerele ei şi se hotărî să le spună direct ceea ce avea, oricum, să înregistreze în vortex: Am aflat că Tengri sunt Dispersia… Astrid mi-a zis-o foarte clar, încheie ea.

Păşi către ieşire cu puţin mai repede decât ar fi trebuit; mai repede, oricum, decât se aştepta Ian. Lui i se păru că mersul ei are o semnificaţie, cum avea de altfel şi felul în care îşi ţinea mâinile: cu degetele uşor strânse.

De fapt, Cassandra *activă* se întreba dacă celelalte nu-şi dăduseră seama cumva de planurile ei. Câte Maici se aflau pe Terra Naevata? Patruzeci? Cincizeci? Ar fi fost ele dispuse să uite duşmănia ce le opunea Cassandrei Sommers?

Ieşi din bosh, gândindu-se la posibilităţile de manevră pe care i le deschideau cei patruzeci sau cincizeci de Bene Gesserit de pe Terra Naevata. Câteva zeci de Bene Gesserit şi o legiune a Dispersiei. Membrii Ordinului de afară n-ar fi acceptat decât o singură plată – era ceva tare scump, însă Cassandra activă ştia sigur că din acel moment nu-i vor mai ieşi din cuvânt… Cu alte cuvinte, toate replicile din cuvele axolotl puteau să piară doar pentru ca cea marcată de Ian să capete controlul…

Ian nu se grăbi. Ştia că poate ajunge în dormitor înaintea Cassandrei *active*. I se păru mai important să asculte ce vor spune replicile ei în timp ce intrau la loc în cuvele Tleilaxu.

— Ieşise din cuvă când am stabilit să anulăm intrările lui Mord în memoria noastră? întrebă una.

— Putem controla, răspunse o alta şi deschise

registrele boshului din ultimele două săptămâni. Revăzură scena pe care le-o afişa câmpul. Cassandra activă ieşise din cuvă după ce hotărâseră ele cum să utilizeze vortexul. Nu fusese de faţă când îi modificaseră parolele de protecţie în caz că Mord încerca să schimbe informaţiile din el.

— Deci e adevărat, remarcă una dintre ele. Ea nu ştia parolele de protecţie.

— Mie mi s-a părut foarte nervoasă, sublinie alta.

— Nervoasă sau nu, Cassandra *activă* i-a deschis lui Mordec'hai accesul către memoria noastră din vortex fără să ştie că am hotărât s-o protejăm. A făcut-o fără să ne anunţe. Credeţi că e animată de vreo intenţie folositoare? Credeţi că are de gând să acţioneze în contul tuturor replicilor şi ne ascunde asta tocmai ca să-l ducă de nas pe Mord?

— Ea n-a fost la Syrta. Ea n-a suportat condiţionarea lui Mord. Cassandra *activă* doreşte altceva, nu să-l distrugă pe Mord…

— Cassandra *activă* nu doreşte să ne protejeze, stabili o alta.

Se priviră în tăcere, după care se ridicară ca la un semn şi porniră către cuve. Înainte să tragă foliile amniotice deasupra lor se mai auzi vocea unei replici:

— Eu cred că această congeneră a noastră îşi doreşte ceva doar pentru ea… Urmară câteva secunde de pauză. Poate că ar fi mai bine să supraveghem în permanenţă vortexul nostru, zise ea şi renunţă să intre în cuvă.

*

Ian se strecură prin cavităţile boshului către dormitorul Cassandrei. Se prelinse, îngust precum o bucată de piele proaspăt jupuită pe lângă intestinele boshului, se înfăşură în jurul tuburilor de cartilaj care aduceau aer în trupul ghildarului extins, zdrobi din nebăgare de seamă o arteră care se revărsă în grosimea pereţilor şi pierdu cel puţin două minute până s-o strivească între doi cleşti din os.

Ajunse în dreptul branhiilor tubulare care alimentau cu oxigen dormitorul Cassandrei. Se asigură că sora Decanului în opoziţie e singură – tocmai scosese din bibliotecă un volum al Textelor Conservării – după care deschise balonul cu extract de frasal modificat şi-l deşertă între oscioarele tăioase ale branhiilor ce zumzăiau potolit. Apoi se răsuci şi privi la Cassandra, înregistrând în vortex desfăşurarea asasinatului. După ce va reajunge la Kofflach, acesta o să poată parcurge, dacă va dori, imaginile şi sunetele morţii Cassandrei Septimus, ba chiar şi gândurile acesteia.

Ea continua să citească, fără să bănuiască nimic. Ian rămase nemişcat, aşteptând s-o vadă cum adulmecă aerul. Nu trebui să aştepte mult. La un moment dat, Cassandra lăsă Textele din mână şi privi, uluită, în încăpere. Abia atunci, luptătorul-umbră se apropie de spiralele încastrate în perete şi emise semnalul de detresă înainte ca boshul să apuce s-o facă.

— Crezi că asta o să-l ajute pe Ivor? auzi el, stupefiat, o voce gravă care se ridica dintre

măruntaiele boshului. Recunoscu vocea Decanului în exerciţiu, realiză că ceva nu e în ordine şi dădu să se retragă într-o zonă sigură, în apropierea oaselor late care asigurau structura de rezistenţă a Ghildei Extinse.

Dar nu reuşi să scape de revărsarea acidă a intestinelor boshului. Simţi cum pielea extensibilă de luptător-umbră îi ia foc şi încercă să strige, dar chiar atunci, artera pe care se străduise s-o strivească între cleşti plesni şi sângele boshului îl năpădi prin gură şi nas, împiedicându-l să mai respire.

Abia dacă apucă să-i trimită lui Kofflach mesajul prin care codifica eşuarea operaţiunii, urmat imediat de pachetele de informaţie prin care înregistrase desfăşurarea misiunii.

*

— Ba ai să mergi, Ivor! Ai să participi cu Oreste la misiunea în amplificator! Nu trebuie să dai înapoi.

Nizar mergea la un pas în spatele Decanului. Se apropiau de platforma militară a Edificiului Superior. Iritată, Venexiana îi urma la câţiva metri. Ivor merse câţiva paşi fără să mai scoată o vorbă. Apoi izbucni:

— Ar trebui să profit de faptul că ştiu că Oreste se află în Syrta, ca să lansez asasinii pe urmele lui... Dacă doreşte să efectuăm salt împreună, de ce continuă să trimită asasini în Pantelleria?

— Asasini împotriva lui Oreste? Când e găzduit de Mordec’hai Diaz? Tu de unde crezi că vei

efectua salt acum? Nu dintr-un amplificator al Ghildei?…

— Splendid! Poate că Oreste o să fie mai deştept! Poate că el îşi va lansa asasinii împotriva mea… Poate că el n-o să se împiedice de un Tleilaxu care crede că ştie ce e diplomaţia…

— Nu. El se împiedică de Mord. Iar Mord se împiedică de Dendros. Adică de mine. Nu va trimite nici un asasin, te asigur! Şi chiar dacă ar face-o, nu controlez eu Ghilda Extinsă?

Ivor se opri şi pufni:

— Din cauza asta a murit Ian?

— Ian trebuia să moară… în plus, noi plănuisem ca atentatul împotriva Cassandrei să eşueze. Moartea lui Ian ne-a ajutat, nu? A pierdut prea mult timp în boshul cuvelor ca să le asculte pe celelalte Cassandre. Apoi, s-a grăbit. A făcut o greşeală şi a murit. E simplu. Dar noi am aflat foarte mult. O Cassandra Septimus care complotează împotriva congenerelor ei. E o informaţie care ne aduce numai foloase.

Uşa din faţa lor culisă. Pătrunseră în cubitaclul translucid suspendat deasupra puţului de comunicare. Firul *guvernor* de pe culoarul din spatele lor se stingea cu lentoare. Cubitaclul vibra uşor, cufundându-se în apă. Branhiile bolboroseau deja, pompând oxigen în interior.

— În schimb, tuşi Nizar încurcat, Sommerşii au descoperit registrele de acces în vortexul paralel. Aşa că n-ai cum să nu participi la misiunea asta! Măcar ca să vezi cât de mult au aflat…

— E singurul argument valabil pe care mi l-ai dat până acum. Tleilaxu a pierdut controlul exclusiv

asupra legiunilor şi are nevoie de Decanul în exerciţiu ca să-i scoată castanele din foc.

Cubitaclul se angajă într-un nou puţ de comunicare care îl ducea în miezul Pantelleriei Inferioare, înconjurat din toate părţile de paralelipipede şi prisme lucioase.

— Vreau să văd boshul lui Oreste! se ambală Ivor şi se răsuci, privind spre şirul de clădiri luminoase din spatele său.

— Termină cu prostiile, Ivor! spuse Nizar. Ştii bine că Oreste e în Syrta cu tot cu bosh…

Uşa cubitaclului se deschise. În faţa lor se ivi un hol lung, alb, şi mirosind acrişor a substanţe antiseptice, acoperit cu o piele ce fremăta discret sub periile care o curăţau cu detergent. În capătul culoarului, militari îmbrăcaţi în uniforma Ghildei aşteptau aliniaţi de o parte şi de alta, prezentând onorul.

— E stupid! lansă Ivor peste umăr. E cel mai stupid lucru pe care m-ai sfătuit vreodată să-l fac! Şi când mă gândeam că fiind Dendros o să fie cu mult mai avantajos pentru mine…

— Dendros joacă *clef de voûte* cu Mord de ani de zile. Ştiu că Mord trădează Ghilda, dar, până acum, nu l-am prins cu mâţa în sac. Mord este şmecher şi se maschează perfect.

Ivor se opri în mijlocul culoarului şi puse mâna pe umărul lui Nizar. Faţa cenuşie a bătrânului tresări. Decanul se uită după Venexiana. Era la o distanţă suficient de mare ca să nu audă ce avea să-i spună lui Nizar.

— Mi-ai spus că Astrid complotează cu Sommerşii, îi şopti el, şi că, dacă o ucid, împiedic

declanşarea unui război de asasini. N-am împiedicat războiul de asasini, iar Astrid n-a murit, ci a dispărut. Acum mă sfătuieşti să efectuez salt cu Decanul în opoziţie, cel cu care sunt în război, şi aflu că ai mare interes la povestea asta. Dacă lucrurile ies rău, care e partea ta de responsabilitate, Nizar?

— Responsabilitatea mea e vortexul, Ivor! Iar tu trebuie să efectuezi salt cu Oreste! Trebuie să ne asigurăm că o persoană avizată priveşte în Terra Naevata! Nu uita! Eu sunt Ghilda şi Tleilaxu, deopotrivă! Creator şi administrator al vortexului, deopotrivă! Responsabilitatea ta e puterea. Vortexul şi puterea merg împreună. Tu crezi cumva că Oreste ţi-a întins mâna gratuit?

— Tocmai!

— Cum crezi că Massaii i-au spulberat pe Kildare şi pe Soheri? Era imposibil fără vreun ajutor din afară! Prin vortexul paralel, vreau să zic! Am studiat cu atenţie ecuaţiile legiunilor… Massaii au fost ajutaţi!

Ivor se apropie de urechea lui Nizar şi-l strânse mai tare de umăr; degetele sale se afundară în textura fină a pelerinei, dar chipul bătrânului rămase neclintit.

— Ai spus că, scrâşni Decanul, ai spus că Sommerşii nu vor pătrunde în vortexul paralel! Dar ei au făcut-o! Ai spus că Massaii vor fi spulberaţi! Dar ei stăpânesc acum dunele nord-africane! Ai spus că Mess şi Brenda îi vor duce de nas pe Sommerşi! Sommerşii nici n-au ţinut cont de cei doi! Estimezi greşit, Nizar, sau vrei să mă tragi pe sfoară?

— Ai o soluţie mai bună? i-o reteză bătrânul Tleilaxu.

Câţiva magistraţi se opriseră în dreptul scărilor ce duceau spre amplificatorul de vortex. Venexiana zâmbi la comandă şi o luă din loc, cu paşi siguri. Ivor şi Nizar o urmară. Se strecurară printre operatori, salutară magistraţii şi intrară în salon. Ofiţerii ţâşniră în picioare. De data asta, Ivor se opri şi îi trecu rapid în revistă, zâmbind de circumstanţă.

— Procedaţi! le dădu liber după câteva secunde.

— O gură de coniac de Giedi Prime? îl îmbie Plonsky.

— Nu, mulţumesc, răspunse Ivor şi se uită la ceas.

Se gândi la sferoidele Ghildei răspândite prin saloanele, străzile şi pieţele Decanatului. Toţi supuşii lui erau cu ochii ţintă în sticlă. Cei doi Decani, între care se declanşase un război de asasini, urmau acum să lupte împreună.

— Încă o oră până la intercepţie, recită Plonsky. Cincizeci şi cinci de minute până la contactul vizual.

Ivor se lăsă să cadă într-un scaun. O uşă laterală se deschise şi un grup de laborante ale Ghildei dădură buzna în salon, răspândindu-se printre fotolii.

— Începem, domnule Merovingi? îl întrebă una dintre ele pe Ivor. În spatele ei, susţinute prin vortex, aşteptau trusele de machiaj.

— Nu încă, zise el şi se întoarse spre Nizar, făcând semn fetei să se îndepărteze. Ascultă, îi spuse, cum ai de gând să contracarezi mişcarea

autonomă pe care au indus-o Sommerşii în Terra Naevata?

Nizar respiră adânc şi răspunse dintr-o suflare:

— Voi cupla dinastia Merovingi la legiunea Tengri. Apoi îi voi pune pe Tengri să distrugă Terra Naevata. În final, pentru a menţine funcţionalitatea Terraei, îi voi sparge pe Tengri în legiuni concurente şi ciclul se va relua.

Nizar se opri. Ivor ridicase sprâncenele, împungându-l pe Tleilaxu cu privirea.

— Ce-ai spus? Scrâşni, făcându-i pe toţi să întoarcă ochii spre ei. Continua în şoapta: Tengrii? Nu-i folosim împotriva Dispersiei? Pe urmă, ce-o să facem ca să ne autostudiem? Tengrii sunt prea puţini ca să ne poată conţine…

— N-avem de ales, sublinie Nizar. Şi trebuie s-o facem repede. Să-l devansăm pe Oreste, să nu care cumva să pună el primul mâna pe Tengri. Înţelegi acum de ce am insistat să fii alături de el în cursul misiunii?

— E stupid, răspunse Ivor, din ce în ce mai palid. Ce ne facem dacă Tengrii intră într-o curbă descendentă?

— Înseamnă că vom câştiga lupta de azi cu Dispersia, dar vom pierde confruntarea cu Sommerşii.

Asta era. Nizar putea să spună chestia asta cu mult calm, câtă vreme se afla deasupra luptelor dintre dinastii. Ivor îşi plesni mâinile şi o chemă pe tânăra ghildară cu trusele de machiaj.

— Va trebui să vă fac un contrast mai accentuat, domnule Merovingi!

— Fă-mi ce ştii!

Se lăsă pe mâinile tinerei. Spuma înţepătoare pe faţă. Unguentul cu care lustruia spiralele. Ivor o întrerupse brusc, făcându-i iar semn lui Nizar să se apropie.

— Dar dacă i-am lăsa pe Sommerşi cuplaţi la Tengri şi noi am intra în Spree? Spree n-au chiar nici un fel de şanse ca să câştige?

— O dată cuplat, preiei trena acţiunii legiunilor. Ce fac ele, faci şi tu... La ora asta, ecuaţiile arată un avantaj net al Tengrilor.

Orice ar fi făcut, exista riscul să-i bată pe unii şi să fie înfrânţi de ceilalţi. Nizar dădu din cap. Aşa era. Nu putea să garanteze pentru ambele victorii. Acum, totul era ca Ivor să nu-l scape pe Oreste din ochi în cursul acţiunii. Să-l ţină pe Oreste sub observaţie până ce Nizar va reuşi să-i capteze pe Tengri.

— Ciclul se va relua, Ivor! spuse Tleilaxu apăsat. Tengrii se vor înmulţi şi vor deveni din nou ocheanul prin care vom privi la noi înşine. Lasă pe mine, Ivor!

Îl strânse uşor de braţ. Ivor se gândi că lui Nizar Al Awad îi era uşor să facă gesturi de încurajare...

— Treizeci de secunde până la începerea acţiunii, se auzi vocea lui Mord din cuva de sunet. Decanul nici nu catadicsi să-l privească. Se mulţumi să-i privească reflexia într-una dintre ferestrele largi ale salonului. El era aici, în timp ce duşmanul lui de moarte se afla în proprietatea lui. Ar fi trebuit să pun să-i aresteze pe toţi, se gândi Ivor.

Se lăsă pe spătarul care păru să-l îmbrăţişeze şi făcu semn machiezei.

*

În sera din Syrta mirosea a flori proaspete de mandarin. Boshii căpătaseră o culoare uşor violetă, scuturându-se când şi când, de câte ori Oreste făcea o mişcare mai bruscă. Până la urmă, ajunseseră cu toţii să facă ceea ce dorea el. Nizar fusese obligat să declanşeze războiul de asasini, fără să mai simuleze o situaţie de criză în care Sommers şi Merovingi să se înfrunte, Astrid îi comunica surorii sale, Cassandra, tot mai multe despre Terra Naevata şi, cât de curând, sferoidele Ghildei Extinse vor înscrie misiunea paralelă de salt pe care Decanul în exerciţiu o va îndeplini alături de duşmanul căruia îi declarase un război de asasini.

— A mers strună, zise Cassandra Septimus, cu voce potolită.

Oreste încuviinţă, urmărind în viziera coifului imaginea sa din vortex. De câteva minute bune verifica amplificatorul. Sărea în spaţiul de referinţă, trăgea, lovea, eschiva. Se oprea doar când şi când ca să verifice parametrii de mişcare ai copiei din culoarul *skye trug*.

— Cum ziceai că se numeşte matca? întrebă el privind ţintă către un sferoid 3D care ilumina în tonuri albăstrui de pe o masă alăturată.

— Ulla Mingre, se auzi vocea lui Mordec'hai din cuva de sunet a sferoidului. Trebuie să te mişti repede! Merovingii sunt şi ei pe urmele ei!

— Toată lumea e pe urmele ei!

— Toată lumea, îl îngână Mord, dus pe gânduri,

de la câteva sute de mile depărtare, din Pantelleria.

Mord mai făcu o verificare generală a câmpurilor pe care le controla. În trecere, aruncă o privire asupra blocurilor de memorie ale Cassandrei. Oare cât de mult văzuse Oreste din ce făcuseră ei doi în Syrta? Cât timp va menţine Oreste armistiţiul, făcându-se că nu-l interesează ce făceau replicile surorii şi soţiei sale?

Mord intrase în câmpul lor personal din boshul privat şi le citise memoria remanentă în vortex. Cassandra, o adevărată Bene Gesserit cu două feţe, ştiuse tot timpul de Terra Naevata şi o trimisese pe Astrid să spioneze în contul ei legiunile. Poate că am să trag cu ochiul să văd unde e Astrid acum, îşi spuse Mord. Dacă o descopăr în timpul saltului, pot negocia cu Merovingii. Dacă negociez cu Merovingii, poate că voi reuşi să-i fac vânt lui Dendros de lângă mine, iar Ghilda va deveni în întregime a mea.

…a unui prăpădit ridicat din Landsraad, spuse el cu Glas de vortex, fără să-i pese dacă îl aude cineva. Nervos, îşi luă cuşma de pe cap şi, ostentativ, o aşeză pe braţul fotoliului.

Îl privi pe Oreste cum se răsuceşte cu faţa spre sferoidul amplificatorului. Le făcea semn militarilor din fotoliile proprietăţii sale din Syrta, capturaţi în snopurile de axoni ce îi conectau la spaţiul de referinţă.

— Hei, Oreste! îi zise. Încă un minut şi dispari Vreau să-ţi spun că nu ştiu la ce legiune îi voi ataşa pe Merovingi… Şi nici dacă voi reuşi să-i captez pe Tengri înaintea lor. Dacă pierdem însă, fii sigur că

mi-a plăcut al naibii de mult să lupt alături de tine!

Spune asta din cauza Cassandrei? se întrebă Oreste. Scârba! Un nondecizional parvenit, asta era, un nondecizional care se împăuna acum! Un ins care pretindea că are dificultăţi doar pentru a-i arăta superiorului său cât de bine îl slujeşte! Cum să-i rateze pe Tengri! N-aveau cum să piardă! Acum, îi făcea doar un pic de curte viitorului Decan în exerciţiu. Sau, îl lua peste picior.

— E reciproc, Mord! Reciproc! îi răspunse Oreste, îmbujorându-se, ca şi cum s-ar fi emoţionat de dovada de prietenie. Noroc cu releul de sprijin mental pe care şi-l lăsase în câmp! O să reuşim! Numai să bagi bine ecuaţiile la cap şi să lansezi vortexul până în maţele Dispersiei! spuse el, mai-mai să verse din cauza teatrului pe care îl juca şi, pentru prima oară, o invidie pe Cassandra pentru faptul că nu era obligată să suporte de una singură toate mizeriile vieţii Decanale… împărţea ipocrizia cu toate replicile ei din cuvele axolotl.

— Câine îl fac! Câine fac din vortex! îl auzi pe Mord cum îi cântă în strună. O să-i adulmece pe Merovingi până în miezul Dispersiei şi o să-i mestece! Bucată cu bucată! încheie el; îi mai făcu lui Oreste un semn cu degetele şi dispăru din sferoide. De acum, trebuia să facă pe gazda în salonul din Pantelleria. Trebuia să-l salute pe *actualul* Decan în exerciţiu…

— Treizeci de secunde până la începerea acţiunii, se auzi vocea lui în cuva de sunet. Instantaneu, sferoidul 3D din faţa lui Oreste îi înscrise pe Ivor şi Mordec'hai.

— Va fi o misiune în plin armistiţiu dintre Casele

Sommers şi Merovingi! spunea ghildarul cu voce sobră şi, imediat, Oreste îşi văzu chipul pe sferoid, alături de al lui Ivor. Se priviră pentru o fracţiune de secundă şi dădură din cap. Un salut rece, pentru salvarea aparenţelor.

De altfel, Decanul începu să se mişte ca şi cum n-ar mai fi avut stare în fotoliul său. Apoi mai privi o dată către militarii din patrula sa, se uită cu coada ochiului la Oreste şi ordonă;

— Salt în spaţiul de referinţă!

Oreste se trezi instantaneu pe acelaşi palier *skye trug* cu patrula din Pantelleria. În fruntea ei, Ivor Merovingi. Ochii acestuia priveau undeva în stânga vizierei, la spoturile care arătau poziţia reciprocă a combatanţilor. Reflex, patrula Decanului ocupase partea din dreapta a coridorului de referinţă.

Se teme! Se teme să nu-i întind vreo ambuscadă! îşi zise Oreste.

— Bună seara, Decanus Maximus, spuse cu voce uşor distorsionată, semn că trecerea în substanţă nu avusese loc în totalitate, îşi înclină capul, respectuos, şi privi fugar la spoturile propriei patrule. Se aflau la doar câţiva paşi în spatele lui. Încordarea lor era aproape palpabilă în culoarul *skye trug* – erau gata să se năpustească asupra Decanului la cel mai mic semn de ameninţare.

Dar, nici Sommers, nici Merovingi nu schiţară nici un gest. Se cântăreau din ochi, nemişcaţi.

Imaginea standardizată din culoarele de referinţă parcurse releele Ghildei şi, în toate Edificiile, sferoidele 3D afişară scena în care Oreste, rebelul, se alătura lui Ivor.

Lumea strânsă în Landsraad izbucni în urale.

Boshii Ghildei Extinse reverberară de strigătele de încurajare, pereţii lor de carne prinseră să se unduie, trotuarele din plăci cornoase trepidară profund, iar ferestrele din ţesut de meduză se clătinară. Dar Ivor şi Oreste n-aveau cum să audă sau să simtă absolut nimic din cuvele de sunet ale amplificatorului. Efectuau salt spre Cassiteridae 1832.

*

— Mess! Messs! se auzi în peşteră vocea şoptită Cassandrei Al Bokar.

Rupţi de oboseală, legionarii Kildare se străduiau să facă focul din grămezile de *lichiba* scoase din raniţe. Soherii îl alergaseră nebuneşte pe coastele molcome ale înălţimilor Sidi Ferruch. Abia dacă nimeriseră peştera din cauza viscolului de afară deşi, după cum spunea Winnona, mare noroc mai avuseseră cu furtuna! Altfel, Soherii i-ar fi spulberat, iar cadavrele lor ar fi îngheţat acum răspândite pe *tchang-thang*-ul saharian, în loc să se încălzească în undele fierbinţi ale Izvorului termal ce ţâşnea din perete.

— Sunt aici, Cassandra. Dar nu pot vorbi cum ar trebui… E prea multă lume.

— Ţi-e teamă că vei fi auzit? Ţi-e teamă, Mess? Cassandra făcu o pauză, după care reluă: Dar este o situaţie urgentă, sali Harkonnen! Lucrurile n-au ieşit după cum am dorit noi…

Larma din peşteră îl împiedică pe Messaoud să audă ultimele cuvinte, dar înţelese perfect ce

sugerase Cassandra. Nu trecuseră mai mult de câteva minute de când Cora, matca minoră cu brundul spulberat, o băgase în sperieţi pe Gwenn, tânăra femelă care îşi imagina că este Bene Gesserit. Mess iscodise în vortex şi văzuse că Ossian abia aştepta ca cele două să se lupte, dar Gwenn se retrăsese în ultimul moment.

Acum, abia dacă se vedea de sub păturile de blană întinse în spatele unui foc de *lichiba*. Vorbea în şoaptă cu masculul ei, clătinând nervoasă din cap.

— Am acţionat conform planurilor voastre, Cassandra!

— Ştim! Ştim! Nu e vina ta… Dar, te afli într-un spaţiu inventat, sau ai uitat?

— Nu. N-am uitat.

— Tot e bine că ţii minte că te afli într-un spaţiu pe care l-am inventat noi, egalii tăi! chicoti Cassandra Al Bokar. Păcat că n-am prevăzut corect evoluţia situaţiei. Părea că totul va decurge conform planului, dar iată că ne-am înşelat! Highlanderii au fost puşi pe fugă…

— Iar Sommerşii au rămas cuplaţi la ei…

— Deci ne paşte încovoierea vortexului! îi luă Cassandra vorba din gură. Putem dispărea dintr-un moment în altul…

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Vortexul va fi închis ca o buclă, sali Harkonnen! Accentu[Cassandra. Diseară, într-un fel sau altul, evenimentele se vor precipita în faldurile câmpului…

— Câte ore am la dispoziţie? reformulă Mess.

— Zece ore. Cel mult douăsprezece. Atunci va

surveni riposta Merovingilor. Sommerşii vor contracara… Şi cine ştie ce se va întâmpla dacă n-ai să fii atent? Spune-mi! Brenda este la curent?

— I-am explicat totul. Aşa cum ai spus.

— Numai că ea n-a auzit o dată cu tine vuietul din receptor. Şi nici n-a citit Textele care rulau în sferoide, recită Cassandra cu lentoare. Suntem în mâinile tale, Mess!

— Ce trebuie să fac?

În loc să răspundă, Cassandra zise, absurd:

— Spune-mi, Mess! Cum arăţi? Simt totul, cunosc lucrurile cele mai mărunte pe care le captez… ştiu, de pildă, că dacă Sommers va cupla o legiune din falsa Terra Naevata la agresorii Decanatului, atunci noi… atunci noi… Făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi străduit să nu izbucnească în plâns, după care reluă brusc: Vreau să spun că dacă nu eşti atent, aceasta va fi ultima discuţie dintre noi, sali Harkonnen!

— Ce trebuie să fac, Cassandra?

Vocea ei tărăgănată continuă:

— …captez orice. Cu toate astea, nu pot să ştiu cum arăţi!… Cum arăţi, Mess?

Automat, cu cuvinte pe care nu le formula mintea lui, ca şi cum cineva l-ar fi folosit pe post de maşină de înregistrat pe care acum o derula la comandă, Messaoud începu să se descrie, cu voce poticnită. Îşi scanda datele antropometrice, amestecându-le cu informaţiile aflate în legiunea Kildare. Un limbaj compactat embrionar, dirijat de Cassandra. *Legionari care credeau despre noi că suntem Bene Gesserit şi care ne-au luat sub aşa-zisa lor protecţie ca să ne studieze în voie… o*

femelă şi un mascul, aşa au transmis Ghazallei, că Mess Harkonnen şi Brenda Atreides sunt relee Bene Gesserit… Am şase picioare înălţime… Ghazalla a zis că da… Că să fim conduşi chiar în brundul ei… Am părul creţ şi ochi căprui… Prin noi, Ghazalla vrea să menţină legătura cu Vadhastra… Sunt slab în comparaţie cu legionarii, dar mai solid decât Ivor, de pildă… Numai că Soherii s-au năpustit asupra legiunii Kildare şi i-au pus pe fugă. Acum, cine ştie cum vom mai ajunge să dăm ochii cu Ghazalla?

— Nu este suficient! Fii mai explicit, Mess! Spune-mi despre pielea ta, Mess!

Pielea mea este arămie… Mess se opri, înroşindu-se la faţă, dar continuă imediat să emită ceea ce dorea Cassandra Al Bokar să audă. Privea neînţelegător la corpurile albe ale Scoţilor care se vedeau printre perdelele de aburi ce se ridicau din undele fierbinţi ale izvorului, scurgându-se pe pietrişul de pe fundul peşterii. Mess nu reuşea să priceapă nuanţa de urgenţă din vocea ei, când o compara cu lucrurile frivole despre care tot ea îi cerea să povestească.

— Hai, Mess! Spune-mi! Cum este pielea ta?

— Mi-ai spus că e vorba despre o situaţie specială, care necesită o rezolvare grabnică, rosti el în şoaptă, pe cât de sec putea. Dar Cassandra Al Bokar oftă lung în loc de răspuns:

— Mmmhhh… vei fi şi tu ca noi, răspunse după o pauză. La fel ca noi. Şi ai să înţelegi de ce procedez aşa… spune-mi cum e pielea ta, Mess!

Messaoud tăcu mâlc. Cel puţin în spectru audio, de unde se auzeau gâfâiturile Cassandrei, din ce în

ce mai tare. Dacă îl vor auzi Scoţii?

În schimb, putea emite către Cassandra în hipobass: date, cote şi informaţii. Şi-o aminti cum era înscrisă în sferoidele 3D. Părul ei blond. Numai că acum, el nu mai era acel Messaoud Harkonnen care saliva privind-o. Acum, era sali Harkonnen şi aştepta o misiune de la Cassandra, pentru că ascultase vuietul din telefon, pentru că învăţase să citească şi era pe cale să distrugă două legiuni adiacente, capacitând-o pe Winnona, matca majoră Kildare. Dar treaba ieşise pe dos şi, în loc să dispară Massaii şi Soherii, Highlanderii fuseseră cei puşi cu spatele la zid, iar Mess trebuia să primească iarăşi ordinele Cassandrei Al Bokar.

— Trebuie să-ţi ofer măcar atât, reluă ea în şoaptă, pentru că orice s-ar întâmpla în orele care urmează, nu vei mai simţi niciodată acest lucru…

Larma crescuse din nou în peşteră. Winnona discuta în şoaptă cu masculul ei dintâi şi cu Ossian, scrutătorul ei, în timp ce o mână de legionari, aparţinând unui alt brund, se cuplau la receptaculele de siderit în care creşteau-embrionii eclozaţi de matca minoră Cora.

— Mă simţi, acum! Mă simţi bine de tot, nu-i aşa, Mess?

Messaoud închisese ochii şi îşi ţinea respiraţia. Răspunse într-un târziu, încercând să menţină o voce cât mai sobră:

— Te simt, Cassandra!

— Ei bine, Mess, ştii că eu nu am ce să simt. Aş vrea să ştiu dacă ţie îţi place…

— Îmi place, Cassandra! Deşi nu mai sunt acel Mess de dinainte să fi citit şi să fi ascultat vuietul…

— Îţi place, da? Şi mă simţi, da? Dacă vei izbândi în orele care urmează, îţi vei da seama…

Messaoud se străduia să respire regulat. Matca se uita după masculii brundului ei, iar Tuath examina o nişă din peşteră. *Ce vor să facă?* auzi Mess Glasul de vortex al Brendei, care nu pricepea de ce se adună masculii în jurul Winnonei.

Deodată, înţelese şi-i spuse Brendei, tot în Glas de vortex:

Se vor acupla! O vor însămânţa, cât de curând… Mai ţii minte când spuneai că Tleilaxu au inventat nişte „oameni”? o luă el peste picior, amintindu-i de discuţia din hala Tleilaxu.

Brenda îl privi tăios şi strâmbă din nâs. Winnona se juca cu apa fierbinte, împroşcând-o încoace şi încolo, stropind pe toată lumea, pe Mess inclusiv, care se străduia să rămână nemişcat, deşi furnicăturile emise de Cassandra îi alergau la rădăcina coapselor.

— Ne-aţi salvat chiar când Soherii se şi gândeau că ne mistuie în vortex, spuse Winnona, cu voce obosită.

Brenda surâse şi se apropie de Mess, în timp ce ceilalţi legionari încuviinţau potolit. Îi priveau ţintă, în timp ce Cassandra îşi făcea de lucru, ca o bilă unsuroasă, de-a lungul spiralelor sale ca două braţe de păcură ce îi înconjurau mijlocul.

Mess înclină capul, respectuos, spre Winnona.

— Tuath! îl făcu matca atent pe masculul dintâi. Să-i răsplătim cum se cuvine pe prietenii noştri!

Brenda se lipi de Mess. Nu aduce cu o Atreides, se gândi el. Măcar de n-ar simţi-o pe Cassandra! Ai putea să-mi spui că mă iubeşti, Mess? Vei înţelege

de ce-ţi cer asta, când vei fi asemenea nouă! se suprapuse comunicarea Cassandrei din câmp peste zgomotul brundului.

— Te iubesc, dădu Mess curs dorinţei ei, în timp ce o privea fix pe Brenda. Ea se strânse, fericită, la pieptul lui.

— Cum am putea să vă răsplătim? se auzi vocea lui Tuath.

— Deocamdată, găzduirea este cel mai bun lucru pe care ni-l puteţi oferi! spuse Mess şi o strânse pe Brenda în braţe. Te iubesc, formulă el în vortex, iar ea surâse uşor.

Cassandra se retrase subit din vortex. Ca şi cum cineva ar fi tras brusc o draperie. Dispăru cu totul din câmp şi din spectrul audio. În schimb, Mess o simţea prea bine în continuare. Spiralele lui păreau să fie traversate de mercur lichid.

Sunt în tine, Mess. Matricea ta de primire în Al Bokar. Mă simţi?

Messaoud se desprinse de Brenda, luă apă fiartă în căuşul palmelor şi se frecă pe faţă. De fapt, Cassandra doreşte altceva îşi spuse. După ce se spălă, simţi cum trăsăturile i se relaxează şi se uită la Brenda care îi zâmbea cu naivitate. Legionarii Winnone dispăruseră în nişa pe care o cercetase Tuath, iar vocile lor joase se auzeau din ce în ce mai estompat.

— Sali Harkonnen? se auzi iarăşi şoapta din peşteră. Cassandra revenise la tonul ei plat, obişnuit.

Mess se trânti pe jos şi se înveli în păturile de blană oferite de Winnona.

— Sunt aici, răspunse el cu voce stăpânită,

adăpostindu-se în blănuri.

— Înţelegi ce-ţi spun? îl interogă ea în şoaptă.

Messaoud şi-o aminti cum era pe vremea când o vedea în uriaşele sferoide ale Ghildei din piaţa Landsraadului. Dură ca un diamant.

— Înţeleg cât se poate de bine, Cassandra!

— Perfect! Secretul?

— Legiunile. Amplasate când şi unde trebuie. Echipate şi în număr suficient. Puse în ecuaţie şi având stabilite curbele de evoluţie. Întâmplările din Decanat devin oglinda războaielor duse de legiuni, iar legiunile devin oglinda Decanatului. Imago Mundi.

— Aşa e, confirmă Cassandra Al Bokar. Ei bine, sali Harkonnen, misiunea ta de acum încolo ai aflat-o deja! zise ea, chicotind.

Messaoud nu răspunse imediat. Se uită la apa încinsă, la aburii care ieşeau din ea. Printre volburile moi, alburii, se apropia Brenda, fericită că scăpase de urgia furtunii de afară. Se vârî lângă Mess în blănuri, îi luă mâna şi i-o puse pe burta care nu avusese încă timp să se umfle.

— Aici e şi copilul tău, zise ea fericită.

Mess îi zâmbi apatic, gândindu-se că trebuia să distrugă o invenţie a vortexului. Să lovească în mai puţin de o oră în ceea ce reprezenta miezul câmpului impersonal.

Trebuia să distrugă legiunea Kildare, asta îi strecurase Cassandra sub forma unei comunicaţii neconvenţionale, prin acuplarea bizară. Cuantele plăcerii care îi perforaseră spiralele îl umpluseră de date despre cum va proceda pentru a distruge această extensie a Al Bokarilor: legiunea

Highlander. Scopul: să blocheze escaladarea conflictului dintre Dinastii…

— Sper că eşti conştient, sali Harkonnen! Eşti singurul din Terra Naevata care a fost iniţiat! se auzi şoapta provocatoare a lui Nizar Al Bokar.

Brenda tresări şi se uită spre tavan, iar Messaoud răspunse fără să clipească:

— Ştiu, domnilor!

— Ce e, Mess? îl întrebă. Se întâmplă ceva rău?

Harkonnen nu-i răspunse. Se uită în jur, cercetând elementele de microstructură a câmpului, aşa cum i le dezvăluise Cassandra în cel mai criptic limbaj cu putinţă. De nedescifrat, chiar şi în faţa celui mai antrenat scrutător.

Nu avea timp de pierdut. Deschise canalele câmpurilor descrise de Cassandra şi căută registrele de acces prin care putea ajunge la mătcile minore Kildare. Va sparge legiunea în bucăţi asta îl învăţase Cassandra. Va amăgi brundurile cu o ofertă falsă: o reactualizare a Scripturii după care îşi ghidau existenţa cotidiană. O reactualizare în care era vorba despre brunduri care preiau funcţiile legiunilor.

Găsi cu relativă uşurinţă un prim receptor: Llewellyn, receptorul mătcii majore Kildare. O dată Highlanderii dezagregaţi, Sommerşii nu vor mai constitui o ameninţare imediată la adresa Merovingilor… deci nu vor mai lansa vortexul împotriva lor…

Cât despre Brenda, Messaoud mai avea timp să se gândească la salvarea ei, deşi Cassandra Al Bokar fusese cât se poate de clară: fără neiniţiaţi!

Capitolul XXVII

Spre deosebire de Bene Gesserit, Tengrii îşi imaginau că a privi lhag thong *înseamnă, de fapt, a te privi pe tine însuţi. De aceea, dintre toţi legionarii, Tengrii spuneau că se cunosc cel mai bine şi că nici vortexul, nici nimic altceva, n-ar putea să-i distragă de la scopurile lor.*

ULLA îl bătu pe umăr pe Chong Norr:

— Ei? Ce spune vortexul?

Masculul se cutremură şi deschise ochii. Chiar nu-şi aminteşte? se întrebă. Chiar nu-şi aminteşte nimic din discuţia cu Al Bokarii strecuraţi noaptea în iurta ei?

— Mi-e sete, îi răspunse mătcii, plescăind.

Ulla se întinse după burduful de kumâs. Chong îl puse la gură şi începu să soarbă cu înghiţituri mari. Se opri, se şterse cu dosul palmei şi privi către matcă.

— Regatul Scufundat e acolo. La capătul vortexului. E plin de oameni. Stau înghesuiţi în nişte iurte uriaşe, denumite Edificii. Astrid nu ne-a minţit…

— Ai văzut-o şi pe blestemata de prinţesă cu 99 de trupuri?

Chong Norr dădu din cap şi se uită de jur-împrejur. N-o văzu pe Astrid. Ar fi avut nevoie de sfaturile ei – căci nu puteau fi decât sfaturi,

cuvintele pe care le simţea în creier când ea se juca cu degetele. Chong Norr făcu semn că da, că o văzuse pe prinţesa cu 99 de trupuri. Ulla îl întrebă:

— Ce face? Ţi s-a părut că o controlează pe Astrid?

Ce-i cu Ulla? se miră Chong Norr. Nu mai ţine minte promisiunea făcută Al Bokarilor? Sau vrea doar să mă atragă în cursă? De data asta, regretă absenţa prinţesei Astrid. De la ea afla întotdeauna cum trebuie să se poarte cu matca majoră. De la ea afla mereu că Ulla Mingre era altfel decât crezuse el că este.

— Prinţesa cu 99 de trupuri se pregăteşte de un război!.. spuse. Ca toţi cei din regatul scufundat. Se pregătesc de un război pe care vor să-l poarte între ei. Astrid nu ne-a minţit! simţi nevoia să sublinieze Chong Norr.

Se uită la matcă: privirea ei părea să nu înţeleagă. Nu ştia despre ce îi vorbea. Chong Norr era din ce în ce mai încântat. Numai el ţinea minte discuţia din iurtă. Numai el îşi amintea de promisiunea făcută de Ulla Al Bokarilor. Te pomeneşti că matca uitase şi de Gwenn, şi de Fingal şi de tot…

O privi cu ochi veseli, după care chiui şi începu să vorbească precipitat:

— Ai avut dreptate, Ulla! Secretul lor? Ştii care e secretul lor?

Matca se aşeză pe blănurile albe de urs întinse lângă *kang*.

Îşi micşoră ochii bridaţi şi răspunse apăsat:

— Legiunile!

Deci ştie? Ştie şi vrea să-şi bată joc de mine! se posomorî Chong Norr.

— Exact! Exact! exclamă Chong, nesigur în sinea lui. Noi am luptat întotdeauna pentru ei… Bene Gesserit? Scripturile? O problemă falsă! Scripturile sunt chiar *ei*… Ne calculau, ne transformau în cifre şi stabileau: ăştia? Ăştia de aici vor fi Decanatul! Ăştilalţi? Ei bine, ei vor fi duşmanii Decanatului! Ceea ce pentru noi era Micul Jihad, se transforma în războiul lor… Ceea ce pentru noi erau morţi, schilodiţi şi răniţi, pentru ei însemna câştig şi bogăţie.

Ulla se ridică şi începu să se plimbe prin iurtă. Îl examina când şi când pe Chong.

— Iar între noi şi ei, spuse ea apăsat, se întinde vortexul! Călca înfundat pe blănurile de urs. Continuă: Oamenii noştri vor să ştie ce facem mâine dimineaţă. Ei?

Ochii lui Chong sclipiră. Dacă Ulla îşi mai amintea măcar pe bucăţi cele aflate de la Al Bokar, va şti că nu era treaba legiunii Tengri să declanşeze atacul asupra Edificiilor. Al Bokar îşi rezervaseră lor această mişcare.

Dacă Ulla era dedublată însă, atunci Chong Norr se putea considera fericit. Tot ceea ce promisese Ullei când fuseseră vizitaţi de Al Bokar cădea în desuetudine. Făcuse promisiuni unei mătci care *nu* se afla cu el, aici, acum. Era pur şi simplu o altă Ulla Mingre, de care nu mai trebuia să ţină cont. Una care se luase după Al Bokar în Terra Naevata. Iar pe cea din faţa lui o putea manevra după cum dorea. După cum îl învăţase Astrid.

De acum, eu mă pot folosi de ea, se gândi.

— Ce să facem? întrebă, dubitativ. Vom face exact ce ne-au făcut şi ei nouă. Vom profita că Decanatul se află pe o falsă pistă a câmpului. Îşi imaginează că suntem încă în Europa şi că Soherii şi Highlanderii continuă să stăpânească Sahara. Scopul lor e să ajungă primii la acei Tengri, care, de fapt, nu există.

Îi zise asta şi o privi cu atenţie. O iscodea în fel şi chip, doar-doar şi-o da seama dacă Ulla din faţa lui păstra măcar fragmente din amintirile Ullei din Pannonia.

Pe faţa ei însă nu se citea nimic. Matca se lăsă să cadă pe *kang*-ul fierbinte, încărcat cu perne grele şi moi. De afară nu se mai auzea nimic, era târziu şi întreg brundul se cufundase în somn. Fluxul de veghe al santinelelor era punctat, când şi când, de strigăte răzleţe. În rest, faldurile câmpului erau pustii şi tăcute, ca şi cum oamenii care îl năşteau în regatul scufundat muriseră cu toţii…

— Cine e pe urmele lor, Chong? Cine le-a făcut asta?

Masculul se scutură. Stătea de vorbă cu o altă Ulla, dar tiparul celor două era acelaşi. Trebuia să fie atent să-şi sigileze pachetele de memorie însemnate cu „Al Bokar”. Trebuia să-şi menţină cunoştinţele mai presus de ale ei, pentru a o manipula.

— Ei scrutează într-un spaţiu inventat de vortex, nu-i aşa? îl iscodi Ulla după ce sondă scurt în vortex. Chong se retrăgea discret între perdelele suprapuse ale norilor de informaţie *lhag thong*. Ulla continua să-l privească lung însă.

Chong luă burduful de kumâs şi-l puse la gură.

— Da, admise el după ce termină de băut. Scrutează într-un spaţiu inventat de vortex. Figura lui era preocupată parcă de evaluarea tăriei kumâsului şi se străduia să-şi menţină gândurile plate şi liniştite, doar-doar ar acoperi ce înţelegea prin Al Bokar.

Draperiile de la intrarea în iurtă se dădură brusc în lături. Astrid intră. Se uită la matcă, la Chong, după care întrebă:

— Te-ai întors? Chong încuviinţă. L-ai văzut şi pe fratele meu? Chong îi spuse că da. Ştie unde am ajuns?

Scrutătorul păru să se gândească. Dacă i-ar fi spus că nu, Astrid ar fi intrat la bănuieli. Decanul ştia de existenţa Terraei Naevata şi faptul că nu reuşea s-o găsească ar fi pus-o pe gânduri: de ce nu ştia Ivor unde se află, de fapt, Astrid?

Dar dacă îi spunea că Ivor ştie unde se află, atunci Astrid se putea întreba de ce nu şi-a trimis până acum Decanul asasinii pe urmele ei. Ea nu ştia că Ivor scrutează într-o replică falsă a Terraei Naevata şi era bine ca, momentan, să nu afle mai mult. Nu trebuia să afle de pe acum de existenţa Al Bokarilor.

— Ivor este preocupat de războiul cu Sommerşii… răspunse Chong în doi peri. Între cele două dinastii s-a declarat războiul de asasini…

— Ah!… Astrid scoase un songdu din pelerină şi începu să-l înfăşoare cu gesturi febrile: Nu te cred…

Matca interveni cu voce liniştită:

— Poate că n-ar fi trebuit să te culegem de pe banchiza Mediteranei. Poate că ar fi trebuit să te

lăsăm să îngheţi acolo…

— Ar mai fi ştiut Chong unde să scruteze dacă mă lăsai acolo?

— Cred că nici Chong şi nici fratele tău nu prea mai au habar pe unde scrutează. Se întoarse către scrutător şi îl întrebă: înţeleg că necunoscuţii ăştia ne sunt aliaţi într-un fel… Ce crezi? Vor interfera cu noi?

Astrid se opri din împăturit songduul şi deveni atentă. Masculul tocmai nega cu un gest scurt. Al Bokar nu-i vor ajuta. Se întristase brusc. Fir-ar să fie! Vortexul nu-ţi permitea nici o greşeală! Era suficient să te gândeşti la ceva, iar cel de lângă tine îşi şi dădea seama ce idei aveai!

— Necunoscuţi? întrebă Astrid, îngustând pleoapele, ca şi cum Chong s-ar fi aflat undeva tare departe şi ea abia l-ar fi putut vedea.

— Necunoscuţi, repetă Ulla. Aliaţii noştri care călătoresc în ceruri…

— Vorbeşti despre Dispersie! sublinie Astrid, cu glas din ce în ce mai tăios.

— Vorbesc despre războiul meu! i-o reteză matca şi îl privi pe Chong Norr: Cum intenţionezi să procedezi?

— Voi inversa sensul vortexului. Vom cupla dinastiile aici, în brundul nostru, şi le vom urmări cum luptă. Se uită la Astrid. Acum, Ivor şi Oreste au stabilit un armistiţiu şi efectuează salt împreună. Se luptă cu necunoscuţii… Dar asta nu înseamnă că Al Bokar ne sunt aliaţi.

Astrid tresări. Pentru o clipă, mătcii i se păru că în vortexul tinerei se plămădise numele prinţesei cu 99 de trupuri, ticăloasa Bene Gesserit.

Totodată, ochii ei luciră, iar lucirea din ochii lui Astrid putea fi tălmăcită ca o descoperire a inamicilor îndelung căutaţi.

— Mda. Vorbeşti despre Dispersie… spuse, sigură pe ea.

— Eşti Bene Gesserit, nu-i aşa? întrebă Ulla.

— Şi tu eşti Bene Gesserit, lansă Astrid o nadă.

— Nu. Ştii bine că nu sunt Bene Gesserit. Eu sunt cea care ar fi dorit să te înstăpânească pe tine ca prinţesă a Decanatului. Mă gândeam să cobor cu legiunea în brundurile tale de sub gheaţă şi să te înstăpânesc… Ce zici, Chong? Mai e nevoie să coborâm după ei ca să-i distrugem?

— Nu e cazul. O vor face Al Bokar, aliaţii dublurii tale.

— Al Bokar, rămase Ulla pe gânduri. Spune, Chong! Ce trebuie să facem noi?

Scrutătorul surâse:

— Vom alege două mătci pe care le vom cupla la cele două grupuri aflate în conflict. Vom face o mare sărbătoare şi vom organiza o luptă, iar tu vei spune: matca asta e Decanatul, iar matca asta sunt inamicii Decanatului…

Astrid începuse să împăturească febril panglica din mână se întrerupse şi spuse:

— Nizar n-o să vă lase…

— Nizar n-are ce să mai facă, i-o reteză Chong. Nizar este şi el supus al dublurii sale din vortex. Nizar Al Awad este supusul lui Nizar Al Bokar, un bătrân Tleilaxu din aer!

Ulla încuviinţă. Se gândi la Surlap, mama ei. Ea îi spusese mereu că nu-i poate explica tot şi că nu trebuia să cunoască decât principiile generale.

Altminteri, vortexul ar fi putut s-o citească, îi mai spusese, ani de zile la rând, că nu trebuia decât să se *prefacă* a fi Bene Gesserit, atâta timp cât avea de respectat o *altă* condiţionare şi că în afara câtorva legionari Tengri, toată lumea dar absolut toată lumea, îi era inamică de milenii încoace.

Cine era ea, Ulla Mingre? Ce fel de inamici ereditari avea? Ce fel de război fusese acela pe care ea trebuise să-l aştepte, ascunsă îndărătul unui vortex scotocitor? Surlap îi spusese de multe ori că, după cum evoluaseră conflictele de la *kyewa* încoace, primul inamic cu care aveai de dat piept erai tu însuţi. Gândind, erai citit de vortex, iar duşmanii te-ar fi depistat după cum îţi pândeai duşmanii. Cel mai bine era să nu ştii cu cine aveai de luptat şi pentru ce. Cel mai bine era să fii pregătit de luptă şi s-o aştepţi fără să-ţi faci nici un fel de aliaţi. Aliaţii, spunea Surlap, îi poţi găsi oricând! Să-ţi surprinzi duşmanii, în schimb, e teribil de greu.

Ca să fii sigur că-i iei pe nepregătite, primul pe care trebuia să-l surprinzi erai tu însuţi. Chestia asta îi reuşise perfect Ullei. Acum, când discuta cu Astrid şi cu Chong, încă habar n-avea cine era ea şi cu cine trebuie să lupte. Simţea însă că aşteptarea îi fusese de folos şi că toate informaţiile se adunaseră în favoarea ei.

— De ce vrei să ne folosim de mătci, Chong? N-am putea să ne folosim şi noi de legiuni?

— Nu crezi că ţi-e mai uşor să controlezi două mătci decât două legiuni? Totul e să fie nişte mătci cu embrionii în ele... Pricepi?

Ulla se încruntă. Mătci cu embrionii în ele.

Trebuia să fie în stare să găsească în Sahara aşa ceva. Îl privi pe Chong Norr. Era opac. Ce îl macină, se întrebă?

Între cine şi cine se purta războiul ăsta de la *kyewa* încoace?

*

Oreste urmări în vizieră traiectoria primei ogive. O succesiune de licăriri ce contrastau cu fondul cerului întunecat pe toate sferoidele Ghildei. Un contrast din care Mord scotea ce-i mai bun pentru privitorii din Landsraad... Mord, care îşi amesteca vortexul cu Cassandra...

Oreste aşteptă ca ogiva să descrie o curbă graţioasă, astfel încât acelaşi Mord să-i poată calcula o ecuaţie corectă acolo jos, în saloanele Ghildei.

Trecură câteva secunde în care înregistra coordonatele traiectoriei. Apoi, viză cu atenţie şi presă tasta de sub arătătorul drept. Coiful încasă un recul discret, iar încărcătura ţâşni din colţul sud-est-extem al bazei. În sferoidele 3D se înscrise dâra care se îndepărta de staţie. Urmă impactul, iar ogiva începu să trepideze. Dar până să dispară cu totul, orizontul întunecos păru că se cască aidoma unei guri de rechin lăsând să se năpustească spre staţie o fregată cu vechile însemne ale Ghildei. Un snop de proiectile plesni din prova ei, făcându-l pe Mordec'hai să urle în cuvele de sunet.

— Dispersia! Sunt navele Dispersiei! Patruzeci şi opt de proiectile se îndreaptă cu 8 Mach spre

staţie. Locotenent Plonsky emite un câmp de ecranare în vortex. Ivor Merovingi vizează din nou…

Mulţimea strânsă în pieţe vui şi salve de aplauze se ridicară din salon. Stelele care străluceau în sferoidele din scuaruri vibrară de câteva ori la rând. Coloane luminescente perforară spaţiul, fulgerând către bastimentul Dispersiei.

— În plin! Toate trei, în plin! răcni Mord. Ex-plozi-e la circa 200 de mile în larg de staţie.

Dar imaginea emisă din coiful lui Ivor se cutremură la rândul ei. Brizantele adversarilor atinseră baza, scuturând-o violent. Sferoidele răspândite în Edificii înscriau cadrele care defilau în viziera Decanului. Ivor se răsuci pe culoar şi privi în spatele său unde un puternic curent de aer tocmai azvârlea uşile din canaturile metalice voluminoase, cu incrustaţii de fildeş.

— Salt în compartimentul centru! se auzi vocea plată a lui Ivor; imaginea basculă, înlocuită cu un prim-plan în salonul din Syrta în care se vedea Oreste. Se aplecase în fotoliul împânzit cu senzori, făcând de zor un balet aparent lipsit de sens cu mâinile în aer.

Racord la imaginea lui Oreste de pe staţie. Se străduia să-şi menţină echilibrul pe unul din culoarele care părăsea habitaclurile bateriei din sud-est-extem.

— Salt la centru! urlau megafoanele răspândite în staţie, iar silueta lui Oreste se dizolvă lent, ca ştearsă de un burete uriaş. În locul lui, pe sferoide se văzu o nouă fregată ce îşi făcea apariţia printr-o cascadă de ieşire din subspaţiu. Se apropia de

Cassiteridae sub un unghi ascuţit.

— Atac al Dispersiei! anunţă Mord. Atac către flancul apărat de Oreste Sommers…

Prim-plan cu Oreste, luat de jos în sus, în fotoliu. Era aplecat deasupra pupitrelor şi apăsa ritmic tastele. O rafală se revărsă din bateria captată de replica lui, ricoşând în blindajul navei care se apropia.

I-am dus! gândi Oreste. Profitase de întârzierea deliberată a distrugerii fregatei ca să noteze coordonatele bastimentului care se apropia. Sper ca Mord să le bage cum trebuie la cap.

Abia atunci declanşă tunurile Sintro, cu unde ultrajoase. Nava înscrisă în sferoide începu să vibreze; în mai puţin de câteva clipe se fragmentă în zeci de mii de bucăţi.

*

— Sunt fericit să ştiu că te afli în sfârşit printre noi, sali Harkonnen! spuse Ivor Al Bokar şi corectă traiectoria fregatei. Erau încă în subspaţiu, în afara contactului vizual cu staţia captată de Decan.

— Ivor! se auzi din radar vocea lui Nizar Al Bokar. Dacă aş avea cu ce, aş râde! Ghici pe cine am în vortex! Îl am pe sali Mordec’hai… Baleiază ca bezmeticul după Massaii ăia pe care îi visează el! Se miră că nu-i mai găseşte, după ce, în mintea lui, ei ar fi trebuit să-i spulbere pe Kildare…

— Ce face? întrebă Mordec’hai Al Bokar dintre cuvele sclipitoare pe care era marcat itinerarul fregatei. Mord e în aer, nu-i aşa?

— Bineînţeles! Nu mai pricepe nimic de când i-

am cuplat la adevărata Terra Naevata. Vocea din radar tuşi de câteva ori, după care reluă: Baleiază acum Europa! După Ulla Mingre şi Tengrii ei…

— De cât timp i-ai trecut pe coordonate reale? se rostogoli vocea Cassandrei dintre punţi.

— De o oră şi un sfert…

Messaoud îşi mişcă rotiţele ca de ceasornic, trase de cordajele de oţel care îl compuneau şi readuse harta stelară, sferică, deasupra punţii principale.

— Eram sigur că ai să înveţi repede, sali Harkonnen! răsună vocea lui Mord Al Bokar din habitaclul de direcţionare. Nu te superi că-ţi spun aşa, nu?

— Nu mai are cum să se supere! strigă Cassandra, după care reluă: Mai verifică cineva Dansatorii-Faţă sau vă bazaţi pe mine?

— Dă-i încolo de Dansatori-Faţă! se auzi Oreste dintre turbinele care alimentau nava cu electricitate. În definitiv, sunt doar o diversiune!

— Ieşim din subspaţiu! anunţă Nizar.

O pală de lumină orbitoare, invizibilă pentru Al Bokar, se căscă în faţa lor. Fregata păru să se topească. Mess dori să râdă, dar singurul efect a fost o ambardee violentă a fregatei. Concomitent, schimbase poziţia hărţii stelare, obligându-l pe Ivor la o corecţie serioasă a traiectoriei.

— De ce-ai vrut să râzi? întrebă Mord, morocănos, umplând sferoidele de programare a itinerarelor cu spoturi care sclipeau zglobiu.

— Eh, Mord, Mord! exclamă Nizar Al Bokar. De data asta, sali Diaz a reuşit s-o ia înaintea lui sali Al Awad! Grupul Sommers s-a cuplat la legiunea

Tengri, spuse vocea răguşită a lui Nizar Al Bokar.

— Slavă vortexului că Mess i-a şters pe Massai! şopti Cassandra. Merovingii nu mai au nici o legătură cu legiunile virtuale…

— Auzi? întrebă Ivor. La care dintre Tengri zici că s-a cuplat Sommers?

De astă dată, nava tangă cu brutalitate, scrâşnind din toate încheieturile, iar hărţile prinseră să se învârtească aidoma unor sfârleze.

Ce nu ştiau Al Bokar însă era că Mord recăpătase accesul în falsa Terra Naevata, cu care avusese timp suficient să se familiarizeze…

*

Ulla ieşi din iurtă şi anunţă în brund:

— Le-am controlat pe ambele mătci, şi pe Spree şi pe cea capturată de Chong Norr! Sunt amândouă pline de ouă… dospesc de embrioni.

Din brund se ridicară urale. Ţopăiau cu toţii, ca scoşi din minţi, cu braţele ridicate.

— V-am promis doar… V-am promis şi, iată, azi vom încheia socotelile cu toţi duşmanii noştri moşteniţi de dinainte de *kyewa*. Îi vom face să se războiască între ei, aşa cum i-am lăsat s-o facă cu noi atâta timp… distrugându-i, aşa cum au făcut ei cu atâtea generaţii de Tengri!

Se reîntoarse în iurtă, în uralele supuşilor. Pe drum, îi spuse lui Chong:

— Gwenn o să fie cea mai fericită… Matca minoră care a chinuit-o atâta amar de timp o să intre în cercul morţii cu Hertha, matca Spree… Unde e Gwenn?

Chong Norr i-o arătă. Stătea împreună cu Fingal la marginea cercului, lângă un foc de *lichiba.* Se uita fără să clipească la cuşca în care se afla Winnona.

Ulla mai făcu un semn către legionari înainte să intre în iurtă, se uită cu înţeles la Jum, Sima şi Chrisap, iar ele se prefăcură că iau parte la bucuria generală, evitând să se uite spre Astrid. Ca de obicei, ea desfăcea şi înnoda songduul.

Scrie! îi trecu Ullei prin cap. Când face nodurile pe songdu, scrie! Cineva îi citeşte prin vortex nodurile panglicii din songdu! Numai ticăloasa de Bene Gesserit cu 99 de trupuri trebuia să fie cea care o citea pe Astrid! Îl simţi pe scrutător cum o iscodeşte în vortex. Chong Norr pretindea că nu descoperise nici un fel de fascicul de vortex aţintit asupra panglicilor pe care le tot înfăşură Astrid, dar parcă mai puteai avea încredere în cineva, acum când adevăratul război al Tengrilor se declanşa?

Ulla lăsă să cadă în spatele ei draperiile de blană ale iurtei. Chong Norr se strecură după ea.

— Eşti sigură? întrebă el, precipitat. Ulla îi iscodi vortexul. Gândea eliptic, dar ştia cât se poate de clar la ce se referea întrebarea.

Nu se poate altcumva, răspunse matca şi luă un cablu din cele folosite să înalţe velele pe planşe şi-l răsuci, îl înnodă după un model complicat, după care îl desfăcu. Vezi? îl întrebă ea pe Chong.

Am să scotocesc din nou după câmpul lui Astrid, emise el în vortex, fără să primească nici un răspuns de la Ulla. Îi spuse, ca şi cum discuţia lor verbală n-ar fi trebuit să se amestece cu dialogul lor din vortex:

— Dacă ai avea răbdare, dacă m-ai mai lăsa două-trei zile, aş reuşi să inversez rolurile de tot. Suntem aproape şaizeci de mii, iar Pantellerienii sunt mai bine de câteva milioane…

— Mmm… Vrei să-i captezi?

— Până la urmă, am s-o fac. Aş lăsa dinastiile Decanale să se războiască între ele la infinit. Războaie pe faţă, războaie de asasini şi intrigi de curte… Aş afla cum trebuie să lucrez. Şi apoi aş face exact cum fac şi ei cu noi.

— Aşa? se interesă Ulla, făcu un nod pe cablul planşei de zăpadă şi-l întinse spre Chong. *Nu înţeleg*, spuse el cu Glas de vortex şi continuă, luându-i nodul din mână:

— Aşa. Aşa cum fac ei cu noi. Dacă Astrid se află aici ca să ne iscodească, ridică el nodul în faţa ochilor, înseamnă că le e frică de noi…

— Nu tuturor! Doar Bene Gesseritului îi e frică de noi. *Adevăratului* Bene Gesserit! Cassandrei îi e frică. Vortexul îi scapă printre degete.

Chong iscodi câmpurile. Se aşeză pe *kang*. Cine ştie cât de îngust şi de ascuns era fasciculul îndreptat spre songduul împăturit mereu de Astrid? El unul nu găsise nici un registru îndreptat spre ea, darămite spre panglica ei… gândi cât se poate de clar lucrurile astea, astfel încât matca să-l înregistreze. Erau momente, se gândi el, erau momente când lucrurile adevărate pe care le spuneai sau le făceai, deveneau *lhag thong* şi acopereau minciunile.

O privi pe Ulla. Reflecta la propunerea lui Chong de a declanşa un război nesfârşit în Decanat. Spuse:

— Dacă ai pune dinastiile să se războiască între ele, n-ai risca altceva decât un război între Tengri şi Tengri. După atâta vreme de aşteptare. Nu trebuie să ne gândim decât la un singur scop deodată, Chong! Acum trebuie să folosim canalul ăsta pe care l-ai deschis către Edificii, înaintea Al Bokarilor. Să vedem cât putem obţine din utilizarea lui. Pe urmă, mai vedem!

— O vom face. Cum cuplăm mătcile?

Ulla căzu pe gânduri. Aruncă o sondă în vortex. Se apropia deznodământul mileniilor de aşteptare a Dispersiei, ascunsă într-o legiune migratoare pe dunele Terraei Naevata. Odinioară, fusese mirodenia. O monedă de schimb şi o poartă către putere. Acum era vortexul. Arma creată de Ghildă, controlată de Tleilaxu şi divinizată de Bene Gesserit – dar scăpată de sub control. Oare când se vor învăţa minte Maicile că nu au cum să controleze evenimentele printr-un mijloc unic?

Oare când se vor învăţa minte că tot ceea ce pregătesc în milenii de-a rândul le scapă printre degete în numai câteva luni? Nici măcar ultima lor încercare, de a concentra totul într-o singură minte, chiar dacă era împărţită în 99 de trupuri, pentru a depăşi contradicţiile din interiorul Ordinului, nu le adusese victoria.

Ulla îl privi pe Chong. Scruta în vortex după fasciculul orientat spre songdu. Era de nedesluşit. Dar ce folos? Bene Gesserit era prinsă în plasă, şi, o dată cu ea, şi Astrid. Mda. Va trebui să se descotorosească într-un fel de tânăra femelă trimisă să-i citească.

— Uite cum vom face, spuse Ulla. Hertha, matca

Spree, va fi grupul Merovingi. Cealaltă, matca Kildare, va fi grupul Sommers.

Chong dădu din cap.

— E o problemă, zise el. Sommerşii sunt deja cuplaţi la Tengrii din spaţiul virtual. Ce părere ai, Winnona va antrena în siajul luptei ei doar pe Sommerşi, sau şi replicile noastre din falsa Terra Naevata?

— Ar fi păcat să ştim totul de acum! spuse Ulla, dubitativ. Surlap, maică-mea, spunea că nu s-ar mai lupta nici dracu’ dacă ar şti că îl aşteaptă sigur victoria. Ad-o aici pe puştoaica aia, Gwenn! schimbă ea vorba. Am văzut-o cu câtă bucurie se uita la cuşca Winnonei… Din câte am înţeles, nu e o adevărată Bene Gesserit. Vreau să aflu dacă nu are în ea chei lăsate de Surlap.

— Cum o vrei? se interesă scrutătorul.

Ulla rămase câteva clipe pe gânduri.

— O vreau în aşa fel încât să-şi dea seama că se află în puterea mea. Chiar dacă până acum s-a putut mişca liberă în brund.

— Pricep, încuviinţă Chong şi lansă o comandă în vortex. Îi era din ce în ce mai greu să-şi dea seama cât de mult ţinea minte Ulla despre întrevederea cu Al Bokar. El îşi amintea totul perfect. Promisiunea Ullei. Faptul că era aliată cu Gwenn. Cuvintele rostite de Leto, Împăratul-Zeu.

Oare Ulla uitase, sau doar se prefăcea?

După câteva minute, draperiile de la intrare se dădură în lături şi doi legionari o împinseră pe Gwenn în iurtă. Era tânără, era puternică şi o privea pe Ulla plină de siguranţă. Dădea senzaţia că s-ar fi putut dezlega oricând din odgoanele cu

care o încinseseră Tengrii, dar că nu o făcea din cauză că ştia că nu riscă nimic.

— Eşti sigură? întrebă Ulla, într-o bandă de comunicare eliptică şi simţi ca o furnică pielea capului, de parcă o aştepta o întâmplare nemaipomenită ce-i dădea fiori…

— M-am folosit de Ghazalla, aşa cum ai făcut-o şi tu, sosi răspunsul, cu o intonaţie rugoasă.

— Vroiam să ştiu dacă ai putea să te dezlegi! formulară buzele ei, irepresibil, înainte ca Ulla să-şi dea seama ce avea de gând să spună.

— Sunt multe lucruri pe care aş putea să le fac. Dar nu le aflu decât când trebuie să le fac. La fel a fost cu Ghazalla. Am crezut că trebuie s-o ascult şi că-i sunt supusă. Pe urmă însă, mi-am dat seama că eu şi ea avem alte interese.

Nodurile reamintirii! realiză Ulla. *Cheile lui Surlap sunt ascunse în ea.*

— Ştii cine sunt părinţii tăi?

Gwenn păru să se gândească preţ de câteva clipe, apoi răspunse, cu aceeaşi intonaţie rugoasă:

— Nu ştiu cine sunt părinţii mei adevăraţi. Dar ştiu sigur că am veri îndepărtaţi pe undeva prin ceruri. Ştiu că şi părinţii mei şi părinţii lor vor de la mine acelaşi lucru. Făcu o pauză şi adăugă: Şi de la mine şi de la tine vor acelaşi lucru. Printre ei, e Leto II Atreides.

— Ah, exclamă matca. Leto II Atreides. Ştii cumva cum arată? întrebă ea fără să-şi dea seama cum ajunge să pronunţe aceste cuvinte, de parcă întrebarea ar fi aşteptat, fără ca ea s-o ştie, vreme de zeci de ani în ea, de dinainte să se nască încă.

— Cine poate să spună cum arată vortexul?

replică Gwenn, iar Ulla încuviinţă, scuturând capul. Apoi simţi că trebuie să spună:

— Ziceai că poţi să te dezlegi singură…

Gwenn începu să şerpuiască, îşi supse burta, se înroşi la faţă, pielea i se acoperi de transpiraţie, se clătină, respiră adânc. La un moment dat, nodul gros care îi ţinea coatele prinse la spate se desfăcu.

Ulla dădu din cap. Recunoştea în Gwenn stigmatele de vortex lăsate de fraţii din Dispersie. Se întrebă: de ce nu ne-au spus niciodată? De ce nu mi-a spus nici Surlap măcar ce trebuie să caut?

Apoi, se gândi: s-au folosit de noi ca de nişte aliaţi perisabili. S-au folosit de noi ca să le pregătim revenirea pe Terra Naevata, sub forma Al Bokar. Dar acum, suntem doar nişte rude tare îndepărtate, care au uitat unele de altele.

*

Mord se sprijini în fotoliul care îi îmbrăţişă formele robuste, unduindu-şi fibrele musculoase de-a lungul spinării lui. Ghildarul inconştient care îl primea astfel îl citea şi pentru Dendros? Mord compuse sigiliul de vortex şi se uită în sferoidele 3D, încercând să nu se mai gândească la nimic. Acţiunea de pe staţie se răcise de câteva minute bune.

— Burt? Nu vrei să preiei? Aş lua nişte chinchin…

— În regulă, răspunse tânărul şi vocea lui începu să mitralieze cuvintele, suplinind moleşeala care se lăsase peste baza de frontieră.

Să tragem linie, îşi spuse Mord şi deschise

pliculeţul oferit de Dendros. Extrase câteva firicele de mirodenie şi le presără pe limbă cu un gest potolit. Simţind aroma scorţişoarei, se lăsă purtat de aburii preştienţei în variantele viitorului imediat.

Nu vedea nimic. Nu vedea nimic în afara lui însuşi, care degusta melanjul, reflectând la ce reuşise să facă până în acel moment. Ca şi cum, de aici înainte i se aştemea doar posibilitatea de a gândi la nesfârşit. Ca şi cum trebuia, din moment în moment, să se afunde în liniştea *spros med.*

Respectă cele citite în melanj şi se cufundă în gânduri. Ce făcuse în ultimele zile? Reuşise să cupleze dinastia Sommers la legiunea Tengri. Bâjbâise prin registrele de acces, dar captase până la urmă canalul de cuplare. De trei minute, era în contact nemijlocit, prin vortex şi prin boshii care aduceau sunete, cu legiunea Tengri din Pannonia.

Putea să fie satisfăcut. Merovingii rămăseseră cuplaţi la o legiune sahariană prăpădită (Soher? Kildare? – ce importanţă mai avea?) şi nu mai aveau cum să-i înlocuiască pe Sommerşii ataşaţi la Tengri. O Bene Gesserit şi un nondecizional intrat în Ghildă prin propriile lor puteri – ăştia le-o făcuseră! Lucrurile vor intra în făgaşul dorit, peste condiţionările Textului Conservării, peste interesele dinastiei Merovingi, încălcând tertipurile Tleilaxu şi pe sub nasul unui vulpoi bătrân cum era Nizar Al Awad.

Iar Oreste Sommers n-o să aibă altceva de făcut decât să accepte situaţia. Dendros? Putea să dirijeze toţi ghildarii, întreg vortexul şi să-l citească clipă de clipă – de acum înainte, Mordec’hai Diaz dirija baletul ăsta teribil cu legiuni, agresori din

Dispersie şi dinastii. De altfel, cât de curând, Oreste Sommers îi va da traiectoria valabilă împotriva fregatei de dinainte de *kyewa* pe care sferoidele staţiei o înscriseseră de câteva minute. Mord va lansa vortexul până în inima agresorilor. Pe urmă, va da fuga în registrele de câmp ale Merovingilor, îi va accesa şi va cupla totul la legionarii aceia prăpădiţi al căror nume nici nu-l interesa.

De ce se forţaseră oare Bene Gesserit să găsească un singur punct de sprijin pentru a-şi asigura puterea?

Scotoci din nou în viitorurile posibile pe care mirodenia i le înscria în minte, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenţia. Ca şi cum totul se oprea aici şi acum. Poate că ar fi trebuit să vorbească despre asta cu generalul Kofflach. Poate că melanjul dădea greş, când şi când.

Gândurile i-au fost întrerupte de urletele nondecizionalilor strânşi în scuarurile Edificiilor. Firele *guvernoare* sticliră, ca parcurse de miliarde de scurtcircuite.

— Ce e, Burt?

— Ivor… Ivor tocmai a lansat o rafală şi a perforat flancul fregatei!

— Arată-mi!

Chila fregatei cu însemnele străvechi ale Ghildei fusese străpunsă pe toată lungimea ei. Oţelul se deschisese ca o nucă spartă, iar prin pereţii metalici se rostogoleau în gol ţevi, rezervoare, dispozitive acustice pupitre şi armament. Câţiva Dansatori-Faţă se prelinseră în afara navei, îngheţând instantaneu, contorsionaţi în poziţii

bizare.

— Eşti în direct, Mord!

— Mda. Un écorché splendid, remarcă Mordec'hai şi privi în sferoidele care îl înscriau pe Ivor. Viziera prin care privea, alături de Ghildarul care îl călăuzea de la miliarde de mile depărtare. Figura lui hotărâtă. În toate pieţele, oamenii aplaudau frenetic. Mord şi-l imagină pe Dendros, trăgând cu urechea la comentariul din sferoidele 3D. Mai mult ca sigur că încerca să-l citească pe nondecizionalul ajuns atât de sus, care se juca acum cu legiunile din Terra Naevata.

Începu să vorbească în cuva de sunet, atent ca adevăratele gânduri să nu i se descopere în inflexiunile vocii:

— Ivor modifică traiectoria staţiei… Se pregăteşte s-o amplaseze în câmpul de protecţie întins de locotenent Plonsky la treizeci de mile în exteriorul orbitei actuale.

Mord emise un set de imagini care afişau din diferite unghiuri rafalele trase de Ivor. Concomitent, comandă ca unul dintre sferoide să i-l înscrie pe Ivor: Nizar se aplecase la urechea sa şi-i vorbea grăbit. Îl văzu pe Decan cum îşi ridică brusc viziera şi se întrebă dacă Dendros nu mirosea deja că ceva e putred în toată povestea asta, din ce în ce mai agitată. Circumspect, ca de fiecare dată când se gândea la Judele Ghildei, Mord examină boshul în care se afla. Ghilda trebuie că dospea deja de informaţii extrase din firele *guvernoare* pe care le stoca prin toate Edificiile. Ghilda trebuie că picura non-stop informaţii în urechile lui Dendros!…

Şi dacă l-ar fi cuplat şi pe Dendros la Merovingi? Se bucură, constatând că sigiliul-vortex din jurul lui era sălbatic încă şi se întrebă când se va hotărî Dendros să-l citească…

Nu avu timp să-şi ducă gândul la capăt. Ivor se holba la Nizar Al Awad care îi şoptea ceva, cât se poate de potolit, după care se zgâi în cuva de imagine şi începu să strige, schimonosindu-se de furie:

— Mord! Ai s-o plăteşti! Ai s-o plăteşti cu vârf şi îndesat!

Nenorocitul de Nizar! Scrutase în Terra Naevata! Văzuse că legiunea Tengri se află în mâinile dinastiei Sommers! Văzuse că Merovingii rămăseseră cuplaţi la o legiune minoră…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mord, ipocrit.

— Ce ai făcut în vortex? Legiunile cu care am operat în ultimul timp au dispărut în neant!

Şi-au pierdut capul, îşi spuse Mord. Şi-au pierdut capul cu Nizar Al Awad cu tot! Mai mult ca sigur că descoperise ce se petrecuse cu Tengrii şi nu mai ştia acum ce are de făcut! Pentru o clipă, lui Mord îi trecu prin cap că Ivor nu va mai ţine cont de nimic şi că va ordona unor asasini să-l ucidă chiar acum.

Numai că ordinele Decanului aveau să fie percepute de vortex şi-i vor fi transmise automat. Nimeni nu putea pune la cale ceva rău împotriva unui ghildar fără să antreneze un semnal de avertizare. Nici chiar ghildarii, între ei, nu reuşeau astfel de performanţe…

Să-i dea peste nas lui Merovingi? De acum, nu mai avea nevoie să facă nici un fel de efort. N-avea

decât să se pună la adăpost şi să-i lase pe Tengri să-şi facă treaba, acolo, pe Terra Naevata! îl vor atrage în trena sorţii lor, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Dacă te referi cumva la legiunea Tengri, începu Mord, ei bine, află că...

— Eşti un prost, i-o tăie Ivor. Un prost! Aţi dat totul peste cap de când aţi băgat nasul în Terra Naevata!

— De ce nu eşti corect, Ivor? De ce trebuie ca o dinastie să se afle mereu la conducerea Decanatului?

— Te crezi tare deştept! Mai bine te-ai uita pe Terra Naevata! Chiorăşte-te bine! O să fii surprins! pufni Ivor. Credeai că eşti cuplat la Tengri? încheie Decanul enigmatic şi-şi trase viziera pe ochi cu un gest nervos.

Nizar se băgă şi el în cuva de imagine, acoperind sferoidul de tot. Chelia îi lucea de transpiraţie.

— Ivor are dreptate, Mord! Vortexul ăla pe care ne batem noi de două săptămâni nici nu există! Citeşte aici! îi arătă el viziera lui Ivor. Pfuuuhh! Şi vezi să nu te abureşti prea tare!

Mord tresări Ghildarul extins din jurul lui Ivor percepea nişte efluvii bizare. Ca şi cum nu putea focaliza nimic clar. Vocea lui Burt întrerupse şirul gândurilor lui Mord:

— Fregata se apropie de zona de la care poate deschide foc!

— Ora şapte, curs 133! strigă Ivor cu glasul nazonat al copiei sale de pe staţie. E pe flancul tău, Oreste! Preiei?

— Preiau! strigă Sommers din bateria sud-sud-

extem.

Mord se uită în sferoidele cuplate la vortex. Fregata era o ţintă bună pentru Oreste, gândi el, iar fregata ducea drept în inima Dispersiei. Se pregăti să primească seria de coordonate de la copia lui Sommers.

— Burt! Panoramează culoarele staţiei!

În timp ce sferoidele dispuse în pieţe înscriseră caroiajul de imagini de pe staţie, Mord îşi captă propriul amplificator şi începu să sondeze câmpurile care baleiau Terra Naevata.

Însă o ploaie de date îi plesni vortexul, venind dinspre copia lui Oreste. La dracu’ cu Terra Naevata! Notă coordonatele navei adverse, le introduse rapid în câmp şi declanşă amplificatorul propriu. Boshul privi către fregată, îi înregistra formele, culorile şi sensul de mers, analiză semnalele pe care le emitea şi înscrise într-un sferoid tot ce afla.

Ghildarii se umplură de cifrele care transcriau procesele mentale ale boshului scotocind spaţiul deschis de dincolo de frontieră. Undele acestuia se strecurau în jurul navei inamice, înfăşurând-o în limburi de informaţie, prelungindu-i traiectoria, imaginar, tocmai în subspatiu, către locul de origine. Vortexul iniţiase căutarea adversarului, după care Mord scrută iarăşi Terra Naevata.

Nu apucă s-o mai facă. Fără nici un motiv aparent, Oreste Sommers efectua salt, călăuzit de boshul său. De pe staţie, sărise prin căile vortexului pe fregata Ghildei pe care tocmai o oferise spre studiu lui Mord. Un cor de oooh-uri şi aaah-uri se ridică din salonul amplificatorului.

— Rahat!

Exclamaţia lui Ivor se auzi în toate cuvele de sunet din Decanat, dar nimeni nu mai ţinu cont de atâta lucru: fregata în care sărise Oreste schimbase brusc cursul şi trăgea din flanc cu proiectile brizante, îndreptate spre Cassiteridae.

*

— Au priceput că se află într-un vortex virtual! Au priceput că au luat-o pe de lături, se auzi vocea lui Nizar Al Bokar din radare.

— Lepra de Mord a închis bucla! strigă Cassandra dintre punţi. Oreste i-a pasat traiectoria fregatei, iar jigodia de Mord a lansat vortexul pe noi şi ne-a cuplat la Merovingi! Ne-a cuplat la resturile legiunilor din Sahara virtuală!

În toate compartimentele navei se lăsă liniştea. După câteva clipe, vocea lui Mess se auzi dintre cordajele şi rotiţele servo de ghidare mecanică:

— Am ajuns la distanţa de la care avem contact vizual cu staţia.

— Serios? Cum ţi se pare fără ochi, sali Harkonnen? întrebă Nizar, cu o notă de îngrijorare în voce.

— Las-o baltă, Nizar! izbucni Oreste Al Bokar. Nu pricepi?

— Ba pricep foarte bine. Suntem cuplaţi la noi înşine…

— Am ajuns la distanta de la care avem contact vizual cu staţia. Repetă Mess, dar nu-l băgă nimeni în seamă.

Am mai fost cuplaţi la noi înşine, afişă Mord

textul propoziţiei pe toate ecranele fregatei. *Cum contracarăm?*

— Trebuie să ne mişcăm repede, începu Ivor, clinchetind metalic sub manşa de direcţionare. Trebuie să continuăm acţiunea şi să găsim o soluţie…

Suntem suficient de blindaţi în vortex, afişară ecranele cuvintele lui Mord, *ca să ne apropiem de staţie şi să reuşim desantul Dansatorilor-Faţa. Trebuie să-i perturbăm cât mai mult. Să nu-i lăsăm să completeze închiderea buclei!*

— Eşti naiv, Mord! strigă Oreste. Bucla s-a închis deja.

— Dacă o vor închide cu alte legiuni virtuale, atunci sigur nu vom mai avea nici o scăpare! Aşa, mai avem o şansă. Ce părere ai, Nizar?

Din nou linişte. Apoi, vocea răguşită din radare le spuse:

— Vom continua acţiunea. Vom desanta Dansatorii-Faţă şi vom parazita călăuzele Ghildei. În acelaşi timp însă, va trebui să distrugem una dintre verigile buclei din Pantelleria…

— Decanatul! exclamă Cassandra.

— Decanatul! confirmă Nizar. Vom invada Decanatul prin canalul din Terra Naevata reală. Mord! Eşti acordat la câmpul de acces în Decanat?

— Canalul spre Decanat este deschis. Bene Gesseritul nu ne pune probleme. Ulla şi verii noştri au sigilat Vadhastra. Putem ataca.

Vortex! Extensiile AI Bokarilor se prelinseră de-a lungul cuantelor informaţionale, patinând pe lângă emisiile din câmp ale replicilor lui Ivor şi Oreste, ajunseră pe Terra Naevata, se răspândiră deasupra

paakului marin al Mediteranei şi izbiră Edificiile ca un val; se simţiră deviaţi ca o pală de uragan alunecând pe lângă un zid de stâncă. Canalul de intrare în Decanat era blocat

Vortex! Se năpustiră iarăşi, ca viscolul pe întinderile de gheaţă ale Saharei. Totul era sub ochii lor, înconjurat de ei, se înşurubară în minţile nedumerite ale tuturor legionarilor reali care străbăteau Sahara, se întoarseră într-o clipită până în ţinuturile Wallach şi pătrunseră ca un val seismic până în teritoriile false ale Terraei Naevata virtuale…

Fără folos! Legiunile şi Decanatul erau intangibile!…

— Verii noştri ne împiedică? Ulla ne face aşa ceva? întrebă Cassandra Al Bokar, suspicioasă.

— Nu, ripostă Mord. E altcineva care ne blochează…

— Cine s-a mai băgat pe fir? strigă Ivor Al Bokar din pupitrele de direcţionare.

— Tu menţine cursul spre staţie! ordonă Nizar, răguşit. Am să încerc să găsesc o altă cale ca să penetrăm Edificiile.

N-a mai avut timp s-o facă. Chiar atunci, copia în vortex a lui Oreste Sommers se materializa pe puntea principală. Tăcuţi, Al Bokarii simţiră cum copia lui Oreste măreşte viteza, apropiind fregata tot mai repede de staţia de frontieră. După câteva clipe, modifică traiectoria şi deschise focul asupra bazei pe care tocmai o părăsise.

*

Mătcile se examinau de o bună bucată de vreme în aerul electric al brundului, înconjurate de masculii şi femelele Tengri. Chong Norr se cufundase în vortex şi urmărea evenimentele pe care cele două le antrenau în câmp.

Era singurul lucru pe care îl putea face. Nodurile făcute şi desfăcute de Astrid păreau să nu exprime nimic sau dacă o făceau, erau de necitit pentru Tengri. Pe de altă parte, nici Cassandra Septimus nu se mai lăsa examinată în câmp. Stătea într-o seră, lângă un mandarin, sigilată într-o capcană care lăsa să i se vadă doar nuanţele deschise ale părului. Cele două prinţese comunicau, era clar, dar scrutătorul nu le putea citi.

Oare ce îşi spuneau?

Chong verifică intensitatea fasciculelor de vortex. Cele două mătci, cu doisprezece şi, respectiv, paisprezece embrioni în matrice, emiteau un câmp aproape palpabil, elastic, captând perfect grupurile care luptau în Edificii.

Încercă să-i vizualizeze pe ceilalţi Tengri, cei la care se ataşase dinastia Sommers în câmpul virtual. Dar era imposibil să-i localizeze în faldurile câmpului.

Winnona se ghemui, aidoma unui urs.

— O să te mistui în vortex! mormăi ea către Hertha.

— Cu coamele astea am să-ţi smulg spiralele!

Ulla remarcă poziţia înaltă a lui Winnona, dovada descendenţei legiunii ei din partea continentală a Europei braţele Highlanderei se întinseră brusc în faţă prinzând în unghi antebraţele Herthei; dâre sângerii îi rămaseră pe pielea groasă. Dar matca

Spree aplecă capul şi împunse cu coamele ei sudate de calota craniană.

Winnona abia dacă avu timp să se retragă, scrijelind spiralele de pe mâna stângă a Herthei. Avusese noroc. Coarnele nu înţepaseră decât aerul.

Chiar atunci, Chong surprinse o pâlpâire în vortex. Creştea treptat, se întindea în cele trei dimensiuni ale spaţiului şi se transforma într-un câmp bine definit.

Primul lucru la care se gândi era că descoperise în sfârşit deschiderea către Terra Naevata virtuală. Se aşteptă să deceleze comunicările Tengrilor care rătăceau prin apropierea legiunii Spree, în replica Europei. Dar, în scurt timp, câmpul nou apărut se umplu de semnale bizare, transmisiuni care păreau să nu aibă nici o legătură cu Decanatul sau cu Terra Naevata.

Sunt Al Bokar, îşi spuse Chong.

Strigătul Herthei îl smulse din scrutarea vortexului. Winnona o cuprinsese în braţe şi o ridicase de pe zăpadă, repezindu-se cu ea în braţe către un bloc de gheaţă de care o izbi cu toată puterea. Tengrii care le stăteau în cale săriră în lături – Hertha păru să ofteze zgomotos şi căscă ochii.

Concomitent, Chong văzu în saloanele Ghildei din Pantelleria Superioară un bărbat slab, îmbrăcat într-o capă unduitoare de muşchi – se strecura, neauzit, printre fotolii, profitând că toată lumea privea la sferoidele 3D. Avea în mână o fiolă subţire din sticlă. O aşeză lângă intrarea în salonul din care magistraţii asistau la misiunea în

amplificatorul de vortex şi, la fel de uşor cum apăruse, se strecură afară pe culoarele fremătătoare din muşchi.

Chong înghiţi în sec. Pe un fotoliu din carne unduitoare, o văzu pe Prinţesa cu 99 de trupuri… Un alt trup, îşi spuse, amintindu-şi de copia ei din sigiliul-vortex. Cassandra Septimus Sommers urmărea acţiunea din amplificator, de parcă ar fi dorit să vadă cu ochii ei cum Ivor Merovingi se pregătea să eşueze şi să-i predea ei puterea…

Se auzi strigătul de durere al Herthei care îl smulse din contemplarea în vortex Winnona continua s-o izbească de blocul de gheaţă?

— Ajută-i, Bhagavan! şopti Chong, bănuind că, în acelaşi timp, Tengrii falşi din replica Europei porneau la atac împotriva legiunii Spree…

*

— Ce faci, Oreste? strigă Mordec'hai, intrând cu totul în cuva de imagine.

Copia în vortex a Decanului în opoziţie nu-l putea auzi însă de acolo de unde era, în fregata inamică. A înnebunit de tot, îşi spuse ghildarul. O să mă facă să pierd tot… Se răsuci şi deschise pâlniile prin care intra în vortexul Ghildei Extinse.

— Vreau să fiu pus în legătură cu Oreste Sommers.

Se auzi tusea lui Dendros, acoperind aprobarea boshilor care se străduiau să găsească o cale să comunice cu Oreste. Vocea lui Dendros se ridica, oarecum încurcată, din pâlniile Ghildei Extinse

— N-ai mai trecut de mult pe la mine, Mord. Eşti

dator cu o mutare la *clef de voûte*... Să consider că ai făcut-o deja?

Se gândeşte la alianţa mea cu Sommerşii, îşi spuse Mord.

— Exact, îi ghici Dendros gândurile. Crezi că am să fiu de acord ca boshii să transmită mesajul tău către Oreste?

— Ar fi mai bine. Dacă eu câştig, câştigă şi Ghilda...

— Ghildei îi place să câştige de una singură, i-o reteză Dendros. Mai eşti de-al nostru, Mord?

Mord dori să tragă de timp. Se pregăti să zică ceva, dar se auzi un şuier prelung, ascuţit, urmat de o grămadă de strigăte, ce proveneau din salon. Mord întoarse brusc capul, fericit că fusese scos din impas.

Abia dacă mai avu timp să comande în vortex închiderea tuturor uşilor. Salonul se umpluse de un gaz alburiu; una dintre machiezele Ghildei înţepenise lângă intrarea în salon, cu ambele mâini duse la gât, iar ochii i se transformaseră în două garoafe roşii pe cale să i se topească pe obraji. Magistraţii se repezeau spre ieşire, mai-mai să se calce în picioare. Printre ei, Cassandra Sommers, care îl privi scurt pe Mordec'hai, înainte să dispară pe culoar, târând-o după ea pe machieza Ghildei.

— O fiolă cu gaz lexar, explică Burt. Trebuie să fie un asasin Sommers...

— Un asasin Sommers? În timpul saltului? Împotriva *mea*? se holbă Mord şi se uită după cea mai apropiată mască de gaze. Cum de apăruse o replică de-a Cassandrei în amplificator, fără ca el s-o afle? Şi de ce organizaseră o lovitură de asasini

chiar aici, în saloanele Ghildei, fără ca ea să-i spună nimic?

M-au trădat! Şi ea, şi Oreste! Vor să se răzbune pentru ce i-am făcut ei în Syrta, îşi spuse şi se pregăti să-i iscodească plasa de vortex de deasupra cuvelor axolotl. Le vizualiză, verzui, şi o zări la masă pe Cassandra, înconjurată într-un sigiliu-vortex. Scria ceva, la adăpostul undelor protectoare ale sigiliului, iar Mord se apropie de plasa suspendată în încăpere. Acolo se afla memoria Cassandrei, o ştia, iar el avea de gând s-o copieze şi s-o citească încă o dată.

Nu apucă. Gazul lexar se insinua printre crăpăturile boshului, ameninţând să-l sufoce. Deja ghildarii care efectuau salt din fotoliile fremătânde îşi trăgeau căştile pe cap. Îi imită şi el. Chiar atunci, auzi uşa de la intrare cum se dă brusc în lături. Plonjă spre duşumea reflex şi ordonă închiderea uşii.

Fără efect. Cel ce intra o protejase într-un sigiliu vortex, iar pâlnia Ghildei Extinse era prea departe pentru ca Mord să mai strige în ea. De altfel, pâlnia cartilaginoasă se sparse în bucăţi, izbită de un san-chaku telescopat. Mord se strecură ca un şobolan sub cea mai apropiată masă şi apucă să vadă cum unul dintre ghildarii din încăpere se îndoaie din şale.

Unde naiba era Burt? se întrebă în timp ce de pe culoar se auzea o sumedenie de paşi.

Cassandra! emise în vortex, dar nu primi nici un răspuns.

Urmară câteva momente de buimăceală. Mord privi pe furiş în celălalt salon, în amplificatorul de

vortex. Operatorii de salt, trântiţi îndărătul fotoliilor, ridicară capul şi se uitară iscoditor la cei ce se apropiau pe culoar. Erau câţiva asasini care se strecurau afară din zidurile Ghildei Extinse. „Dansatori-Faţă”! holbă ochii Mord. Operatorii de salt se grăbiră să izoleze salonul amplificatorului, geamurile deveniră brusc opace, iar Mord nu mai văzu nimic. Ghilda îşi intra din mers în atribuţiuni. În primul rând, să protejeze indivizii care efectuau salt.

Dar Mord încă îi vedea pe cei care se prelingeau afară din pereţii boshului. O sumedenie de Dansatori-Faţă, la fel ca cel care îi intrase în birou acum câteva secunde.

Erau Tleilaxu. Tleilaxu împotriva lui Ivor?

Îşi aminti de Dansatori-Faţă de pe Cassiteridae. Cine cu cine se războia? Se făcuse o linişte de mormânt, tulburată doar de branhiile ce bolboroseau uniform şi de mesajele înfundate din căştile celor care efectuau salt.

Simţi ordinul lui Ivor în vortex şi, imediat, o boare păru să se prelingă pe lângă el, strecurându-se către asasinul ascuns undeva lângă intrare. Se auzi doar un foşnet, apoi boarea păru să se stingă de tot. Un alt luptător-umbră. Apoi totul păru că se dizolvă. Asasinii de pe culoar, inclusiv. Dispărură cu toţii în interstiţiile zidului, luând calea boshului.

Vortexul lui Mord se umplu de noi comunicări, stranii, care îl îndepărtară de realitatea imediată. Exista o *falsă* Terra Naevata, înţelese el. Merovingii înţeleseseră corect: exista un spaţiu inventat, cu alte cuvinte, o pistă falsă. În folosul cui fusese creată?

Un alt luptător-umbră păru să plutească pe deasupra mesei înainte să dispară pe culoar. Se auzi un foşnet urmat de un strigăt şi apoi de un ropot de paşi ce se îndepărta.

— Unde sunt oamenii lui Ivor? strigă cineva pe coridor.

— Aici! răcniră ghildarii dindărătul cuvelor de imagine trântite pe jos, la câţiva metri în spatele lui Mord.

Uitase de tot de ei! Mord se rostogoli pe duşumea sperând să ajungă în mijlocul lor, în timp ce din salonul de salt se auzea un şir de plesnete. Aşchii de os şi cioburi însângerate zburară din mese, scaune şi pereţi.

— Salt în Pantelleria! se auzi deodată în căştile amplificatorului care zăceau pe mese. Era vocea lui Oreste care, fără îndoială, răsuna acum în toate Edificiile, preluată de Ghilda Extinsă. Instantaneu, Mord simţi în câmp cum patrula din Syrta se materializează pe culoarele Edificiului, cu câteva etaje mai jos.

Se vor lupta unul cu altul, iar eu am să pierd totul de sub control, se gândi Mord şi simţi cum îi dau lacrimile de furie. Se chinuise ani de zile, mai întâi să părăsească Landsraadul, apoi să-i slugărească pe ghildari, apoi să se maimuţărească în sferoidele 3D, apoi să se joace de-a dragostea cu nenumărate Cassandre Sommers şi ajunsese sus de tot, într-un loc din care putea să-şi permită să azvârle cuşma frigiană pe jos ori de câte ori se enerva! Dar iată că un Decan se putea enerva preţ de numai câteva minute, iar toţi anii de muncă ai unui fost nondecizional se duceau de râpă!

Cum am să-i mai dirijez eu dacă ei se luptă direct?

Vortexul îi desluşi imaginile de pe culoarul pe care se materializase patrula lui Oreste. Patrula plecată chiar din proprietatea lui Mord… Se deplasa cu atenţie în căutarea unor sprijinitori de-ai lui Ivor… În jurul lui Mord era încă linişte. Asasinii luaseră calea boshului, iar operatorii de cuvă tăceau mâlc. Se mai auzea doar când şi când un fâsâit dezordonat al hainelor.

— A mai rămas cineva acolo sus, în staţie? răsună în sferoidele răspândite în Edificii vocea nesigură a Decanului.

Nu se auzi nici un răspuns. Câteva fiole cu gaz zburară pe deasupra lui Mord, nimerind în mijlocul ghildarilor ascunşi în spatele meselor doborâte. Corpuri zburară peste mese, aterizând pe pupitrele de mixaj, zdrobindu-le. Geamul care despărţea salonul de salt de încăperea lui Mord plesni în bucăţi gelatinoase, împroşcând patrula lui Ivor cu un val de cioburi cleioase.

Bine că n-am ajuns între ei! îşi spuse Mord, văzând trupul sfârtecat al unui operator, cum se zbătea ca o râmă strivită pe zidul ce despărţea saloanele.

— Eşti aici, Mord? se auzi vocea lui Oreste, de undeva din apropiere.

— Uite-mă, Oreste! dădu el să se ridice.

— Jos! strigă Sommers, iar Mord simţi nevoia să se cufunde în podeaua mătăsoasă.

Un snop de darde fulgeră prin încăpere şi se înfipse în perete cu zgomot umed. Undeva, în dreptul intrării, copia în vortex a lui Sommers se

răsuci brusc. Aprinse un aruncător de flăcări; flamele fierbinţi se etalară pe perete, iar încăperea se umplu de un miros de carne arsă. Se auzi un strigăt înfundat şi un luptător-umbră se prăvăli afară din perete într-o eflorescenţă de flăcări.

— Trebuie să ajung în biroul tău! strigă Oreste. Nizar a distrus Terra Naevata. Nu mai există nici o legiune în vortex, încheie el şi o luă la fugă pe culoare.

— Te înşeli! strigă Mord. Ce vezi tu nu e Terra Naevata.

Mord se repezi în birou, trase câteva scaune, blocă uşa care dădea în încăperea lui Dendros, se aruncă în boshul pregătit şi îşi trase cizmele, coiful şi mănuşile. Păşi pe loc şi sări în câmp înainte să ia aminte la spaţiul de referinţă. Se întrebă ce făceau oamenii lui Ivor în amplificatorul de care îl despărţeau doar doi pereţi, cel pe care îl vedea întreg Decanatul.

Ce importanţă mai avea?

— Salt în coridor! ordonă.

Salonul păru că se contractă, culoarul se transformă într-o tubulatură lucioasă, compactă, iar Mord se trezi alergând îndărătul lui Oreste. Abia dacă reuşeau să nu se lovească unul de celălalt în fuga lor nebunească de pe coridorul îngust ce ducea spre amplificatorul cel mare. Acolo unde se afla patrula lui Ivor.

Vortexul lui Mord încasă din nou păcăniturile bizare care n-aveau nici o legătură cu registrele uzuale. Pentru câteva clipe, i se păru că îşi aude propriul glas cum dă ordine în vortexul nou apărut.

— Mai repede, Oreste! Să punem mâna pe

patrula lui Ivor!

— Eşti sigur că vom pune mâna pe ei? Dacă sunt falşi? Dacă sunt aidoma legiunilor cu care operăm în ultimul timp?

Vortex! Imaginile se telescopară. Planşeele deveniră fluide, marea văzută prin ferestrele largi păru că se transformă într-o cascadă, iar ei se treziră cu trei niveluri sub platforma de salt.

— Ce naiba?

— Eroare! strigă Oreste. Eroare în vortex! Se opri şi privi nesigur încoace şi încolo. Punem mâna pe Ivor… Oare chiar pe el vom pune mâna? se întrebă şi iscodi vortexul.

Mord scrută şi el în câmpul paralel. El unul ar fi pus mâna în foc că cel din salon era chiar Ivor, dar parcă mai puteai să fii sigur de ceva?

— Războiul ăsta aştepta de multă vreme, Oreste! zise el. Făcu o pauză şi se hotărî să întrebe: Ai habar cu cine lupţi?

— Cu Dispersia, Mord. Cu Dispersia. De la *kyewa* încoace, singurul lor gând e să ne anihileze pe noi, pe Tleilaxu şi pe Bene Gesserit. Numai ei puteau ataca inima câmpului…

— Ţi-a spus-o Cassandra, nu-i aşa?

— Bineînţeles! Cassandra e Bene Gesserit. O Bene Gesserit îşi alege întotdeauna aliaţii cu multă atenţie. Una dintre ele a păstrat mereu în minte scopul Ordinului. Toate replicile ei au acţionat conform datelor din acea Cassandra Septimus. Cred că nici chiar eu n-am ajuns s-o cunosc vreodată.

— Era cea care s-a strecurat aici, în salonul de salt?

Oreste clătină din cap:

— Nu. Nu era ea. Pe aceasta trebuie s-o facem să dispară. Interesele ei sunt contrare celorlalte replici.

— O vom ucide?

— Nici gând! clătină Oreste din cap. În ea trebuie s-o recuperăm pe Astrid Merovingi… Când o vom readuce de pe Terra Naevata…

*

Hertha calculase precis de astă dată. Winnona se repezise în faţă, gata-gata să apuce cu unghiile ei ascuţite, ca o ursoaică înfuriată. De altfel, figura îi reuşise de câteva ori până acum, smulgând fâşii întregi de spirale de pe braţul stâng al mătcii Spree.

Acum, ţintise undeva mai jos. Aplecată, se năpustise să apuce talia Herthei, acolo unde spiralele se uneau într-un brâu lat, ca o centură.

Tengrii strigară, încurajând atacul, dar Hertha sărise deja în faţă. Trupurile se ciocniră, cap în cap, coamele trecând puţin pe deasupra ciufului blond al Winnonei. Se auzi un bufnet sec, iar Hertha împunse încă o dată cu coamele, înfigându-le în spatele mătcii Kildare. Tegumentele ranforsate ale Highlanderei se desprinseră fâşii, trăgând după ele muşchii armaţi cu elastină şi capete de spirală.

— Ei? Cum e dincolo, Chong? se interesă Ulla.

— Oamenii lui Oreste sunt blocaţi. Sunt într-o iurtă lungă de tot, cu pereţii violeţi, umezi şi netezi, iar masculii lui Merovingi scuipă foc de

undeva de deasupra... Sunt numai iurte şi iurte pe acolo, puse unele peste altele... Cum de nu le-o fi frică de foc? îi văd pe Sommerşi cum se opresc. Se retrag. Au luat-o la fugă printr-o vale îngustă cu trepte, care duce în altă iurtă... Bhagavan! Dar la ei nu se vede nicăieri cerul liber?

— O vale îngustă? se miră Ulla, privind curioasă la Astrid. Pe Cassandra n-o vezi?

— Pe care din ele? Sunt două! Una e ascunsă în altă iurtă, într-o ceaţă de sigiliu-vortex. Abia o văd. Cealaltă nu ştiu unde a dispărut...

— Cea pe care o vezi... O citeşte pe Astrid?

Dar Chong Norr nu mai asculta. Tocmai intersectase câmpul Al Bokarilor. Verii lor din vortex.

*

— Au început atacul, spuse Vărsătorul. Cum stăm, Gom?

Femela simţi embrionul mental al legionarei Ang, gata să se exprime. N-o lăsă să scoată nici un-cuvânt.

— Nu putem iscodi pe nicăieri. Au sigilat toate porţile din câmp.

Membrii Consistoriului răsuflară, nervoşi. Se învârteau încoace şi încolo prin culoarele Vadhastrei, simţind că brundul lor, odinioară temut de mătcile tuturor legiunilor de pe Terra Naevata, se transformase într-o închisoare.

— Cine sigilează terminalele, Gom?

Gom ezită câteva clipe. Apoi spuse:

— Sunt mulţi fraţi de-ai noştri. Păstrători ai

Apei… Chiar Amfore. Ulla e printre ei.

— Cu alte cuvinte, oameni în care am crezut. Oameni pe care i-am educat.

— Oameni care s-au folosit de noi, Vărăsătorule! îl întrerupse Gom. Oameni care au aşteptat de mii de ani această confruntare.

Sunt lăstari crescuţi din germenii Dispersiei. Verii Al Bokarilor. Asta sunt, Vărsătorule!

Vărsătorul zâmbea, privind în jos. Buzele îi tremurau, abia perceptibil.

— Bene Gesserit a pierdut iarăşi, zise Varigul, încercând să-şi păstreze calmul.

Gom clătină din cap.

— Nici măcar Bene Gesserit nu suntem, Vărsătorule! Nu există decât o singură Bene Gesserit şi aceea e Cassandra Sommers. Noi suntem duşmanii ei. Avem educaţie Bene Gesserit, dar suntem altceva. Adevărata purtătoare a intereselor Ordinului este Cassandra

— Ah, exclamă Vărsătorul. Privi în jos. Ce importanţă mai avea acum identitatea lor? Orice ar fi fost, pierduseră. Ca să se mai salveze cumva, indiferent de numele pe care îl luau, trebuia să iasă pe suprafaţa Terraei Naevata. Întrebă:

— Care e situaţia afară, Gom?

Femela sondă vortexul şi începu să vorbească în audio, pe tonuri hipobass, înclinând capul într-o parte, cu ochii holbaţi:

— Winnona, cuplată la Sommerşi şi la Tengrii cei falşi, sunt în atac. Hertha, cuplată la Merovingi, la nişte false brunduri şi la Al Bokar, sunt în defensivă.

— De ce le-a fost frică n-au scăpat, constată

Moynihan. Al Bokar au devenit buclă.

— Au devenit buclă, pufni Vărsătorul, dar pe noi tot ne ţin blocaţi în tunelurile astea.

— Nu trebuie să ne facem griji, formulă Ghazalla, anticipând cuvintele lui Bratnah. Dacă Al Bokar dispare, rămânem noi, legiunile şi Edificiile. La fel ca şi până acum!

— Doar nu-ţi imaginezi că Al Bokar n-are alte seminţe pe Terra Naevata, remarcă Vărsătorul. Se uită lung la cei din Consistoriu. Fără excepţie, priveau în pământ. Câţi ani, câte generaţii plănuiseră răsturnarea vortexului? Câtă vreme îşi imaginaseră că sunt adevăraţii urmaşi ai ideilor Bene Gesserit? Dintre toţi cei strânşi acolo, Maicile păreau cele mai buimace. Se gândeau că scăpaseră de răzbunarea Cassandrei numai pentru că, pur şi simplu, fuseseră considerate balast.

— Îi vom urmări, se zbârli Moynihan. De data asta, îi vom vâna noi pe ei. De acum ştim la ce să ne aşteptăm.

— În regulă, zâmbi Vărsătorul, nesigur.

— Ieşim la suprafaţă? se interesă Gom.

Vărsătorul se lăsă să cadă într-un scaun, fixând suprafaţa acoperită de praf a biroului din faţa sa. Ce le mai rămânea de făcut? Lipsiţi de puterea vortexului, renunţaseră să mai comunice în câmp, dar asta nu fusese de ajuns. Trebuia ca acum să renunţe să se folosească de vortex când mergeau de colo-colo.

Deveniseră nişte simpli legionari, nevoiţi să meargă pe propriile picioare şi să strige ca să se facă auziţi. Nişte eretici Bene Gesserit.

— Nu ieşim încă, şopti el, epuizat. Aşteptăm.

După ce termină ei confruntarea, ne strecurăm în dunele Wallach şi vedem ce e de făcut.

*

Al Bokar s-au folosit de legiunea mea vreme de milenii numai ca să poată lovi acum mai bine Decanatul, se gândi Ulla. Cum îşi spuse asta, o parcurse un frison şi simţi în câmp semnele prezenţei lor.

Ulla, ce crezi că iscodeşte acum Chong Norr? o întrebă Nizar Al Bokar. Vocea lui se ridica dintre cuferele cu arme din iurta Ullei. Repede, şopti Ulla. Să găsesc un refugiu în câmp… Un refugiu pe care ei să nu-l detecteze.

Blănurile de la intrarea în iurtă se dădură în lături şi Gwenn, tânăra femelă Kildare, se înfăţişă în faţa Ullei. Strigătele mătcilor se auzeau din ce în ce mai tare.

— De ce nu vii să vezi cum piere în chinuri o necredincioasă tradiţionalistă?

Ulla o privi dintr-o parte. Dădu să zică ceva, dar auzi Glasul de vortex al Cassandrei Al Bokar:

Nu te nelinişti, Ulla! Eşti urmaşa noastră! Dar Chong Norr şi copia ta din Terra Naevata au aflat de planul nostru de a ataca Decanatul şi acum se folosesc de canalul prin care intenţionăm să dăm Decanatul peste cap. Asta face Chong Norr acum, de asta scrutează vortexul aşa de atent şi de-aia s-a aliat cu copia ta din Terra Naevata…

Asta e o minciună, gândi Ulla. O minciună ca să-l dau de gol pe Chong Norr. O minciună pentru ca ei să-l blocheze şi pe el aşa cum m-au blocat şi pe

mine când am mai stat de vorbă.

— Ce e, Gwenn? încercă matca să ignore vocea insistentă a Al Bokarilor.

Strigătul ascuţit al Winnonei păru să sfâşie aerul, iar tânăra zâmbi:

— Nu vii să vezi cum o ucide?

— Ba da! zise Ulla şi se pregăti să iasă din iurtă. Dar, chiar atunci, faldurile câmpului se desfăşurară în mintea ei, înfăţişându-i canalul de contact între Decanat şi cealaltă Terra Naevata. Legiunea Tengri emitea un fascicul intens de informaţie către dinastiile Decanale, iar Chong Norr, de la mai puţin de câţiva metri depărtare de ea, trăgând cu coada ochiului la lupta dintre cele două mătci, complota împreună cu cealaltă Ulla Mingre.

Ceea ce vezi acum ne împiedică să declanşăm asaltul final. Mai mult, aranjamentul lor riscă să ne distrugă. Pe toţi Al Bokarii. Pe tine inclusiv, spuse Nizar.

E un câmp virtual, îşi spuse Ulla. E doar o invenţie de-a lor ca să-l torn pe Chong. Chong nu mă poate trăda.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Gwenn, îngrijorată.

— Nu. Nu am nimic.

Chong nu poate să mă trădeze, îşi zise Ulla şi clătină din cap, ignorând privirile mirate ale femelei. Dar nu. Simţea cum propriul ei vortex se împiedică în cel emis de Chong către Edificii. Chong se aliase cu dublura ei din Terra Naevata? însemnă că o înşelase când intrase în iurtă împreună cu Al Bokar şi îi promisese că o va retrage în corpul ei de pe Terra Naevata…

Suflând greu, Ulla scotoci în faldurile câmpului. Descoperi blocurile de memorie recentă ale lui Chong. Planul lui prin care dorea să recompună o Ulla Mingre aşa cum crezuse el că trebuie să fie o matcă majoră Tengri. Planul lui care ţinea cont de sfaturile lui Astrid, prăpădita aia blondă, care nu era altceva decât o Bene Gesserit, trimisă s-o iscodească pe ea, pe Ulla Mingre. Cassandra Septimus vroia să ştie dacă Tengrii erau Dispersia. Cassandra vroia să ştie câte acolite Bene Gesserit scăpaseră de furia Cassandrei Secundus şi făcuse în aşa fel încât Astrid să intre în legiunea Ullei.

Iar Astrid făcuse din Chong Norr o unealtă.

Acum ştii că Chong te-a trădat, remarcă Nizar. *Mai crezi că-l, putem convinge să ni se alăture?*

Erau naivi dacă îşi imaginau aşa ceva. Chong îi văzuse la lucru. Dacă el ar fi avut de gând să devină Al Bokar, le-ar fi dat deja un semn, însă, din câte îl ştia ea, Chong dorea totul pentru el. Îi plăcuse de el din cauza asta şi fusese un instrument bun atâta vreme cât o sprijinise pe ea… Dar acum, apăruse sfrijita asta de Astrid şi toate planurile ei riscau să se ducă de râpă. Era sigură că Chong îşi spunea acum cam aşa: dacă Dispersia s-a folosit atâta timp de mine pentru scopurile ei, de ce să nu mă folosesc şi eu de Dispersie în scopurile mele?

Poate l-am putea cumpăra cu ceva, sugeră Cassandra.

Cu ce să-l cumpăraţi? Acum ştie că poate dirija Terra Naevata după cum doreşte… îmi manipulează copia, care este matca majoră a celei

mai puternice legiuni de pe Terra Naevata Ce-aţi putea să-i oferiţi?

Mai e o singură şansă, conchise Nizar. Să-l facem să-i fie frică.

— Ce e, Ulla?

De data asta, Gwenn se apropiase de ea, gata s-o sprijine, dar matca se înfoie brusc şi se îndreptă:

— Vin imediat! Ia-o înainte că vin imediat şi eu, îi spuse.

*

Chong Norr recunoştea semnalele Al Bokarilor. Le simţea efluviile care îi prelungeau pe omonimii lor din Edificii. Invadau informaţional Pantelleria, Terra Naevata, Terra Naevata virtuală, legiunea Tengri…

— Chong Norr? se descarcă vocea şoptită a lui Ivor Al Bokar dintre cupele pline cu kumâs.

Rămase nemişcat. Urmărea reacţia Ullei, dorind să se asigure că nu simte nimic. Matca majoră nu trebuia să-l afle. Şi aşa i se păruse că după ce revenise din iurtă îl privise ciudat, ca şi cum ar fi stat în dubii dacă să pună să fie ucis în cazanul care fierbe sau nu…

Ulla era absorbită însă de lupta celor două mătci. Hertha căpătase avantaj, încurajată de Tengrii înşiruiţi pe margine. Unghiile Winnonei o zgâriau pe umeri, pe faţă, pe spate, dar matca Spree îşi afunda degetele tot mai adânc în beregata Highlanderei. Sângele, dospind de materii nutritive prelucrate de eclozor, începuse să-i înroşească trunchiul, şiroind pe sâni, sfârâind peste spiralele

încinse, aspirat de deschiderile haotice ale operculilor nutritivi de pe abdomen.

— De n-ar termina-o aşa de repede! exclamă Ulla. N-a avut timp suficient ca să antreneze Decanatul într-un conflict distructiv…

— E bine că ştii cine suntem, Chong Norr, se auzi dintre umerii Ullei, făcându-l pe mascul să privească atent în ceafa mătcii. Precaut, examină brundul, dar toată lumea era atrasă de luptă. De fapt, îşi spuse, poate că numai eu pot auzi această voce…

— Nu vrei să te retragi în iurtă? reluă vocea lui Ivor Al Bokar, de undeva din spate. Trebuie să comunicăm în linişte.

Chong se ridică de pe banca de lemn şi porni către adăpostul din piei de capră. Înainte să intre, mai examină o dată brundul, dar toată lumea era ochi şi urechi la cele două mătci care, pline de sânge, se târau prin zăpadă. Astrid le urmărea şi ea pe cele două. Ţinea songduul în mâini, fără să-l mai împăturească. Brusc, înainte ca Chong să intre în iurtă, Ulla se răsuci şi-l privi în ochi: *Ştiu de ce te duci acolo,* părea să-i spună privirea ei, dar scrutătorul n-o mai băgă în seamă.

Intră. Zgomotele brundului scăzură în intensitate.

— E mai bine aşa, Chong Norr. E bine că putem comunica, urmă vocea şoptită.

— Scrutez în vortex, veni răspunsul, aparent absurd. Ştiu cine sunteţi. Aţi mai venit în iurta Ullei… I-aţi promis un alt corp. Iar eu v-am ajutat să i-l dobândiţi… Sunteţi tot cei din Edificii, dar distincţi.

— *Suntem* distincţi! întări vocea lui Ivor. Atât de distincţi, încât suntem duşmanii replicilor din Edificii. Ne-am născut din seminţele Dispersiei, lăsate în Decanat. Suntem duşmanii celor ce ne poartă numele. De mii de ani. Dinainte de *kyewa* chiar!

Chong Norr se răsuci brusc, auzind strigătele îngrozitoare de afară. Se repezi şi dădu blănurile la o parte. Hertha o răsturnase pe Winnona cu capul în zăpadă şi îi înfipsese un corn în coapsă. Vârful era blocat de ţesătura rigidă a spiralelor ce coborau de pe fese, însă matca Spree împingea din ce în ce mai tare.

— Nu vrei ca lupta lor să se termine aşa de repede, reluă vocea şoptită dintre cuverturile răvăşite de pe *kang.*

— Bineînţeles că nu! Cu cât vor lupta mai mult, cu atât Edificiile vor fi mai devastate, recunoscu Chong Norr.

— Le vom ajuta să lupte cât mai mult, iar tu vei folosi acest timp ca să discuţi cu noi, spuse Cassandra. Vom ţine sfat împreună în iurta Ullei, sub care zboară vulturii, încheie femela pe care Chong o văzuse în sigiliul-vortex din iurtele acelea nenumărate, din carne vie. Nu fusese niciodată în apropierea ei şi n-o adulmecase niciodată şi n-o auzise şi n-o văzuse decât prin vortex, dar vocea ei unduioasă i se părea de mii de ori mai atrăgătoare decât orice altceva îi oferise Ulla vreodată.

*

— Aci e un cartier Merovingi! spuse grăsanul

Fenring, crăcănând picioarele. Al dracu' să fiu dacă o să las să treacă v'un afurisit de partizan de-al lu' Sommers!

O piatră zbură în geamul localului lui Mac şi, imediat, cei de pe trotuar se azvârliră asupra găştii lui Fenring. Cu bare de metal, lanţuri şi cărămizi.

Se auzeau icnete de peste tot. Se aduna tot mai multă lume, alergând pe străzi, spărgând tot ce le ieşea în cale. Nu mai era nimeni atent la cele ce se petreceau în sferoidele Ghildei. La un moment dat, îşi făcură apariţia cei de dincolo de Piaţa Centrală. Agitau pancarte pe care erau trecute însemnele heraldice ale Sommerşilor. Se repeziră în hărmălaie. Se năpusteau pe străzi, printre vitrinele ce înfăţişau imagini ale Edificiilor Superioare.

*

Culoare aglomerate în care se trăgea. Plutoane îmbrăcate în uniformele Ghildei care coborau în goană prin puţurile de comunicare. Cubitacluri ce se desprindeau din nişele Edificiilor, răspândind rafale de torpile. Pantelleria se transformase într-un câmp de luptă pe care Ghilda Extinsă abia dacă mai pridideа să-l urmărească. Pereţii de muşchi ardeau ici-colo, ferestre elastice se crăpaseră, lăsând apele mării să se scurgă şuvoaie pe culoare înainte ca boshii să sigileze încăperile inundate, spiralele plesneau de cât de tare se încinseseră.

— Oreste! Ocupă culoarele nivelului administrativ! tună vocea lui Mord pe deasupra pieţelor şi a străzilor din Edificiile Inferioare.

Copiile celor dirijaţi din Syrta efectuară salt,

dând nas în nas cu un detaşament Merovingi. Se aruncară, şi unii şi alţii, în culoarele secundare, deschise perpendicular pe holul central.

În fundalul imaginii, transmisă de Ghilda Extinsă în sferoidele 3D din Edificii, se vedea sala de sfat. Acolo, până mai deunăzi, Ivor şi Mord se aşezau împreună cu consilierii Decanali ca să ia deciziile de interes public.

*

Dar nici Mac, nici Fenring, nici nimeni altcineva din Edificiile inferioare nu mai avea timp să se uite în sferoidele răspândite pe străzi.

Grupul lui Mac respinsese asaltul celor din cartierul din spatele pieţei. Era rândul lor să-şi urmărească adversarii, alergând nebuneşte pe stradelele întortocheate ale Edificiului Inferior.

— Moarte lui Oreste! strigau beţivii şi curvele alergând pe carosabil, azvârlind cu scaune şi sticle după susţinătorii Sommerşilor. În acel moment însă, sferoidele bubuiră de strigătul de satisfacţie al lui Mord:

— I-am cuplat, Oreste! Definitiv! Moarte Sommerşilor! Merovingii sunt cuplaţi definitiv!

Mac şi prietenii săi nu se opriră însă. De altfel, nici nu înţelegeau ce doreşte să spună Mord. Îşi continuau atacul, încurajaţi de saltul reuşit al lui Ivor în întâmpinarea lui Oreste. Erau şi ei atraşi, precum Decanul, în trena mişcărilor Herthei.

Numai că, obosite, cele două mătci stăteau acum faţă în faţă privindu-se sălbatic.

În acelaşi timp, cele două patrule conduse de

Ivor şi Oreste se opriră pe culoar în faţa Sălii de sfat. Se examinau reciproc oarecum absurd, aşteptând parcă un semnal pentru a se năpusti unii asupra celorlalţi. Şi unii şi alţii se întrebau dacă patrulele din fotoliile Ghildei erau alcătuite din oameni reali, din carne şi oase…

Dacă în fotolii se asezaseră nişte falsuri?

*

— …deci ai doar două posibilităţi, încheie Ivor Al Bokar. Fie deblochezi intrarea în canalul de acces în Decanat şi ne laşi să atacăm, fie o ajuţi pe Hertha să câştige. Prin vortex…

Chong Norr pufni în râs:

— Canalul nu-l deblochez! Iar Winnona, care după voi ar trebui să piardă, este cuplată la Sommerşi, care Sommerşi sunt cuplaţi la Tengrii din spaţiul virtual! Dacă Hertha câştigă, fraţii noştri paraleli vor dispărea şi ei, atraşi în vâltoarea înfrângerii Winnonei.

— Atunci, vom face astfel ca Ulla să afle că o manipulezi… îi vom reaminti ceea ce tu ai grijă să nu-şi reamintească. În definitiv, pachetele de memorie ale Ullei Al Bokar pot fi transferate cu uşurinţă în câmpurile Ullei Mingre.

— Poftim! replică Chong, sigur pe el. Captaţi-o pe Ulla! le spuse masculul cu insolenţă. Făcu o pauză, ca şi cum i-ar fi studiat, după care accentuă: Capacitaţi-o pe Ulla împotriva mea!

Se apropie de ieşirea din iurtă şi scoase capul afară. Ştia că Al Bokar sunt în criză de timp. Dispersia n-avea la dispoziţie decât câteva minute

după ce Mord cuplase ireversibil dinastia Merovingi la legiunile false din Sahara. Erau minutele în care una dintre mătci o va ucide pe cealaltă.

Chong habar n-avea unde vor dispărea rudele sale îndepărtate, Al Bokar… Tot ce ştia era că nu va mai auzi niciodată de ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat. De ce ţineau ei atât de mult la victoria Herthei? Le dădea putere oare asupra vreunui spaţiu?… Asupra vreunui câmp?

Cine ştie! Chong Norr simţi cum se încălzeşte. După cum stăteau lucrurile, atât Decanatul cât şi vortexul puteau fi distruse de el. Totul era să se tocmească cu ei, ca să fie sigur că dobândeşte pentru el şi Ulla ceea ce-şi doriseră cel mai mult: eliberarea de vortex. Apoi vor putea să meargă şi la mormântul lui Surlap, mama Ullei, sau la mormântul lui Gom… Indiferent că doriseră să distrugă vortexul sau nu, cele două femele puteau de acum încolo să se odihnească în pace într-un pământ eliberat de limburile scotocitoare ce-ţi iscodeau până şi cele mai ascunse dorinţe…

— Nici nu-mi trece prin cap s-o las pe Hertha să câştige! Spaţiul virtual e plin de fraţi de-ai mei…

— Fraţii tăi sunt sădiţi sau de-a dreptul inventaţi de noi, replică Nizar.

— Oricum ar fi, există. Şi ei au de purtat războaie şi de rezolvat probleme. Sunt sigur că şi acolo există un Chong Norr care…

— Eşti patetic, îl întrerupse Cassandra. Nu uita că dacă Tengrii cei falşi nu dispar, Decanatul nu va dispărea nici el. Îşi vor păstra controlul asupra vortexului. Ne vor distruge pe noi. O dată cu noi, veţi dispărea şi voi…

— Şi dacă Hertha câştigă, nu vor mai rămâne oameni în Edificii?

— Ba da... dar cheia sunt Tengrii din spaţiul virtual, spuse Nizar. Uite ce el Mord a creat o buclă definitivă. Asta înseamnă că noi nu mai avem scăpare, câtă vreme nu ne vei lăsa să preluăm canalul spre Decanat, iar noi n-avem puterea să te obligăm s-o faci.

Suntem condamnaţi să fim aspiraţi în spaţiul virtual, o dată ce legătura noastră cu realitatea va dispărea. Dacă dispare Hertha, vom fi aspiraţi în spaţiul inventat, fiind cuplaţi la ea. Dacă dispare Winnona, ne aşteaptă aceeaşi soartă, pentru că o dată cu ea, va dispărea şi Mord. Ştii bine că acum Mord este cel care generează vortexul... Oricum o luăm, noi nu vom mai fi aici...

Gândeşte! Poate că îţi aruncă o nadă! Gândeşte! Gândeşte! Au nevoie de Decanat în spaţiul pe care l-au inventat. Vor aspira totul, pe Ivor, pe Venexiana, pe Oreste, pe Nizar... Vor dispărea cu tot ce înseamnă câmp! Se vor duce departe de Chong.

Urletul de groază al Herthei îi întrerupse gândurile. Winnona o trântise pe spate în zăpadă şi îi smulgea operculii nutritivi.

— Grăbeşte-te, Chong! Nu mai e timp! spuse Cassandra Al Bokar.

Deci... Extensiile nu doreau să intre într-un curs pecetluit al sorţii. Nu puteau să evite aspirarea în Terra Naevata virtuală, dar acolo aveau nevoie să scape de Tengrii inventaţi. Nu aveau nici o şansă dacă duşmanii lor de moarte rămâneau cuplaţi la invincibilii Tengri. Chiar şi virtuali, erau în stare să-

şi distrugă verii, pe Al Bokarii cu care negocia acum Chong Norr.

— Ce garanţii îmi daţi că pe lângă voi vor fi aspirate şi Edificiile? Vreau să fiu cât se poate de sigur că, o dată cu voi, va dispărea şi vortexul!

Nizar pufni în râs:

— Garanţii? Păi, tu eşti cel care blochează canalul de acces spre Edificii. Tu ne împiedici decuplarea. Iar bucla, indiferent de unde începi s-o priveşti, conţine şi părţi importante din Decanat. Aspirarea noastră va atrage după sine şi Edificiile… mă rog, cea mai mare parte a lor. Aici vor rămâne doar nişte resturi de clădire…

— Şi de unde ştiu eu că nu-i veţi dezvălui Ullei planurile şi gândurile mele?

— Şi asta se poate rezolva. Mai vrei s-o mai vezi pe Astrid?

Al Bokar înţelegeau cum stăteau lucrurile nemaipomenit de repede. Cum să mai dorească Chong s-o mai vadă pe Astrid prin preajmă? Cum să mai dorească s-o ştie aproape pe cea care se pricepe să-i vâre idei în minte printr-un simplu dans al degetelor?

— Nu. Nu mai doresc s-o văd pe Astrid Merovingi.

— În regulă, atunci, zise Cassandra Al Bokar. Îţi facem şi această ofertă. O retragem pe Astrid din falsa Terra Naevata. Pentru noi, e mult mai folositoare dacă ajunge în trupul unei Cassandra Septimus Sommers care, de la o vreme încoace, ne tot încurcă socotelile…

— Accept! o întrerupse Chong. Voi face astfel încât Hertha să câştige.

*

Chong Norr părăsi faldurile vortexului, şi, o dată cu ele, imaginile din iurtele acelea nesfârşite din care oamenii nu puteau să vadă cerul dispărură ca afundate discret în cea mai fină zăpadă de Himalaya. N-o să-i mai vadă niciodată. Ştia că o să-i pară rău după trăsăturile ciudat de fragile ale prinţesei Astrid Merovingi, dar era mai bine că scăpase de ea... Astrid nu putea să fie matcă. Astrid n-ar fi fost niciodată de acord să se supună confirmării în brund... Astrid nu ştia decât să se lupte cu vorbe pe care le crea din jocul degetelor ei.

Era bine că n-o s-o mai vadă...

Scrutătorul părăsi iurta şi se apropie de Ulla.

— Au dispărut cu toţii. Sunt în vortexul inventat, Ulla. De câteva clipe, suntem de unii singuri. Edificiile nu mai există.

— Eşti sigur?

Chong Norr încuviinţă. Se uită după Astrid. Al Bokar nu-l minţiseră. N-o mai văzu nicăieri.

— Ce căutai? îl întrebă Ulla, închizând ochii.

— Am avut impresia că am văzut-o pe Prinţesa cu 99 de trupuri.

— Aici? În brundul meu? Ulla râse gros. De când ai început tu, Chong Norr, să dai crezare legendelor care străbat dunele Terraei Naevata?

Scrutătorul ridică din umeri. Legionarii care îl auziseră râdeau de mama focului. „Chong Norr!” îşi spuneau unii altora. „Chong Norr credea că a văzut-o pe Astrid Merovingi pe aici! Chong Norr

crede în Prinţesa cu 99 de trupuri!…” îşi dădeau ei coate.

— Winnona trebuie să moară, Ulla! îi strecură scrutătorul la ureche. Matca tresări. Aşa ne arată vortexul!… îi explică el. Aşa vom câştiga…

*

Chong Norr se uita la trupul îngheţat al mătcii Highlander. Mătcile Tengri tăbărâseră asupra ei la ordinul Ullei şi o ţinuseră în frâu mai ceva decât pe un cal nărăvaş, până ce Hertha o spintecase cu totul sub privirile sticloase ale lui Gwenn. Chong Norr se întrebă chiar dacă femela Highlander n-avea de gând să se apropie şi ea de fosta ei matcă, ca s-o atingă în timp ce era ucisă.

Gwenn însă nu aşteptase nici ultima respiraţie a duşmancei ei. La un moment dat dispăruse de lângă Winnona. După câteva minute, Chong o zări la un capăt al brundului, privind către dunele albastre ale *tchang-thang*-ului. Cine ştie la ce se gândea? Dar, îşi spuse Chong, un Tengri n-o să ştie niciodată la ce se gândeşte un Highlander. Vortexul ar fi rezolvat chestia asta, dar ce plăcere mai era să trăieşti alături de legionari pe care ştiai că, oricând, i-ai fi putut citi, sau spiona, sau manipula după cum doreai?

Era mai bine aşa. Să te întrebi mereu: oare la ce se gândeşte omul de lângă mine?

Scrutătorul Tengri se ţinuse de cuvântul dat Al Bokarilor. Le permisese să-i distrugă definitiv pe Tengrii virtuali. Chong Norr se uită în zare şi îşi

aprinse pipa cu chinchin. Apoi o luă alene spre iurtă. Ulla Mingre îl aştepta, ignorând pentru prima oară ritualurile cuprinse în Scripturile Schimbării care, de câteva minute bune, încetaseră să mai existe.

Cât despre vedenia lui din cursul luptei – Astrid Merovingi, care, pasămite, s-ar fi aflat în trecere prin brundul lor – Ulla o puse pe seama kumâsului.

EPILOG

— Brenda! Brenda! se auzi şoapta lui Mess dintre ruinele Ouarglăi.

Brenda Atreides se sprijini într-un cot şi se uită la mormanele de spirale de lângă bazin. Printre igluuri zăceau trupurile îngheţate ale Highlanderilor. Îi examină cu atenţie. Nu. N-aveau cum să mai vorbească. Dar nici Mess…

Trupul lui alb era alături de celelalte, răvăşit, rupt, dezarticulat. Totul se petrecea sub un văzduh înghetat, cenuşiu, greoi. Era o zi tristă, iar vântul care şuiera printre macaralele ruginite de pe ţărm o făcu pe Brenda să lăcrimeze. Nu ştia de ce. Întrebă:

— Tu eşti, Mess?

Se auzi un oftat uşor, iar glasul în şoaptă continuă:

— Da. Sunt eu, Mess.

Brenda privi în jur. Recunoscuse vocea, dar Mess nu era decât un cadavru. Tengrii îi făcuseră praf şi pulbere. Se revărsaseră ca un tăvălug asupra Saharei, în căutarea Winnonei, a lui Fingal şi a lui Gwenn.

— Nu ţi-am povestit chiar tot, Brenda. E vina mea. Dar te-aş ruga să priveşti în jur şi să te gândeşti cu atenţie la ce s-a petrecut. Toţi legionarii sunt morţi, aşa cum ar fi trebuit să fii şi tu. Numai că eu n-am ascultat în totalitate ordinele fraţilor mei, iar tu ai scăpat astfel cu viaţă. Poate

că ştiind asta, mă vei ierta, şopti el dintre spiralele îngrămădite ale vortexurilor.

— Oh, Mess! Ce-ai făcut? Mi-e atât de frică!

— A fost greşeala mea că nu ţi-am spus tot. Poţi să mă ierţi?

— Am de ales? întrebă ea.

Se ridică şi comandă în vortex înfâşarea capei de blană. Se făcuse după-amiază şi începea să fie frig.

— Mai eşti acolo? se auzi şoapta.

— Sunt aici, Mess! Aş vrea atât de mult să fii şi tu aici, cu mine!

— Sunt lângă tine, Brenda. Oriunde te-ai duce, voi fi în jurul tău! Vocea făcu o pauză, după care continuă: Nu-i vorba de figurile de stil idioate din cântecele pe care le ascultam pe strada 28... Nu. Brenda! Eu sunt peste tot! sublinie Messaoud, cu voce din ce în ce mai sigură.

Brenda avansă buimacă prin brund, privi iscoditoare, dar nu văzu decât dunele de zăpadă şi cerul cenuşiu, umed.

— Hai, Mess! Arată-te!

— Acum mă crezi că sunt peste tot? se auzi şoapta de deasupra capului ei.

Brenda privi în sus, ameţită de somn.

— Aş vrea să te văd, Mess!

Vocea tuşi uşor:

— Nu e posibil. Vei putea ajunge aici, unde sunt eu, să trăim împreună cu prietenii şi egalii noştri, dar de văzut, nu mă vei mai vedea niciodată. Aşa cum nici eu nu mai pot vedea, deşi sunt totul şi pătrund cele mai profunde straturi ale oricăror obiecte şi substanţe. Cu toate astea, după cum vei vedea, există lucruri pe care nu le pot face.

Brenda se aşeză pe un bloc de gheaţă:

— Te iubesc, Mess… Ce trebuie să fac?

Răspunsul întârzia. Se auzi o răsuflare profundă, iar Mess continuă:

— Îl ştii pe Mordec'hai Diaz, ghildarul! Cel care vorbea în sferoidele 3D. Ei bine, el a încurcat planurile Al Bokarilor. Cu bună ştiinţă. A reuşit să ne cupleze la legiunile sahariene, iar acum suntem cu toţii solidari cu mişcările anarhice, sălbatice şi speriate ale acestor indivizi răzleţi. El încercase să cupleze totul la Tengri, dar şi aceia au fost spulberaţi datorită unui calcul greşit pe care l-au făcut prietenii şi egalii noştri. Aşa că, am rămas captaţi la cei pe care, conform planului, îi distrusesem cu mâna mea. Iar duşmanii noştri, dinastiile, au ocupat rămăşiţele Tengri. Şi acum, am ajuns cu toţii aici, în spaţiul acesta care este cu totul şi cu totul inventat. Mă înţelegi, Brenda?

Brenda făcu semn că da, deşi nu pricepea decât că Mess, ca un adevărat Al Bokar ce era, trebuia să se simtă tare singur acolo, sus.

— Deşi suntem puternici, nu putem să ne decuplăm singuri… De aceea suntem atraşi în vâltoarea dezordonată a indivizilor care bântuie înfricoşaţi prin Sahara. La fel şi duşmanii noştri dar ei îi urmează pe puternicii Tengri, care se organizează din nou. Mai repede. Mai efectiv decât legiunile sahariene. Tu însă ne poţi ajuta. Cu condiţia să devii matca majoră a unei noi legiuni. Cea pe care o vom structura noi.

Brenda oftă şi privi în spate la mormanul de cadavre în care se zărea şi trupul lui Messaoud Harkonnen.

— Nu sunt decât o curvă, Mess... încercă ea.

— Eşti urmaşa Casei Atreides, Brenda, aşa că lasă prostiile! i-o reteză el.

Brenda clipi de câteva ori.

— Ce trebuie să fac, Mess?

*

Când Brenda puse receptorul la loc pe birou, urechile încă îi vâjâiau. Benzile rulante zornăiau distant, transportând spirale către capătul îndepărtat al terminalului.

Sferoidul rămăsese deschis înscriind modificarea de dogmă pe care ea, Brenda Atreides trebuia s-o propage printre rămăşiţele brundurilor sahariene. O noua Scriptură a Schimbărilor. Cea care îi va solidariza pe legionari în jurul ei. Cea cu care îi va înfrânge pe Tengri şi pe membrii dinastiilor Decanale aspiraţi în vortex.

Coborî scările şi parcurse hala imensă privind la benzile rulante care, de acum încolo, rămâneau în grija ei.

Dispersia era decisă să reia asaltul asupra Edificiilor. Aşa cum o mai făcuse de atâtea ori, fără să reuşească niciodată să nu le aspire după ea, în spaţiul pe care îl doreau rezervat vortexului.

Brenda intră în tunelul pe care îl străbătuse cu Messaoud cu câteva zile în urmă. Examină benzile rulante, găsind-o pe cea care purta inscripţia TAMANRASSET. Se urcă pe pielea moale, caldă şi umedă, şi se întinse. Avea hrană şi apă pentru exact treizeci şi şase de ore. Atâta dura drumul subteran până la Tamanrasset.

— Voi fi matca majoră a legiunii Celei de-a Şaptea Dune, spuse ea cu glas tare. Voi baza legiunea în Cyrenaica şi voi da piept cu Tengrii. Dacă nu eu, atunci cea care îmi va succeda. Dacă nici aceea nu va avea succes, atunci va fi o alta… O sută de ani… două sute de ani… Până la urmă, A Şaptea Dună va deveni atât de puternică, încât Dispersia va înfrânge Edificiile. Iar eu voi fi acolo, alături de ei şi voi savura victoria.

Pentru a şaptea oară, Al Bokar relua campania împotriva Decanatului. Pentru a cincea oară, Al Bokar relua lupta pornind dintr-un spaţiu fals, evoluat el însuşi dintr-un alt spaţiu fals; ca o dună pe care o descopereai îndărătul dunei pe care tocmai urcaseşi. O lume închisă, care se restrângea concentric după fiecare confruntare între Dispersie şi Edificii. O lume din ce în ce mai mică, mereu contaminată de Edificiile care îi urmau pe Al Bokar ca un efect secundar al creaţiei divine.

De data asta însă, Al Bokar schimbaseră pasaje întregi din Scripturi. Sperau ca noile dogme să-i ia prin surprindere pe cei din Edificii. Şi mai credeau că legiunea Celei de-a Şaptea Dune cea pe care o rezervaseră Brendei, nu va da greş.

— Secretul? şopti sali Brenda. Secretul este vortexul virtual.

SFÂRŞIT

